

Ngôi nhà có cánh cổng cao cao

Contents

Ngôi nhà có cánh cổng cao cao	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	30
9. Chương 9	35
10. Chương 10	40
11. Chương 11	45
12. Chương 12	49
13. Chương 13	56
14. Chương 14	59
15. Chương 15	62
16. Chương 16.1	66
17. Chương 16.2	68
18. Chương 17	72
19. Chương 18	76
20. Chương 19	80
21. Chương 20	84
22. Chương 21	91
23. Chương 22	95
24. Chương 23	100
25. Chương 24	105
26. Chương 25	109
27. Chương 26	119
28. Chương 27	126
29. Chương 28	132
30. Chương 29	137
31. Chương 30	143
32. Chương 31	151
33. Chương 32	161
34. Chương 33	167
35. Chương 34	176
36. Chương 35	180
37. Chương 36	188
38. Chương 37	198
39. Chương 38 - End	202

Ngôi nhà có cánh cổng cao cao

Giới thiệu

Một đất nước chưa thấy trên bản đồ, một thành phố với cái tên lạ, 1 ngôi nhà trong mơ, 1 ngôi trường...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoi-nha-co-canh-cong-cao-cao>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1: CHOÁNG NHIỀU TẬP

Du Du thất thểu dựa vào gốc cây gần đó khi nó vừa bước xuống xe. Đoạn đường 2 tiếng đồng hồ đã làm cho nó mệt mỏi, hoa mắt, choáng váng và say xe. Từ vùng quê xa xôi, chuyến xe mang nó đến thành thị, nơi mà không có đến một người thân, một người bạn, không có một cánh đồng, không có lấy 1 người ...ăn mặc nhà quê như nó.

Bước qua tuổi 16, Du Du trở thành một cô gái...không đẹp, nhưng khuôn mặt Du Du luôn được mọi người ngắm thật lâu không chán, bởi trong đó có cái gì đó rất gần gũi, hiền lành, dễ mến. Ánh mắt không to tròn, sắc sảo, nhưng ẩn trong đó luôn là một sức sống mãnh liệt, và luôn tíu tít, kết hợp cùng với nụ cười xinh như hoa của nó. Làn da rám nắng, mái tóc rẽ tre, vì thường phải phụ bố mẹ làm việc trên đồng, Du Du được mọi người trong làng yêu mến vì tính tốt bụng và luôn yêu đời của mình. Sinh ra trong gia đình nông dân, bố mẹ nó thuê một mẫu đất tại quê nhà Đum Cha để trồng trọt. Trong vùng, mọi người cũng thuê đất của chung một “địa chủ” để tự do trồng thứ mình muốn, hoặc chăn nuôi, đào ao, miễn sao hàng năm phải trả tiền thuê. Ông chủ của vùng đất rộng lớn ấy, nghe đâu đang có kế hoạch xây dựng công ty chi nhánh trên mảnh đất này, thì không may bị tai nạn qua đời. Dân trong vùng không biết nên vui hay nên buồn cho ông. Vì nếu xây nhà máy, lấy lại mảnh đất, thì nông dân trong vùng không biết làm gì để sống, nhưng một số người lớp trẻ lại cho rằng: nếu có nhà máy, họ sẽ không phải nổi nghề nông nữa, mà trở thành những công nhân năng động của một thành phố tương lai.

Gia đình Du Du không quan tâm đến chuyện đó lắm, chỉ biết rằng, 2 năm liền họ đều bị thất mùa. Thiếu tiền thuê đất đã 2 năm, nợ chồng nợ, mà tính đến đời con của Du Du may ra mới trả nổi, nếu cứ tiếp tục nổi nghề trồng trọt này. Người chủ miếng đất coi bộ giàu có, và cũng “lắm” lòng từ bi, đã cho gia đình nó nợ tiền thuê đất đến 2 năm, mà cũng không dồn ép mấy, vì có lẽ đó cũng chỉ là số nhỏ trong số tiền mà họ thu được. Nhưng cho nợ mãi cũng không được, vì những người xung quanh sẽ dựa vào đó mà xin khất tiền thuê, rồi cuộc họ đòi lại mảnh đất. Du Du thấy sự khó khăn của cha mẹ mà đau lòng lắm, nó đến gặp người quản lý của khu đất, và xin họ cho gia đình thêm một cơ hội, sẽ cố gắng cải tạo giống cây trồng và để không bị thất mùa nữa, Du Du tình nguyện đến nhà người “địa chủ” để làm thuê, coi như là thế chấp, sẽ trả nợ dần cho bố mẹ, nếu tiếp tục năm nay thất mùa, thì Du Du sẽ làm ở đó... suốt đời. Vài ngày sau, Du Du nhận được tin người quản lý là bà chủ đã đồng ý để nó làm người giúp việc. Và được biết Du Du chỉ mới 16 tuổi mà đã có ý giúp gia đình, bà chủ sẽ cho Du Du vừa đi học, vừa làm người phụ việc, tiền công sẽ trừ dần vào nợ, phần đất tiếp tục cho thuê một năm xem có cơ hội vụ mùa năm sau không? Niềm vui không tả nổi, Du Du báo tin cho ba mẹ và báo rằng sẽ đến nhà bà chủ vào ngày mai, ba mẹ nó vui mừng,

nhưng nụ cười đầy gượng gạo, và cho đến bây giờ Du Du mới biết, bà chủ mẫu đất vùng này không sống ở đây mà là ở thành thị, thành phố đầy giàu sang Chu Rung...CHOÁNG TẬP 1!

Du Du xách chiếc balo đựng vài bộ quần áo, và một số vật dụng cần thiết đi trên vỉa hè để tìm địa chỉ nhà bà chủ, không dám hỏi han nhiều vì sợ người ta khinh miệt cái giọng nhà quê của nó, với lại mới chỉ 6g30 sáng. Bụng đói meo, trống rỗng, không dám ăn gì nhiều, vì số tiền dần túi ba mẹ cho chẳng còn bao nhiêu. Cuối cùng Du Du cũng kiếm ra khu nhà của địa chỉ trên, khu biệt thự Itê.

Choáng ngợp trước những gì trước mặt, khu biệt thự nằm riêng biệt, có một cái cổng to để vào các khu nhà bên trong, một khu cao cấp, sang trọng đến cả đến nhựa đường vào khu ấy, hai bên là hai hàng cây kiểng vô cùng thoáng mát. Cái miệng nó há hốc trước những căn nhà kín cổng cao tường, muôn màu muôn vẻ, theo đủ loại kiến trúc, đẹp lộng lẫy kiêu sa, nhiều màu sắc như lâu đài cổ tích, cổ kính như cung điện...Cũng may, mới sáng sớm, chưa có ai ra khỏi nhà, nên chưa ai phát hiện ra một đứa nhà quê như nó lại “cả gan” lang thang trong khu đại gia này, không khéo có còi báo động tống nó ngay vào ngục không chừng. Nghĩ đến đó, ngó rảo bước tìm nhanh ngôi nhà của bà chủ.

Cánh cổng đen kiên cố cao vợi vợi, mang biển số mà nó cần tìm: Biệt thự INNO Gia. Cái cổng này cao chắc phải gấp 3 lần Du Du, không cho nó nhìn thấu bất cứ thứ gì bên trong. Có lẽ phải ra xa 9, 10 mét thì may ra mới có thể nhìn vượt cái cổng cao cao mà thấy được cái chóp của tòa nhà. Nó thò tay định bấm vào cái chuông cửa, nhưng lòng thất lại...

“Dạ em là người làm mới”, không được, “Dạ em mới từ Đum Cha lên”, không được,...nó đang cố diễn thử cách giới thiệu, rồi nó chợt nghĩ, có khi không ai trong nhà này được thông báo là có một người làm mới, rồi có khi họ không mở cửa gì hết, rồi không được báo là có osin mới, rồi...nhằm nhà, bởi vì cái tin mà nó đi làm chẳng có gì là to lớn mà bắt mọi người phải biết, rồi nó phải làm gì nếu họ không cho nó vào, nó không có chỗ để đi, không có tiền đi xe trở lại về nhà, không có biết ai trong cái thành phố này,...Bao nhiêu là điềm xấu tuôn ra trong đầu nó, ngón tay rụt ra rồi lại rụt vào, cuối cùng nó hít thật sâu, ấn vào cái chuông cửa. Có một giọng nói vang lên trong thiết bị điện tử gắn ở cửa hỏi tên nó.

- Dạ, em tên là Ling Du Du ạ!

- Mời vào! Giọng nói lạnh lùng bên kia đáp.

Cánh cửa tự động bật mở, nhẹ nhàng hơn nó tưởng, nó nhún vai thở dài rồi thì thầm: “VẬY mà tốn thời gian suy nghĩ nãy giờ”. Nó chậm rãi bước vào.

Du Du không biết hành động của nó nãy giờ đã được quan sát đầy thú vị bởi một cặp mắt trẻ đầy sức sống trong nắng sớm, đợi Du Du đã vào nhà rồi, đôi giày thể thao của người lạ mặt mới rảo bước chạy tiếp với một nụ cười như bắt gặp cái gì hay lắm, đôi chân chạy đều về phía căn biệt thự cách đó không xa, biệt thự Kasumi.

Đằng sau cái tấm sắt đồ sộ 4 mét kia (nó đoán vậy) là một lối đi, lót đầy những viên sỏi tròn trịa, 2 bên là hai hàng cây to cao nhưng được tỉa tốt kĩ càng, nó giật thót khi thấy ông lão làm vườn đang cầm cái kéo to tỉa cành quay sang nhìn nó, ánh mắt lạnh lùng, không phải cái trêu mến mà người già thường hay dành cho trẻ con như ở quê nó. Nó cúi gằm, đi theo lối đường sỏi không dám ngược lên lấy 1 giây. Con đường dài hơn nó tưởng tượng, nhưng vì có rất nhiều cây, nhiều hoa xung quanh, nên rất mát, nó tưởng tượng như đang đi trong công viên cây xanh quốc gia, toàn những giống cây trồng lạ, quý hiếm, bất chợt Du Du nhìn thẳng về phía trước...CHOÁNG TẬP 2!

Ngôi nhà...à không lâu đài...à không cung điện hiện ra trước mặt nó, vừa cổ kính, vừa hiện đại, những tia nắng đầu tiên của ngày mới xuyên qua ngôi nhà mờ ảo, trông kì bí và uy lực đến khó tả. INNO Gia là một cái gì đó có khả năng làm cho con người á khẩu, như nó bây giờ. Ôi không còn từ ngữ nào có thể mô tả vẻ tráng lệ của nó, phía ngoài ngôi nhà như được dát bởi một thứ đá đầy ma lực, nó sáng bóng, lấp lánh, nhưng cũng không kém phần đáng sợ. INNO đẹp hơn hẳn các căn biệt thự xung quanh mà nãy giờ nó quan sát.Tự dưng nó ao ước bố mẹ và anh nó được thấy 1 vẻ đẹp toàn mỹ như vậy mà có lẽ cả đời người nông dân sẽ không được thấy. Tuyệt vời quá! Nó thì thầm, mà nó đâu biết rằng, cũng tại đây, biết bao điều sắp xảy ra với một cô bé nhà quê như nó...

Một chị giúp việc, mặc đồng phục hắc hoi, là một bộ đầm, có cái yếm trắng phía trước, đầu tóc được búi

gọn và được buộc bởi một cái nơ màu trắng trên đầu, tiếp với cái yếm phía trước, trông chị xinh xắn, trắng trẻo, chỉ có điều...ánh mắt vô cùng băng giá, chị bảo dẫn nó đi gặp bà chủ, nó có vẻ hơn hớn hơn, nó muốn gặp con người tốt bụng ấy để nói tiếng cảm ơn, đã cho gia đình nó nhiều cơ hội. Bà chủ có lẽ thích không khí buổi sáng sớm nên mới dậy sớm và ra vườn sau ngồi tắm nắng. Nó rón rén đi theo chị ra khuôn viên sau nhà. Một lần nữa, nó choáng ngợp trước vẻ đẹp của INNO, 1 cái hồ bơi rộng, làn nước xanh trong, lấp lánh những tia nắng đang rọi xuống, có 1 người đang chăm sóc hồ nước, vài người đang cắt tỉa cây cối vườn sau, và không ai ngược lên nhìn nó. Bây giờ cũng bớt đi phần nào nghi vấn là tại sao bà chủ lại chấp nhận dễ dàng thêm một người làm nữa, vì ở trong tòa nhà này, có tuyển thêm 10 người nữa cũng vẫn thấy khối việc để làm, mà có khi chẳng thể nào gặp nhau nữa vì INNO quá rộng.

Bà chủ đội chiếc nón rộng vành, đeo mắt kính râm, đang ngồi sưởi nắng cạnh hồ bơi, xung quanh bà có sẵn 2 chị đang sẵn sàng phục vụ, và có cả một ông mặc đồ lễ lịch lãm đứng nghiêm nghị bên cạnh. Nó mong sao, dưới cặp kính đen kia là một đôi mắt nhân từ, để xua tan đi cái không khí ảm đạm của những người nó gặp từ sáng đến giờ. Nhưng trái lại với những gì nó nghĩ, bà chủ nhà tháo cặp mắt kính ra, để lộ khuôn mặt còn lạnh lùng hơn gia nhân của bà gấp bội, ánh mắt sắc như lưỡi dao quay sang nhìn nó, làm nó không thể thốt ra những lời đã chuẩn bị từ trước. Giọng nói của bà đầy uy lực và dứt khoát:

- Mỗi tháng lương sẽ được trừ dần vào nợ của gia đình cô, cô vẫn sẽ có tiền tiêu vặt, học phí ở trường sẽ hoàn toàn được tài trợ. Bây giờ quản gia Pix sẽ giao công việc cho cô.

Nói rồi, bà INNO đeo mắt kính đen lại và tiếp tục tắm nắng. Nó sững sờ trước người đàn bà đầy uy quyền này. Mà cũng đúng thôi, có như vậy, bà ta mới có thể là trụ cột của gia đình sau cái chết của ông chồng, và bây giờ là chủ tịch tập đoàn INNO. Du Du nghe tiếng quản gia Pix bảo rằng theo sau ông ta, nó đi theo như một cái máy, chợt thấy mình quên hẳn điều gì, nó quay đầu lại, cúi xuống trước người đàn bà:

- Gia đình cháu rất cảm ơn bà chủ ạ!

Ông Pix là một người quản gia tóc muối tiêu, nhưng không phải đã già thì nhìn ông sẽ đôn hậu, vẫn là 2 chữ: “lạnh lùng” dành cho những con người kì quặc trong ngôi nhà này. Vị quản gia đưa nó vào trong tòa nhà chính, cũng y như vẻ ngoài của nó, INNO cổ kính, sang trọng, tất cả được trải thảm bằng thứ thảm rất êm và dễ chịu. Nó tưởng chừng như từng đồ vật, từ cái đồng hồ, cái bình hoa cũng có giá trị bằng mảnh đất nhà nó. Du Du bước đi khẽ khàng, thận trọng từng bước để chắc rằng không đánh đổ bất cứ thứ gì trong nhà. Pix vừa nói, vừa hướng dẫn cho nó lối đi trong nhà và những luật lệ nơi đây, cũng không có gì là quá khắt khe:

- Cô sẽ lo phần dọn dẹp tầng trên, phòng của Thiên Tư và Thiên Tứ, lấy những thứ cần giặt giũ đến phòng giặt, dọn dẹp và lau chùi cả hành lang. Cô có thể làm sau khi đi học về.

- Dạ, cháu nắm rồi ạ!

Quản gia Pix dùng từ “cô” làm cho nó thấy xa lạ quá, ông dẫn nó đi sâu ra sau, đi đến một dãy khuất đằng sau, nằm tách biệt với khu nhà chính, có rất nhiều phòng nhỏ, dành cho nhân viên.

- Đây là phòng của cô, cô xếp đồ, dọn dẹp rồi bắt đầu ngay công việc của mình, lên đánh thức Thiên Tư và Thiên Tứ dậy ăn sáng và đem đồ của họ đi giặt. Còn có điều gì thắc mắc thì cứ hỏi tôi.

Nói rồi vị quản gia đi khỏi, Du Du nhìn căn phòng nho nhỏ, nhưng đầy đủ giường, tủ và rất sạch sẽ. Sau khi dọn dẹp phòng xong, thay bộ đồ đồng phục ôsin, nó hít thật sâu, và bắt đầu nhiệm vụ đầu tiên: đánh thức Thiên Tư và Thiên Tứ, 2 cô bé con bà chủ, nó nghĩ, may ra nó sẽ tìm thấy nụ cười, hoặc sự thân thiện từ 2 cô bé này thì sao, nó đứng lên, nắm 2 nắm đấm dẫn xuống: Cố lên! Cố lên Du Du!

Đi về phía sảnh chính, nó thấy một chị đang lau chùi phòng khách, cũng chẳng may may cho nó một nụ cười, mặc dù nó ra sức báo hiệu cho chị biết là nó đang chào chị. Nó bước lên những bậc thang lát đá sáng bóng của tòa nhà, nó quyết định, sẽ phải tạo không khí cho tòa nhà này, phải năng động, phải đánh thức niềm vui của những con người lạnh lùng, mà bắt đầu là từ 2 cô bé: INNO Thiên Tư và INNO Thiên Tứ.

Cửa phòng ghi một bảng chữ to : THIÊN TƯ, nó gõ cửa gọi, nhưng mãi cô bé vẫn không lên tiếng, nó mở cửa bước vào. Căn phòng khá rộng, và được trang trí cũng rất “cứng nhắc”, ngoại trừ việc trang thiết bị là đồ cao cấp. Nó tiến về phía bàn học, dựng lên tấm hình đã bị úp xuống. Một cô bé rất đẹp, nụ cười tươi như hoa. Thiên Tư trông dịu dàng và đầy thiện cảm, tuy hơi có vẻ già dặn. Bên cạnh cô bé khoác tay lên

một anh chàng khá điển trai, đang cười tươi không kém. Nó tiến lại ngồi bên mép giường, tấm chăn che kín mít, cô bé đang cuộn mình ngủ nướng trong chăn. Du Du vỗ vỗ vào hông, vị trí theo nó phỏng đoán, vì thấy tròn tròn chu ra, ắt hẳn là hông:

- Dậy đi nào cô bé, sáng bánh mắt rồi, đừng ngủ nữa!

Du Du đứng dậy, đi về phía cửa sổ đối diện giường ngủ, khở sổ kéo tấm rèm che 2 cánh cửa sổ cao ơi là cao, gần bằng chiều cao cả căn phòng, để ánh sáng bắt đầu lọt vào, với ánh sáng đầy sức sống này, nó tin rằng cô bé sẽ không chịu nổi vì chiếu thẳng ngay vào giường và sẽ tỉnh dậy thôi. Quả thật vậy, từ trong chăn bắt đầu lay động, cô bé bắt đầu lồm cồm bò ra, vén cái chăn, neho mắt nhìn về phía Du Du:

- Ai mà chơi kì cục vậy?

- Á

- Á

Chỉ có tiếng la thất thanh rất dài và thay phiên nhau của 2 người vì ... giật mình. CHOÁNG TẬP 3!

- Cô có im đi ngay không, không thì mọi người sẽ lên đây hết bây giờ.

Du Du lấp bắp:

- Thiên Tư không phải là...là...con gái hả?

- Câu đó chẳng khác nào nói “ Con trai không phải là con gái hả?” Đứa con trai tỉnh queo trả lời.

Du Du đứng im há hốc mồm. Mà đúng rồi, từ nãy đến giờ là do nó nghĩ, chứ có ai cấm cái tên Thiên Tư là của con trai đâu. Nó chợt nhớ đến đứa con trai trong tấm hình, đích thị là tên này. Đang mải mê suy nghĩ, nó quên rằng mình đang nhìn chằm chằm vào Thiên Tư. Đôi mắt to tròn, nằm dưới hàng chân mày đậm, đôi mắt long lanh nhưng đầy lạnh lùng và u buồn, y hệt như bà INNO. Vầng trán cao, mái tóc bông bông, với cái mái che khuất một nửa, trông lãng tử vô cùng, vành tai đeo một cái bông tai sáng lóa cả mắt, và cả nụ cười với chiếc răng khểnh mà nó trông thấy trong tấm hình nữa chứ...Nói tóm lại là một chàng trai khá hoàn hảo, ngoại trừ...ngoại trừ...hắn ta đang cởi trần, và quần quanh mình bởi một chiếc chăn mỏng, mà trước đó Du Du còn vỗ vỗ vào cái hông nữa chứ. Liệu rằng dưới lớp chăn kia, hắn ta có mặc quần hay không? Nghĩ đến đây, Du Du chợt giật mình, và lại hét toáng lên á á, chạy ra cửa.

- Này nhà quê, cô làm cái quái gì vậy?

Nó chợt ngưng la ó, và nhớ lại nhiệm vụ của mình, không quay đầu lại, nó cố tỏ ra bình tĩnh:

- Tôi là người làm mới, anh có đồ gì cần giặt thì để ra ngoài cho tôi, và anh mau dậy, bữa sáng đã sẵn sàng.

Nói rồi, nó phóng nhanh ra ngoài, để lại tiếng đóng cửa cái rầm. Đứa con trai cau mày, sau đó lắc đầu, nhếch mép cười: “Đồ nhà quê”. Kéo rạp tấm chăn ra, thân hình to cao, vạm vỡ, cùng chiếc quần sooc hàng hiệu đi vào phòng tắm...

Du Du kịp lấy lại bình tĩnh và đi tiếp trên hành lang về phía phòng Thiên Tư. Cái tên này cũng khó đoán là con trai hay con gái lắm, nó phải cẩn thận mới được, cứ chuẩn bị tinh thần trước, con gái hay con trai thì cũng không sợ nữa, cú choáng lúc nãy đã làm Du Du vững vàng hơn. Nó hít một hơi thật sâu và gõ cửa phòng có bảng chữ THIÊN TƯ, không như lần trước phải gõ thật lâu, lần này núm cửa xoay sau khi nó gõ vài cái, cho biết chủ nhân căn phòng đã dậy, nó hít hơi thật sâu để tìm kiếm một ánh mắt dịu dàng hơn những người từ đầu đến giờ nó gặp. Cái bóng sau cánh cửa từ từ xuất hiện, cánh cửa từ từ hé mở, nó ngược nhìn lên và...

Á...Á...Á... Chỉ còn thấy xung quanh mình một màu đen, nó mơ màng về những cơn ác mộng trong căn nhà này. CHOÁNG TẬP 4!

2. Chương 2

CHƯƠNG 2: ANH EM SINH ĐÔI – HOTBOY

Du Du được đặt ở trên chiếc ghế dài ở phòng khách lúc nào không biết, nó mơ màng nghe cuộc đối thoại của những người xung quanh.

- Trời đất! Ngất xỉu vì thấy một đứa con trai à? Lúc vào phòng em, cô ta cũng hét toáng lên vì tưởng phòng em là phòng con gái, mà sao không đến nỗi xỉu như khi qua phòng anh như vậy?

- Anh nghĩ cô ta xỉu vì thấy anh...giống em.

- Đúng là đồ nhà quê, chưa từng thấy anh em sinh đôi bao giờ à.

Nghe 3 tiếng “đồ nhà quê”, Du Du đoán chắc là giọng nói của tên Thiên Tứ, ăn nói thì cộc lốc, khó ưa. Còn người kia, nó đầu ngờ lại là anh em sinh đôi, giống nhau y hệt, nó bị ngộp vì quá bất ngờ vì thấy một Thiên Tứ thứ 2 trong phòng, điều mà chắc chắn không bao giờ đoán được, và không bao giờ chuẩn bị tinh thần được, mọi thứ suy đoán về căn nhà này đều đi theo một hướng hoàn toàn khác và hoàn toàn oái ăm. Có lẽ vì thế mà nó ngất xỉu, điều mà trước đây chưa bao giờ xảy đến với nó.

Nó hé mắt từ từ, thấy mờ mờ ông quản gia và một chị giúp việc và 2 chàng trai đứng gần đó, chắc là sau khi làm vài động tác sơ cứu.

- Ồ, cô bé tỉnh rồi à!

Du Du vội vàng bật dậy khi thấy Thiên Tứ dòm sát vào mặt nó, một khoảng cách không an toàn, nhưng cũng chính sự vội vã ấy mà gây ra một tiếng động khiến mọi người quay phắt lại: “Cốp”, trán nó đập mạnh vào Thiên Tứ. Chị người làm và ông quản gia hoảng hồn, vội vàng tiến lại: “Trời ơi, cậu chủ có sao không ạ?”. Thật là bất công, 1 đứa con trai và một đứa con gái va chạm sẽ có một lực phản hồi bằng nhau, nhưng nó là con gái, đương nhiên sẽ cảm thấy đau hơn, ấy vậy mà mọi người lại bu quanh cậu ấm kia. Đúng là công tử bột, nó xoa xoa cái trán đau, miệng bĩu nhẹ một cái.

- Tôi không sao cả, mọi người cứ đi làm đi, còn cô bé này để tôi lo cho.

Mọi người giải tán, cả Thiên Tứ cũng quay ngất lên phòng, không may mắn hỏi thăm nó một câu, vẻ mặt lạnh lùng khó ưa. Người ở lại với nó, có khuôn mặt y hệt Thiên Tứ, vầng trán cao, mái tóc bồng bênh lãng tử, với cái khuôn tai sáng lóa. Tiến lại gần nó, xoa xoa vầng trán bị va. Nó hơi sượng sùng nên hơi rụt cổ lại, và lần đầu tiên trong ngôi nhà này, có một nụ cười ấm áp dành cho nó. Đó là của cậu chủ Thiên Tứ.

Ngày mai là buổi học đầu tiên ở trường mới, và cũng là ngày khai giảng, nó cũng đã được cung cấp sẵn đồng phục và sách giáo khoa, nói chung việc học hành thì Du Du không mấy lo vì bà chủ đã hứa lo từ A đến Z. Tối nay cũng là tối đầu tiên nó ngủ ở một nơi xa lạ, nó bỗng thấy nhớ nhà, nhớ bố mẹ, nhớ anh trai, nhớ hương thơm của những cánh đồng ở Đum Cha, dịu dàng, rất nhẹ đưa nó vào trong giấc ngủ, bỏ qua một bên những lo lắng đang chờ nó ở phía trước...

Nó chưa sắm cho mình chiếc đồng hồ báo thức, thế là nó hốt hoảng tỉnh dậy, chạy đi tìm chiếc đồng hồ để xem là mấy giờ, chạy khắp nơi không thấy, định chạy vào gian nhà chính, thì nó gặp chị lo khâu phòng khách, ở phòng kế bên vừa bước ra, nó vội vã hỏi chị:

- Chị cho em hỏi mấy giờ rồi ạ?

Chị giúp việc nhìn bộ dạng luống cuống của nó cũng phải nén cười:

- Lúc này ra khỏi phòng chị thấy là 6giờ.

Nó thở phào nhẹ nhõm, may mà vẫn còn sớm chán, nó cảm ơn chị, rồi bất giác nhận ra, chị ở cạnh phòng nó cũng không đến nỗi lạnh lùng như bữa đầu gặp mặt. Buổi trò chuyện ngắn ngủi nhưng chị bắt đầu có thiện cảm với nó. Chị ấy tên là Uyển Thanh, chị còn cho nó một chiếc đồng hồ lên chuông, hóa ra việc giao tiếp cũng không đến nỗi khó khăn. Du Du lên đánh thức 2 cậu chủ, vì nó biết hôm nay cũng là ngày khai trường đối với 2 người này. Xong xuôi, nó đi thay đồng phục của trường, một bộ đồng phục cực kì cute, váy caro xanh đậm, áo trắng, có chiếc ghi lê xanh đậm bên ngoài, kèm theo chiếc nơ nhỏ xinh ngay cổ, nó trông mình đỡ nhà quê hơn những bộ đồ nó thường mặc, ngoại trừ mái tóc và dáng đi hơi thô một tí. Nó đeo

chiếc cặp mới cũng được bà chủ cấp, nó ra khỏi phòng, hớn hởi với trang phục mới, nó phúi phúi bộ đồ cho phẳng ra, rồi bước về phía cửa chính. Nhưng rồi nó chợt đứng lại và há hốc cái miệng nho nhỏ của mình, nó ngẩn nhìn 2 nhân vật đang từ cầu thang bước xuống, là Thiên Tư và Thiên Tứ...

Khung cảnh như đang quay chậm, 2 cậu học sinh trong trang phục áo trắng, quần xanh đen, chiếc càcravat sọc xanh đậm xuất hiện dưới những tia nắng đầu tiên trong ngày. Hai anh em rút tay vào túi quần, gương mặt lạnh lùng, mái tóc chải gọn gàng, một bên chiếc bông tai sáng lóa, chậm rãi bước xuống, trông vẻ là học sinh con nhà giàu sành điệu có khác. Hai người ra thẳng chiếc xe hơi màu đen to đùng, tài xế đang mở cửa chờ sẵn. Ngay cả cái tư thế bước vào xe của họ cũng rất...đẹp. Tài xế đóng cửa xe và chiếc xe lao về phía cái cổng cao cao, bỏ lại cái miệng vẫn há hốc tự nãy giờ của Du Du. Tự dưng nó thấy mình đứng ngây ra, hệt như một crazy fan đang ngắm thần tượng vậy. Nó lắc lắc cái đầu, đưa mình về hiện tại, nó chợt nhớ mình phải đi bộ đến trường, và nó sắp trễ rồi đây.

Du Du lao về phía cái "miếng sắt" , cái cổng lạnh lùng không khác gì những người trong nhà này. Nó không biết mở như thế nào, nó loay hoay, ra sức kéo, đẩy. Thôi chết rồi, nó phải làm sao đây, ngày đầu tiên đến trường trễ chỉ vì không biết mở cửa? Đang sắp khóc òa lên vì không biết thế nào, thì bỗng có một bàn tay nhàn nhúm, bấm bấm vào cái hộp điện tử nằm trong góc của cánh cửa, và nó bật mở, và bàn tay đó là của ông Ô, người làm vườn cổng trước.

Nó bước ra, thấy hơi buồn buồn vì ánh mắt không thiện cảm y hệt ngày đầu nó gặp ông Ô, rồi như có gì thúc đẩy, nó quay ngược lại trước khi cánh cửa đóng lại, nó thò đầu vào: "Cháu chào ông, chúc ông một ngày mới vui vẻ ạ!". Nó nở một nụ cười tíu tít, dưới ánh ban mai, nó không biết rằng trông nó lúc này đáng yêu như thế nào, rồi nó cảm thấy nhẹ nhõm hơn, xóc cái balo quay ra. Và khi cánh cửa đã đóng lại, lão Ô mở một nụ cười, dù khá nhỏ, nhưng trông rất đôn hậu, có lẽ đã lâu lắm rồi mới có nụ cười này...

Cũng không mấy khó khăn để kiếm được ngôi trường này vì quá nổi tiếng, nó không biết vì sao nổi tiếng, nó chỉ nêu tên trường, mà những người chỉ đường nhìn nó đầy vẻ nghi hoặc, rồi còn lẩm bẩm: "Cô học trường đó thật sao?", rồi kèm theo một cái liếc nó từ trên xuống dưới. Và rồi khi đến nơi, nó bàng hoàng khi nhận ra: TRƯỜNG NHẤT KIM TOYO...là một ngôi trường dành cho người quý tộc trong thành phố này.

Du Du thất thểu đi tìm phòng học của mình. Sau lễ khai giảng, nó càng thêm thất vọng, bởi sau khi nghe hàng loạt kì tích và hàng loạt sự hoành tráng của ngôi trường toàn con cháu cấp cao, thượng lưu. Nếu không phải là con của cấp cao, hay gia cảnh cực kỳ giàu có, thì những thành viên nổi trội, IQ vượt trội, đầu óc hơn người thì vẫn được chào đón tại Nhất Kim TOYO, vậy thì nó là gì trong số đó?. Nó thở dài, nhưng thôi kệ, nó phải đi tìm bảng lớp 10A2. Khuôn viên trường quá rộng, nó tìm đến toát mồ hôi mà vẫn quanh quẩn ở khu khối 11 và 12. Cũng may nhà trường giành thời gian cho học sinh ổn định lớp và giao lưu, hôm nay chưa phải học, nhưng nó đã đi nửa tiếng đồng hồ. Quá mệt mỏi và thất vọng, nó ngồi phịch xuống, thở dài, tay vịn thành cầu thang, ngẫm nghĩ rằng sẽ mãi ở trong cái mê cung này , rồi nó thấy có tiếng bước chân đang bước lên cầu thang, giọng nói cất lên từ phía người đang đi:

- Bạn đang kiếm lớp à?

- À, mình đang kiếm lớp 10A2

- Vậy thì đi theo mình!

Tên con trai chưa quen biết cúi xuống kéo tay nó đứng dậy, nó vừa kịp ngẩng lên, nó quá sửng sốt khi 2 khuôn mặt khá gần nhau, đủ để nó nhận ra một chàng trai quá baby cute. Mái tóc gọn gàng, đôi mắt đen láy, nằm dưới cặp mắt kính thư sinh vô cùng, làn da trắng xinh, mịn màng " như da em bé", và hơn hết vẻ thu hút của anh chàng này chính là nụ cười với cái lúm đồng tiền xúm xính rất ư dễ thương, một nụ cười đầy ấm áp thứ 2 dành cho nó sau Thiên Tứ.

Lèo đèo theo sau baby cute, nhìn từ đằng sau, bạn ấy cũng vẫn đẹp lạ thường, hẳn ta dắt Du Du ra khu nằm bên hông khu vừa lạc, và nó bắt đầu thấy xuất hiện các biển số lớp 10, nó dò dẫm tìm bảng số 10A2. "A, đây rồi!" Nó sung sướng khi thấy lớp nó hiện ra, đang định quay sang để cảm ơn chàng trai tốt bụng kia, thì nó mới chợt hốt hoảng khi thấy hẳn ta đã biến đâu mất lúc nào không hay. Không có đủ thời gian để mà tìm chàng trai ấy, nó phải vào lớp học để tiến hành phần tìm chỗ ngồi và giao lưu bạn bè cùng lớp.

Những ánh mắt nhìn nó như dò hỏi:" Không biết cô ta là con gái của tập đoàn nào nhỉ?". Bất giác, nó nhìn

tổng quát, thấy nữ sinh này quả thật rất xinh đẹp, người thì khuôn mặt thanh tú, người thì vóc dáng cực chuẩn, bọn họ đều trang điểm lộng lẫy và sắc nét như những diễn viên điện ảnh. Con trai thì cũng toàn những công tử nhà giàu rất lãng tử, kiểu tóc cũng bồng bênh, nhưng có vẻ Thiên Tư và Thiên Tứ vẫn hơn hẳn bọn con trai lớp này về cái độ đẹp trai. Nó không biết sẽ ngồi vào chỗ nào, nơi mà những ánh mắt đều có vẻ ngạo mạn, và rồi nó nhìn thấy một cô bạn đang ngồi gần phía cuối lớp có vẻ giản dị, rụt rè, bên cạnh có một chỗ trống, nó mạnh dạn tiến lại gần:

- Mình ngồi chỗ này được không?

- Đương nhiên là được rồi! Cô bạn mới ngẩng mặt lên nhìn nó, một cô bạn không trang điểm, không quá đẹp lộng lẫy, nhưng nét mặt vô cùng dễ thương và có thiện cảm.

- Mình tên là Ling Du Du.

- Mình là Zida Đông Nghi.

Buổi trò chuyện vô cùng thú vị, nó thấy rất thích nói chuyện với Đông Nghi, một phần vì cô bạn cũng không mấy đề cập đến gia cảnh, điều mà nó đang tránh né trong cái lớp học này. Đông Nghi cũng không hề khoe khoang hay tỏ ra là mình sành điệu gì cả. Nó giới thiệu với Đông Nghi là mới từ xa chuyển tới đây nên không biết gì nhiều về trường này, Đông Nghi sẵn lòng kể cho nó nghe rất nhiều truyền thống của trường. Nhất Kim TOYO là một trường nổi tiếng vì là một ngôi trường quý tộc, và thành tích học tập đáng nể. Mức độ giàu có được xếp giảm dần theo thứ tự lớp, và đương nhiên các quý tộc bậc nhất thành phố sẽ được xếp vào A1. Du Du chợt há hốc miệng, chứng tỏ để vào cái A2 này cũng toàn là những bậc thượng lưu rất giàu có, và Đông Nghi chắc cũng là con cháu của một quan chức nào đó. Còn về phần nó, nếu xếp thực lực tài chính của gia đình thì có lẽ sẽ được xếp vào lớp A2000... Trong lớp mọi người vẫn đang trò chuyện rôm rả, mà nó biết chắc là những cô cậu bạn này đang nói về hãng xe mới nhất, trang sức mới nhất hay đại loại là công việc của gia đình. Buổi giao lưu vừa dứt bởi tiếng chuông, bỗng Du Du thấy có một tốp nữ sinh từ đầu kéo tới tập nập ở lớp nó, rồi ủa vào chen lấn để được “diện kiến” vài gương mặt, mà nó cho rằng khá đẹp trai ở lớp này. Du Du thấy vô cùng ngạc nhiên, và nhìn những cô gái khả ái đang tụ tập bao quanh những chàng trai lớp mình.

- Cậu ngạc nhiên lắm hả, vì A2 tụi mình cũng thuộc dạng giàu có đứng thứ 2 trong trường này, bởi vậy các chàng trai nào mà đẹp một chút cũng là tâm ngấm của các tiểu thư trong trường này. Nhưng như vậy vẫn chưa là gì, để tớ dẫn cậu sang A1, để xem mức độ fan hâm mộ của những chàng trai hotboy giàu nhất thành phố này.

Vừa thu xếp đồ đạc vào cặp, nó tò mò theo Đông Nghi đi sang lớp A1, Đông Nghi vừa kể cho nó nghe về “truyền thống hotboy, hotgirl” của trường. Quả thật A1 giờ đang đông nghẹt các nữ sinh lớp khác đang bu quanh, hò hét, có khi còn có cả các chị khối 11 và 12 nữa. Bọn họ nhón nháo chen lấn, rồi la thật to khi gặp hotboy, y hệt như đang gặp diễn viên thần tượng vậy, thật chẳng ra thể thống nào, mặc dù họ cũng là những tiểu thư con nhà giàu có. Du Du thấy cả một đám con gái lớp nó đang cố chen vào đấy.

Đang mãi chăm chú nhìn đồng tạt nham này, không thể chen vào được, chỉ có thể đứng từ xa, nhìn theo hướng chỉ ca Đông Nghi.

- Kia là 2 hotboy sinh đôi nổi tiếng nhất trường Thiên Tư và Thiên Tứ.

Nó há hốc mồm không tin vào những gì trước mắt, hóa ra hai người họ bằng tuổi nó, học cùng trường, và đặc biệt cả 2 đều là hotboy nổi tiếng nhất nữa chứ. Trong đầu nó chẳng nổi lên tí nào hâm mộ, mà ngược lại còn oán trách là tại sao cùng trường mà không cho nó đi học kè, làm sáng nay nó suýt trễ buổi lễ khai giảng. Nhưng phải công nhận 2 anh em họ điển trai thật, điều mà Du Du thấy bây giờ vẫn là 2 cặp mắt vô cùng lạnh lùng, không mấy may một nụ cười, mặc cho vô số nữ sinh vô cùng xinh xắn đang bu quanh lấy họ.

Đông Nghi nói tiếp:

- Những người học lớp này đều nổi tiếng trước khi vào trường, lai lịch của họ đều được toàn trường biết hết, bởi vì những người họ sống ở khu biệt thự Itê.

- Itê?

- Phải, Itê là khu biệt thự nổi tiếng cả nước vì mức độ giàu có, và mức độ đẹp trai và đẹp gái của các hoàng tử, công chúa sống trong đó. Những ai ở Itê sắp sửa bước sang cấp 3, đều sẽ nổi tiếng trước khi vào trường.

- Vậy còn ai ở khu đó trong lớp này nữa không?

- Năm nay có đến 6 nhân vật ở Itê vào trường. Người nổi tiếng tiếp theo là: Kasumi Đại Bảo.

Nhìn theo hướng chỉ của Đông Nghi, một lần nữa Du Du lại há hốc mồm. Đại Bảo chính là anh chàng baby cute giúp nó tìm lớp lúc này. Khác với Thiên Tư và Thiên Tứ, anh chàng này có nụ cười rất “rộng lượng”, bằng chứng là các cô gái đang muốn chụp hình chung với chàng thì hẳn cười rất tươi, cử chỉ thân mật, gần gũi, chính vì thế mà lượng fan cũng khá đông đang bao quanh, có người xin chữ kí, có người chụp hình. Nó nghĩ đến nụ cười mà Đại Bảo dành cho nó ở cầu thang, chợt có thoáng buồn, vì nụ cười đó có lẽ bất cứ ai cũng sẽ nhận được. Một chàng trai dễ thương và dịu dàng.

- Kia là hotboy Kazu Đốc Long!

Một chút bất ngờ bởi một hotboy có khuôn mặt rất “băng giá”, dùng từ này, vì nó còn lạnh lùng hơn cả Thiên Tư và Thiên Tứ nữa, một vẻ lạnh lùng tuyệt đối, tối sầm lại rất khó chịu. Ánh mắt ấy đượm lên một luồng khí lạnh cả tóc gáy, có lẽ vì thế mà đây là hotboy duy nhất không có người bu quanh. Du Du thấy thỉnh thoảng có vài cô gái cũng đến làm quen, nhưng Đốc Long không mấy may hé lấy một câu, với lại với khuôn mặt “sát khí” ấy, chẳng ai dám đến gần. Đốc Long cũng chỉ có thể nói một câu là khá điển trai, thân hình to cao không thua kém gì Thiên Tư, Thiên Tứ, mái tóc đỉnh “đầu gấu”, không hề theo gu hoạt hình như mấy chàng hoàng tử ở lớp Du Du. Các cơ mặt của Đốc Long hình như đang bị đóng băng lại, nên nó không hề nhúc nhích, làm cho khuôn mặt ấy cứ mỗi một trạng thái. Bỗng Đốc Long phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, phía Du Du và Đông Nghi đang đứng, và bắt gặp sự quan sát của Du Du. Du Du cảm thấy rối bời và luống cuống, cái tia laze đáng sợ ấy đang chia thẳng vào nó, mà không hề có ý định lệch sang nơi khác. Nếu bây giờ nó hoảng sợ và nhìn đi chỗ khác thì xem ra nó cũng thuộc những crazy fan, Đốc Long sẽ khinh thường cho xem. Thôi thì chơi trò “nhìn nhau không chớp mắt”, xem ai phải ngoảnh đi chỗ khác trước thì sẽ là người thua cuộc. Nghĩ vậy, nó nhìn chằm chằm vào Đốc Long, không phải cái nhìn của sự hâm mộ hay “thèm thuồng” mà là cái nhìn đầy thách thức. 4 mắt chạm nhau ở cự ly khoảng 6, 7 mét không lay động, rất lâu. Bất chợt có một người bạn đến gần và kêu Đốc Long, làm anh ta phải quay sang. Và thế là game over! Nó cười lên sung sướng, đưa nắm đấm vào không khí, và la lên: Yeah!, cái cười của người thắng cuộc, của một cuộc chơi mà chỉ có nó mới biết luật. Trong khoảnh khắc nó đang cười ha hả và không để ý đến anh ta nữa, các cơ mặt của Đốc Long lúc này đang có sự thay đổi rõ rệt, anh ta nhìn Du Du, chau mày lại và sau đó dường như có một nụ cười thì phải, cũng không rõ nữa, vì không ai thấy cả...

- Nhìn vậy thôi chứ Đốc Long có hẳn một lượng fan rất lớn, nhưng vì biết tính cậu ta không ưa kiểu bám theo nhặng xị, nên các fan chỉ lảng lạng lập ra hẳn cả trang web, ca tụng sự lạnh lùng, hắc ám của cậu ta đó! Đông Nghi giải thích.

Người tiếp theo là ***** Nami Ánh Linh, một nữ sinh nhìn rất đặc biệt. Không mang hình tượng một tiểu thư nhu mì, Ánh Linh có mái tóc hớt ngắn rất cá tính, khuôn mặt sáng và xinh tươi, đôi mắt Ánh Linh trông rất lém lỉnh, một đôi mắt biết cười. Cũng có khá nhiều bạn trai đang bu quanh Ánh Linh để làm quen, một số bạn nữ cũng lại gần vì muốn kết bạn với một cô bạn rất đặc biệt này. Nó đang nghe Đông Nghi tả về những con người sẽ nổi đình nổi đám trong trường Nhất Kim năm nay. 2 đứa mãi mê nói chuyện, nên không thể nào nhận ra từ phía trong lớp 10A1, có những ánh mắt nhìn nhau không bình thường, đặc biệt phải kể đến là ánh mắt của Đốc Long dành cho Thiên Tư, và ánh mắt của Ánh Linh dành cho Thiên Tứ. Một lớp học mà e rằng đây rầy những chuyện chẳng lành sắp xảy ra, và sẽ liên quan nhiều đến Du Du.

- Còn một nhân vật nữa cũng đến từ Itê, nhưng không hiểu sao người bạn này rất bí ẩn, chưa ai biết tên hay gia thế, không biết cả là nam hay nữ, mà đặc biệt là lại không học ở A1, có nguồn tin cho rằng nhân vật này đang ẩn nấp trong các lớp còn lại, và mọi người đang ráo riết săn lùng profile của nhân vật VIP này, nghe đâu chỉ mới chuyển đến ở Itê.

Du Du nghe Đông Nghi nói mà người nó túa mồ hôi và rùng mình, nhân vật được nhắc đến, chính là nó, một đứa nhà quê, tên Ling Du Du.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3: GHÉT RA MẶT!

Du Du rảo bước về nhà, nó vừa tiếp xúc với một ngôi trường hoàn toàn mới, nơi toàn đại gia và quý tộc. Lại còn cái “truyền thống” hotboy, hotgirl làm nháo nhạo cả lên, bây giờ nó còn mang cả một gánh nặng, vì nếu lỡ ai đó biết nó đến từ Itê... Ôi, một ngày mệt mỏi, nhưng cũng vui, vì bù lại, ít ra nó có một người bạn, là Đông Nghi, đầy thân thiện và không hề kiêu ngạo, không chê nó xấu hay không quá tò mò về gia đình nó. Nó vào phòng thay đồng phục và bắt đầu bữa trưa tại phòng ăn dành cho nhân viên INNO Gia.

Phòng sinh hoạt cho người làm nằm phía sau, đây là dịp Du Du được hội ngộ hầu hết các nhân viên trong nhà. Hôm qua khi mới đến, Du Du chỉ ăn qua loa phần bánh mà mình còn, chứ chưa có dịp xuống phòng nhân viên. Có khoảng 10 người đang ở trong đó. Khi nó bước vào chẳng ai nói gì cả, không khí khá ngột ngạt, trông ai cũng tất bật chuẩn bị bữa trưa, kể cả chị Uyển Thanh. Du Du quyết định phá tan bầu không khí này:

- Dạ, xin chào mọi người, cháu là nhân viên mới, tên là Du Du ạ!

Lúc này mọi người mới chú ý ngẩng lên, nhưng lại nhanh chóng trở về công việc của mình, không ai mảy may trả lời nó một câu. Nhưng Du Du vẫn kiên nhẫn, nở nụ cười rất tươi:

- Mong mọi người chỉ bảo thêm ạ!

Nó quyết tìm cho bằng được một ánh mắt dừng về phía nó, nhưng dường như không có gì ngoài sự im lặng, rồi bỗng chợt có tiếng nói vang lên:

- Mọi người sao vậy, mau giới thiệu về mình cho cô bé đi chứ, còn cháu, mau ngồi vào chỗ đi, ta sẽ đi lấy phần ăn cho cháu!

Du Du thầm cảm ơn “ân nhân” vừa nãy, và trong lòng hớn hở vô cùng. Thì ra đó là bà bếp trưởng Khaly, bà là đầu bếp ở nhà này, nấu ăn cho cả bà chủ, 2 cậu chủ và nhân viên, có một chị phụ bếp giúp bà. Bà Khaly không cười nói với nó, nhưng ánh mắt thì vô cùng trìu mến. Buổi ăn trưa, mọi người giới thiệu tên chỉ khi nó hỏi tới, và nó là người nhỏ tuổi nhất. Có khi chính những người trong này cũng không biết hết tên tuổi nhau, vì họ chẳng thấy mở miệng bao giờ, tất cả chỉ im lặng. Vẫn chưa nói gì nhiều với mọi người, nhưng nó tin rằng nó sẽ dần dần làm cho không khí nhà ăn gần gũi hơn, và có một kế hoạch hắc hởi, khi nó nhìn thấy ánh mắt trìu mến mà ông Ô giành cho bà Khaly.

Nghỉ ngơi xong, Du Du bắt đầu công việc của mình, dọn dẹp tầng trên. Du Du làm rất kĩ càng, dọn sạch sẽ hành lang, lau từng chiếc lọ, từng bức tranh. Phần nặng nhọc nhất chính là đến dọn dẹp 2 căn phòng u ám kia. Nó gõ cửa phòng Thiên Tư, giọng nói run run:

- Tôi vào dọn dẹp phòng ạ!

Không trả lời, nó kiên nhẫn gọi thêm vài lần nữa. Nhưng sức chịu đựng của con người có giới hạn, nhất là đối với đứa cứng đầu như nó. Nếu có một cái kéo trong tay, nó tưởng tượng sẽ cắt nát tên này ra, cắt sạch sẽ quần áo, mái tóc lãng tử của hắn.

- Cậu không mở cửa thì tôi sẽ xông vào đó!

Chờ thêm một chút mà vẫn không động tĩnh gì, Du Du lùi lại vài ba bước để lấy đà xông vào cánh cửa kia. Trong khoảnh khắc mà toàn thân nó sẽ chạm vào cánh cửa bằng một lực khá mạnh để đập đổ tấm gỗ ấy, thì mọi chuyện lại không phải như vậy. Nó đang rơi vào không trung, hố đà và lao vào...lòng của một thân hình to cao của một tên con trai, vì đúng lúc ấy, không sớm hơn, không trễ hơn, tên đáng ghét kia lại ra mở cửa đúng lúc ghê!

Rầm! Cả 2 ngã nhào xuống sàn trong phòng Thiên Tư. Cũng may mà không ai chứng kiến cái tình huống khó coi này, nó nằm đè lên trên mình hắn ta, mặt lại gần mặt nữa chứ, nó đang không biết giải quyết thế nào. Nhưng khoảng im lặng nhanh chóng bị phá vỡ bởi tên con trai “không có lòng người” kia. Hắn hất mạnh Du Du sang một bên một cách thô bạo, không cần biết đó là một đứa con gái, đẩy y hệt như một trái bóng, làm Du Du lại thêm một cú ngã đau đớn, ê hết cả mông và vai. Hắn hậm hực, đứng dậy phải phải

tay chân, quần áo, không thèm chia tay ra đỡ Du Du dậy như những đứa con trai khác thường làm, lại còn lớn tiếng:

- Cô làm cái quái gì vậy?

Du Du ầm ỨC không chịu nổi, muốn khóc òa lên, nhưng nó phải cứng rắn để đối đầu với tên kia. Nó khó khăn đứng dậy:

- Tôi vào dọn phòng mà cậu không mở cửa, sợ cậu bị gì tôi phải xông vào!

Lý do quá chính đáng, làm cho hắn ta không thể nói gì hơn.

- Bây giờ cậu có đồ gì cần giặt đưa tôi để đem xuống phòng giặt!

Trong giây lát, hình như trong đầu Thiên Tư vừa nghĩ ra trò gì đó thú vị lắm, hắn cười nhếch mép một cái, ánh mắt đầy gian xảo. Thiên Tư bắt đầu cởi nút cái áo sơ mi trắng đồng phục đang mặc trên mình, từng nút một trong sự ngỡ ngàng của Du Du. Một tình huống nguy hiểm, nó há hốc mồm, bước lùi lại từ từ. Đến khi cái áo được tháo nút xong, Thiên Tư cởi hắn ra, để lộ cái thân trần phía trên đầy lực lưỡng, rồi tiến về phía nó, ánh mắt đầy ẩn ý. Mặt nó đang nóng bừng lên vì sợ, nó giơ tay thủ vệ, toàn thân run rẩy:

- Anh đứng lại, anh tính làm gì đó, tôi la lên bây giờ!

Nhưng Thiên Tư vẫn không ngừng lại, tiến về phía nó trong tư thế cởi trần. Đến khi không thể lùi được nữa, nó bị dồn vào chân tường, nó nhắm chặt mắt lại, chuẩn bị một cú hét thật to, thì bất ngờ bị 1 cái áo đập vào mặt.

- Chẳng phải cô bảo có đồ gì cần giặt đưa cho cô là gì? Tôi muốn giặt cái áo này!

Hiểu ra vấn đề, nó đứng ngẩn tò te. Tên này đang cố tình trêu chọc, nó biết hắn ta đang cười đắc chí lắm, Du Du sôi sục một sự phẫn nộ tột cùng.

- À, còn cái này nữa, cũng phải giặt chứ!

Nói rồi, Thiên Tư nắm vào cái cạp quần đang mặc và từ từ tháo thắt lưng. Du Du biết ý định đây là một màn chơi khăm thứ 2, nên quyết định cứng đầu đứng nhìn, không tỏ vẻ gì mắc cỡ hay hoảng sợ, để xem tên này có dám cởi quần ra trước mặt nó hay không, nếu bây giờ mà la hét và bỏ chạy là rơi vào bẫy của hắn ngay. Hừ, như vậy mà cũng là hotboy sao, mấy cô gái kia chỉ bị dụ dỗ bởi vẻ bề ngoài, không biết được bộ mặt đều cáng, xảo trá của tên này. Thiên Tư đã tháo xong dây lưng, hắn đang tháo nút quần, kéo dây kéo, và nắm cạp quần...kéo xuống..

- Á...á.. Tiếng la thất thanh của Du Du, nó không thể nào chịu nổi nữa, tên Thiên Tư này không biết xấu hổ là gì, mà cứ thoải mái tụt quần ra trước mặt con gái như vậy. Nó áp hai tay che mắt, mắt nhắm tịt và bỏ chạy ra phía cửa. Nhưng thật là xui xẻo, cũng vì nhắm tịt mắt khi chạy ra cửa, không định hướng chính xác, nên toàn thân nó lại va vào tường, “cái trán vô tội” của nó là đau nhất, nhưng nó không thể dừng lại được, phải chạy, chạy thật xa cái nơi khủng khiếp đang chứa một tên biến thái như thế này.

Cánh cửa vừa đóng lại, tên con trai trong phòng chứng kiến cái cảnh có một không hai này, không thể nào mà nín cười nổi. Hắn bước ra khỏi cái quần vừa cởi, nhảy phốc lên giường, mình vẫn mặc chiếc quần sooc hàng hiệu, mục đích của hắn đã đạt, hắn cười sảng khoái vô cùng.

- Đúng là đồ nhà quê!

Rồi lại ôm bụng cười, nụ cười mà có lẽ đã từ lâu rồi mọi người không được thấy...

Du Du lầm lũi bước về phía phòng Thiên Tư, với mình mẩy đau nhói, hết cái lưng, cái vai, bây giờ là cái trán. Nó căm ghét tên Thiên Tư này đến tận xương tủy, miệng không ngừng nguyền rủa và cầu: “Hãy đợi đấy!”. Chính đồn lại trang phục, nó gõ cửa phòng Thiên Tư:

- Tôi đến dọn phòng ạ!

Đúng là khác hẳn so với bên kia, cánh cửa bật mở mà không cần chờ đợi lâu. Nhưng không như nó mong đợi, mặt Thiên Tư lạnh lùng:

- À, cô bé cứ dọn dẹp, đừng làm phiền bàn học của tôi là được!

Mặc dù bằng tuổi, nhưng nó rất thích Thiên Tứ gọi là cô bé. Nó lau chùi, dọn dẹp phòng, Thiên Tứ vẫn mãi mê bài vở ở bàn. Quả là chăm học thật, nó lại càng ngưỡng mộ Thiên Tứ hơn. Nó dừng tay lại, ngẩng nhìn Thiên Tứ theo góc 90 độ. Nhìn ngang thấy cái mũi Thiên Tứ rất thanh tú, mái tóc bông bênh che một bên trán, làm mập mờ chiếc bông tai lấp lánh, nhìn như một chàng hoàng tử vậy, quả thật rất thu hút, nó nhìn Thiên Tứ triu mến, và thầm ước gì cậu ta sẽ lại mỉm cười với nó như ngày đầu tiên, chứ không phải vẻ mặt lạnh lùng như ở trường, một con người khác hẳn. Sự “chiêm ngưỡng nhan sắc” của nó bị cắt ngang bởi một giọng nói vô duyên, của một tên đáng ghét:

- Anh Hai đang làm gì vậy?

- Anh đang xem trước vài môn học, ngày mai bắt đầu rồi.

- Anh đúng là chăm chỉ thật, thành tích càng cao thì em lại càng bị bà bà so sánh và la rầy.

“Bà bà?” Trong đầu Du Du đang nghĩ tới một nhân vật mới tinh, cách xưng hô này cho thấy rằng “bà bà” rất gần gũi với 2 anh em họ, và biết đâu, “bà bà” sẽ là một người rất hiền hậu và thân thiện và nó có thể xem như là bà của mình?

Du Du tiếp tục công việc dọn dẹp của mình, hai anh em cũng nói chuyện như không có sự có mặt của nó, nhưng giây phút yên bình đó không được bao lâu thì nó lại bị kéo vào, cũng bởi cái tên vô duyên kia:

- A, hình như đồ nhà quê cũng học trường mình thì phải?

Hai cặp mắt đổ dồn về Du Du, mặc dù rất ghét 3 từ “đồ nhà quê” nhưng nó không thể làm gì được, đành phớt lờ cho qua, nó áp úng trả lời:

- À, đúng rồi, mình học cùng trường với 2 cậu, lớp A2, chúng mình bằng tuổi.

Du Du đã thay đổi cách xưng hô từ “cậu chủ, tôi” sang “mình, cậu” mà không biết.

- Vậy ngày mai đi chung nhé, cô bé khỏi phải đi bộ.

- Em không đi chung với Đồ Nhà Quê đâu!

Sự nhiệt tình của Thiên Tứ làm nó sung sướng bao nhiêu thì nó lại càng căm ghét cái sự khinh biệt của tên Thiên Tư bấy nhiêu, và chợt nhớ ra một sự việc buộc nó buộc phải từ chối:

- Đúng vậy, mình không thể đi với 2 cậu được, mọi người sẽ phát hiện ra mình ở Itê.

- À, hóa ra nhân vật thứ 6 mà mọi người tìm kiếm lại chính là Đồ Nhà Quê. Thú vị thật! Thiên Tư tiếp tục gây sự.

- Mình mong 2 cậu giữ bí mật cho mình, mình không muốn cả trường đồn ầm lên, mình chỉ muốn được học yên ổn thôi!

- “Được, tụi mình sẽ giữ bí mật!”. Nói rồi Thiên Tứ nở một nụ cười, một nụ cười mà dường như chỉ thấy dành riêng cho nó. Quả thật 2 người họ giống nhau không phân biệt được, Du Du chỉ nhận ra Thiên Tứ bởi cái biểu hiện triu mến này thôi. À, mà còn cách xưng hô nữa, một là “cô bé”, một là “Đồ Nhà Quê”, chứ lúc cả 2 làm mặt lạnh thì bó tay!

Thiên Tư đứng dậy:

- “Này, Đồ Nhà Quê nhớ qua phòng tôi dọn dẹp, quần áo cần giặt tôi để gần ngay cửa đó!” Rồi hất lạnh lùng bước ra ngoài. Nhưng nếu hất đi luôn thì sự việc cũng chẳng sẽ có gì, đằng này, hất còn buông lại một câu mà Du Du không thể thờ ơ:

- À, anh Hai, lúc này mới vào phòng, em bắt gặp Đồ Nhà Quê đang ngấm anh không chớp mắt đó!

4. Chương 4

CHƯƠNG 4: NHÂN VẬT THỨ 6 CỦA ITÊ

- Thưa bà chủ, tôi có thể hỏi một câu được không?
- Quần gia Pix, ông cứ nói đi!
- Tại sao bà lại cho cô bé đó đến đây, rồi lại vào học ở trường Nhất Kim?
- Ngay từ khi nghe quản lý Rolex ở Đum Cha kể về cô bé này, tôi đã thấy có điều thú vị rồi. Tôi muốn xem cô bé kiên cường đó có thể sống nổi ở một nơi đầy sự đố kỵ và sự ganh ghét như thế này hay không, và xem thử sự tính cách thẳng thắn, mộc mạc nhà quê của cô ta có làm đảo lộn truyền thống quý tộc của Nhất Kim như thế nào. Cái gì có sóng gió thì nó mới thú vị, tôi không muốn cái gì cũng cứ như cũ mãi.
- Vâng, tôi hiểu rồi thưa bà chủ!
- À, ông chuẩn bị hành lý để mai cùng lên đường chuyển công tác dài với tôi, cứ để INNO lại cho bọn trẻ!

Hôm nay bắt đầu buổi học đầu tiên ở Nhất Kim, nó lên gõ cửa đánh thức 2 cậu chủ, rồi vào nhà bếp để chuẩn bị phần ăn trưa ở trường. Bà Khaly đã chuẩn bị sẵn cho 2 cậu chủ, và một cái hộp cho nó, bà bảo không biết nó sẽ thích ăn cái gì nên để nó tự chuẩn bị. Đồ ăn đã được nấu sẵn vài món, chỉ cần xếp vào đĩa thôi. Bà Khaly quả là chu đáo. Sau khi xếp đồ ăn vào xong, nó nhìn 3 hộp cơm, nảy ra ý định, nó chạy về phòng của mình. Khi quay lại, nó cầm theo 3 chiếc khăn mà mẹ nó làm cho nó gói cẩn thận những hộp cơm lại. Những chiếc khăn có hình những con thú khác nhau, được làm rất khéo, và bảo đảm sẽ không bao giờ “đụng hàng”. Nhìn ánh mắt ngạc nhiên của bà bếp trưởng, nó giải thích:

- Trang trí đẹp thì ăn sẽ thấy ngon hơn ạ!

Thiên Tư và Thiên Tứ xuống lầu và ra xe đi học, nó nhìn 2 hộp cơm rồi nhìn bà bếp trưởng. Bà Khaly ra hiệu cho nó đem ra cho 2 người họ. Nó cầm 2 cái hộp bao bởi khăn màu vàng và màu xanh dương chạy ra khi cửa chiếc xe vừa đóng. Nó gõ gõ qua lớp cửa kính ra hiệu. Khi cửa kính được kéo xuống, nó hỗn hển:

- Hai cậu quên bữa trưa!

Nhìn vẻ mặt của cái tên ngồi sát bên cửa kiếng không hề chú ý đến nó, không thèm đỡ lấy hộp cơm mà nó đưa, lại còn thản nhiên nhìn đi chỗ khác, nó đoán ngay ra là Thiên Tư. Nó cảm thấy xấu hổ vô cùng, khi mà hành động của mình bị bỏ lơ như vậy, mà lại trước mặt Thiên Tư, và sau lưng bác tài xế nữa chứ! Rồi như có một bàn tay lôi nó về từ địa ngục, Thiên Tư đưa tay ra đỡ lấy hộp cơm, nhoẻn miệng cười và không quên: “Cám ơn cô bé”. Chiếc xe lao về phía cánh cổng cao cao, nó thấy lòng nhẹ nhàng hơn nhiều, Thiên Tư hỏi nó có muốn đi cùng hay không, nó nhất định không chịu, dù lòng cũng hơi tiếc, vì phải né tránh tin đồn ở trường và vì cũng muốn tập thể dục buổi sáng nữa. Nó đã biết cách mở cái tấm sắt thép đồ sộ này rồi, chỉ cần bấm mật mã trên cái hộp điện tử là được, nhưng nó chưa đi vội, mà rẽ về phía có tiếng kéo cất tĩa. Nó nhìn ông Ô và mỉm cười tí tẹo:

- Chào ông cháu đi học ạ!

Rồi nó vỗ vỗ vào cái cây gần đó: “Ở nhà ngoan để ông cắt tóc cho đẹp nhé!”

Một ngày mới đầy vui vẻ...nhưng cũng đầy sóng gió...

Chậm rãi vừa đi, vừa mãi ngắm nhìn những ngôi nhà thượng hạng ở Itê. Bỗng một chiếc xe màu trắng thẳng gấp chặn ngang ngay trước mặt nó, cửa xe mở ra, người trên xe chậm rãi bước xuống, nó xám mặt, đó chính là Đại Bảo.

- “Bạn có muốn quá giang đến trường không?” Nụ cười baby cute đang hút hồn nó.
- À...không, mình muốn đi bộ hơn.
- Lên xe đi!
- À...mình...

Chưa kịp nói xong, một cảm giác quen thuộc, bàn tay ấm và mềm của Đại Bảo như ngày đầu tiên gặp ở trường, kéo nó bước vào trong xe một cách nhanh chóng. Ngỡ ngàng, nhưng Du Du cảm thấy rất tuyệt vời, vì đây là lần đầu tiên được ngồi trong một chiếc xe hơi quý tộc. Cách đó không xa, 1 chiếc xe màu đen đang đứng yên, chờ cho chiếc xe của Kasumi đi khuất, chủ nhân ngồi trong chiếc xe đen ấy mới ra lệnh: “Cho xe đi được rồi”. Người tài xế gật đầu: “Vâng thưa cậu chủ Kazu”...

Du Du mãi mê ngắm chiếc xe sang trọng, màu trắng của nó làm Du Du tưởng tượng ra một con bạch mã, mà chủ nhân của Bạch mã sẽ là Hoàng tử...Chiếc xe này liệu có khác gì với chiếc xe màu đen của Thiên Tư và Thiên Tứ hay đi không? Ánh mắt Kasumi nhìn nó đầy thú vị. Những câu hỏi ngỡ ngàng, như: “Đây là cái gì?”, “Cái này dùng ra sao?”...nó giật mình văng ra cái ghế khi nhấn nhầm vào cái nút gì đó mà thành linh cái màn hình LCD từ đâu kéo xuống. Cả anh tài xế và Đại Bảo đều bật cười khi thấy sự ngộ nghĩnh của nó. Khi chiếc xe gần đến trường, Du Du chợt nhớ ra điều gì đó rất đáng sợ, nó quay sang ngay:

- Mình nhờ cậu một việc được không? Nó ập úng.
- Giữ bí mật rằng cậu sống ở Itê chứ gì?
- Sao...sao...cậu biết, mặc dù tớ sống ở đó, nhưng tớ không phải con nhà giàu mà chỉ là...
- Cả trường đang truy tìm nhân vật thứ 6, mà tớ thấy cậu không ra mặt, chứng tỏ cậu có lý do riêng mà! Yên tâm đi, mình là bạn thân của INNO mà!

Đại Bảo không để nó nói hết câu. Nó không biết cậu ta có biết cái về còn trống kia là chữ “Oshin” hay không, nhưng cậu ta biết nó từ INNO Gia, điều đó thật là khó hiểu, nhưng cậu ta hứa sẽ giữ bí mật nên nó cũng không quan tâm nữa. Xe dừng trong khuôn viên trường, một đám nữ sinh đã mai phục từ bao giờ, bao quanh xe, các nữ sinh hô tên Đại Bảo liên tục. Lúc này Du Du phát hiện ra rắc rối nhưng đã muộn. Anh tài xế xuống xe mở cửa cho Đại Bảo trước, cậu ấy bảo cứ ngồi yên trong xe nên nó không hề nhúc nhích. Cậu ta đi vòng qua và mở cửa xe phía Du Du, và mời nó bước ra. Hành động lịch thiệp đó không làm cho nó vui vẻ, mà trái lại gây cho nó ngỡ ngàng và hoang mang vô cùng. Chẳng lẽ anh ta không nhìn thấy những ánh mắt hình viên đạn, những ánh mắt sắc như dao, căm thù, ngạc nhiên, khinh biệt dành cho một đứa nhà quê như nó hay sao. Du Du bước xuống trong tiếng xào xáo xung quanh. Du Du liên tục xua tay phân bua: “À, chỉ là đi nhờ thôi!”. Chưa kịp thuyết phục được ai thì tên Đại Bảo đã nắm tay nó kéo đi trong muôn vàn ánh mắt ngỡ ngàng, kể cả nó...

Sóng gió chưa thực sự bắt đầu...

- “Ồ, nghe nói cậu đi chung xe với Đại Bảo hả?” Đông Nghi tò mò hỏi nó, xung quanh trong lớp cũng có khá nhiều cặp mắt không mấy thiện cảm đang soi mói.
 - Chỉ là gặp giữa đường và cậu ấy đi nhờ thôi!
 - Ganh tỵ thật đấy, các hotboy chưa bao giờ cho ai quá giang cả, lúc trước có cả đồng người mai phục gần đấy để được đi nhờ, mà chưa bao giờ thành công cả, bọn họ đều phớt lờ, xem ra cậu là người đặc biệt đấy!
- Du Du không cho đó là điều may mắn, mà trái lại, bắt đầu từ bây giờ nó phải thật cẩn thận trước những ai yêu thích Đại Bảo, chỉ vì lên xe đi cùng với chàng hotboy thứ 3 của A1.

- Cậu có quan hệ gì với Đại Bảo?

Một giọng nói lạ từ phía sau lưng làm Du Du vô cùng hoảng hốt. Một cậu bạn cùng lớp, trông vô cùng bảnh bao, và thanh tú, nhưng ánh mắt nhìn nó lại y hệt những cô gái bu quanh chiếc xe vừa nãy.

- À, mình chỉ là tiện đường đi nhờ xe thôi.
- Có thật không?
- Thật mà. Cậu nghĩ sao khi ghép đôi một đứa như tôi với Đại Bảo?
- Chẳng hợp tí nào.
- Thì đúng vậy, bởi vậy không có gì đâu.

Cậu bạn này coi bộ cũng dễ bắt chuyện. Cậu ta không quá kiêu căng như các thành viên khác trong lớp, nhưng Du Du cảm thấy có điều gì đó hơi lạ lạ.

- Mình là Du Du, mình có thể biết cậu tên gì được không?

- Tôi là Nobu.

- Nobu? Tại sao cậu lại quan tâm đến Đại Bảo như vậy?

- Không liên quan đến cậu.

Sau vài câu trò chuyện, vẻ mặt lạnh lùng của cậu ta lại trở về như cũ. Du Du biết nếu mình có khai thác tiếp cũng không được gì thêm, nên đành quay lên.

Giờ nghỉ trưa, Du Du đi tìm cho mình một vị trí yên tĩnh cho riêng mình, nó rón rén, tránh những cặp mắt thù địch. Cuối cùng nó tìm được một góc khuất trên khu sân thượng của khối 10. Có hẳn một cái bậc cho nó ngồi và trải bữa ăn trưa của mình ra đó. Nó không dám ngồi ăn trưa cùng Đông Nghi, vì sợ Đông Nghi sẽ phát hiện ra hộp cơm “dị” của nó mất. Nó hít một hơi thật dài, trên sân thượng thật là mát, gió lồng lộng, dễ chịu, y như đứng trên cánh đồng của Đum Cha, chỉ có điều là không có mùi thơm của những cây cỏ quen thuộc. Nó mở hộp cơm của mình ra, thích thú ngồi ăn. Có ít nhất là 2 khuôn mặt ở A1 sưng sốt khi hộp cơm của họ được bao bọc một cách quá con nít, một hộp màu vàng, và một hộp màu xanh...

Hết giờ trưa, Du Du quay về lớp, nó thấy Thiên Tứ đang đi ngược chiều. Nó đoán ra ngay mà không lưỡng lự giữa 2 anh em, vì ánh mắt khinh miệt đang hiện rõ trên mặt hắn ta, nhìn thấy nó mà vẫn như không. “Lửa hận” trong lòng nó đang bùng lên sùng sục, nhất là cú què hôm qua ở phòng Thiên Tứ, báo hại nó đứng chết trân không biết giải thích thế nào, cũng may Thiên Tứ chỉ cười và giải vây cho nó bởi câu nói: “Cô bé đừng để ý đến lời chọc ghẹo của Thiên Tứ”, và rồi còn vụ cơm hộp sáng nay, bao nhiêu đó thôi cũng đủ nó ăn tươi, nuốt sống cái tên hách dịch này. Cả 2 vẫn bang bang thẳng đường mình đi, và nếu tiếp tục như vậy, họ sẽ va vào nhau, nhưng dường như không có ai có ý định nhường đường cả. Du Du hất cái mặt có nó lên, và bước đi rất vững vàng. Đến giao điểm của 2 người, nó vẫn ưỡn mình ra, cố tình cho có sự va chạm, để cho Thiên Tứ biết con nhà nông như nó mạnh đến cỡ nào. “Cốp!” . Vai và một phần cánh tay va vào nhau rõ mạnh, nó vẫn lướt qua như không có gì xảy ra, một cái liếc xéo của Du Du gửi đến Thiên Tứ, nó thì thầm đủ cho 2 người nghe: “Ồ trường, tôi với cậu ngang nhau, không phải cậu chủ với người làm, bởi vậy đừng nghĩ tôi sẽ nhường cậu”, rồi nó giơ chân đạp thật mạnh xuống chân Thiên Tứ. Chưa chuẩn bị được tình huống bất ngờ này, cậu ta “dính đòn”, co chân lên vì đau. Du Du bước đi sung sướng, vì trả được phần nào mối thù, nhưng về mặt thì chẳng vui vẻ tí nào, ngược lại còn nhăn nhó như khi. Đi được một đoạn khá xa, nó nép vào bức tường, xoa xoa cái vai, cái tay và bàn chân đau vì đòn lực quá lớn. Thiên Tứ đứng tại chỗ một mình, cũng đang xoa xoa thương tích, cậu ta lẩm bẩm:

- Đồ Nhà Quê, lúc này tôi mà không hơi nghiêng người thì cái vai của cô chết chắc, đúng là đồ cứng đầu, mà cô ta cũng mạnh thật!

Đông Nghi ngó ý cùng về với Du Du, vì sợ rằng nó sẽ bị phục kích bởi fan của Đại Bảo, nhưng Du Du từ chối, vì không muốn Đông Nghi biết chỗ mình ở. Nó phóng thật nhanh khi chuông trường vừa báo hiệu. Cũng may không bị ai theo dõi, hoặc không ai quan tâm lắm vì nhìn nó chẳng có tí gì thu hút cơ mà, nó nghĩ vậy và thấy: không đẹp hóa ra lại may mắn cho nó trong tình huống này...

Du Du nhảy bổ ra từ phía sau bức tường.

- Tại sao cậu lại đi theo tôi.

Nó vô cùng ngạc nhiên khi người đứng trước nó lúc này là anh chàng cùng lớp, Nobu. Nó đã nghe có tiếng chân đi theo sau khi rời trường không xa, nó nép vào để bắt quả tang tại trận, để hung thủ không thể chối cãi. Về mặt hốt hoảng của cậu bạn Nobu làm nó vô cùng ngạc nhiên, vì về mặt đó khác hẳn về mặt lạnh lùng trên lớp.

- Tôi...tôi...

- Nói mau, không thôi tôi la lên bây giờ!

- Tôi chỉ muốn theo cậu xem cậu có về cùng Đại Bảo nữa hay không thôi.
- Việc đó thì liên quan gì đến cậu?
- Vì...vì...
- Vì sao?
- Vì tôi để ý Đại Bảo..

Cậu trả lời làm Du Du choáng váng. Nó không hiểu câu trả lời này cho lắm, nhất là trong tình huống này. Quả thật là một ngôi trường kì lạ và cũng có những con người quá kì lạ...

- Mình cũng không biết sao mình lại rất thích Đại Bảo nữa.
- Nhưng cậu là con trai, và cậu lại rất đẹp trai cơ mà!
- Mình không biết, lúc trước mình cũng đã quen bạn gái, nhưng không hiểu sao khi gặp Đại Bảo tim mình lại đập mạnh đến như vậy, và từ đó, mình xem Đại Bảo như là một thần tượng trong lòng mình vậy.
- Trời ạ, lúc đầu nhìn cậu mà mình phải ngất ngây theo, vì cậu quá đẹp trai, vậy mà...Mình hiểu rồi, cái đó là do tâm lý con người thôi, từ từ rồi cậu sẽ chữa được bệnh này, nếu có thể giúp thì cậu cứ nói với mình.
- Nhưng cậu đừng nói với ai là mình thích Đại Bảo nha.
- Được, nhưng với một điều kiện.
- Gì cơ?
- Cậu phải gia nhập nhóm của mình với Đông NGhi, và kết bạn với tụi mình, được chứ!
- Ok

Vậy là Du Du đã có thêm một người bạn mới, mặc dù với tính cách kì dị, và hơi “lưỡng tính” một chút, nhưng anh chàng này có vẻ rất chân thật, và gần gũi, chứ không hề lạnh lùng và kèn kiệu như một số người trong lớp, và điều thú vị là anh ta lại thích Đại Bảo nữa cơ chứ

5. Chương 5

CHƯƠNG 5: TIẾP TỤC NHỮNG MẪU THUẦN

Công việc ở INNO cũng không bận bịu mấy, thời gian còn lại nó dành để học bài. Nhất Kim Toyo có một chất lượng giáo dục rất tốt, các bài giảng vô cùng dễ hiểu và bài bản. Nó thậm chí cảm ơn bà chủ đã cho nó có cơ hội học hành ở một nơi như vậy. Tạm thời đến thời gian này, vụ “Tìm kiếm nhân vật thứ 6 của Itê xem chừng đã dịu xuống”. Cũng may 2 anh em Thiên Tư và Thiên Tứ thường hay ra ngoài tụ tập bạn bè chứ không kéo về nhà, nếu không, mọi người sẽ bắt gặp nó trong bộ dạng đồng phục người giúp việc, lúc đó thì sẽ không biết tính sao. Nó cũng dần thân thiết với chị Uyển Thanh hơn, chị là người rất rụt rè. Khi mới vào làm việc ở đây, chị cũng có tâm trạng như nó, bắt gặp những ánh mắt lạnh lùng đã làm chị trở nên ít nói hơn. Những buổi ăn trưa ở phòng nhân viên dường như đã rôm rả hơn, bởi nó luôn kéo mọi người vào một chủ đề nào đó. Mọi người rất vui khi được hỏi tới, vì dường như họ chưa từng được nói nhiều đến như vậy trước kia ở INNO Gia.

Mọi việc có vẻ đều chuyển biến tốt, riêng nó và Thiên Tư vẫn đối đầu nhau như nước với lửa. Chạm mặt nhau trong nhà, nó và Thiên Tư “trao” cho nhau những cái nhìn sắc như dao. Ngược lại, nó vô cùng yêu quý Thiên Tứ bởi những ánh mắt dành cho nó, tuy vẫn lạnh lùng, nhưng thỉnh thoảng vẫn có những nụ cười mà nó chưa bao giờ thấy xuất hiện ở trường.

Du Du đem hộp cơm của mình và 2 cậu chủ ra rửa, và nó phát hiện hộp cơm Thiên Tư lúc nào cũng còn nguyên. Nó vô cùng bức tức khi phải đồ những đồ ăn đó đi, thật là phí phạm quá chừng, nó nhận ra vì cái

khăn vàng bao bên ngoài dành cho cậu ta. Nó không thể bảo bà Khaly đừng chuẩn bị cơm cho cậu ta nữa, vì nếu không phải cậu chủ yêu cầu thì nhân viên trong nhà không được thay đổi, chỉ còn cách là nói chuyện trực tiếp, làm cho cậu ta phải quý trọng đồ ăn mới được.

Hôm nay giờ ăn trưa, Du Du sẽ tìm Thiên Tư nói chuyện và bắt cậu ta ăn hộp cơm mà bà Khaly chuẩn bị. Cái vẻ coi thường sự quan tâm của người khác làm nó không chịu nổi. Nếu không ăn thì cậu ta nói một tiếng để khỏi chuẩn bị, đằng này lại để cho ngày nào Du Du cũng thấy đồ ăn phải đổ đi, thật là uổng gì đâu. Du Du hện Thiên Tư ra một góc mà mọi người ít khi đi lại, một phần là tránh những fan hâm mộ của cậu ta, một phần để không bị lộ nó là người làm của INNO.

- Này, cậu thật là quá đáng, tại sao ngày nào cậu cũng bỏ bữa trưa vậy, không cần biết cậu ăn ở đâu, nhưng nếu không ăn nữa thì cậu cũng phải báo nhà bếp một tiếng để khỏi chuẩn bị?

- “Cô hện tôi ra đây chỉ có vậy thôi à!”. Vừa dứt tay vào túi quần, Thiên Tư vừa quay lưng bước đi, không định nói chuyện tiếp. Nhưng đã bị Du Du chặn tay lại.

- Cậu không được đi khi người khác chưa nói chuyện xong, ngay cả điều lịch sự tối thiểu mà một cậu ấm INNO cũng không biết sao?

- “Cô muốn gì đây?” Thiên Tư bắt đầu nổi nóng, trợn mắt lên đe dọa, quay hẳn người về đối diện với Du Du. Điều đó làm cho nó hơi run sợ, nhưng nó vẫn ngẩng cao đầu đối mặt với tên này. Du Du chìa hộp cơm màu vàng của Thiên Tư ra.

- Từ hôm nay cậu hãy ăn phần ăn của mình đi, cậu phải biết quý trọng những gì mà cậu đang có chứ, cậu có biết nhiều nơi vẫn còn đang bị nạn đói, nhiều nơi không có gạo mà ăn, nhiều nơi không có thức ăn ngon như hằng ngày của cậu không?

- “Cô là gì mà ra lệnh cho tôi?” Thiên Tư hất tay đẩy hộp cơm ra, rồi giật lấy hộp cơm kia của Du Du, hộp cơm có cái khăn màu hồng. “Tôi thấy hình như cô có vẻ thích mấy vụ đem cơm này lắm thì phải, ngày nào cũng chuẩn bị hăng hái lắm. Mà phải rồi, toàn đồ ăn thượng hạng cô được ăn kè ở nhà tôi không mà, không thích sao cho được.

Du Du thấy trong mình dường như có một sự căm phẫn vô cùng, nó bị sỉ nhục mà không nói được lời nào, nổi tức giận như đang chờ ở cổ họng. Không muốn nói chuyện với một tên không tôn trọng với người khác như cậu ta nữa, nó giành lại hộp cơm và định bỏ đi, nhưng Thiên Tư giữ chặt lại.

- Cô đang tức giận vì tôi nói đúng rồi phải không? Nếu thích đồ ăn ngon và đắt tiền của nhà tôi như vậy thì cô ăn luôn phần của tôi đi!

Du Du như chết lặng trước những lời nói độc địa này. Nó không muốn thanh minh gì, vì lúc này nếu mở miệng nó sẽ khóc òa lên vì oan ức mất. Nó giật mạnh hộp cơm khỏi tay cậu ta. Cuộc giằng co vô tình để hộp cơm của Du Du văng mạnh xuống đất, miếng vải bị bung, và nắp hộp cũng bị bật ra, cơm rơi tung tóe dưới đất. Cả 2 ngỡ ngàng trong tình huống vừa rồi. Du Du nhìn theo hộp cơm của mình mà lòng quặn đau, nó không nói lời nào, nước mắt đã bắt đầu túa ra, túa ra vì đau khổ, khóc vì oan ức, khóc vì căm thù một tên độc ác. Du Du cúi xuống thu dọn, phủi phủi cái khăn, nhặt những hạt cơm bắn vào hộp, tiếng khóc cứ lớn dần lớn dần. Còn Thiên Tư thì đứng ngây người ra. Vì hối hận ư, hay vì cảm thấy có lỗi, hay vì quá ngạc nhiên? Cậu ta nhìn chằm chằm vào chỗ cơm vương *** dưới đất, chỉ thấy toàn là cơm, rau,... những món ăn bình dân. Không phải những cánh gà, những miếng trứng cuộn, hay những miếng thịt xông khói cao cấp, những miếng sushi như thường ngày vẫn thấy anh Thiên Tư ăn trong suất ăn trưa của mình. Cậu ta không thể đoán được tại sao trong hộp cơm Du Du lại toàn những đồ ăn như vậy. Trong tình huống này, theo tính cách của Thiên Tư, cậu ta không thể xin lỗi, vì không thể nào “rửa” được tội nữa. Du Du gạt nước mắt, nhìn một ánh mắt căm thù, nó đứng lên bỏ đi thì cả 2 lại một lần nữa bàng hoàng khi trước mắt họ, một đám học sinh đã tụ tập tụ nầy giờ và chứng kiến cái cảnh vừa rồi, nước mắt Du Du lại trào ra nức nở, nó bỏ chạy khi thấy trước mặt mình là Thiên Tư...

Du Du buồn bã về lớp trong tiếng ồn đại của mọi người. Có lẽ mọi người đã phát hiện ra nó là người làm ở INNO. Đông Nghi và Nobu lại gần nó:

- Cậu đừng buồn, nhiều cô gái đã bị từ chối lắm rồi!

- Cậu nói sao?

- Cũng có khá nhiều cô gái tình nguyện nấu bữa trưa cho hotboy và bị từ chối, nhưng Thiên Tư làm vậy thì hơi quá đáng thật, không nhận tấm lòng của cậu thì thôi, sao lại hắt đi như vậy?

Mắt Du Du cứ trở tròn vì những câu nói của Đông Nghi và Nobu. Thì ra mọi người đã hiểu lầm nó là fan hâm mộ của Thiên Tư, hẹn Thiên Tư ra để đưa bữa ăn trưa tự tay nấu, theo kiểu mấy cô gái trên phim hay nấu đồ ăn cho người mình thích. Nghĩ đến sự hiểu lầm của mọi người lại càng làm cho nó thêm bực tức, nó mà có chút cảm tình với cái tên gian ác đó chắc trời sập mất. Nhưng mặc kệ, để mọi người hiểu như vậy có lẽ sẽ tốt hơn.

- “Người khác hiểu thế nào cũng được, nhưng các cậu là bạn mình nên mình muốn giải thích, bữa ăn trưa đó không phải mình nấu, mà mình cũng không hề thích Thiên Tư, ngược lại là ghét cay ghét đắng, không đội trời chung”. Du Du nói trong sự giận dữ. Bây giờ chỉ cần nghe cái tên Thiên Tư là nó cảm thấy như lửa nổi trong lòng.

- Vậy vụ hộp cơm đó là sao?

- Để sau này mình có dịp sẽ giải thích.

- Nhưng thật sự cậu không thích Thiên Tư chứ?

- Đã nói là không bao giờ có chuyện đó mà!

- Vậy thì mình yên tâm rồi.

Đông Nghi thở phào, ánh mắt của cậu ta có vẻ lạ, Du Du và Nobu bu lại hỏi ngay:

- Tại sao lại yên tâm, có vấn đề gì à, cậu nói cho mình biết đi!

- Vì mình thích Thiên Tư...

- Hả hả..

Cả Nobu và nó đều há hốc mồm đầy ngạc nhiên. Mọi chuyện lại rắc rối rồi đây!

Hôm nay bà chủ đi công tác về, sớm hơn dự định. Nó nghe kể bà chủ vừa về đến nhà, vẻ mặt đầy lo lắng, đã lên phòng Thiên Tư. Đúng là quý tử có khác! Mà cái tên Thiên Tư có bị làm sao đâu, hần khỏe như voi ấy, đủ sức để đương đầu với Du Du, chứng tỏ hần mạnh lắm. Lòng nó cũng nặng trĩu, vì chút nữa dọn dẹp, thế nào cũng phải đối mặt với tên “quỷ” đó, nhưng điều nó lo lắng hơn là Thiên Tư, không biết cậu ta sẽ nghĩ gì khi thấy Du Du nhặt từng cụm cơm trong sự nhục nhã như vậy? Nghĩ đến đây, Du Du càng tức tên Thiên Tư, tại hần tất cả, tại hần. Nhưng may sao nghe chị Uyển Thanh bảo sau khi gặp mẹ, cậu chủ Thiên Tư đã ra ngoài ngay vì có việc. Hần có một chiếc moto, để có thể đi lại một cách riêng tư. Cũng may mà hôm nay hần bận việc nên Du Du không phải đối đầu, chứ nếu mà giáp mặt nhau bây giờ, không biết nó sẽ làm gì hần ta nếu bất chợt lòng căm thù “dâng trào”, dám có thể là một mũi dao lắm! Du Du lau lau dọn dọn, vừa làm vừa ngâm rửa. Bất chợt Du Du thấy tấm hình trên bàn, mà ngày đầu tiên vào phòng này nó đã thấy, tấm hình lại bị úp lại, mặc dù đã vài lần Du Du lật lên và để ngay ngắn. Nhìn thấy tên đáng ghét trong tấm hình, Du Du đưa nắm đấm trong không trung, nhưng rồi lại buông xuống, bởi trong tấm hình đó, hần đang cười, nụ cười y hệt Thiên Tư, mà có khi...lại còn đẹp hơn nữa, rất dịu dàng, vô tư và dễ thương. Bên cạnh là một cô gái xinh. Họ đẹp đôi thật, nhưng sao Du Du không bao giờ nghe ai nhắc đến cô gái đó, và sao không thấy cô gái đó xuất hiện, nhìn hình thấy họ khoác tay nhau rất thân thiện, chứng tỏ cô gái này là một thành phần quan trọng, mới có đủ sức làm cho Thiên Tư cười, một nụ cười mà nó chưa bao giờ thấy kể từ khi đến đây. Hay này cô gái này đã xảy ra việc gì, hay là đã bỏ đi? Càng nghĩ càng tò mò, rồi nó chợt phát hiện mình đã can dự quá nhiều.” Việc gì phải quan tâm đến hần chứ?”. Nói rồi, nó úp tấm hình xuống, mà không thèm lật lên ngay ngắn như mọi lần. Ngoài đường, chiếc moto cứ đảo qua đảo lại khu phố, chạy vòng vòng này giờ, không ai nghe rõ tiếng chàng thanh niên trẻ đang lầm bầm: “Không biết giờ này đồ nhà quê dọn phòng xong chưa để mà về nữa!”...

- Bà KhaLy này, cho cháu hỏi vài câu nhé!
- Vâng, cậu cứ hỏi đi, cậu Thiên Tứ!
- Bà là người thường ngày chuẩn bị cơm trưa cho chúng cháu đúng không?
- Vâng, có gì không ạ?
- Vậy bà có chuẩn bị bữa trưa cho Du Du luôn không?
- Có vài lần tôi định chuẩn bị nhưng cô ấy bảo sẽ tự chuẩn bị, đồ ăn thì đã nấu sẵn rất nhiều món.
- Vậy bà có biết cô ấy lấy những gì không?
- Cô ấy lấy toàn rau củ thôi, có vài hôm thì lấy vài miếng trứng chiên.
- Tại sao cô ấy không lấy những món như bà đã chuẩn bị cho 2 chúng cháu, như gà, vịt, bò hay sushi, hay đại loại như vậy.
- À, tôi cũng có hỏi, cô ấy bảo là không muốn ăn khác người làm ở đây, mọi người ăn gì cô ấy sẽ ăn nấy, chứ không hề muốn lợi dụng để được ăn những món dành riêng cho 2 thiếu gia. Ngoài ra cô ấy bảo đã quen ăn những thứ rau này ở quê, nên không thích thú gì với những món cao cấp kia. Nhưng cậu biết đấy, lý do để làm mọi người yên tâm. Du Du là một cô bé rất chân thật và đầy lòng tự trọng, không lấy những thứ gì không thuộc về mình.
- Cháu biết rồi, cảm ơn bà, bà Khaly.

Cậu chủ INNO đã đi lên cầu thang rồi, bà Khaly như hiểu thấu được những lý do mà cậu chủ tìm bà để hỏi về Du Du, bà lầm bầm:

- Quả thật là sinh đôi, vừa nãy cậu chủ Thiên Tứ cũng hỏi những câu y hệt như vậy! Con bé Du Du này bắt đầu gây sóng gió rồi đây.

Thiên Tứ bước vào phòng, vẻ đang suy nghĩ trầm tư sau những gì bà Khaly nói, thì gặp ngay Du Du đang dọn dẹp. Hai ánh mắt nhìn nhau ngại ngùng, Du Du cúi xuống và tiếp tục làm việc, mà lòng nặng trĩu vì không biết Thiên Tứ đang nghĩ gì về mình.

- Chuyện hôm nay ở trường...

Du Du hồi hộp ngẩng lên để lắng nghe tiếp ...

- Cô bé đừng trách Thiên Tứ nhé, nó có lý lo đó.
- Lý do?

- Lúc trước bọn mình đều ăn hết phần cơm. Nhưng vừa rồi hai đứa chỉ ăn chung một phần, cố tình bỏ một phần để bà Khaly thấy lạ, và báo động ngay cho bà chủ về tình trạng bỏ cơm của Thiên Tứ. Vì lúc nào bà ấy cũng đi công tác, một tháng may ra mới có thể gặp một lần, nên Thiên Tứ mới nghĩ ra cách này để kéo bà ấy về. Mà đúng thật, hôm nay bà ấy phải về sớm hơn dự định.

Hiểu ra vấn đề, Du Du thấy mình cũng hơi có lỗi vì đã trách lầm Thiên Tứ vì cái tội bỏ đồ ăn hoang phí, nhưng không thể nào tha thứ về thái độ của hắn ta đã đối xử quá thậm tệ với nó, lại làm lộ tẩy hộp cơm “nhà quê” toàn rau củ của nó, chắc hắn ta hả dạ lắm. Trong lúc này, nó chỉ biết im lặng và suy nghĩ.

- Cô bé có thể vì tôi mà bỏ qua cho Thiên Tứ lần này không?

Câu nói của Thiên Tứ không thể làm nó không ngẩng lên, một ánh mắt cầu khẩn của một cậu chủ với một người làm. Nó bị xiêu lòng ngay cả ánh mắt, chứ khỏi cần Thiên Tứ phải nói ra điều này, không để Thiên Tứ đợi lâu, nó đáp:

- Dạ, vâng ạ!xar

Du Du học hành khá chăm chỉ, vì quyết không thể để mất mặt trước Thiên Tứ được. Mỗi lần dọn phòng thì đều thấy Thiên Tứ học rất chăm chỉ, nó lấy đó làm mục đích để phấn đấu. Nó không nhìn Thiên Tứ

bằng ánh mắt crăm thù nữa, thái độ gần đây ra hiệu cho cậu ta rằng nó đã tha thứ, Thiên Tư đã yên tâm ở lại phòng, mà không cần phải lấy moto chạy vòng vòng mỗi lần đến giờ nó dọn dẹp phòng, mà cái điều này thì nó không hề biết. Tuy nhiên các cuộc cãi vã vẫn thường xuyên xảy ra, và kết thúc bằng những tên gọi quen thuộc: "Đồ Nhà Quê" và "Đồ....". Thường những lần như vậy thì nó thường bị á khẩu, vì dù gì hẳn ta cũng là cậu chủ, đang ở trong nhà này thì nó không thể "hỗn láo" được, để rồi buông vào đó 2 chữ chẳng giống **** nhau tí nào:

- "Đồ Công Tử"

- "Hình như cái đó giống khen hơn chứ không phải để chửi" Tên Thiên Tư tiếp tục châm chọc.

Nó chỉ còn biết hậm hực bỏ đi, vì nếu tiếp tục tranh cãi, nó sẽ dùng những lời lẽ nặng hơn, mà lỡ ai trong nhà nghe được, sẽ báo lại với bà chủ, hoặc sẽ nghĩ nó thật là bất kính. Nó lăm bằm sau lưng, sau khi tìm ra từ phù hợp nhất: "Đồ Hách Dịch". Còn Thiên Tư thì được một trận hả hê vì sự bất lực của nó.

6. Chương 6

CHƯƠNG 6: BẮT ĐẦU RUNG ĐỘNG

Từ khi nghe câu thổ lộ của Đông Nghi, Du Du không biết nên khuyên bạn thế nào, chẳng lẽ lại nói với Đông Nghi rằng cái tên Thiên Tư này rất là đáng ghét, độc ác, tàn nhẫn, ... Du Du cũng chưa biết nhiều về Đông Nghi, chẳng hạn như về gia đình, về học tập, về sở thích. Trông cậu ấy rất giản dị, nhưng đôi lúc rất khó nói chuyện. Du Du bắt gặp trong lớp vài lần cậu ấy đang nghĩ gì đó rất xa xăm, kì bí. Hầu như trong lớp Đông Nghi cũng chỉ nói chuyện với Du Du, và Nobu. Không hiểu sao mọi người trong lớp nhìn tụi nó bằng con mắt rất khinh biệt. Du Du thì khỏi nói, nhìn nhà quê kinh khủng, nhưng không có lý do gì mọi người cũng dành ánh mắt ấy luôn sang cả Đông Nghi. Còn Nobu, cậu ta cũng là con của một gia đình khá giả, và cũng bị cô lập vì nghi ngờ về giới tính. Nobu kể rất nhiều về bản thân, nhưng cậu ta cũng không quá tò mò về những gì 2 cô bạn không muốn nói. Du Du thì muốn che giấu thân phận của mình, nhưng còn Đông Nghi, dường như cậu ta cũng có gì đó né tránh mọi người.

Mãi suy nghĩ về cô bạn của mình, nó lau chùi mọi thứ ở bàn học một cách vô hồn. Khi cánh cửa phòng bật mở, nó giật mình, và vô tình quệt phải tấm hình nằm trên bàn học của Thiên Tư. Tấm hình rơi xuống đất và vỡ tan tành. Ánh mắt ngỡ ngàng của THIÊN TƯ và ánh mắt sợ sệt của Du Du đang dừng lại trong không gian yên tĩnh này. Du Du vội vàng cúi xuống nhặt tấm hình lên và phủi phủi.

- Tôi xin lỗi, nhưng may quá, tấm hình chưa bị gì!

Thiên Tư không nói lời nào, chạy lại và giật phăng tấm hình trên tay Du Du.

- Đừng đụng vào đồ của tôi.

Thấy ánh mắt không bình thường của cậu ta, Du Du vô cùng hoảng sợ, nó vội vàng cúi xuống nhặt những miếng thủy tinh vương *** trong phòng.

- Tôi sẽ mua cái khung hình khác đền cho cậu.

Bất chợt nó thấy mình ngã nhào ra bởi một cái đẩy mạnh của Thiên Tư. Một hành động vô cùng mạnh bạo, khiến cho miếng thủy tinh cửa vào tay nó chảy máu. NÓ vội vàng bóp chặt ngón tay để không cho miếng thủy tinh nào kịp thấm vào trong. Nhưng tay nó không đau, mà chỉ thấy cổ họng nghẹn ứ, Thiên Tư vẫn mãi mê nhìn tấm hình đầy tức giận mà không hề nghĩ đến những gì đang xảy ra với nó.

- Cô nghĩ là cô có thể đền được cái khung hình y như vậy cho tôi à, cô có biết cái khung hình này có ý nghĩa với tôi thế nào không? Ra khỏi phòng tôi ngay!

Nó không cần biết cái khung hình ấy đáng giá như thế nào, hay quan trọng như thế nào, nhưng cũng không thể xem thường và mắng **** người khác như vậy chứ. Không hiểu sao sự mạnh mẽ thường ngày biến mất

và nó òa khóc. Nó chạy vào phòng và vẫn cứ khóc, khóc chỉ vì ...một cái khung hình.

Bà chủ đã đi công tác dài ngày, lại không có cả quản gia Pix, đáng lẽ không khí trong nhà phải dễ chịu hơn, đằng này, nó lại cảm thấy như có luồng sát khí xung quanh mình. Kể từ khi làm vỡ cái khung hình, tên Thiên Tư thay đổi thái độ hẳn. Hẳn mang vẻ lạnh lùng, phải nói là rất lạnh lùng như kiểu hotboy Đốc Long. Ngày ngày đi học về, nó thường ghé các cửa tiệm để tìm một cái khung hình y như của Thiên Tư để trả lại và xin lỗi cậu ta. Việc tìm một cái khung hình y chang thiệt là khó. Nó phải đi khắp các cửa hàng, siêu thị, nhà sách nhưng vẫn không thấy.

- Tại sao dạo này cháu lại về trễ vậy?

- Dạ cháu xin lỗi, cháu đang tìm mua một thứ, nhưng đi những cửa tiệm gần đây không thấy nên cháu phải đi xa hơn một chút ạ!

- Ta không cần biết công việc riêng của cháu là gì, nhưng cháu vẫn phải hoàn thành công việc ở đây vào mỗi ngày. Cũng may là dạo này bà chủ đi vắng, chứ không cháu sẽ gặp rắc rối to đó.

- Dạ cháu biết rồi ạ, thưa bà Khaly.

Du Du thất thểu thay đồng phục và chuẩn bị dọn dẹp lầu trên. Cả người mệt mỏi vì đã đi tìm kiếm cả buổi chiều. Thật ra Thiên Tư cũng không bắt đền gì nó, nhưng nó cảm thấy tức giận vì hành động của cậu ta, và quyết tìm được cái khung hình y chang, để không phải nợ cậu ta cái gì. Nó hít một hơi thật sâu và vào phòng Thiên Tư. Cậu ta đang ngồi trên bàn học và không mấy may quay lại nhìn nó. Nó cũng không thêm dả động, mau chóng hoàn thành công việc của mình. Bàn học của Thiên Tư đã không còn tấm hình, nó cảm thấy hơi có lỗi. Dường như có một luồng khói đen sau lưng Thiên Tư đang nhắm về phía nó vậy. Đang mải mê suy nghĩ, bỗng dưng nó nghe một tiếng “Xoảng”. Nó đứng tim khi nhìn xuống dưới chân mình, cái bình sứ quý hiếm nó đang lau đã bị rơi xuống lúc nào không hay. Tim nó như ngừng đập. Tại sao mọi việc xui xẻo lại cứ liên tục xảy ra với nó như vậy. Dường như ông trời rất thích trêu đùa nó. Nhưng việc quan trọng bây giờ không phải là ông trời, mà là phải xem phản ứng của Thiên Tư. Nó chậm rãi ngược mắt nhìn lên đầy sợ sệt. Và đúng như nó nghĩ, Thiên Tư đang nhìn nó bằng một ánh mắt vô cùng băng giá.

Nó cúi đầu lia lịa:

- Xin lỗi, tại tôi vô ý quá, tôi sẽ thu dọn ngay, giá trị của cái bình cứ trừ vào lương của tôi.

- Cô nghĩ cái gì cũng có thể thay thế và bù trừ vào bằng tiền à?

- Cậu nói sao cơ?

- Tôi thật không thể chịu nổi cái tính hậu đậu và nhà quê của cô nữa rồi, tôi không biết tại sao mẹ tôi lại thuê cô, ra khỏi phòng tôi mau.

Nói rồi Thiên Tư quay mặt trở lại bàn. Nó đứng im lặng đầy buồn bã. Chỉ vì những lời Thiên Tư nói vô cùng có lý. Nó hậu đậu, chẳng làm việc gì nên hồn. Nhưng cậu ta chẳng lẽ lại cứ phải nặng lời như vậy sao, dù gì nó cũng chỉ mới 16 tuổi, chưa có kinh nghiệm làm việc, chưa có kinh nghiệm thấu đáo suy nghĩ của người khác, cũng cần có sự thông cảm và một chút tha thứ chứ. Nó buồn bã, ngồi xuống thu dọn đồng sứ bị vỡ, lòng nó tự dưng nặng trĩu. Phản ứng khi vỡ chiếc bình sứ không quyết liệt như vỡ chiếc khung hình, điều đó lại càng làm cho nó cảm thấy có thêm trách nhiệm về chiếc khung hình. Nó chào cậu chủ rồi rời khỏi phòng.

- Sao dạo này cô bé lên dọn phòng trễ vậy?

- À mình đi tìm mua một cái khung hình mà mãi vẫn không tìm được cái như ý muốn.

- Có phải là cái khung hình của Thiên Tư không?

- Đúng... rồi, sao cậu biết?

Nó ngỡ ngàng khi thấy Thiên Tư cũng biết việc đó. Lòng nó cảm thấy mừng rơn, khi ít nhất có một người bên cạnh nó bây giờ biết được rắc rối nó đang phải gánh chịu, mà nó không biết kể với ai.

- Hôm nọ mình nghe tiếng đổ vỡ ở phòng Thiên Tư.

- Mình rất muốn mua lại đèn cho cậu ta.

- Thiên Tư rất quý chiếc khung hình và tấm hình trong đó. Đó là kỉ niệm của người trong hình tặng cho nó. Bởi vậy, việc mất cái khung hình hay tấm hình đối với nó rất quan trọng.

Quả thật, cái khung hình tuy không giá trị gì, nhưng đó là kỉ niệm đáng quý của Thiên Tư, vậy mà chỉ vì cái tính hậu đậu của nó, mà nó làm cho cậu ta bị tổn thương. Nó cảm thấy có lỗi vô cùng.

- Vậy là lỗi hoàn toàn do mình rồi. Nhất định mình sẽ tìm ra cái khung hình giống hệt như vậy để mong cậu ấy tha lỗi.

- Nếu không lầm thì cái khung hình đó được bán ở phố Hàn Tây.

Ánh sáng như xuất hiện sau những ngày tối tăm. Thiên Tư quả thật là vị thần may mắn, luôn luôn xuất hiện khi nó cảm thấy không lối thoát. Lúc này nó đã biết được nơi bán loại khung hình đó, và có lẽ lòng nó sẽ nhẹ đi bớt, mặc dù nó biết cái khung hình sẽ chẳng thay thế được gì. Nhưng sự thành tâm của nó, nó không tin Thiên Tư không siêu lòng chút nào.

- Cảm ơn cậu, Thiên Tư. Cảm ơn cậu rất nhiều. Ngày mai mình sẽ đến đó. Cảm ơn.

Tan học, nó vội vàng đến phố Hàn Tây và đi khắp các cửa tiệm ở đây. Nhưng không dễ như nó nghĩ, ở đây có quá nhiều cửa hàng. Nó chạy lần lượt các cửa hàng, cố gắng kiếm cho được cái khung hình đó. Lân la nhiều nơi, cuối cùng, may mắn cũng mỉm cười với nó, còn duy nhất một cái khung hình ở cửa hàng mà nó đang tìm. Nó cầm lên và reo hò trong sung sướng.

- Cuối cùng cũng tìm được mày rồi!

Mọi người trong cửa hàng đều quay lại nhìn nó, có vẻ như nhìn một người không bình thường. Nó mới nhận ra mình làm hơi “quá”, nhưng vẫn tung tăng ra tính tiền, như vừa vớ phải món đồ có 1 không 2 vậy. Chợt hoảng hồn khi nhìn lên đồng hồ ở cửa hàng, nó hét thật to: “Trời ơi”. Một lần nữa, cả cửa hàng nhìn nó bằng ánh mắt sợ sệt. Ai cũng như muốn hỏi: Phải chăng đây là một bệnh nhân tâm thần vừa xuất viện? Nó cuống cuống, không cần biết phản ứng của mọi người, chỉ cần biết là đã quá trễ, và lời nhắc nhở của bà Khaly thì đang hiện rõ từng chữ trong đầu nó. Nó cầm cái khung hình chạy thật nhanh, nhưng trong lòng cảm thấy rất vui.

Tại INNO Gia, Uyên Thanh lo lắng, đi ra đi vào. Vừa lúc đó thì Thiên Tư từ trên lầu đi xuống.

- Có chuyện gì vậy?

- Dạ đã tối rồi mà vẫn chưa thấy Du Du về thưa thiếu gia, mà ngoài trời lại sắp mưa to nữa chứ, không biết có sao không?

- Liên lạc với cô ấy xem sao?

- Du Du không có điện thoại!

Thiên Tư cau mày, suy nghĩ, cậu ta nhớ những lời đã nói với Du Du ngày hôm qua, về Hàn Tây, về khung hình. Không kịp suy nghĩ thêm, Thiên Tư lao vào gara lấy chiếc moto và lao về phía cánh cổng cao cao trong sự kêu gọi của mọi người.

- Cậu chủ, cậu đi đâu vậy? Cậu chủ...

Dường như ông trời rất thích quay lưng lại với Du Du. Chưa kịp rời cửa hàng thì trời mưa tầm tã. Nó có thể lội mưa đi về, nhưng vì sấm sét khá to, nó không dám lao vào. Vừa đứng đợi, vừa lo lắng. Nó không nhớ số điện thoại ở nhà, không biết làm cách nào báo tin cho chị Uyên Thanh, bà Khaly chắc sẽ rất thất vọng về nó. Bụng nó đang rên lên inh ỏi, vì từ chiều đến giờ chưa được ăn gì. Nó đứng dưới mái hiên của cửa hàng. Vừa lạnh, vừa tối, vừa đói, tự dưng nó cảm thấy tủ thân vô cùng. Nếu bây giờ nó ở Đum Cha, thì có lẽ bố mẹ nó sẽ rất lo lắng và đi kiếm nó ngay. Nhưng còn ở đây, không ai quan tâm đến nó. Có khi

nó về trễ như vậy sẽ còn bị mắng và bị phạt nữa, sẽ chẳng ai lo lắng và đi kiếm nó. Nó ngồi thụp xuống, nép mình vào sát vách để ấm hơn, và nhắm mắt lại, nhớ về những ngày ấm áp ở Đum Cha mà thấy buồn vô hạn.

- Tại sao lại ngồi ở đây vậy, về nhà thôi!

Du Du không tin vào tai mình, nó vội vàng ngẩng lên khi nghe một giọng nói quen thuộc. Nhưng nó buộc phải tin vào mắt mình, là Thiên Tứ, là cậu chủ của nó, và điều quan trọng là đang đứng bên cạnh nó, toàn thân ướt sũng. Tự dưng trong lòng nó trào lên một sự xúc động không thể tả. Nó không ngờ, trong giây phút tưởng chừng như cả thế giới, kể cả ông trời đều bỏ mặc nó, thì vị hoàng tử của nó lại xuất hiện, Thiên Tứ không ngại mưa mà vẫn đến tìm nó. Nó không thể nói nên lời nào lúc này, mà tự dưng chỉ biết đứng khóc, khóc thật lớn, như thi với tiếng mưa. Thiên Tứ sững sờ khi không có sự chào đón nào từ Du Du, ngược lại, một cô gái lại đang khóc trước mặt cậu ta, gương mặt Thiên Tứ nhăn nhó, tiến lại gần Du Du.

- Thôi nín đi nào, mọi người ở đây tưởng tôi làm gì cô bé đó!

Du Du đang khóc, nhưng nghe những lời nói đó thì lại bật cười. Vừa khóc vừa cười, nó quay đi để giấu khuôn mặt khó coi lúc này, làm cho Thiên Tứ cũng phải bật cười. Thật ra trong lòng nó đang rất vui, vui vì vẫn có người nghĩ đến nó lúc này, và đặc biệt đó lại là người nó rất mến, thiếu gia Thiên Tứ...

Du Du vào nhà, chị Yến Thanh vội vàng chạy ra, vẻ mặt rất lo lắng.

- Trời ơi, em đã đi đâu vậy, làm chị sợ hết hồn, sao không gọi về nhà!

Nó nhìn chị Yến Thanh đầy xúc động, không thể nói lên lời nào.

- Chị đã dọn dẹp tầng trên cho em rồi, em vào bếp ăn tối đi và đi nghỉ đi, bà Khaly đang nấu lại cho nóng toàn bộ đồ ăn cho em đó, bà Khaly cũng rất lo cho em.

Khác hoàn toàn với những suy nghĩ lúc nãy, khi đứng trong mưa, mọi người ở INNO đã lo lắng cho nó rất nhiều, điều đó làm cho nó cảm thấy vô cùng có lỗi. Không ai trách mắng, mà ngược lại còn quan tâm, lo lắng như người một nhà vậy. Nó bật khóc nức nở, nhưng đây là nước mắt của sự vui sướng, hạnh phúc. Thiên Tứ nhìn 2 người trù mến, lặng lẽ đi lên phòng, cố nén một cái ắt xì, có lẽ vì dầm mưa...

Nó nhìn theo dáng cậu chủ, ngay cả khi ắt xì mà Thiên Tứ vẫn đẹp lạ thường. Và nó biết con tim nó đã bắt đầu rung động, tình cảm đó là dành cho cậu chủ Thiên Tứ...

7. Chương 7

CHƯƠNG 7: ĐẠI HỘI THỂ THAO

Du Du ngồi ngắm sao ở vườn sau, đang viết vài dòng cho bố mẹ nó kể về cuộc sống ở đây, về trường học, về INNO Gia, kể về mọi người, đây là những điều hoàn toàn mới lạ trong cuộc sống của nó, chắc bố mẹ nó sẽ không tưởng tượng nổi ra vẻ đẹp của INNO, về Nhất Kim, ngôi trường vô cùng hoành tráng. Có tiếng bước chân nhẹ sau lưng nó, buổi tối thanh tĩnh nên nó nghe rất rõ, mọi người trong nhà đều đã đi nghỉ hết, chẳng lẽ là ma? Gió nổi lên một cơn ngay đúng thời điểm này, làm nó dựng hết tóc gáy, nó không đủ can đảm để quay lại để xem là ai, nó chuẩn bị một hơi dài để hét lên, chân chạm đất, chuẩn bị cho một cuộc tháo chạy thật nhanh...

-Cô bé đang làm gì ở đây khuya vậy?

Nó thở phào nhẹ nhõm khi biết đó là Thiên Tứ, nhưng thay vào đó, tim nó vang lên những hồi trống hồi hộp, chưa bao giờ nó ngồi đối diện nói chuyện với Thiên Tứ ở một nơi “lãng mạn” như vậy, nó ngại ngùng và không dám nhìn thẳng vào mặt của cậu ta:

-Mình viết thư cho bố mẹ ở Đum Cha!

-Sao không dùng điện thoại cho tiện?

-"Nhà mình ở Đum Cha không có điện thoại." Nó cúi gằm vì hơi tủi thân.

Thiên Tứ ngồi xuống, nhìn nó bằng ánh mắt đầy thông cảm, làm nó cảm thấy rất vui.

-Cám ơn cậu rất nhiều!

-Về việc gì?

-Cậu đã đến đón mình ở Hàn Tây.

-À, không có gì, tôi chỉ đoán cô bé không mang dù nên đến đón thôi. Vậy đã mua được chưa.

-Được rồi, mình đợi có dịp sẽ đưa Thiên Tư.

-Việc học ở trường thế nào rồi?

-Bài giảng của thầy cô rất chi tiết và dễ hiểu, mình đã có bạn mới.

Thiên Tư đang lắng nghe nó nói một cách chân thành, nó nghĩ đây là cơ hội để biết thêm về Thiên Tư.

-Tại sao ở trường không bao giờ mình thấy cậu cười cả?

-Nụ cười của INNO không dễ dàng trao cho bất cứ ai.

Câu nói đầy nghiêm túc của Thiên Tư làm cho Du Du sững sờ. Nhận thấy sự sợ hãi của nó, Thiên Tư mỉm cười "chữa lửa":

-Với lại cô bé biết đấy, nếu mà cười với bất cứ cô gái nào thì cả trường sẽ đồn ầm lên ngay.

-Vậy tại sao cậu lại cười với tớ!

-"Vì cậu là một cô bé rất đặc biệt!"

Thiên Tư xoa xoa cái đầu nó, hệt như một đứa em bé bỏng, rồi một nụ cười thật tươi. Hai từ "đặc biệt" như nhảy múa trong đầu nó. Nó không cần biết 2 từ ấy có ý nghĩa gì, chỉ cần hiểu là Thiên Tư không hề có ý chọc ghẹo. Nếu 2 từ ấy phát ra từ tên Thiên Tư, thì điều ấy còn phải coi lại. Hai đứa trò chuyện rất lâu và vui vẻ, nó mong sao giây phút này kéo dài mãi, dài mãi. Du Du biết mình không là gì trong số những fan hâm mộ của Thiên Tư, nó không giàu có, không xinh đẹp, nhưng sự quan tâm của Thiên Tư dành cho nó khác với những bạn nữ ở trường, điều đó cũng làm cho nó có tình cảm với cậu ta cũng hoàn toàn khác. Không phải là sự hâm mộ thần tượng, không phải là ánh mắt dành cho một người "đẹp trai", mà là một cái gì đó cao hơn...một người bạn.

-Du Du, cậu có tham gia đại hội thể thao toàn trường không?

-Đại hội thể thao là thể nào?

-Các lớp cùng khối sẽ thi các môn thể thao với nhau như là kéo co, chạy tiếp sức, nhảy xa...cậu có đăng kí không?

-Ồ hay quá, vậy cậu có tham gia không?

-Mình thích cổ vũ hơn, vì như vậy đứng bên ngoài dễ quan sát Thiên Tư hơn.

-"Còn mình thì quan sát Đại Bảo". Nobu thêm vào, ánh mắt cậu ta đang tưởng tượng cơ bắp của Đại Bảo trong bộ đồ thể thao, thật hết chịu nổi.

-Thiên Tư cũng tham gia à?

-Cậu không biết à, cả 3 hotboy ở A1 đều tham gia kéo co đó.

-Kéo co?

-Môn này là môn thi tập thể, mỗi lớp có 10 người ra kéo, 5 nam và 5 nữ, và năm nay lớp mình bốc thăm sẽ đấu với A1 ở vòng loại. Nhưng chắc là lớp mình thua rồi.

-Sao lại nói như vậy, mình chưa thi đấu cơ mà!

-Thường thì mọi năm, các lớp khác đều thua A1, vì A1 toàn là hotboy, nên được mọi người cổ vũ nồng nhiệt, ngay cả cổ động viên đội đối thủ cũng cổ vũ cho họ cơ mà. Với lại hầu như bọn họ đều chơi thể thao rất giỏi.

-Tại sao Kazu Đốc Long không tham gia nhỉ?

-Cậu biết rồi đấy, cậu ta là “thần đồng máu lạnh” mà

-“Đúng rồi, cậu ta mà chỉ cần mở miệng ra nói chuyện thôi cũng là sự kiện của Nhất Kim rồi.” Nobu thêm vào.

Công nhận Kazu Đốc Long có một khuôn mặt lạnh như tiền mà ai nhìn vào cũng phải lạnh gáy. Vẻ đẹp của cậu ấy thì khỏi chê, nhưng có điều là không ai đủ can đảm nhìn cậu ta đến 5 giây. Vậy mà ngày đầu tiên khai trường, nó đã nhìn cậu ta không chớp mắt thật lâu, không biết có đắc tội gì không. Nhưng thật sự, có nhìn chăm chăm vào mắt lâu như vậy mới biết rằng, cậu ta không đáng sợ như mọi người nghĩ, mà ẩn sâu trong đó rất nhiều tâm sự,...Du Du giật mình khi nghe hai đứa bạn lay lay.

-Vậy cậu có định tham gia không Du Du?

-Mình sẽ tham gia kéo co. Mình sẽ cho mọi người thấy bọn hotboy A1 toàn là những bọn công tử yếu như sên. Haha.

-“Cậu không được nói Thiên Tư của mình như thế!” Đông Nghi bắt bẻ.

-“ Cũng không được nói Đại Bảo của mình là sên”. Đến lượt Nobu.

-Mình chỉ trừ Thiên Tư ra thôi, haha.

Vừa nói, Du Du vừa cười ha ha, bỏ mặc cái bĩu môi của 2 đứa bạn. Một kế hoạch luyện tập thể thao đang được lên lịch trong đầu Du Du, nó sẽ cho mọi người thấy, không phải hotboy thì cái gì cũng toàn diện.

-Này, nghe nói cậu cũng tham gia đại hội thể thao?

-Không liên quan gì đến cô!

Du Du đã lấy hết can đảm để trò chuyện với Thiên Tư sau những ngày cả 2 im lặng. Thái độ lạnh lùng của Thiên Tư thật khó chịu hơn nhiều so với thái độ bốn cột của cậu ta. Nó tiếp tục dọn dẹp phòng, vừa suy nghĩ đến kế hoạch của mình.

-Tớ nghe nói thường năm, A1 năm nào cũng là quán quân. Nên tớ quyết định năm nay tham dự kéo co để thay đổi lịch sử.

-Cô đánh giá mình quá cao đấy, Đồ Nhà Quê!

-Rồi cậu sẽ biết thế nào là sức mạnh của người nông dân thực thụ!

-Cô thực sự rất nhà quê!

-Sao cậu sợ thua rồi à? Vậy tôi với cậu cá độ được không?

-Tôi không quan tâm.

-Nếu người thắng sẽ làm theo điều kiện của người kia.

Thiên Tư dừng lại suy nghĩ một lúc. Du Du tự dưng cảm thấy phấn chấn lên hẳn, bởi vì từ này giờ cậu ta đã chịu nói chuyện lại với nó như lúc trước. Cứ đấu đá với nhau như thế lại hay, nó cảm thấy thoải mái hơn là ánh mắt căm thù của cậu ta. Nó cố tình lôi cậu ta vào cuộc cá cược này vì cũng có mục đích, và nó rất chờ đợi sự tán thành của Thiên Tư.

-Nếu cô đã nói vậy thì tôi đồng ý.

-Hay quá, vậy cậu nói điều kiện của mình đi!

-Nếu thua, cô phải rời khỏi nơi này!

Du Du không tin vào tai mình. Đây không phải là vấn đề giỡn chơi nữa, điều đó liên quan đến cả gia đình nó. Nếu không làm ở đây thì nó sẽ không góp phần trả nợ được. Nhưng điều quan trọng làm nó đau lòng và buồn hơn cả, chẳng lẽ Thiên Tư lại ghét nó đến thế? Chẳng lẽ nó chuyên gây ra những điều rắc rối mà đi đến đâu người ta cũng phải xa lánh và muốn tống đi như vậy. Có khi nào mọi người trong INNO cũng đều muốn nó rời khỏi đây như Thiên Tư vậy? Khuôn mặt nó không còn chút phần khởi nào nữa.

-Sao cô sợ rồi à?

-Không, nhưng tôi ở đây là để trả nợ, việc này không thể lỗi công việc của gia đình tôi vào được.

-Tôi sẽ bảo với mẹ tôi là chuyển cô về làm việc tại cơ sở của gia đình tôi ở quê cô. Nên cô không việc gì phải sợ, tôi chỉ không muốn thấy mặt cô nữa, vì cô chỉ gây rắc rối cho tôi thôi.

-Được tôi đồng ý.

-Còn điều kiện của cô là gì?

-Nếu tôi thắng tôi sẽ nói.

-Nhân tiện đây tôi cũng nói cho cô biết, chỉ cần tôi và anh Thiên Tư nháy mắt một cái là toàn bộ nữ sinh bên cô sẽ dễ dàng buông tay ra khỏi đây...

-Cái gì?

Cái miệng nó méo xệch khi nghe cái tin sét đánh như vậy, quả thật là có quá nhiều thử thách cho nó ở Nhất Kim...

Nó bước ra khỏi phòng, tâm trạng vô cùng rối bời. Đúng là nó ghét cậu ta thật, nhưng đề nghị của cậu ta gây cho nó một mặc cảm rất lớn. Cậu ta thật sự không muốn thấy mặt nó. Nếu nó thua, nó sẽ rời khỏi nơi này, vì thật sự nó cũng chưa yêu mến gì ở cái thành phố xa hoa này. Về lại Chu Rung, sống gần cha mẹ, và lại có công việc, nó sẽ không sao cả. Nó nghĩ vậy, nhưng trong lòng lại không phải như vậy. Tại sao nó lại muốn thắng, chứ không phải là thua để được về quê ở cùng bố mẹ. Nó thật sự muốn thắng, thắng bằng chính thực lực của mình. Lại còn cái vụ nháy mắt nữa là sao, thật là khó hiểu. Nhưng không còn thời gian cho nó suy nghĩ, nó đã đồng ý điều kiện thì bây giờ nó phải cố gắng luyện tập. Kể từ ngày mai nó sẽ dậy sớm để chạy bộ, rèn luyện sức khỏe cho kì đại hội thể thao.

Du Du dậy thật sớm, trong đầu nó vẫn vang vang những điều kiện của Du Du, làm cho nó có động lực, chạy tích cực hơn.

-1,2,1,2

-Ồ, bất ngờ quá, bạn cũng chạy bộ à.

Nó sững sờ khi nhìn thấy cậu bạn Đại Bảo cũng đang chạy bộ phía sau lưng nó.

-Mình luyện tập cho buổi đại hội thể thao.

-Chuyện hôm trước, mình có gây cho cậu rắc rối gì không?

-À, chuyện đi nhờ xe đó à. Mình xem bị đem nấu cháo rồi, nhưng may mà mình xấu quá nên cũng không ai nghĩ gì.

-Cậu không xấu tí nào!

Câu nói của Đại Bảo đầy ám chỉ, làm nó lạnh người, nó không muốn lại có thêm sự hiểu lầm nào nữa. Hơn thế, nói chuyện với Đại Bảo lúc này làm nó cảm thấy có lỗi với Nobu lắm, nghĩ đến bộ dạng cậu bạn sẽ tức điên khi thấy nó nói chuyện với Đại Bảo, làm nó bật cười.

-Cậu cười gì vậy?

-À không có gì. Nghe nói cậu cũng tham dự kéo co toàn trường?

-Đúng vậy.

-Vậy cậu có nháy mắt không?

-Nháy mắt?

-Mình nghe Thiên Tư nói là chỉ cần cậu ta nháy mắt thì nữ bên lớp tớ sẽ buông tay ra hết.

-Haha, cậu ta nói đùa đấy..

-Vậy à! Vậy mà làm mình sợ hết hồn.

-Theo mình là có lẽ cả nam cũng bỏ tay chứ đừng nói là nữ.

-Cậu...?

-Ha ha. Bởi vì Thiên Tư, Thiên Tứ không những được nữ ái mộ mà ngay cả nam sinh trong trường cũng phải điên đảo về 2 cậu ta.

-Mình nghĩ cậu cũng như vậy đấy!

-Hả?

-À, không có gì!

Vừa nói, Du Du vừa nghĩ đến Nobu. Đúng là sẽ có những người như Nobu, hâm mộ 2 anh em họ. Nếu những nam, nữ sinh lớp nó đều như vậy thì còn gọi gì là đại hội thể thao nữa cơ chứ, Du Du thở dài, chào tạm biệt Đại Bảo và quay về phía cánh cổng cao cao ở INNO.

-Hai cậu phải tham dự với mình.

-Cái gì?

-Cả lớp huy động mãi vẫn không đủ mười người, mình đã năn nỉ hết rồi, chỉ cần 2 cậu nữa là đủ.

-Mình không tham gia đâu, mình muốn đứng ngoài cổ vũ ...cho cậu.

-Mình cũng vậy.

-Thôi tôi thừa biết 2 người sẽ cổ vũ cho ai mà. Nhưng mà năn nỉ đó, cuộc thi này rất quan trọng với mình. Với lại nếu 2 cậu tham dự thì mình sẽ tìm hiểu về Đại Bảo và Thiên Tư cho 2 người.

-Xạo quá!

-Các cậu phải tham dự để cho họ thấy là các cậu cũng yêu thể thao, và có cá tính, như vậy thì họ mới để mắt đến mình chứ!

-Thật không?

-Đương nhiên.

-Thôi được, tụi mình đồng ý.

-Nhưng mình sợ mình sẽ không chịu nổi nếu Thiên Tư nhìn mình mất thôi.

-Mình cũng vậy, nếu Đại Bảo nháy mắt với mình một cái, mình sẽ buông tay ngay.

-Thật không thể chữa được bệnh “mắm trai” cho các cậu.

Du Du nhìn 2 đứa bạn đang ảo tưởng người trong mộng của họ. Chắc chắn 2 đứa nó đang nghĩ đến cảnh tượng sẽ nắm chung sợi dây với hotboy và được các hotboy nháy mắt với mình. Du Du tức điên lên. Nó đã từng “chảy nước miếng” khi nhìn thấy vẻ đẹp của Nobu, vậy mà bây giờ khi biết con người thật của cậu ta,...kinh khủng quá! Nó không thể nói điều kiện mà nó đang cá cược cho 2 đứa bạn được, trong lòng rất nặng nề.

-Các cậu không có tinh thần thể thao chân chính gì hết.

-Cậu nói thì hay, giả dụ như Thiên Tứ cũng nháy mắt với cậu lúc đó, để xem cậu thế nào!

Du Du tưởng tượng ra cuộc thi, khi mà nó và Thiên Tứ cùng đứng đầu dây. Về mặt Thiên Tứ đang trù mẩn nhìn nó, và cậu ta “đá lông nheo” một cái. Ôi, nó sẽ buông dây đầu tiên mất...không được, không được. Nó dẫn lòng mình xuống, lau “bọt mép mê trai” của mình đi. Vì nếu nó buông tay, nó sẽ không thể sống cạnh cậu chủ được nữa, lời hứa vẫn quan trọng hơn hết, phải chiến thắng, chiến thắng, chiến thắng.

Hàng ngày nó luyện tập, và nó vẫn gặp Đại Bảo vào các buổi sáng. Nhiều lần nó cố gắng hỏi sở thích của cậu ta để cung cấp thông tin cho NoBu, có như vậy cậu ta mới có động lực tham gia thi kéo co. Thật là vất vả, khi phải đối phó với A1, mà còn phải đối phó với chính những đồng đội của mình. Nobu và Đông Nghi thì đã dễ, còn các thành viên còn lại, đâu dễ gì hợp tác với nó. Nó chỉ năn nỉ được những người dễ tính, những người hâm mộ hotboy tham dự, còn những cậu ấm, cô chủ còn lại, sức mấy họ chịu. Nó tập hợp mọi người vào giờ ra chơi để luyện tập, nhưng xem ra không mấy khả quan, khi mà ai cũng trả lời là sẽ buông tay khi chỉ cần thấy thần tượng của họ mỉm cười. Nó ngồi gục xuống vì bất lực trước tình thần thể thao vì thần tượng của mọi người.

-Xem bộ cậu đây nhiệt huyết với Đại hội thể thao kì này.

-Ừ, vì mình có một vụ cá cược trong đây!

-Rất tiếc là mình không giúp gì được, vì cậu là đối thủ của mình.

-Mình cần cậu giúp một việc.

-Hả?

-Trong lúc thi đấu với lớp mình, cậu đừng cười, đừng nháy mắt gì hết nghe Đại Bảo.

Đại Bảo có vẻ không hiểu hàm ý của Du Du, nhưng cậu ta vẫn mỉm cười và gật đầu đồng ý. Khuôn mặt Du Du trông đầy quyết tâm và đầy hy vọng làm Đại Bảo siêu lòng, có lẽ ngày mai cậu ta sẽ kéo nhẹ tay một tí...

Đại hội thể thao toàn trường.

-Toàn trường Nhất Kim được trang trí rất hoành tráng. Các khối lớp đã tập hợp về vị trí của mình. Bong bóng được treo khắp nơi, băng rôn treo đầy băng hiệu nhiệt huyết về thể thao, làm cho toàn thể học sinh đều trở nên rất hào hứng. Toàn thể giáo viên và học sinh đều mặc đồng phục thể thao. Sau khi đọc những lời tuyên thệ, những lời giới thiệu thì cuộc thi cũng chính thức bắt đầu. Du Du được xem như là đội trưởng của đội A2, vì xem ra chỉ có nó mới có tinh thần thi đấu trước một đối thủ mạnh và quá “đẹp trai” như vậy. Nó vào cùng cố tinh thần của các thành viên. Tuy là con gái, nhưng nó vẫn bước lên đứng đầu, nó sẽ là người cầm dây cho đội. Từ phía đối thủ A1. Thiên Tứ bước lên, ánh mắt nhìn nó đầy chế giễu. Hai đội trưởng ra bắt tay nhau, nhưng dường như là muốn bẻ tay nhau. Cậu ta kéo nó sát vào người thì thầm.

-Nhớ lấy điều kiện, để tôi xem đội của cô trụ được bao lâu.

Cả hai đội chuẩn bị nắm vào dây. Và cả trường đang bu quanh xem trận đấu giữa A1 và A2. Đúng như nó lường trước, hầu như bọn họ cổ vũ cho A1, toàn hô tên, rồi chụp hình hotboy của họ. Nó thấy thật là chướng mắt, liệu đây có phải là đại hội thể thao hay không. Chợt nó nhìn thấy Thiên Tứ đang vắn vẹo người, cơ mặt đang tức giận của nó bỗng dưng giãn ra, hóa ra nó cũng chẳng khác gì mấy cô gái kia. Hic!

Trọng tài ra hiệu chuẩn bị. Nó ngoắc tay, ra hiệu cho toàn đội, 9 thành viên còn lại móc từ trong túi mình ra một chiếc khăn, và miễn cưỡng đeo vào mắt. Hành động đó làm cho mọi người vô cùng ngạc nhiên, không hiểu họ đang giả vờ gì. Nó nhìn Thiên Tứ cười đầy ẩn ý. Có lẽ cậu ta hiểu ý đồ của nó. Một chút tức giận, nhưng cậu ta không thể **** nó là đồ nhà quê lúc này được, vì kế hoạch của nó khá thông minh.

-Tôi xem cậu quyến rũ đội của tôi bằng cách nào. Đội của cậu quá tự tin đến nỗi không luyện tập gì, còn đội của tôi thì khác.

Du Du đã thuyết phục mọi người trong đội làm vậy, để họ có thể tập trung vào kéo dây chứ không phải lo ngắm nhìn các hotboy, nó đã dùng cách như đã thuyết phục Đông Nghi và Nobu. Các thần tượng của họ sẽ coi trọng họ hơn khi họ thắng trong đại hội thể thao lần này, và khi bạn trở thành người chiến thắng thì mọi người mới chú ý đến bạn. Và thế là mọi người....đồng ý. Nó cười hô hô khi nhìn thấy vẻ mặt quá bất ngờ của Thiên Tư.

Trọng tài thổi còi vào trận đấu. Nó và Thiên Tư đang đối đầu với nhau tại giao điểm. Cậu ta rất mạnh, bao nhiêu lần xem kéo đội nó ngã nhào qua vạch mức, nhưng chúng nó vẫn cố trụ được. Cuộc chiến trở nên vô cùng gay cấn, cổ động viên cũng hò hét rất nhiệt tình. Có lẽ vì sự cố gắng và tinh thần thể thao của A2 mà mọi người mới tập trung về đông để xem và cổ vũ. Lần đầu tiên có đội cầm cự trước A1 lâu như vậy.

Bên ngoài mọi người hò reo rất đông và nhiệt tình, mọi người đang dần dần chuyển sang cổ vũ cho đội của nó, nó không thể để mọi người thất vọng. Có một bóng người quen thuộc đang đứng lẫn trong cổ động viên. Có lẽ đây là lần đầu tiên mọi người không chú ý đến cậu ta, mà ra sức cổ vũ cho A2, cậu ta khoanh tay đứng nhìn, ánh mắt không rời khỏi Du Du. Quả thực đúng như cậu ta nghĩ ngay từ lần đầu gặp mặt, cô bé này sẽ là điểm hút của Nhất Kim Toyo trong năm nay, chứ không phải là các hotboy, hotgirl A1. Người chen vào xem cuộc đo sức của A1 và A2 càng lúc càng đông, kể cả các anh chị lớp trên.

Đội của Du Du đã không cầm cự nổi, tay nó đau rất, và bị kéo hẳn về phía A1. Đầu Du Du lúc này trống rỗng, chẳng lẽ nó lại thua như vậy sao, bao nhiêu nỗ lực của nó và các bạn lại như vậy sao, và điều quan trọng là nó sắp phải rời xa nơi này. Nó nhớ lại những ngày tập luyện kéo co cùng các bạn trong lớp, vô tình nó đã thân thuộc với mọi người hơn, những lúc cả đám ngã nhào vì cố sức, nhưng thật sự rất vui, nhưng bây giờ nó đang ngã về phía Thiên Tư...

Phép màu, đúng vậy, là phép màu, phép màu đã xảy ra với đội của nó. Tự động lực ở A1 giảm hẳn, nó thấy kéo dễ dàng hơn về phía mình, và trong tiếng hò reo của mọi người, các bạn khác cùng lớp đang cổ vũ cho nó, làm cả đội phấn chấn hẳn lên. Cuối cùng, sợi dây đã lỏng ra từ lúc nào, và được kéo rất nhanh về A2...

Nó và cả 9 thành viên nhảy cẫng lên trong sung sướng. Bọn chúng ôm nhau vì mừng rỡ. Các thành viên trong đội cũng tỏ ra vui mừng không kém, có thể nói sự đoàn kết trong thể thao đã kéo gần mọi người lại với nhau. Lần đầu tiên trong lịch sử, A1 bị rút kéo co ở vòng loại. Nó ôm Đông Nghi, ôm Nobu, nhảy lên sung sướng, và đến nỗi trào cả nước mắt. Cảm giác chiến thắng thật kì diệu. Du Du vui mừng một phần vì chiến thắng, một phần vì nó cảm nhận được sự đoàn kết của những người bạn A2, và phần lớn là vì nó được ở lại Chu Rung. Nó không biết tự khi nào, nó lại muốn ở lại đây đến như vậy... Từ trong đám đông bước ra, nụ cười của Đốc Long rất đẹp mà không ai nhìn thấy. Có lẽ Du Du thật quá đặc biệt, đến nỗi mà, một hotboy nổi tiếng như cậu ta cũng bị lãng quên.

-Tại sao lúc sáng anh lại nói lỏng tay như vậy?

-Ồ, em cũng nhận ra à?

-Anh trả lời câu hỏi đi!

-Anh không muốn cô bé ấy ra đi!

-Anh không công bằng với em.

-Cho cô bé ấy một cơ hội là cho chính em một cơ hội đấy, Thiên Tư à!

Thiên Tư vào phòng tắm, để lại câu nói đầy băng quơ của mình. Thiên Tư không bức tức vì điều đó làm cho danh tiếng của A1 chẳng ra gì, mà bức tức vì phải tiếp tục sống cùng con bé nhà quê kia. Và điều tồi tệ hơn cả là phải làm theo điều kiện của cô ta nữa. Dám cô ta sẽ ra điều kiện là cậu ta ra khỏi nhà, hoặc là làm những thứ gì kinh tởm để hả hê cơn tức giận của cô ta. Con bé ấy thù cậu ta từ lâu rồi, đây là cơ hội tốt cho cô ta trả thù. Cậu ta về phòng và thấy Du Du đã có mặt ở đó dọn dẹp.

-Điều kiện của cô là gì?

-Giết người cho tôi!

Thiên Tư giật mình quay lại khi nghe lời nói đầy nghiêm túc của Du Du. Thấy vẻ mặt hốt hoảng của cậu chủ, nó bật cười nức nở.

-Không thể chịu nổi, vậy mà cậu cũng tin ư?

-Ai mà biết được, cô có những sở thích lạ đời mà. Vậy điều kiện là gì, nói mau đi!

-Tôi chỉ mong cậu nhận cái này thôi.

Nói rồi, Du Du đưa cho Thiên Tư cái khung hình mà nó đã mua ở Hàn Tây. Thiên Tư vô cùng sợ hãi, cầm lấy cái khung hình y chang cái cũ đã vỡ, cậu ta không nói lên được lời nào.

-Mình đã tìm mua khắp nơi, may mắn là còn đúng một cái duy nhất. Tuy nó không thể thay thế cái cũ của cậu, nhưng mình mong là cậu nhận nó và tha lỗi cho mình vì đã làm vỡ cái khung hình đó. Nếu mình đưa thì mình chắc cậu sẽ không lấy, nên đã bày ra vụ cá cược này để buộc cậu nhận, để cậu thấy lòng thành tâm của mình, mình đã cố gắng thắng cuộc thi như thế nào.

Du Du thấy Thiên Tư vẫn cầm cái khung hình và im lặng. Không biết nói gì hơn, nó rời phòng mà trong lòng vô cùng nhẹ nhõm. Thiên Tư vẫn ngồi thật im trong phòng, tay cậu ta cầm cái khung hình và ngắm nghía thật lâu, cậu ta áp cái khung hình vào lòng, dường như là rất thích...

8. Chương 8

CHƯƠNG 8: NHỮNG NGÀY YÊN BÌNH NGẮN NGỦ

* Sáng Chủ Nhật.

-Này, ánh mắt chị nhìn anh Hải Đăng rất là lạ đó nha!

-Đâu có!

Uyển Thanh giật mình khi thấy Du Du vào phòng ăn. Hải Đăng là tên của anh làm ở vườn sau. Nó phát hiện ra chị Thanh đã để ý anh Hải Đăng từ lâu rồi, nhưng phải để xác nhận thêm vài lần mới dám khẳng định. Nó còn phát hiện ra 2 cặp mắt già của bà Khaly và ông Ô nhìn nhau triu mến, nhưng chưa bao giờ dám nói chuyện với nhau. Du Du đang ấp ủ trong lòng một kế hoạch giúp những con người “độc thân” này nhận ra tình cảm của mình. Rồi chợt nảy ra một ý định, nó nhờ bà Khaly dạy cho nó làm bánh ngọt.

Bà Khaly rất sẵn lòng, vì hôm nay là chủ nhật nên cũng rất tốt để mọi người thay đổi khẩu vị. Nó rủ cả chị Uyển Thanh vào cùng học. Bà dạy nó pha nước, nhào bột, dường như thế nào. Cũng không mấy dễ dàng để nặn ra được một ụ bột vừa mịn, vừa dai. Rồi đến giai đoạn nặn hình, có thể nặn ra những hình thù mà mình ưa thích.

Việc làm bánh càng trở nên thích thú vì đến giai đoạn dùng socola vẽ lên, trông rất hấp dẫn. Tha hồ vẽ những hình dễ thương, hoặc viết chữ lên bánh...Nó bảo bà KhaLy và chị Uyển Thanh cùng nó viết tên những người trong nhà lên bánh để tặng cho mỗi người một cái. Sau một hồi lưỡng lự, hai người cũng chịu. Và đúng như nó đoán, chị Uyển Thanh viết chữ Đăng, bà Khaly viết chữ Ô trong cái bánh đầu tiên của mình. Sau đó viết hết tên những người làm trong nhà. Du Du bắt đầu xếp những chiếc bánh vừa làm vào khay và đi mời mọi người. Những người làm cùng rất thú vị khi nhìn những chiếc bánh dễ thương của Du Du. Mọi người đều mỉm cười và nhận bánh rất vui vẻ vì cái bánh có hẳn tên riêng của mình. Khi nó đem bánh đến cho Hải Đăng, người làm vườn sau, nó cố tình đưa những chiếc bánh của chị Uyển Thanh làm lúc này, kèm theo những lời nói đầy ẩn ý:” Chị Uyển Thanh làm cái này để tặng riêng cho anh đó.” Du Du bước ra vườn trước và gặp lão Ô, Du Du đưa chiếc bánh to nhất mà lúc này bà Khaly làm mẫu để chỉ cho 2 đứa nó.

-Bà Khaly nhờ cháu chuyển cái này cho ông và chúc ông ngon miệng!

Nó quay bước vào nhà, nó biết rằng lão Ô sẽ rất thích chiếc bánh ấy và chờ đợi cái bánh ấy từ lâu lắm rồi. Trên cái khay nó cầm giờ còn một chiếc bánh, và bên trên là 2 chữ THIÊN TƯ.

Nó đi ngang qua phòng Thiên Tứ và thấy hơi có lỗi vì không làm cho cậu ta một cái, nhưng rồi nó lại nghĩ chẳng sao cả, vì nó chẳng ưa gì cậu ta. Ai biết cậu ta chỉ hay gây thù chuốc oán làm chi. Nó mạnh dạn tiến đến phòng Thiên Tứ. Nó gõ cửa và được sự đồng ý vào phòng, Thiên Tứ đang ngồi ở bàn học. Nó hồi hộp và hơi bẽn lèn lại gần:

-À, hôm nay mình được bà Khaly chỉ cho cách làm bánh, cậu dùng thử chiếc bánh đầu tiên mà mình làm xem thế nào nha.

Thiên Tứ ngồi trên ghế không có một biểu hiện gì, chỉ hơi cau mày nhìn chiếc bánh có tên và một hình mặt cười bằng socola thật con nít. Nó xấu hổ chạy ra khỏi phòng, nghe tim mình đập rất nhanh. Chỉ khi Du Du đi khỏi, người ngồi trong phòng mới bật cười. Có tiếng cửa phòng tấm bật mở:

-Em đang làm gì trong phòng của anh vậy? Mà lại còn ngồi cười nữa chứ!

Thiên Tứ từ trong phòng tấm bước ra, lau lau cái đầu đang ướt.

-À, em sang mượn quyển tập về chép bài.

-Cái gì trên tay vậy?

-À, bánh từ nhà bếp đem lên.

-Sao không có phần của anh vậy?

-Anh tự xuống lấy đi, mà nhanh lên, chắc ở dưới không còn nhiều đâu.

Nói rồi Thiên Tứ cầm chiếc bánh đứng dậy ra phía cửa.

-Chẳng phải em sang mượn tập sao, chưa lấy mà đã đi rồi?

-Chút nữa anh đem sang phòng em dùm, em về phòng có việc.

Thiên Tứ khép cánh cửa lại.

-Cô ta thật là thiên vị, chỉ có anh hai là có bánh, không làm cho mình một cái, đã vậy thì lấy luôn.

Cậu ta dùng tay quẹt đi cái dấu nho nhỏ bằng socola trên chiếc bánh, vì 2 cái tên khá giống nhau, nên việc thay đổi quá dễ dàng, chiếc bánh bây giờ là dành riêng cho THIÊN TỨ.

Tối hôm đó, Du Du chợt lên cơn đau bụng dữ dội, nó vội vàng ra ngoài nhà vệ sinh chung của khu nhân viên, tay ôm cái bụng, mặt nhăn nhó. Nó chợt giật mình khi thấy một vài người nhân viên khác cũng đang ôm bụng đứng chờ nhà vệ sinh. Mọi người quay lại nhìn nó bằng ánh mắt hình viên đạn. Nó chưa kịp hỏi mọi người tại sao lại đồng loạt bị đau bụng như vậy thì thấy chị Uyển Thanh cũng ôm bụng chạy ra. Mờ mờ hiểu ra sự việc. Nó nhìn chị Uyển Thanh mặt mếu đến thảm thương.

-Vô cùng xin lỗi mọi người, có thể nguyên liệu bánh hoặc do...

-Ồ, không sao đâu, dù gì thì lâu lâu có chuyện lạ xảy ra cũng hay mà.

Mọi người nhìn 2 đứa nó vừa ôm bụng cười, vừa đau. Nó và chị Uyển Thanh cúi đầu lia lịa xin lỗi. Mọi người không ai trách mắng gì. Nguyên nhân đồng loạt đau bụng ắt hẳn là do những chiếc bánh nó làm, thiệt là hết sức oái oăm, không biết nói gì để xin lỗi. Rồi nó chợt nhớ chiếc bánh làm cho cậu chủ Thiên Tứ. Thôi rồi, nó đang tưởng tượng ra cái khung cảnh Thiên Tứ chạy ra chạy vào nhà vệ sinh mà cầm thù nó. Thật là khổ sở và khó xử cho nó trong tình huống này. Nó chấp tay lẩm bẩm: "Cầu trời cậu ta chưa ăn, cầu trời cậu ta chưa ăn". NÓ vừa than vừa ôm cái bụng đau của mình, khiến ai nấy đang đau cũng phải bật cười. Tầng trên của INNO, cũng đang có một người ngủ không yên vì lỡ ăn cái bánh...

Sáng hôm sau, nó đang uể oải, vì cả đêm qua khó ngủ. Nó chợt nhớ ra có việc quan trọng phải thực hiện ngay. Du Du thay đồng phục đi học, rồi chạy ra phía gian nhà chính để chờ 2 cậu chủ từ tầng trên đi xuống.

-Cậu Thiên Tứ, tối hôm qua... cậu ngủ được chứ, có bị sao không?

-Không có gì bất thường cả, có việc gì à!

-Về việc cái bánh hôm qua...

-À, mình chưa ăn.

-Vậy thì may quá!

Nó thở dài, may là Thiên Tứ không bị gì, sắc mặt cậu ta cũng tươi tỉnh, cậu ta chưa ăn cái bánh đó, nó hơi buồn một chút, nhưng dù vậy cũng đỡ hơn...Trong đầu Thiên Tứ thì lại đang nghĩ hoàn toàn khác. Hôm qua, lúc Thiên Tư kêu cậu ta xuống bếp lấy một cái, nhưng cậu ta lại không để ý lắm và không xuống nhà bếp lấy. Thiên Tư đứng gần đó, vội vàng khoác vai Thiên Tứ, đẩy cậu ta vào xe và đi đến trường, đường như để tránh bị lộ tẩy việc gì đó. Vừa vào xe, Thiên Tư nhăn nhó cái mặt, tay xoa cái bụng.

-Trông sắc mặt em không được khỏe, có việc gì à?

-À, không, có thể do hôm qua em ăn phải cái gì đó!

Rồi cậu ta quay sang một bên, thì thầm đủ để một mình nghe: “Biết thế lúc đó không lấy chiếc bánh ấy làm gì, báo hại suốt đêm qua ra vào toilet. Con gái gì mà nấu ăn tệ thật! Đúng là đồ nhà quê”

Mâu thuẫn về vụ cái khung hình dường như Thiên Tư đã bỏ qua cho nó, ánh mắt cậu ta đã trở lại như xưa. Mặc dù tấm hình trong phòng không được để vào cái khung hình của nó như cũ, nhưng cả 2 lại tiếp tục đấu đá từng ngày, từng giờ mỗi khi gặp nhau, điều đó làm nó cảm thấy thoải mái hơn. Dường như cậu ta rất thích đùa cậu ta. Ngày nào cũng được gọi lên phòng và than phiền, chỗ này lau chưa sạch, quần áo cần giặt chưa lấy, hay cả việc tìm kiếm bất cứ cái gì trong phòng cậu ta, cứ làm như nó nắm rõ hết vị trí đồ đạc trong phòng vậy. Cũng thật lạ, khi mà lúc trước cậu ta nói không muốn thấy mặt nó, vậy mà bây giờ lại cứ kêu nó lên phòng để than phiền và bắt nó làm lại. Chạm mặt nhau quá nhiều lần như vậy chẳng phải càng khó chịu hơn hay sao. Thật không thể hiểu nổi tên Thiên Tư này. Nó vô cùng bức tức lau lại cái tủ quần áo của cậu ta theo như lời cậu ta than phiền. Thật là vô lý, khi cậu ta quẹt được một đường bụi ở trên nóc tủ, và nói rằng nó làm việc thật ẩu tả. Nhưng làm sao một cô gái như nó có thể leo thật cao để lau chùi tận trong cùng bên trên của cái tủ? Nhưng dù gì cậu ta cũng là cậu chủ, nó không thể nào cãi lại được, đành phải lao động “ngoài giờ” bắt đắc dĩ. Du Du bèn tìm một cái ghế và leo lên lau, để tên Thiên Tư không còn gì bắt bẻ được. Cái ghế thật cao, nên việc leo lên vô cùng khó khăn. Lui cui một hồi nó mới có thể leo lên được. Khi đứng trên ghế rồi thì việc giữ thăng bằng lại là vấn đề. Vừa lau mà Du Du vừa run, nó chậm rãi lau từng chỗ một, vừa phải vịn để giữ thăng bằng. Nó rướn mình lên để với tay vào xa hơn, cố rướn xa hơn một chút nữa, một chút nữa,...và rồi, nó thấy mình đang chơi vơi, hình như cái ghế bị lệch và bắt đầu nghiêng ngả. Du Du thấy mình không còn đứng vững nữa mà cả ghế và người đều mất thăng bằng. Toàn thân của nó đang lơ lửng và “rơi tự do”. Tay cầm chiếc khăn, miệng nó há hốc miệng ra và la thất thanh :
Á, á, á...

Người nó ngã theo tư thế ngã ra sau, tay chơi vơi vào không trung. Và “bụp” một phát. Không đau đớn chạm vào sàn như tưởng tượng, mà dường như có một vật thể gì đang đỡ nó, cảm giác rất êm ái. Nó từ từ mở mắt ra và trở tròn, người trước mặt nó bây giờ là tên cậu chủ đáng ghét Thiên Tư. Khuôn mặt cậu ta bây giờ rất gần với nó. Cảm nhận đang nằm gọn trong vòng tay cậu chủ, nó không hề cảm kích vì cậu ta đã đỡ nó kịp thời, mà ngược lại nó cảm thấy vô cùng sợ hãi. Điều đáng chú ý ngay lúc này, chính là bàn tay của Thiên Tư... đang chạm vào vòng 1 của nó. Không gian như đứng lại, 4 mắt tròn xoe nhìn nhau không cử động. Bất giác nó la thất thanh lên, còn to hơn khi nó vừa bị té, nó tát Thiên Tư một cái rõ đau, và xô cậu ta ra, làm cho cậu ta không kịp phản ứng và ngã nhào ra sau. Nó không thể nói lời nào, cầm đầu đứng dậy chạy thẳng ra khỏi phòng. Cánh cửa phòng đóng lại, Du Du đứng bên ngoài thở hổn hển. Nó nhớ lại khung cảnh lúc này, đưa tay lên tìm mình và lo sợ.

-Tại sao lại dám làm như vậy với mình. Không có gì cả, bình tĩnh, bình tĩnh...Thiên Tư, đồ sàm sỡ...

Không thể trấn tĩnh được mình, nó chạy đi và hét thật to như vậy. Nó thấy cả người bây giờ nóng ran. Thiên Tư vẫn ngồi trong phòng không hề nhúc nhích, tư thế bị xô ngã vẫn giữ nguyên. Đến khi nghe nó la thất thanh “đồ sàm sỡ”, cậu ta mới giật mình tỉnh lại, khuôn mặt cậu ta lúc này như bị rút hết máu. Nhìn thấy Du Du mất thăng bằng, cậu ta chỉ định chạy ra đỡ, nhưng ai ngờ sự việc lại trở trêu đến như vậy, cái tay lại vô tình đụng vào chỗ nhạy cảm nhất của con gái. Đưa bàn tay “tội lỗi” của mình lên, Thiên Tư lắc đầu ngao ngán. “Vô ý thật!”, không biết rồi đây sẽ đối mặt với cô ta thế nào. Rồi cậu ta đưa tay lên xoa xoa cái má đang ngán 5 ngón tay của Du Du.

-Cô ta thật là vô ơn, dù gì mình cũng là người vừa cứu cô ta cơ mà!

Kể từ hôm đó, Thiên Tư không còn gọi Du Du lên mà than phiền nữa. Những giờ mà Du Du lên dọn dẹp phòng, cậu ta đều tránh mặt. Những lúc chạm mặt nhau trong nhà, cả 2 đều bối rối, và lảng đi việc khác ngay tức khắc. Ánh mắt của Du Du vừa ngượng ngùng vừa căm thù. Lần đầu tiên có một đứa con trai dám chạm vào nó như vậy, nhưng nó không thể kể việc “đáng xấu hổ” này với bất cứ ai, nó sẽ không có đất để mà chui xuống đất, nhất là không thể để việc này đến tai Thiên Tư. Điều cần làm bây giờ là phải thương lượng với tên Thiên Tư, hẳn ta thể nào cũng đem việc này ra làm trò đùa, vì trêu ghẹo nó là niềm vui cho cậu ta mà.

-Cô muốn nói với tôi cái gì?

Thiên Tư cố tỏ ra bình thường, lạnh lùng quay lưng lại, không muốn để Du Du thấy vẻ mặt ngại ngùng của mình. Kể từ sau vụ việc đó, không hiểu sao cậu ta cũng trở nên lúng túng và không dám chạm mặt Du Du. Ngày hôm đó, lần đầu tiên Thiên Tư có cảm giác như vậy, là cảm giác gì mà làm tim cậu ta đập mạnh, khuôn mặt thì nóng bừng, còn toàn thân thì cứng đờ ra.

-Chuyện hôm nọ chỉ là tai nạn, tôi mong cậu giữ miệng dùm.

-Chuyện hôm nọ?

-Cậu đừng giả bộ nữa, tôi xin cậu đấy, việc đó đối với cậu không có gì, nhưng đối với một cô gái trong trắng như tôi thì đó rất là quan trọng.

-À, ra thế!

Thiên Tư lúc này mới có thể bình tĩnh quay lại nói chuyện, cậu ta lại mang nụ cười đầy gian mãnh, vì dường như trong đầu cậu ta vừa nghĩ ra trò gì thú vị lắm, đây là lúc thích hợp để trả thù về cái tát hôm nọ.

-Cô yên tâm, vì việc này mà lộ ra, thì tôi mới là người đáng xấu hổ.

-Cậu...cậu nói vậy là sao?

-Vì việc tôi chạm vào ngực một cô gái nhà quê như cô, có lẽ sẽ rất mất mặt một hotboy nổi tiếng nhất A1.

-Cậu...

Thiên Tư hả hê vì thấy vẻ mặt bức tức của Du Du. Cậu ta tiến lại gần, kề sát vào tai Du Du.

-Với lại, nói thật cho cô biết nhé, hôm đó tôi chẳng thấy cảm giác gì cả, phẳng như là con trai đó!

Nói rồi cậu ta bỏ đi, trên môi nở một nụ cười đầy ma mãnh. Có “phẳng” hay không thì một mình Thiên Tư hiểu cảm giác đó nhất, nhưng lúc này đây, khi nói ra những lời đó, Thiên Tư biết mình vừa được giải tỏa sự ngại ngùng mấy ngày nay, có thể dễ dàng chọc ghẹo cô gái nhà quê này, cậu ta trở về là chính mình trước kia. Không hiểu sao mấy ngày nay cậu ta lại trở nên rất lạ lùng, tim đập rất nhanh khi nhìn thấy Du Du. May mà Du Du nói chuyện trước với cậu ta, chứ Thiên Tư cũng không biết sẽ bắt đầu như thế nào. Dường như nghĩ ra những trò làm cho Du Du bức mình đã ăn sâu vào Thiên Tư, nên cậu ta không thể nói được những lời tử tế đã chuẩn bị trước như “xin lỗi” hay là “minh không cố ý”, và khi biết nói ra những lời trêu chọc, cậu ta cảm thấy vô cùng thú vị, vì biết rằng kẻ đối đầu đang tức điên lên mà không làm gì được.

Du Du đứng chết lặng vì những lời nói đầy gai góc vừa rồi. Đó là điều tệ hại nhất khi nhận xét về vòng 1 của một đứa con gái. Khuôn mặt nó đang giãn dữ thấy rõ, 2 môi nó cắn chặt vì căm thù. Mới đây thôi nó còn mạnh dạn đối mặt với cậu ta để nói ra chuyện đó. Vậy mà giờ đây nó lại tức giận đến nỗi nói không nên lời. Rồi nó xịu mặt xuống, ngắm nhìn vòng một của mình đầy thất vọng: “Chẳng lẽ lại phẳng đến như vậy?”

Các bài giảng trên lớp thì Du Du đều tiếp thu rất tốt, và mấy ngày gần đây lại càng phải cố gắng, vì sắp có kì kiểm tra. Điều đáng quan tâm là bảng điểm sẽ được dán trước toàn trường, nên nó phải cố gắng thật nhiều. Công việc dọn dẹp của nó lại quay lại bình thường, việc ngại ngùng đã không còn nữa, khi mà cái tên Thiên Tư này không biết cảm nhận một cô gái “quyến rũ”, nó tự nhủ với mình như vậy, và an ủi với vòng 1 của mình. Nó vẫn thường ra ngoài vườn sau ngồi để thư giãn sau giờ học, nơi mà nó rất thích, vì cảnh ở đây khá lãng mạn, có một bộ bàn ghế, có cả những bậc thang để bước vào khu vườn trước mặt, bên cạnh gần đó là chiếc hồ bơi, bầu trời rộng nên có thể ngắm rõ các vì sao, và điều đặc biệt nó thích vì đây cũng là nơi nó hay gặp Thiên Tư. Dạo này nó rất hay trò chuyện với cậu ta, cả 2 dường như trở nên thân

thiết hơn. Thường ngày nơi đây cũng trở thành nơi mà Thiên Tứ chỉ cho nó những bài tập khó hiểu. Tim nó dường như lại đập nhanh hơn với khoảng cách gần như vậy. Nhưng liệu Thiên Tứ có xem nó hơn là một đứa em hay không?

Đang mãi suy nghĩ, nó chợt thấy chị Uyển Thanh hốt hoảng chạy ra tìm nó.

-Cậu chủ Thiên Tứ cho gọi em kìa!

-Có việc gì mà gấp vậy chị?

-Không biết nữa, hình như cậu ấy đang rất nổi giận.

Du Du bĩu môi, chắc cậu ta lại lặp lại cái trò “hành hạ” nhân viên như lúc trước đây mà. Nó bình thần đi về phía khu nhà chính và lên phòng Thiên Tứ. Du Du vừa bước vào phòng thì đã bị quăng ngay một vật gì đó vào mặt. Nó hét lên giận dữ.

-Hôm nay tôi đã lau dọn rất kĩ rồi, đừng cố kiểm lý do để bắt nạt tôi nữa, tôi sẽ không nhịn nữa đâu...

-Cô cứ nhìn cái áo đó đi rồi nói tiếp.

Du Du lúc này mới nhìn lại vật trên tay. Nó chau mày, nhìn cái áo mà Thiên Tứ đã quăng vào mặt nó. Chiếc áo này quen quen, nhưng nó đã bị lem màu, trông loang lổ vô cùng.

- Đây là...

- Cô thật sự không nhận ra à, Nhà quê?

- A, là đồng phục của cậu?

- Đó là trước đây thôi, còn bây giờ nó là một cái giẻ không hơn không kém.

- Trời ạ, tại sao cậu lại để đồng phục của mình ra nông nổi này, bắt bẩn quá đi.

- Cái gì, cô nói lại đi, ai bắt bẩn cơ chứ? Ai là người đem đồ của tôi đi giặt?

Nghe Thiên Tứ nói, Du Du khoanh tay đứng suy nghĩ, chợt nó nhận ra một điều vô cùng kinh khủng. Bộ đồng phục của Thiên Tứ là do nó đem đến phòng giặt ủi. Bình thường, nó phân loại ra những bộ đồ trắng để giặt, và đồ dễ ra màu giặt riêng. Nhưng lúc chiều vừa rồi, do mải suy nghĩ, nó xếp đồ vào máy giặt mà không chú ý, nên đã xảy ra sự cố như thế này. Du Du mếu máo, đưa ngón tay lên cắn bên lên, mặt nhăn nhó nhìn cậu chủ của mình, thái độ thay đổi hẳn so với lúc mới vào.

-Bây giờ cô nhận ra đó là lỗi của ai rồi phải không?

-Dạ, tôi xin lỗi thưa cậu chủ.

-Cô có biết bộ đồng phục này rất đặc biệt không, nó khác hẳn với đồng phục của những học sinh khác trong trường đó.

-Khác ư?

-Vì được may bằng chất liệu đặc biệt, có thể chống đạn được đó.

-Chống đạn?

-Bởi vì những học sinh sống ở Itê luôn bị đe dọa bởi những kẻ thù của gia đình.

-Kẻ thù?

Nghe cậu chủ miêu tả mà nó như lạc vào một thế giới khác. Hóa ra từ trước đến giờ, các hotboy và hotgirl đều mặc những bộ đồ khác hẳn với học sinh thông thường. Và cuộc sống của họ luôn bị đe dọa bởi những thế lực thù hận với gia đình họ trên thương trường. Quả thật thế giới của những người thượng lưu thật là phức tạp. Nó chợt nghĩ đến thân phận của mình, nó cũng đến từ Itê, nhưng lại không được mặc loại đồng phục đặc chế đó. Nếu lỡ ai đó phát hiện ra nó xuất thân từ INNO, không chừng nó bị xã hội đen bắn oan mạng. Nghĩ đến đó nó toát mồ hôi, đứng suy diễn về tương lai của mình, mà quên bồng đi việc làm lem màu chiếc áo của Thiên Tứ.

-Nè, cô đang nghĩ ngợi gì nữa đó, tính sao với chiếc áo của tôi?

-Thật sự xin lỗi, tiền chiếc áo cứ trừ vào lương của tôi!

-Cô đúng thật là nhà quê, cô tưởng chiếc áo này rẻ lắm à, bằng lương cô làm ở đây 1 năm trời là ít.

-Một năm.

-Cô có biết là nó được chế ra từ loại hợp chất gì không?

-Hợp chất?

Nhìn thái độ ngạc nhiên, ngây ngô của Du Du, cứ mỗi lời nói ra, Du Du lại há hốc miệng rồi tròn xoe mắt hỏi ngược lại. Thiên Tư lắc đầu ngao ngán. Hình như cô ta không hề có khái niệm gì về những thứ như vậy thì phải.

-Thôi cô về phòng của cô đi, thật là mệt mỗi khi nói với một người nhà quê như cô. Có nói thêm cô cũng không hiểu gì. Tôi sẽ gọi người may bộ đồng phục mới.

Du Du thất thểu ra khỏi phòng, nó vẫn đang ngồi tính giá trị của chiếc áo ấy, và thắc mắc tại sao nó lại mắc đến như vậy?

9. Chương 9

CHƯƠNG 9: MÂU THUẤN GIỮA NHỮNG HOTBOY

Kỳ kiểm tra đã đến, nó làm bài khá tốt vì đã ôn kĩ càng. Du Du hít một hơi thật sâu trên sân thượng, chỗ trú ẩn lý tưởng của nó từ đầu năm đến giờ. Có lẽ sẽ chớp mắt ở đây một chút, vì mấy ngày qua đã thức trắng để ôn bài rồi. Cơn gió nhẹ làm cho nó gần như chìm vào giấc ngủ...Có tiếng bước chân lên cầu thang, nguy cơ xâm chiếm lãnh địa. Nó vội vàng bật dậy, ẩn mình trong góc khuất, bị che bởi bức tường, im lặng và lắng nghe. Một tên con trai đang nói chuyện điện thoại, nó chỉ có thể nghe loáng thoáng, nhưng câu cuối cùng thì nghe rất rõ:

- Xử lý anh em sinh đôi đó đi!

Du Du rung mình, tim đập nhanh hơn, có thể do trùng hợp, có một cặp sinh đôi nào khác thì sao, nhưng không còn gì để nhầm lẫn, tên con trai ấy cúp điện thoại và nói rằng:

- INNO, đừng trách tôi!

Vừa run sợ, vừa nao nóng, nó phải đi báo cho 2 anh em họ, nhưng nó không có điện thoại, nó phải nhìn cho ra mặt “hung thủ” của cái vụ này. Nó nhướn người ra và không tin vào mắt mình nữa, đó là hotboy Kazu Đốc Long...

Quá phần nộ và đầy hoang mang, nếu như phát hiện nó ở đây, dám cậu ta sẽ “bịt đầu mối”, mà nó là con gái làm sao đối đầu được với Đốc Long. Nhưng thời gian không cho phép chờ đợi, nó quyết định lao ra. Trong tích tắc, nó phóng ra thật nhanh, và sẵn sàng tư thế chạy trốn. Nhưng kì lạ thay, trong khoảnh khắc vượt qua mặt Đốc Long, đôi chân nó đã giữ mình lại, nó quay lại nhìn Đốc Long đầy tức giận.

- Nếu có thù hằn gì thì sao không tự mình giải quyết, mà lại giở thủ đoạn như vậy, thấy mình không đủ sức thì làm như vậy à, cậu còn đáng là con trai nữa không, sao không tự mình chiến đấu cho bản thân mình, mà lại phải nhờ người khác.

Nói rồi, Du Du co giò chạy thật nhanh, một phần để chạy đi báo tin cho Thiên Tư và Thiên Tứ, một phần cũng để “tẩu thoát”, vì đã cả gan nói thẳng mặt một tên nổi tiếng “thần đồng máu lạnh”. Không có tiếng bước chân chạy theo, tự này giờ trên sân thượng, Đốc Long vẫn đứng ngây người ra. Ánh mắt rất sững sờ, câu nói của Du Du nghe giống như một người đã từng nói với cậu ta trước đây...trước đây, đã lâu lắm rồi...

Du Du chạy thật nhanh về A1, nó thở hổn hển nhìn vào lớp, nhưng không thấy 2 anh em họ đâu, nó hỏi mấy người trong lớp một cách gấp gáp:

- Thiên Tư và Thiên Tứ đâu rồi?

Vài người làm lơ không thèm để ý một đứa vô danh tiểu tốt như nó, vài cô gái thì nhìn nó bằng ánh mắt hình viên đạn, có lẽ vì đám thắng thường đến kiểm thần tượng của họ như vậy. Duy chỉ có Đại Bảo liếc ra cửa gặp nó:

- Lúc này mình có thấy Thiên Tư nhận được điện thoại gì đó, hình như ra công viên bên cạnh trường.

Du Du không kịp nói gì, liền phóng về phía cổng trường. Vì là giờ trưa nên trường mở cửa tự do cho học sinh ra ngoài. Du Du vừa chạy vừa lo sợ sẽ không đến kịp. Khi vừa đến công viên, thì đã thấy một đám đầu gấu cầm gậy gỗ bao quanh 2 anh em Thiên Tư và Thiên Tứ. Nó thở hổn hển, lo sợ và rối trí, không biết phải làm như thế nào bây giờ, có thêm nó vào “phụ” hai anh em họ cũng không nhằm nhò gì với tụi đầu gấu to con kia.

- Bao nhiêu đây nhằm nhò gì với 2 anh em họ.

Du Du vô cùng ngạc nhiên và quay lại, sau lưng nó là Đại Bảo. Kasumi đủ thông minh để hiểu đang có chuyện không lành đang xảy ra, nên đã chạy theo nó. Câu nói của cậu ta lại càng khó hiểu hơn nữa. Nhưng không còn thời gian cho nó suy nghĩ, bọn xã hội đen đã bắt đầu xông vào 2 anh em họ. Du Du quyết định lao vào đám đông đó “đánh phụ”, nhưng bàn tay của Đại Bảo đã giữ lại, kéo vào đám cây che khuất.

- Cậu phải ở đây, phòng bắt trộm gì thì gọi người đến ngay nhé!

Nói rồi, Đại Bảo lao vào đám côn đồ. Lần đầu tiên, Du Du được chiêm ngưỡng tài nghệ võ thuật của 3 chàng hotboy. Đúng như Đại Bảo nói, mấy tên đầu gấu này không phải là đối thủ của họ. Những đường bay trên không làm Du Du há hốc mồm. Bấy nhiêu tên tép riu không có gì là vất vả cho cả 3 người võ thuật cao cường, lũ xã hội đen bị đánh te tua bỏ chạy đi hết. Du Du thấy cả 3 cũng có vài vết thương, vết bầm sau cuộc va chạm vừa rồi, nhưng nó cảm thấy yên tâm vì sự việc không nguy hiểm như nó nghĩ. Cả 3 đang vỗ vai nhau, rồi thì thăm gì đó. Nhưng sự việc không đơn giản như vậy, họ quá chủ quan mà không nghĩ đến phương án 2 của bọn chúng. Đúng cách xa Du Du bây giờ không quá 1 mét, có một tên cùng hội với đám xã hội đen, đang cầm quả bóng tennis nhỏ, hắn đang nhắm thẳng vào 1 trong cả 3. Quả bóng này nếu ném với lực mạnh sẽ gây hậu quả không nhỏ. Du Du đứng trong bụi rậm nên hắn không thấy. Tâm trí nó bây giờ rối bời. Nhưng không còn kịp la lên nữa, tên đầu gấu đã bắt đầu ném, Du Du lao ra như quán tính, mà không cần biết chuyện gì sẽ xảy ra với nó...

“Bụp!”

Tên “hung thủ” quá bất ngờ vì cái chấn đòn của một cô gái không lường trước. Tiếng động khá to, kèm theo tiếng la đau đớn của Du Du làm cho 3 chàng trai quay lại. Tên đầu gấu bỏ chạy. Cái vai của Du Du bây giờ như vỡ vụn, nó ngã xuống đất, thấy đầu óc quay cuồng, và mơ màng không biết gì nữa.

* Bệnh viện

Du Du tỉnh dậy, cái vai không thể nhúc nhích. Nó lờ mờ mở mắt ra thì nhìn thấy 3 hotboy đang đứng bao quanh. Những người cùng phòng đang nhìn nó bằng ánh mắt rất lạ. Có lẽ vì người ta không thể nào hiểu được, một đứa xấu xí như nó lại được 3 chàng trai tuấn tú của Nhất Kim đưa đến đây. Nó thấy bên cạnh mình, có lẽ là Thiên Tứ, vì ánh mắt lo lắng đang nhìn nó.

- Cô bé ngốc quá, sao lại xông ra đỡ chứ? Bị thương ở vai khá nặng.

- “Em nghĩ cô ta vô tình đi ngang qua và bị trúng thôi!” Tên út tay túi quần đứng gần ngay cửa sổ, thốt ra những lời độc địa kia ắt hẳn là Thiên Tư rồi. Nhưng vì người còn đau quá, nên nó không thèm để ý.

- Không có đâu, Du Du đã biết trước điều gì đó, nên mình mới theo cô ấy đến đây giúp 2 cậu đó chứ!

Lời nói của Kasumi làm cả 2 bất ngờ, nhìn chằm chằm vào Du Du.

- À, à...mình chỉ muốn kiểm để hỏi Thiên Tư và Thiên Tứ làm bài thi như thế nào thôi mà!

- Dù gì thì cũng cảm ơn cô bé rất nhiều.

Du Du cố tỏ ra bình tĩnh, vì nó không muốn xung đột xảy ra nữa. Nó không muốn nói ra cái tên Đốc Long vì nó tin chắc rằng cậu ta có lý do riêng gì đó. Nó sẽ tìm ra nguyên nhân và giúp bọn họ giải quyết mâu thuẫn. 2 anh em cũng không hề nghi ngờ gì câu nói đó. Tuy nhiên Đại Bảo thì khác, vì cậu ta chứng kiến thái độ hốt hoảng khi Du Du đến tìm Thiên Tư và Thiên Tứ, không hề giống một người muốn hỏi han học tập. Đại Bảo cau mày nhìn thái độ lúng túng của Du Du nhưng vẫn im lặng...

Du Du phải nghỉ học một tuần vì cái vai không thể nâng dậy được. Ở nhà nó được nghỉ ngơi, và có người làm việc thay. Thiên Tứ rất thường xuyên hỏi thăm và lo lắng. Có lẽ quả bóng đó nhắm vào 1 trong 3 người, và cũng rất có thể là trúng vào Thiên Tứ. Nếu như vậy, nó chịu thay cho cậu ấy cũng rất sẵn lòng. Nó cứ trần trọc mãi về cậu bạn Đốc Long, cậu ta chẳng lẽ lại có những hành động hèn hạ như vậy? Nó không muốn tin điều đó, vì linh cảm cho nó thấy cậu ta là người tốt...

Một ngày đẹp trời, cái vai của Du Du đã đỡ, Du Du bước chậm rãi lên sân thượng, đã mấy ngày Du Du không lên đó, mà ngồi tại lớp vì cái vai vẫn còn đau, không thể di chuyển nhiều, và vì tránh một điều gì đó. Ở ngưỡng cửa sân thượng, Du Du giật mình khi thấy có một bóng người, dường như là đang đợi nó.

- Tôi chờ cô đã lâu rồi.

Hết sức bình tĩnh, Du Du không bỏ chạy, mà bước tiếp lên sân thượng. Đốc Long vẫn băng giá và lạnh lùng, điều đó làm nó run sợ, nhưng nó cảm nhận được rằng, cậu ấy sẽ không làm gì nó.

- Cậu tìm tôi có việc gì?

- Tại sao cô không nói với mọi người rằng tôi là thủ phạm?

- Vậy tại sao cậu không sai người đe dọa hay cảnh cáo tôi để “bịt đầu mối”?

Một khoảng lâu im lặng, Đốc Long nhìn Du Du chằm chằm, câu trả lời mà Đốc Long muốn lại biến thành một câu hỏi, như rằng Du Du đã hiểu được cả tâm gan của cậu ta. Du Du tiến ra hành lang sân thượng, hít một hơi thật dài.

- Tôi biết cậu sẽ không làm hại tôi, cậu làm việc đó chắc phải có nguyên nhân gì, vì cậu là người tốt mà!

- Làm sao cô biết?

- Vì tôi đã từng thấy cậu lên sân thượng này và...khóc.

Đốc Long giật mình, bước lại gần Du Du, cậu ta cũng nhìn ra thành phố rộng lớn và hít một hơi dài:

- Vậy cô muốn gì?

- Tôi muốn cậu thẳng thắn với bản thân, với Thiên Tư và Thiên Tứ. Cậu có thể gặp họ để giải quyết mâu thuẫn bằng lời nói. Nếu họ làm gì sai, thì cậu hãy tự tay trừng trị họ, chứ đừng mượn tay người khác thủ đoạn như vậy. Tôi sẽ giúp cậu phân định ai sai ai đúng.

- Cậu nghĩ mọi người sẽ đứng về phía tôi à? Từ nhỏ đến giờ 2 đứa nó lúc nào cũng là người thắng, kể cả khi đúng hay sai.

- Thiên Tư và Thiên Tứ không phải là người cứng đầu và không biết nhìn nhận sự việc, tôi tin chắc nếu họ sai họ sẽ nhận lỗi.

- Đó, chẳng phải cô cũng đang bênh họ đó sao.

- Tôi, tôi...Tại sao cậu lại bi quan, và hèn nhát như vậy, tại sao cậu nghĩ cậu sẽ thua khi cậu chưa chiến đấu. Chắc có lẽ vì vậy mà cậu lúc nào cũng chỉ là người đứng sau, cậu sẽ đánh mất những gì đáng lẽ sẽ thuộc về cậu mà thôi!

Câu nói tức giận của Du Du, kèm theo ánh mắt nhìn Đốc Long quyết liệt, ngược lại ánh mắt Đốc Long nhìn nó đầy bất ngờ... Bất chợt trong giây phút căng thẳng đó, nó thấy người mình bị kéo thật mạnh...tim như ngừng đập, bởi vì lúc này đây, Đốc Long đang ôm lấy nó. Lần đầu tiên..., chưa có người con trai nào có khoảng cách gần nó như lúc này. Nó định kháng cự, nhưng lại bị mềm lòng bởi câu nói đầy chân thành của cậu ta:

- Làm ơn, chỉ 1 phút thôi, xin hãy đứng yên!

- Cậu làm vai tôi đau quá!

- Tôi xin lỗi, bọn chúng không ngờ cô lại lao ra.

- Nhưng bây giờ tôi không sao rồi, cậu có thể kể tôi nghe được rồi chứ?

- Lúc nhỏ chúng tôi cùng lớn lên và cùng chơi chung với nhau. Thiên Tư và Thiên Tứ lúc nào cũng có được những thứ mà họ muốn. Tôi có con robot mới nhất, trẻ con ai cũng thích, và khi Thiên Tư muốn có con robot đó, gia đình buộc tôi phải đưa, vì INNO Gia có thể lực rất mạnh trong giới làm ăn, nên phải nhún nhường. Những trận cãi nhau, khi được đem ra cho mọi người phân xử, thì cả 2 đều được bên vực, mặc cho sai trái thế nào. Đánh nhau với 2 anh em họ tôi cũng là người thua. Và có một lần, vì quá uất ức, tôi kêu những đứa trẻ bên ngoài, cũng là những đứa rất ghét anh em nhà INNO, cùng nhau đánh 2 anh em họ. Khi sự việc được phát hiện, gia đình INNO đã làm lớn việc đó, và sang gặp bố mẹ tôi, và lần đó họ còn hủy hợp đồng 1 vụ làm ăn với tập đoàn Kazu, chỉ vì tôi đã làm như vậy. Tôi đã khóc, khóc một mình ở nhà kho. Khi mới chỉ là một đứa trẻ, tôi đã phải chịu bất công như vậy, ai cũng đứng về phía INNO. Nhưng.... vẫn còn một người trong Itê bên vực tôi. Cô ấy bảo tôi phải mạnh mẽ lên, giúp tôi giành lại được con robot, và bắt 2 anh em họ xin lỗi vì những gì đã làm sai. Những điều cô ấy nói giống hệt như cô, hãy tự mình giành lại những gì của mình, mà không phải dủi đầu những đứa trẻ khác làm những điều xấu xa như vậy.

- Vậy tại sao lần này cậu lặp lại?

- Công ty bố mẹ tôi đã bị cướp mất thầu bởi nhà INNO, tôi không hiểu sao tôi lại trút hết tức giận của gia đình lên Thiên Tư và Thiên Tứ nữa.

- Cậu làm vậy không sợ cô gái kia thất vọng à?

- Điều đó không quan trọng nữa, vì cô ấy cũng bị INNO cướp đi rồi.

Du Du vô cùng ngạc nhiên, có khá nhiều điều bí mật xa xưa giữa Thiên Tư, Thiên Tứ và Đốc Long, nhưng tiếng chuông vào lớp học đã cắt đứt câu chuyện. Đốc Long quay về phía cầu thang, để lại cho Du Du đầy nuối tiếc, Du Du chỉ kịp hỏi một câu:

- Có phải cậu thích cô gái ấy?

Đốc Long đứng lại một lát, nhưng rồi bỏ đi. Sự im lặng cho thấy nhận định của Du Du đã đúng. Trong lúc này, lòng Du Du rối bời, nó không biết sẽ phân xử như thế nào, nhưng nó nhận ra rằng cậu ta có đầy những nỗi buồn riêng, rất cần người chia sẻ....nhưng ai đúng, ai sai?

Nó cảm thấy khát nước và mò mẫm vào phòng bếp, bây giờ đã là giữa đêm. Phòng bếp có tiếng lạch cạch rất lạ, mà đèn vẫn tắt tối thui. Trong không gian im ắng của buổi đêm thì tiếng động khe khẽ này làm cho nó rung mình. Chỉ có thể là trộm thì mới hành động lén lút như vậy. Nhưng có điều tại sao trộm lại vào phòng bếp, trong khi ngay phòng khách có nhiều thứ đáng giá hơn. Tim nó bắt đầu đập từng hồi liên tục và mạnh, nó phải xác minh ra mặt kẻ trộm và xem hành động của hắn cho chắc rồi mới la lên. Nó nhón mình nhìn qua khe cửa bếp, đúng thật là đang có một bóng đen đang thập thò ở bếp. Ánh sáng mập mờ từ phía tủ lạnh cho thấy đây là một người đàn ông. Nó bắt đầu lo sợ, vì chắc chắn nó sẽ không phải đối thủ của hắn ta. Nó run run vớ lấy cái cây chổi chà gần đó, sẵn sàng tư thế để nện cho tên trộm đồ ăn này, lập công cho INNO, và hơn thế nữa lại còn được mang tiếng “gan dạ”. Nó cười hô hô trong sự tưởng tượng, rồi bắt đầu rón rén tiến lại gần. Cái bóng đen quá chủ quan, mà cứ mặc sức lục lọi đồ đạc ở bếp mà không phát hiện ra Du Du đã đứng ngay đằng sau. Nó giơ cái chổi chà lên cao, khuôn mặt thỏa mãn vì sắp sửa làm một việc tốt, ấy vậy mà nó quên là nó đang trong thời kì tịnh dưỡng cái vai. Vừa đưa tay lên, cả 2 nhân vật nghe tiếng “rắc” một cái, không phải tiếng của chổi chà, mà chính là tiếng xương đang hành hạ Du Du.

- Úi úi đau quá!

Tên trộm giật mình, tháo chạy khi nghe Du Du la lên. Nó vừa ôm cái vai đau, một tay vừa túm áo hắn lại, quyết không cho hắn chạy thoát. Tên trộm vội vàng bịt miệng Du Du lại, vì biết rằng thế nào sau đó cô bé cũng hét toáng lên, làm náo động cả INNO.

- Im lặng, là ta đây mà!

Du Du đang giãy giụa vì bị bịt miệng lại, nhưng nó bình tĩnh lại khi nghe thấy giọng nói khá quen thuộc, cố gắng suy nghĩ và nhớ ra, nó giật mình khi nhận ra, một người nó không thể ngờ...là quản gia Pix.

- Sao ông không mở đèn lên và làm đồ ăn.

- Ta không thể cho mọi người biết là ta ăn đêm được!

- Tại sao, ban ngày ông có nhiều việc phải lo, việc quản gia ăn vào ban đêm thì mọi người phải thông cảm chứ có sao đâu ạ?

- Không phải vì ban ngày ta không ăn, mà là...

Du Du hâm lại đồ ăn trong tư thế rón rén, rồi mang ra ngoài sân sau cho quản gia Pix. Thật không ngờ một quản gia đầy nghiêm khắc và lạnh lùng như ông Pix lại có thói quen ăn đêm như vậy, như thế mới đủ cho thấy những con người trong căn nhà này thật lạ lùng.

- Của ông đây, cháu biết chính xác chỗ để đồ ăn của bà Khaly mà!

- Cảm ơn cháu!

- Vậy ông đã bắt đầu ăn đêm từ lúc nào?

- Thói quen này của ta từ khi ta bắt đầu sống ở đây rồi.

- Vậy mà không ai phát hiện ra ông à!

- Vì nhà này không ai ra vào ban đêm, nên chưa ai biết ta có thói quen xấu này hết. Vì vậy....

- Ông yên tâm, cháu kín miệng lắm. Cháu sẽ giữ bí mật này xem như giữa ông với cháu.

Du Du nhìn quản gia Pix và nở một nụ cười thật tươi cho ông an tâm. Ai cũng có tật xấu mà không muốn mọi người biết đến, và vì vậy nó rất trân trọng. Quản gia Pix nhìn khuôn mặt đáng yêu của nó và cũng cười rất nhân hậu.

- Cháu có chuyện gì đang suy nghĩ à, trông vẻ mặt cháu khác lắm.

- Cháu thật không hiểu tại sao mọi người ở đây lại không thẳng thắn bày tỏ cảm xúc của mình, mà ai cũng muốn che giấu bởi một vỏ bọc khác như vậy. Cả ông, bà Khaly, lão Ô, chị Uyển Thanh, bà chủ, 2 thiếu gia và...

- Có những việc không phải cứ sống thật mới tốt, cuộc sống buộc họ phải như vậy, miễn sao họ thấy mãn nguyện với chính mình và không ảnh hưởng đến ai là được. Mà ta thấy dường như cháu đang dần kéo họ ra khỏi những vỏ bọc đó thôi!

- Cháu đâu có!

- Thôi mà trẻ rồi, cháu đi ngủ đi, đừng nghĩ ngợi nhiều nữa.

- Vâng ạ.

- Hôm nay, cảm ơn cháu rất nhiều!

- Nhưng cháu có điều kiện.

- Gì nào?

- Cháu có thể kiếm ông vào giờ này khi nào cháu thấy buồn được không?

- Được, nhưng chỉ giữa đêm thôi, còn ban ngày, ta vẫn là một quản gia rất nghiêm khắc đó.

- Cháu biết rồi ạ!

Du Du ngẫm nghĩ những điều quản gia Pix vừa nói. Có những lúc ta nên trở thành một con người khác thì tốt hơn, và cho phép mình sống không thật với bản thân mình. Đốc Long cũng là một trong những người trong số đó. Nhưng liệu cậu ta có thỏa mãn với bộ mặt bấy giờ của mình? Mang cho mình một vẻ ngoài

lạnh lùng, băng giá, nhưng thật ra trong tâm hồn lại rất mềm yếu và cần được quan tâm. Du Du bước trở vào khu dành cho nhân viên. Tạm thời gác chuyện của Đốc Long sang một bên, nó nghĩ đến những việc vừa chứng kiến, miệng mỉm cười, quần gia Pix thật sự rất vui tính...

- THưa cậu chủ, cậu Kasumi đến gặp ạ!

- Mời cậu ấy vào!

Kasumi bước vào, thái độ vô cùng lạnh lùng, không còn vẻ mặt thân thiện như mọi ngày.

- Cậu đến đây làm gì?

- Tôi đến để nói rằng, việc cậu làm lần này là sai rồi!

- Việc gì chứ?

- Cậu không che mắt được tôi đâu, và tôi tin chắc rằng cả 2 anh em họ cũng thừa biết chủ mưu là cậu, nhưng họ không muốn làm lớn chuyện thôi!

- Cậu đến để bênh vực cho INNO à?

- Tôi không bênh ai hết, tôi coi tất cả là bạn, và mong rằng các cậu hãy trở lại như xưa.

- Không thể nào!

- Dù gì chị Nhật Thy cũng đã đi được một năm rồi, các cậu đừng hiềm khích với nhau nữa. Và cậu nên nhớ rằng, Thiên Tư chẳng cướp đi cái gì của cậu, mà là do cậu để vụt mất mà thôi.

- Việc đó không liên quan gì đến Nhật Thy!

Đại Bảo quay lưng bước đi, nhưng cậu ta khựng lại ngay ngưỡng cửa để nói một câu đầy ẩn ý:

- Và cậu đừng lôi ai thêm vào việc này nữa, một mình bạn ấy là đủ rồi!

Đại Bảo đi rồi, để lại khoảng không gian im lặng, dường như câu nói của Đại Bảo gợi lại một câu chuyện khi xưa nào đó...

10. Chương 10

CHƯƠNG 10: BẤT NGỜ ĐÔNG NGHI

- “Thế lực của INNO rất lớn hả chị?” Nó vào phòng của chị Uyển Thanh bên cạnh, hỏi đầy tò mò.

- Ủ, có thể nói là lớn nhất khu vực này, các đại gia xung quanh đây cũng phải nể nang đó!

- Vậy gia đình này có gây thù chuốc oán với ai không chị?

- Sao em lại hỏi vậy?

- Thì...thì em muốn biết xung quanh mình có nhiều kẻ thù không mà?

- Đã là người trong giới kinh doanh thì đương nhiên sẽ có nhiều kẻ thù trên thương trường. Nhưng theo chị biết thì hình như ai cũng khiếp sợ trước thế lực của tập đoàn INNO.

Bây giờ thì Du Du đã hiểu tại sao Thiên Tư và Thiên Tứ luôn được ưu đãi hơn mọi người như vậy. Ngay cả sống trong khu biệt thự Itê mà gia đình Kazu cũng phải nhượng bộ. Cô gái mà Đốc Long nói là người như thế nào mà có khả năng đòi lại công bằng cho Đốc Long, nhưng tại sao cô ta lại bị INNO cướp mất, mà INNO là ai? Là Thiên Tư, Thiên Tứ hay bà chủ, ông chủ hay là một nhân vật nào khác nữa? Trong đầu nó có muôn vàn những thắc mắc, nhưng nó biết sẽ không tiện nếu cứ dò hỏi chị Uyển Thanh, mà chị

cũng chỉ mới chuyển đến, có thể cũng chưa biết gì nhiều về những chuyện xa xưa của những đứa con đại gia, trong đầu nó sáng lóe lên một cái tên mà nó có thể khai thác được: Kasumi Đại Bảo.

- Này, em vào đây chỉ để hỏi chị vậy thôi sao?
- À, em vào còn để hỏi chuyện chị với anh Hải Đăng ra sao rồi?
- “Sao là sao?”
- Thôi chị đừng giấu nữa, nhìn cách chị đối xử với anh ấy là em biết chị thích anh ấy rồi?
- Úi, em đừng nói với ai nha, chị sợ anh ấy biết là chị không dám làm ở đây luôn đó.
- Chị yên tâm, em sẽ giúp chị.
- Nhưng bằng cách nào?
- Phải để xem chị hậu tạ em bằng cái gì đã?
- “À, chị sẽ hậu tạ em bằng cách giúp em chinh phục cậu chủ Thiên Tứ!” Ánh mắt của Uyển Thanh đầy lém lỉnh.
- Úi, sao chị biết...
- Nhìn cách em chăm sóc cậu chủ Thiên Tứ khác hẳn cậu Thiên Tư là biết liền à!
- Vậy chị giúp em bằng cách nào?
- Vậy thì còn để xem em giúp chị bằng cách nào đã chứ!
- Ôi, chị ghê thật đấy!
- Học tập ở em thôi!

Hai chị em trò chuyện rất vui, tiếng cười giòn tan trong dãy phòng dành cho nhân viên, những phòng khác nghe thấy cũng phải ganh tỵ.

Nó đang lau dọn tầng trên, thì bỗng nghe có tiếng chân lên cầu thang, nó đoán là Thiên Tư vừa đi ra ngoài về nên cũng chẳng buồn ngược lên nhìn. Một giọng nói vang lên, làm cho nó vô cùng bất ngờ.

- Chào bạn!
- “A...sao bạn ở đây?” Người đứng sau lưng nó chính là Kasumi Đại Bảo. Nó vô cùng lúng túng khi Đại Bảo nhìn thấy nó trong trang phục người làm, chắc cậu ta sẽ ngạc nhiên lắm, vì nó chỉ là người làm trong nhà này.
- Mình là bạn của Thiên Tư và Thiên Tứ mà!
- À... Mình quên. Cậu chủ Thiên Tư thì ra ngoài chưa về, còn cậu Thiên Tứ thì ở trong phòng.
- Nhưng mà mình không đến gặp họ. Mình đến tìm cậu.
- Vô cùng ngạc nhiên khi nghe anh chàng baby này đến đây để tìm nó, nó không thể từ chối vì cậu ta dùng những lời lẽ rất chân thành. Hai đứa đi dạo trong vườn nhà của INNO.
- Có gì cậu nói nhanh lên, mình phải vào làm việc, để mọi người thấy không tiện.
- Tại sao dạo này cậu lại né tránh mình vậy? Hay cậu bị rắc rối gì vì mình?
- À, không có đâu, mình chỉ...
- Nếu không phải vậy thì cậu đừng né tránh mình nữa nhé! Vai của cậu sao rồi?
- À, đỡ nhiều lắm rồi.
- Mình có thể kết bạn với cậu được không?

- Thì mình vẫn là bạn với nhau mà!

- Mình tìm thấy ở cậu một cái gì đó rất cuốn hút, không giống bất cứ cô gái nào mình từng gặp, và đặc biệt là hành động dũng cảm của cậu hôm đánh nhau.

- À, chuyện đó thì ai trong hoàn cảnh mình cũng làm vậy thôi.

- Có phải cậu biết ai là kẻ cầm đầu trong vụ đánh hội đồng đó.

Du Du trợn mắt lên vì ngạc nhiên, nhưng nó vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh, không nói gì. Đại Bảo nhìn nó mỉm cười, dường như cậu ta hiểu rõ hết tâm trạng nó lúc này.

- Mình cũng đã biết người đó là ai. Cậu không cần phải che giấu trước mặt mình. Cậu nên biết mình sống ở Itê lâu hơn cậu, mình chơi chung với tất cả, nên mình biết mâu thuẫn của Thiên Tư và Đốc Long.

Du Du đứng khựng lại, Đại Bảo đã nói chính xác tên Đốc Long, nhưng điều làm Du Du còn ngạc nhiên hơn đó chính là cậu ta chỉ nêu ra mâu thuẫn của Đốc Long và Thiên Tư. Tại sao lại là Thiên Tư, chẳng lẽ cô gái mà Đốc Long bị INNO cướp mất, là do Thiên Tư sao? Không tìm được tò mò:

- Cậu có thể kể cho mình nghe câu chuyện giữa họ không?

- Lúc chúng mình còn nhỏ chơi rất thân với nhau, nhưng chỉ có Đốc Long và Thiên Tư là có bản tính cứng đầu. Hai đứa nó lúc nào cũng giành giật đồ chơi của nhau, và hay ganh tỵ nhau từng chút một. Nhưng Thiên Tư có Thiên Tứ bảo vệ, lại còn thế mạnh của gia đình cậu ta, nên lúc nào Đốc Long cũng đành phải thua. Nhưng hầu như những việc ấy Đốc Long đều cho qua, cả 2 vẫn có thể là bạn tốt, nếu không vì cô gái ấy.

- “Cô gái?” Du Du hỏi hệt khi nghe Đại Bảo nhắc về cô gái bí ẩn đã làm Du Du thắc mắc rất nhiều.

- Phải, nhưng cậu đừng nên biết nhiều làm gì. Dù gì thì đó cũng là quá khứ, nếu khơi dậy thì cả 2...à không nhiều người sẽ đau khổ thôi...

Du Du nằm trong phòng, cứ suy nghĩ mãi về câu chuyện bỏ lửng của Kasumi trong buổi gặp mặt bất ngờ hôm nay. Nhưng có lẽ tốt hơn nếu nó không dính vào vụ này. Rồi nó chợt nhớ ra lời đề nghị đã bị lãng quên, không biết cậu Đại Bảo có ý định gì mà lại muốn làm bạn với một đứa nhà quê như nó. Thường thì con nhà giàu hay bông đùa lắm, nó phải cẩn thận mới được. Nhưng thái độ của Đại Bảo rất chân thành, nó sẽ làm bạn với Đại Bảo, nhưng cố gắng để không bị lừa tưởng là cậu ta...thích nó.

Đã có kết quả điểm thi đợt kiểm tra vừa qua, mọi người đang xôn xao bu quanh bảng kết quả, lòng nó hồi hộp chờ đợi. Bài làm của nó khá tốt, nhưng không phải là hoàn hảo, nó chỉ mong đừng thua quá xa Thiên Tư, để còn mặt mũi mà nói chuyện. Thành tích học tập có lẽ là thứ duy nhất nó có thể tự mình đạt được, chứ còn tiền tài, sắc đẹp thì không thể cải thiện được rồi. Nó bước từ từ đến bảng điểm đang được bu rất đông, chen vào rồi lại bị dội ra, dồn hết sức bình sinh của một đứa con gái nhà nông, nó xông vào, xông vào...cuối cùng nó cũng được diện kiến cái bảng, nhưng vì quá thấp nó chỉ xem được những tám giấy được dán phía dưới, và nó thấy cái tên Ling Du Du ở vị trí thứ ...11 của trường. Nó muốn hét to lên vì sung sướng, đứng thứ 11 ở trường Nhất Kim danh giá này là một điều vô cùng hạnh diện, nó như muốn nhảy cẫng lên, rồi nó tiếp tục dò tìm những cái tên quen thuộc. Nó phát phì cười vì cái tên Thiên Tư nằm ở vị trí thứ 98, và sung sướng khi thấy Thiên Tứ đứng thứ 2 toàn trường. Nó cảm thấy ngưỡng mộ cậu chủ vô cùng, không phải thuộc dạng con nhà giàu có thế lực mà nhà trường phải thiên vị, Thiên Tư học rất chăm chỉ, nó đã chứng kiến trong những ngày qua. Du Du nghe thấy tiếng mọi người xào xáo về vị trí nhất bảng được viết riêng và dán lên cao nhất. Nó nhướn người lên và vô cùng bất ngờ, người đứng đầu không ai xa lạ, người bạn thân của nó: Zida Đông Nghi...

Nó chạy thật nhanh về lớp để chúc mừng con bạn. Không ngờ Đông Nghi lại giỏi như vậy. Trong lớp cậu ấy rất ít nói, vậy mà lại đứng đầu toàn trường. Rồi đây, mọi con mắt trong lớp sẽ nhìn Đông Nghi khác hơn, chứ không xếp 2 đứa vào loại “dị” trong lớp nữa. Du Du vào lớp thì không thấy Đông Nghi đâu, mà còn nhận được những cái nhìn dò hỏi trong lớp. Nó hỏi Nobu, nhưng cậu ta đang buồn vì kết quả quá tệ, nên không để ý. Chợt nhớ ra có lần giờ trưa nó thấy cô bạn ăn ở lan can sau của khu tầng dưới, một nơi cũng

khá yên tĩnh và vắng vẻ. Nó chạy đến lan can tầng dưới, và quả thật nó thấy Đông Nghi đang đứng đó và ngấm ra khuôn viên đằng sau sân trường.

- Cậu đã xem điểm chưa, Đông Nghi?

Cô bạn quay lại, hơi bất ngờ, dường như trong ánh mắt có vẻ rất buồn, Đông Nghi vội vàng quay đi.

- Mình xem rồi.

- Vậy chúc mừng cậu nha!

- Cậu đừng có châm chọc mình như bao người khác nữa!

Du Du vô cùng sửng sốt trước phản ứng quyết liệt của cô bạn, nó tiến lại và nắm vai Đông Nghi.

- Có chuyện gì với cậu vậy? Mình không hiểu gì hết!

Đông Nghi hiểu cô bạn mình chẳng có lỗi gì, chỉ là do nó đang buồn câu chuyện của nó, nên trút lên Du Du mà thôi: "Mình xin lỗi"

- Gia đình mình không phải quý tộc, bố mẹ mình chỉ là công chức bình thường, mình được vào Nhất Kim là do điểm tốt nghiệp của mình cao.

- A, hóa ra cậu là trường hợp mà một trong những người có IQ cao được nhận học ở đây.

- Đúng vậy, nhưng mình không ngờ, khả năng của mình không hề làm cho các bạn khác nể phục, mà lại càng khinh鄙 hơn, chỉ vì mình vào đây vì học giỏi chứ không giàu có gì, tại sao bọn họ lại đem tài sản ra để kết bạn vậy?

- Cậu nên tự hào vì mình học giỏi chứ, rồi có ngày bọn họ phải nể phục cậu!

- Học giỏi để làm gì, tất cả bọn họ đều không chấp nhận. Khi biết mình điểm cao nhất trường, ai cũng nhìn mình bằng cặp mắt kì thị, rồi họ nghĩ rằng mình vào đây để mong kiếm được một công tử giàu có. Mình thực sự căm ghét cuộc sống của mình lúc này, tại sao ông trời lại cho mình sinh ra trong một gia đình bình thường vậy chứ?

- Đừng nghĩ như vậy mà Đông Nghi.

- Mình muốn không nghĩ, nhưng mọi người đã ép buộc mình phải nghĩ như vậy.

- Cậu vẫn hơn mình rất nhiều, biết không?

- Chẳng lẽ cậu cũng thuộc nhóm... IQ cao chứ không phải con nhà giàu có?

- Không mình không thuộc nhóm đó, còn tệ hơn cả cậu nữa.

Nhìn ánh mắt ngờ ngàng của cô bạn, Du Du đã quyết định kể hết cho Đông Nghi nghe. Đông Nghi cũng đã nói với nó những điều thầm kín, cũng cùng chung gia cảnh không phải con nhà giàu, và rồi tại sao Đông Nghi tránh nói với nó về gia đình, vì sợ khi biết vậy, thì nó sẽ không chơi với Đông Nghi nữa, hoặc những buổi ăn trưa ở nơi riêng vắng vẻ, vì sợ phát hiện một hộp cơm đơn giản, không có những món mĩ vị như các công chúa, hoàng tử trong lớp, thì nó cũng phải để Đông Nghi biết thêm về nó, về việc nó là Osin ở Itê và đặc biệt lại ở INNO.

- Vậy cậu chính là nhân vật thứ 6 ư?

- Nhưng mình chỉ là người làm thôi.

- Tại sao bây giờ cậu lại kể cho mình nghe.

- Vì mình muốn cậu hiểu rằng, cậu vẫn còn hơn rất nhiều người, và cậu còn có mình là bạn. Nhưng cậu đừng nghĩ rằng ai cũng xét gia cảnh rồi mới kết bạn, vẫn có những người bạn quý tộc vẫn muốn kết bạn với mình đó.

- Ai cơ?

- Cậu ra đây đi Nobu, cậu đã nghe hết chuyện 2 đứa mình rồi phải không?

Nobu đứng nép ở góc tường lúc này mới rụt rè bước ra. Cậu ta tiến lại 2 cô bạn “thường dân” và cười thật tươi.

- Xin lỗi vì tớ đã nghe hết rồi!

- Vậy cậu có còn muốn làm bạn với 2 đứa chúng tớ nữa không?

- Đương nhiên rồi, không làm bạn với 2 cậu thì tớ sẽ chơi với ai?

- Thấy chưa Đông NGhi, Nobu là một người thế giới thượng lưu, và vẫn muốn làm bạn với mình kìa, cậu tin mình chưa?

Đông NGhi nhìn 2 đứa bạn mà cảm động vô cùng, nó gật đầu lia lịa. Cả 3 khoác vai nhau rồi cười thật tươi. Đông Nghi lấy tay gạt đi dòng nước mắt đang rơm rớm. Thật hạnh phúc khi biết rằng bên cạnh Đông NGhi lúc nào cũng còn những người bạn.

- Nhưng mà mình không thể tha thứ cho việc cậu đến từ Itê đâu nha!

Nobu bỗng dừng khựng lại và nhắc đến chuyện đó.

- Thôi mà, vì tớ không muốn ai biết, cả trường lại đồn rùm beng lên, tớ muốn được yên ổn. Tha cho tớ đi mà!

- À, lúc này cậu nói làm việc ở INNO, vậy chứng tỏ là cậu... cậu ở cùng Thiên Tư.

- Có thể nói như vậy.

- Ôi cậu thật là sướng, ước gì mình được như cậu, chỉ một ngày thôi cũng được.

Du Du chợt nhớ ra con bạn rất thích Thiên Tư, nhưng nó thấy thật bất công khi một người thông minh, hiền lành như Đông Nghi lại muốn quen với một người độc ác, không ra gì như cậu ta thì...nhưng biết làm sao được.

- Yên tâm đi, mình sẽ tìm hiểu cậu ta cho cậu!

Cô bạn Đông Nghi lúc này cười tươi như hoa, trong lòng cậu ấy có lẽ bây giờ nhẹ nhõm lắm. Cả 2 đã quyết định phớt lờ những lời bàn tán về gia cảnh. Cả Du Du và Đông Nghi được coi là do giỏi nên mới được vào trường, vì kết quả Du Du cũng khá. Nhưng việc ấy không còn quan trọng. Du Du thấy tự tin khi đứng trước Thiên Tư là được, mặc dù còn thua xa cậu chủ, nhưng nó đã chứng tỏ rằng, không phải nhà quê thì học dốt. Điều mà nó vô cùng không ngờ là cả 2 hotboy Đại Bảo, Đốc Long và hotgirl Ánh Linh cũng nằm trong những người điểm số cao đầu danh sách, đương nhiên là trừ tên Thiên Tư. Du Du vô cùng ngưỡng mộ tài năng của họ, mặc dù giàu có, nhưng họ vẫn đặt việc học lên hàng đầu, không giống kiểu con nhà giàu, ăn chơi bê tha học tập. Phải chi người ta lập ra top eleven, chứ đừng phải top ten thì tên nó đã được ca tụng rồi, tức thật!

Du Du bước lên những bậc ở sân thượng, gió thổi lồng lộng. Nó nghĩ một ngày nào đó sẽ rủ Đông Nghi cùng lên đây, vì chỗ trú ẩn của cậu ấy không lý tưởng bằng của nó. Vừa lên đến nơi, nó cảm thấy hơi vui vì có một người đang đứng đó, là Đốc Long, nó đã muốn gặp cậu ta nhiều lần để hỏi nhiều việc và kết bạn với con người cô đơn này.

- Đốc Long, cậu có kết quả cao thật đấy!

- Cậu cũng không thua gì đâu!

- Trời, cậu cũng xem điểm của mình à, vinh dự quá!

Đốc Long đã đổi từ “cô” sang “cậu” làm Du Du cảm thấy rất vui. Và được một hotboy xem và nhớ điểm như vậy, chứng tỏ cậu ta cũng quan tâm đến nó.

- Vậy cậu có định nói chuyện trực tiếp với Thiên Tư và Thiên Tứ chưa?

- Mình không nghĩ là sẽ nói chuyện với 2 người họ, nhưng mình hứa với cậu là mình sẽ không dùng thủ đoạn đó nữa.

Mặc dù câu trả lời không như mong muốn, nhưng Du Du cảm thấy yên bình đã trở lại, ít ra Đốc Long đã được cảm hóa phần nào. Du Du nhảy lên, khoác lên vai Đốc Long như những đứa con trai với nhau, trong sự ngỡ ngàng của cậu ta.

- Cậu biết không, tình bạn rất quan trọng, nó có thể làm cho ta có sức mạnh để vượt qua tất cả, và có thể tiếp tục sống tốt hơn. Tổ vừa mới nhận ra được điều đó, nên tổ rất mong cậu cũng sẽ sớm nhận ra điều đó, đừng để cho bản thân mình mãi cô đơn như vậy. Tạm thời bây giờ cậu chưa hòa hợp được với Thiên Tư và Thiên Tư, thì tổ sẽ làm bạn với cậu, ai bắt nạt cậu cứ nói với tổ.

Du Du ngênh mắt lên, nở một nụ cười tươi như hoa, tíu mắt nhìn cậu bạn. Theo lẽ thường, với cá tính của Đốc Long đã hất ngay tay của Du Du ra, nhưng cậu ta không làm như vậy. Du Du vẫn hồn nhiên, vô tư cười nói, vì lúc này, nó muốn trở thành một người bạn mà Đốc Long có thể chia sẻ những tâm tư nặng trĩu trong lòng.

- Mà này, cậu đừng để ai trong trường biết là mình với cậu là bạn thân với nhau đấy nhé, không khéo các fan hâm mộ của cậu chôn sống mình mất.

Du Du luôn biết cách làm cho người khác vui hơn, bằng chứng là lúc này đây, một người nổi tiếng máu lạnh như Đốc Long cũng phải mỉm cười. Nhưng cậu ta vẫn không nói gì, nhìn xa xăm ra thành phố rộng lớn. Lúc nào nhìn thấy Du Du cậu ta cũng đều có cảm giác rất lạ, ngay từ hôm đầu tiên khai trường, 2 đứa đã có dịp nhìn nhau "không chớp mắt", rồi lần đại hội thể thao, Đốc Long cũng thấy hứng thú vô cùng với những biểu hiện của cô bé kì lạ này. Du Du thì không hề biết những điều đó, chỉ thấy rất vui vì đã có thêm một người bạn, đó là Kazu Đốc Long.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11: BÀ BÀ

Du Du về nhà, thấy trong lòng rất vui, vì kết quả học tập, vì người bạn thân Đồng Nghi, Nobu mà từ đây nó có thể chia sẻ mọi chuyện mà không cần che giấu nữa, và về người bạn mới Đốc Long mà sẽ không ai nghĩ nó có thể kết bạn với cậu ta. Vừa bước qua cánh cửa cao cao, nó cảm thấy không khí hơi kì cục. Cả lão Ô hôm nay cũng rất lạ. Mọi người làm trong nhà đang tất bật dọn dẹp, lau chùi kĩ lưỡng. Nếu hôm nay bà chủ đi công tác về thì cũng đâu cần phải căng thẳng như vậy. Du Du tiến lại chỗ chị Uyển Thanh:

- Sao hôm nay mọi người căng thẳng vậy chị?

- Hôm nay lão phu nhân sẽ tới!

- Lão phu nhân?

- Đó là bà nội của Thiên Tư và Thiên Tứ.

- Thật vậy hả chị?

Du Du thấy bà chủ từ trên lầu đi xuống, đi bên cạnh là 2 cậu chủ, cả 3 người đều ăn mặc gọn gàng, tươm tất. Du Du vô cùng ngạc nhiên, vì đáng lẽ ra giờ này bà chủ phải ở nước ngoài công tác. Bà chủ phải hoãn công việc về nhà, chẳng lẽ chỉ để tiếp Lão phu nhân? Vậy chắc hẳn bà nội của 2 thiếu gia phải là một người vô cùng đáng sợ.

- Sao bà lại về đột xuất vậy mẹ?

"Bà bà" mà nó từng nghe nói chuyện trước đây hóa ra lại là bà nội của 2 cậu chủ. Nó đã từng tưởng tượng ra một bà lão đầy vẻ phúc hậu, bà bà sẽ mỉm cười và vuốt ve đầu nó, "Nào lại đây bà kể chuyện cho nghe", giống hệt bà ngoại nó lúc còn sống. Bỗng dưng nó mừng rơn lên khi sắp được gặp nhân vật này. Nó chưa kịp suy nghĩ xong, thì đã có tin từ tài xế báo cho cả gia đình:

- Lão phu nhân sắp vào ạ!

Tức thì tất cả người làm trong nhà tập hợp lại một hàng dài, và đồng loạt cúi gằm mặt xuống, Du Du chưa kịp định thần, chỉ kịp nhập vào hàng và làm theo. Một cái bóng bước vào, đầy uy lực, mang theo một luồng khí lạnh, theo sau là một đoàn “tì tùng”, gồm khoảng 5 người. Du Du cố hơi ngược mặt lên để thấy được lão phu nhân.

- “Con chào mẹ!” Lời của bà chủ.

- “Chúng cháu chào bà!” Lời của 2 cậu chủ.

Du Du chỉ nhìn thấy từ đằng sau lưng, và khi bà ta ngồi xuống thì nó mới được diện kiến hoàn toàn. Toàn bộ đều trái với những gì nó nghĩ, bà bà là một người của quyền lực. Nếu như sự lạnh lùng của bà chủ là 5, thì lão phu nhân lại là 10,. Bà tuy đã già, nhưng nhìn vô cùng minh mẫn, và tác phong rất “doanh nghiệp”. Khuôn mặt đầy khát khe, bà không hề có nụ cười trên mặt.

- Mẹ có việc gì về gấp mà không báo trước thế ạ?

- Công việc quản lý tập đoàn của cô ổn chứ?

Câu nói đầu tiên của lão phu nhân vang lên, và đặc biệt lại kêu bà chủ bằng “cô” làm cả căn phòng run sợ, một giọng nói khàn khàn của tuổi già, nhưng rất dứt khoát và quyết liệt. Du Du có thể cảm nhận được sự sợ sệt của hầu hết tất cả nhân viên ở đây.

- Con nghĩ là mẹ nắm rõ hơn ai hết mà, chẳng phải mẹ luôn theo dõi con đó sao?

Ánh mắt đầy vẻ đối đầu, như “gây sự” của bà chủ làm nó thót tim, xem chừng giữa mẹ chồng nàng dâu đang có mâu thuẫn.

- Tôi chỉ muốn chắc rằng cô quản lý tốt công việc mà INNO đã tạo dựng, chứ không hề có ý theo dõi công việc làm ăn của cô.

- Vâng con hiểu.

Tự này giờ Thiên Tư và Thiên Tứ vẫn đứng im lắng nghe không thốt lời nào, gương mặt cũng không chút biểu hiện gì. Có lẽ cũng đang run sợ chẳng? Điều đó chứng tỏ người đàn bà này rất có thể lực ngay cả trên thương trường, lẫn trong gia đình.

- Lần này ta về đây không phải vì công việc, mà ta vừa nhận được cái này.

Nói rồi, bà chìa tay ra. Tức thì một nhân viên bên cạnh khẽ cúi đưa cho bà một mẫu giấy. Bà đứng lên và đi về phía Thiên Tư và Thiên Tứ, chìa mẫu giấy trước mặt họ.

- Cháu học hành như vậy đó hả Thiên Tư?

Lúc này thì Du Du có thể đoán được tờ giấy ấy là gì, có lẽ là thành tích thi đứng thứ 98 của Thiên Tư. Công nhận tin tức được lan truyền nhanh thật. Du Du tự thấy trong lòng khoái trá, nó cười đắc chí, như là bà bà đang thay nó trả thù vậy. Tên Thiên Tư kì này chết chắc

- Sao cháu không nhìn vào anh Thiên Tứ để học hỏi?

- Nội, nội cũng biết từ nhỏ đến giờ cháu không thông minh bằng anh mà!

Thiên Tư bỗng mè nheo, nhõng nhẽo làm Du Du hơi ngạc nhiên. Với người đàn bà lạnh lùng này mà không nhẽo coi chừng bà ta đem ra “trảm” ngay. Nó đang tưởng tượng ra cảnh bà bà lên gối, thụi vào bụng THIÊN TƯ để làm hình phạt cho việc học hành kém cỏi như vậy. Không ngờ, cũng có người thay nó trả thù Thiên Tư, với vai trò là người làm, nó chưa bao giờ chơi được cậu ta một vố nào cho hả hê, đúng là trời giúp, “diamond cut diamond” mà! Nghĩ đến đó, nó không nén nổi cười, bất chợt tiếng cười trong trí tưởng tượng bật ra thành tiếng....

- Ha ha...

Du Du quên rằng, trong căn phòng này, giây phút căng thẳng này, mọi tiếng động nho nhỏ cũng có thể gây sự chú. Đã vậy, nó lại có một hành động vô cùng “khác thường”. Về mặt đắc chí, mắt thì nhắm lại, gật gù khi nghĩ đến cảnh “đổ máu” của Thiên Tư, làm khuôn mặt Du Du bây giờ nham nhở vô cùng. Khi nó từ từ hé mắt ra, thì cái miệng bắt đầu méo xệch. Mọi người đang hướng về nó, tất cả người làm nhìn nó

bằng ánh mắt lo sợ, chị Uyển Thanh thì xanh cả mặt, khi đã cố ra hiệu mà vô ích. Cả bà chủ, Thiên Tư và Thiên Tứ đều nhìn nó đầy ngạc nhiên, và điều đáng sợ nhất lúc này là....Nó không dám nhìn về phía đó, liền cúi gằm mặt xuống. Không khí trong phòng lúc này mới thật sự đáng sợ....NÓ mong mình lúc này sao có thể biến thành làn khói bay đi không một dấu vết...

Tia nhìn của lão phu nhưng lia qua hàng người làm đang đứng. Ánh mắt bà dừng ngay đúng Du Du mà không phải ai khác. Tim nó dường như bây giờ nghe rõ từng tiếng đập. Nó mong cho qua chuyện, nhưng sự đời nào dễ dàng như vậy.

- Con bé vô duyên này là ai?

- “Dạ đó là người làm mới ạ!” Lời của bà chủ

- Tại sao không mặc đồng phục người làm?

Nó muốn mở miệng ra giải thích, nhưng không hiểu sao cổ họng đã bị cứng lại, không thể phát ra thành lời. Nhưng cũng may...

- “Dạ tại bạn ấy mới đi học về ạ!” Tiếng của Thiên Tứ. Cậu ấy cũng không dám gọi nó bằng 2 từ”cô bé” trước mặt lão phu nhân.

- Hình như đồng phục này của Nhất Kim TOYO!

- Dạ đúng ạ! Tiếng của Thiên Tư.

- Tại sao cô ta học ở đó!

Không có tiếng trả lời, không gian bây giờ tĩnh mịch đến nỗi một tờ giấy rơi xuống cũng có thể nghe rất rõ, lão phu nhân hỏi một câu hỏi mà đến nó cũng không biết tại sao. Lão phu nhân đứng dậy và bước gần về phía nó, từng bước đi của bà trùng với nhịp tim của nó, không thể thở được nữa rồi, nó sợ sẽ xỉu mất...

- Kỳ thi vừa rồi đứng thứ mấy?

- “Dạ... dạ...thứ...11” Du Du nói trong sợ hãi.

- Tốt, Thiên Tư, đây sẽ là gia sư của cháu trong thời gian tới.

Du Du chỉ biết há hốc miệng rồi căng mắt ra nhìn. Nhất định không được, không được, không thể dây dưa thêm vào cái gia đình kì quái này, mà lại là gia sư của cái tên mà nó ghét cay ghét đắng nữa chứ, nhưng sao miệng nó cứ cứng đờ ra, không nói được lời nào.

- Sao có thể như vậy được nội, cháu không học với đồ nhà quê đó đâu.

- Cháu không được có ý kiến ở đây, kết quả vừa rồi làm ta rất thất vọng. sao hả cô gái?

Đột nhiên lão phu nhân lại quay sang dò hỏi nó, làm nó vô cùng bối rối.

- Cháu.. cháu

- Nếu đồng ý ta sẽ không tính sổ việc vô lễ vừa rồi, lương gia sư sẽ trả gấp đôi công việc làm ở đây.

- Cháu đồng ý!

Có thể trả lời ngay tức khắc như vậy là vì khi nhắc đến tiền là đầu óc Du Du quay cuồng ngay. Nó ở đây cũng là vì muốn trả nợ cho gia đình, nên việc trừ nợ sớm chừng nào hay chừng đó. Đã vậy, nghe đến 2 từ “tính sổ”, nó biết khi từ chối, ắt hẳn sẽ có một kết cục không tốt. Nó trả lời mà đầu óc vẫn mơ màng...đếm tiền.

- Tuy nhiên với điều kiện là kì kiểm tra sau, Thiên Tư phải nằm trong top 20. Cô đồng ý không?

Đứng trước sự lựa chọn “bắt buộc” này, dường như không còn đường nào khác, nó gật đầu.

- Dạ cháu đồng ý ạ!

- Tốt, còn về Thiên Tư, nếu không chịu học, ta sẽ tịch thu thẻ tiền của cháu, và không cho đi đâu hết. Bây giờ ta lên phòng nghỉ, sáng mai lại phải đi ngay.

- Sao mẹ đi gấp thế ạ?

- Các người đầu thích ta ở đây.

Nói rồi lão phu nhân đi lên lầu, để lại sau lưng bao tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Du Du ngồi ở chiếc ghế sau vườn, nằm rạp xuống bàn, lòng đầy những suy nghĩ, và lo âu. Tại sao lúc đó nghe đến “tiền” là đầu óc cứ mê muội cả lên, không chịu suy nghĩ cho kĩ, để giờ phải mang bao nhiêu là trách nhiệm. Bỗng có tiếng bước chân lại gần, nó quay ngoắt đầu lại.

- Trông cô bé có vẻ lo lắng!

- Tại sao lão phu nhân lại chọn mình mà không phải là cậu, kết quả của cậu quá tốt mà!

- Vì bà bà biết Thiên Tư tự ái rất cao, không bao giờ nó chịu học từ người anh của nó đâu.

- Vậy tại sao không phải là một người có kinh nghiệm giảng dạy, mà lại là mình?

- Bà bà đã chọn thì ắt là bà đã nhìn ra ở cô bé cái gì đó có thể giúp đỡ cho Thiên Tư. Bà bà không bao giờ quyết định một việc hời hợt, mà ắt hẳn phải có nguyên nhân. Cô bé cứ yên tâm đi, và thử sức mình xem sao?

- Sao sau lưng 2 cậu lại gọi lão phu nhân bằng cái tên như vậy, không sợ bị nghe thấy sao?

- Bà bà rất thương 2 anh em, lúc nhỏ bà sống ở INNO bà rất chiều chuộng nhưng cũng rất nghiêm khắc. Từ khi bố mất, bà bà phải đứng ra lo cho INNO, và chia sẻ công việc với mẹ, nên 2 người ấy trở nên lạnh lùng vậy thôi, chứ trong lòng vẫn rất yêu thương gia đình. 2 chúng mình đều hiểu, trên thương trường, sự đấu tranh, thủ đoạn đã tạo ra cho 2 người 2 bộ mặt như vậy.

- Mình hiểu rồi. Mình sẽ cố gắng giúp Thiên Tư.

Du Du thở dài, trong lòng nặng trĩu. Liệu Thiên Tư có chịu hợp tác mà học hành đàng hoàng với nó, hay 2 đứa chỉ ngồi vào bàn cãi vài câu rồi bỏ cuộc. Bao nhiêu rắc rối đang diễn ra trong đầu nó, nhưng vẫn còn vài tia sáng của tiền công đang lấp lánh, đè bẹp những suy nghĩ tiêu cực của nó. Nó hung dữ đứng dậy, dậm tay vào không khí.

- Được, mình sẽ cố gắng!

Thiên Tư nhìn thái độ thay đổi nhanh chóng của nó mà mỉm cười thật tươi.

- Nghe nói em sẽ kèm cậu chủ Thiên Tư hả? Sướng nha!

- Sao lại sướng hả chị? Em và tên ấy không đội trời chung mà!

- Cậu Thiên Tư xem vậy mà không phải vậy đâu.

- Là sao hả chị?

- Thôi để em từ từ tìm hiểu ra cậu ta, như vậy mới hay.

- Chị dạo này ghê thật! À, em đã điều tra anh Hải Đăng cho chị rồi đó.

- Sao... sao?

- Anh ấy bảo rằng cũng có cảm tình với chị từ lâu rồi mà không dám nói.

- Thật...vậy hả?

- Anh ấy nhờ em hẹn chị đi chơi nữa đó.

- Thật không? Nhưng mà chị và anh ấy nghỉ không cùng ngày.

- Ngày nghỉ ở đây như thế nào hả chị?

- Mọi ngày nghỉ của nhân viên đều xếp lệch nhau, để khi người này nghỉ thì người kia làm thay. Mà chị thường thấy anh ấy nghỉ không cùng ngày với chị.
- Việc này để em năn nỉ quản gia Pix, xếp ngày nghỉ cho 2 anh chị trùng nhau, chắc không có vấn đề gì đâu.
- Thật không, em sẽ giúp chị chứ?
- Em sẽ cố hết sức, nhưng có lẽ sẽ là chủ nhật. Vì ngày đó em được nghỉ học mới có thể dọn dẹp dùm chị được chứ.
- Em tốt với chị quá!
- A, vừa nhắc, anh Hải Đăng ngồi vào đây.

Hải Đăng bước vào phòng ăn nhân viên, bắt gặp ánh mắt của chị Uyển Thanh, cả 2 đều ngại ngùng. Du Du đứng lên, nhường chiếc ghế cho anh Hải Đăng để ngồi gần chị Uyển Thanh. Vừa lúc đó lão Ô cũng vào phòng, nó chạy ra đón chào ông, rồi kéo ông ngồi vào vị trí mà chắc rằng, chút nữa bà Khaly sẽ ngồi vào cái ghế quen thuộc bên cạnh. Để tránh những cặp mắt nghi ngờ của những nhân viên khác làm cho 2 cặp đôi này bối rối, Du Du đã chủ động hỏi những người khác rất nhiều, còn kể chuyện vui, chuyện quý tộc ở trường cho mọi người nghe. Có nhiều tiếng cười vang lên từ phòng ăn nhân viên. Dường như ai bỏ qua bữa ăn hôm nay ở phòng ăn sẽ là một điều đáng tiếc. Từ bên ngoài, lão Pix khép cánh cửa phòng ăn lại, ông quay đi, miệng cười đầy nhân hậu:

- Bà chủ nói đúng, cô bé ấy sẽ tạo lên sức sống mới cho INNO.

Tại nhà Kasumi.

- Đốc Long, cậu đến đây làm gì?
- Tôi đến chỉ muốn báo cho cậu một tin.
- Cậu nói đi!
- Tôi sẽ không dùng thủ đoạn như vậy với anh em họ nữa, nên cậu cứ yên tâm.
- Tại sao cậu lại đến nói với tôi?
- Tôi không muốn đánh mất luôn cả tình bạn với cậu.
- Vậy tại sao lại là bây giờ, trong khi một năm qua tôi vẫn chờ cậu nói câu này.
- Vì rằng đến bây giờ, tôi nhận ra rằng tình bạn rất quan trọng.
- Tôi vẫn luôn coi cậu là anh em tốt, và cả Thiên Tư và Thiên Tứ nữa. Dù gì cậu cũng đã nghĩ theo chiều hướng tích cực, vậy là tốt rồi. Là ai mà có thể làm cậu thay đổi nhanh vậy, ngay cả khi mình là bạn của cậu bao nhiêu năm mà vẫn không thay đổi được cậu, vậy mà...là ai vậy, con gái hả?

Đốc Long vẫn im lặng, nhưng gương mặt cậu ta rạng rỡ hẳn khi nhắc đến nhân vật này, chứ không hề đau buồn khi nhắc tới Nhật Thy. Điều đó khẳng định lời đoán vừa rồi của Đại Bảo là đúng. Không hiểu cô gái ấy là ai, và có tính cách thế nào, nhưng người có khả năng làm cho Đốc Long thay đổi thì quả thật rất là đặc biệt. Kasumi rất nóng lòng biết về cô gái này, nhưng cậu ta biết rằng, nếu Đốc Long không muốn nói, thì cậu ta cũng không tài nào biết được.

12. Chương 12

CHƯƠNG 12: GIA SƯ BẤT ĐẮC DĨ

Buổi học đầu tiên.

Du Du ngáp ngừng đứng ngoài cửa phòng, không dám gõ cửa. Nhưng không thể nào khác được. Du Du hít một hơi thật sâu, và gõ cửa bước vào. Tên Thiên Tư chẳng có ý định gì là ngồi học cả, hắn đang nằm bắt

chân lên giường, đọc truyện tranh. Thấy Du Du vào không buồn ngược mắt lên nhìn, làm nó tức điên lên được. Nhưng nếu mà nổi điên lên bây giờ là trúng mưu của hắn ngay.

- Đề nghị cậu không đọc truyện nữa.

Thiên Tư nghe xong, hơi im lặng một chút, gấp quyển truyện lại, để sang một bên, nhưng vẫn nằm trơ trơ.

- Cậu định làm gì vậy?

- Thì chẳng phải cô chỉ yêu cầu tôi không đọc truyện nữa thôi sao?

Cái ánh mắt đầy bốn cợt của hắn làm Du Du bức bối hết sức, nhưng vẫn cố chịu đựng. Vì nghĩ được lương gấp đôi, nó làm bầm “trả nợ, trả nợ” để kìm cơn tức xuống.

- Hôm nay tôi sẽ kèm cậu môn Toán trước. Cậu lấy tập ra đi!

Du Du thấy ở chỗ bàn học chỉ có một cái ghế, không hề chuẩn bị trước chỗ cho “gia sư” ngồi. Nó biết là tên này đang cố tình làm khó cho nó đây mà. Thiên Tư vẫn cứ nằm trên giường. Không thể chấp nhận thái độ như vậy được, Du Du dứt khoát.

- Nếu chỉ vì tôi là gia sư mà cậu như vậy, thì tôi sẽ nói lại với lão phu nhân để tìm cho cậu người gia sư khác tốt hơn, chứ đừng vì ghét tôi mà cậu không muốn học, và không tiến bộ gì hơn, điều đó lại càng làm cho mọi người thêm thất vọng.

Như hiểu được vấn đề, Thiên Tư ra khỏi giường, ngồi vào chiếc ghế duy nhất ở bàn học. Thấy Du Du vẫn cứ đứng im luống cuống, cậu ta mới hất đầu về phía góc phòng.

- Cô lại kia mà lấy ghế kia, bộ tính không học luôn hả?

Du Du bức mình về thái độ không hề ga lăng của Thiên Tư, nó bức mình đem chiếc ghế khác lại chiếc bàn học, lấy tập vở ra. Gương mặt Thiên Tư vẫn ngang bướng, nhưng coi bộ đã chịu hợp tác. Du Du xem tập của Thiên Tư, hắn ta chép bài khá đầy đủ, nhưng không hiểu sao lại làm bài thi tệ như vậy. Du Du giảng hết lại bài giảng ở trường cho cậu ta, những cái căn bản. Khuôn mặt căng cứng như không cần lắng nghe của Thiên Tư làm nó phát bức.

- Nay, đồ nhà quê, cô có gian lận trong khi làm bài thi không đó!

Du Du tức giận thực sự:

- Thứ nhất tôi có tên hắc hoi, thứ hai, tôi không cho cậu được xem thường tôi như vậy. Nếu quả thực tôi có gian lận, thì tôi cũng không tự tin nhận lời kèm học cho cậu đâu. Chẳng lẽ khả năng phán đoán của cậu kém đến như vậy, lúc tôi giảng bài cậu không đánh giá được năng lực của tôi sao?

Câu nói khiêu khích đồng thời hàm ý chế nhạo làm Thiên Tư bắt đầu nóng dần lên.

- Tôi chỉ hỏi thử cô thế thôi, cho không khí đỡ nhàm chán. Vậy mà cô nổi nóng nhanh thật.

- Còn nữa, trong những lúc học như vậy, tôi là gia sư của cậu, nên cậu đối xử cho phải phép một chút.

- Nhà quê hôm nay nghiêm khắc quá nhỉ?

- Tôi không có đùa đâu, tôi muốn cậu học nghiêm túc.

- Lúc cô giận trông cũng dễ thương thật.

Mặt Du Du đỏ ửng lên, nó không thể thốt lên lời nào, tên Thiên Tư đang cố tình trêu tức nó, nó biết, nhưng trong lời chọc ghẹo đó, nó vẫn cảm thấy rất hồi hộp và mắc cỡ, mà sao hắn ta lại còn cúi cúi nhìn mặt nó nữa, làm tim nó bỗng dưng đập mạnh hơn.

- Ha ha, nói vậy mà cũng tin, Đồ Nhà Quê!

Biết mình vừa nhận ra một sai lầm khủng khiếp, không hiểu sao đã biết tổng kế hoạch của tên này, mà trong giây phút ấy, nó lại hoang mang và cảm thấy cái gì đó rất lạ. Nó tức giận và quát lên:

- Kệ tôi, nhà quê mà học giỏi, còn đỡ hơn cậu. Là hotboy mà lại học...dốt.

Nó biết mình đã nói hơi quá. Con trai rất hay bị chạm tự ái khi nói đến vấn đề IQ. Nó thấy Thiên Tứ nhìn nó trân trân, và quay mặt đi không nói gì.

- Tôi chỉ...

- Hôm nay học đến đây đủ rồi.

Du Du khép cửa lại, nó càng tức tối hơn.

- Cậu có thể nói này nói nọ người ta được, vậy khi mới chỉ động có một chút thì tự ái, người gì đâu...

Du Du vừa lầm bầm vừa xuống cầu thang thì gặp Thiên Tứ đang đi lên.

- Sao buổi học kết thúc nhanh thế?

- Chưa học được gì cả đã xung đột rồi!

Du Du và Thiên Tứ đi dạo ra khu vườn sau, vừa đi nó vừa kể cho Thiên Tứ những điều vừa xảy ra. Du Du không cố ý, chỉ là do tức giận quá, từ ngữ cứ tự trào ra không kiểm soát, ai ngờ cậu ta lại dễ tự ái như vậy.

- Thật ra Thiên Tứ rất thông minh.

Câu nói của Thiên Tứ làm Du Du khá ngạc nhiên, vẻ mặt Thiên Tứ vô cùng nghiêm túc.

- Trước đây kết quả học tập của Thiên Tứ cũng bình thường thôi. Nhưng nó rất thông minh. Nhưng có một lần Thiên Tứ thích cái ô tô điều khiển và đòi mua. Bố của chúng tôi bảo rằng, nếu kì kiểm tra này ai có điểm số cao hơn thì sẽ mua cho. Thế là Thiên Tứ lao vào học, chỉ mong sao có điểm số cao hơn tôi, và tôi cũng vậy, ra sức học để được chiếc ô tô đồ chơi. Cô bé biết kết quả thế nào không?

- Làm sao Thiên Tứ có thể có điểm số cao hơn cậu được!

- Đúng, không cao hơn, nhưng mà là bằng điểm nhau, và đó là số điểm tuyệt đối. Điều đó chứng tỏ Thiên Tứ rất giỏi, nó có thể đạt được những điều mà nó muốn. Và bố quyết định mua cho cả 2. Ông ấy đã chở Thiên Tứ đến mua chiếc oto đồ chơi. Ông bảo Thiên Tứ ngồi chờ ở xe, để tự vào mua và gói thật đẹp, khi qua bước ra từ cửa tiệm đồ chơi, ông ấy cầm 2 gói quà cho chúng tôi, Thiên Tứ vô cùng sung sướng, ngồi trong xe hát hò, và rồi nó phải chứng kiến một cảnh tượng mà ám ảnh cả đời nó. Khi ông ấy băng qua đường, một chiếc xe đã đâm phải, và qua đời. Thiên Tứ đã khóc rất nhiều, nó đã nhìn thấy toàn bộ sự việc, nó luôn tự trách mình, nếu không đòi cái ô tô đó thì bố đã không như vậy. Mặc dù đã khuyên can rất nhiều nhưng nó vẫn xem đó là lỗi của nó. Nó cho rằng, cái kết quả tốt đó đã vô tình cướp đi một người cha. Kể từ đó, nó học sa sút, và...

Du Du thấy mình đã làm một việc rất có lỗi, nó im lặng, nó vừa làm tổn thương một cái gì đó thì phải. Du Du thấy mình nợ con người đó một lời xin lỗi.

Du Du đứng trên sân thượng suy nghĩ cách xin lỗi vào buổi học tối nay, nhưng mãi vẫn không thể nói ra lời, thử đủ thử cách nhưng vẫn thấy ngượng ngùng làm sao. Nó lắc đầu ngao ngán.

- Tớ có thể giúp gì cho cậu không?

- À, không có gì! Cậu dạo này thế nào?

- Cậu có thể cho tớ biết là cậu sống ở đâu trong Itê không?

- Sao cậu biết tớ sống ở Itê? Du Du há hốc mồm khi Đốc Long đã biết sự thật từ lúc nào.

- Điều quan trọng không phải là tại sao tớ biết, nhưng tớ muốn chính cậu kể cho tớ vì sao cậu phải giấu mọi người.

- Thật ra thì tớ không phải tiểu thư hay công chúa gì của Itê, mà tớ chỉ là người làm thôi.

- Của Kasumi à?

- “Không phải”. Du Du ngập ngừng, nhưng nó không muốn giấu cậu bạn, mà giấu cũng không được nếu cậu ta thật sự muốn biết thì sẽ điều tra ra được ngay, chẳng qua là muốn nghe từ miệng nó thôi. “Mà là của nhà INNO”

Đốc Long không nói gì, chỉ im lặng, quay mặt về phía sân thượng.

- Cậu biết đấy, mặc dù tớ sống ở INNO, nhưng việc làm bạn với cậu lại là một chuyện hoàn toàn khác, tớ không hề nói chuyện của cậu cho bất cứ ai, vì tớ rất trân trọng những bí mật.

Đốc Long quay mặt lại về phía nó mỉm cười.

- Tớ biết cậu là người như thế nào mà, nếu muốn nói thì cậu đã nói tớ là chủ mưu trong vụ đánh nhau vừa rồi, chẳng qua tớ chỉ thấy buồn khi mà những gì tớ thích thì nó lại thuộc về INNO mà thôi!

Du Du bước đến gần Đốc Long, và khoác vai thẳng bạn.

- INNO chỉ sở hữu sức lao động của tớ, chứ không phải tâm hồn. Khi nào cần phân định đúng hay sai, tớ sẽ fair được chứ!

Hai đứa làm hành động đánh 2 mặt bàn tay vào tay nhau, trước hết là mặt phải, rồi mặt trái tay, sau đó bắt tay, rồi đưa nắm đấm về đấm vào vai mình, cái mặt nghênh nghênh lên trời. Một kí hiệu thể hiện tình bạn mà Du Du đã nghĩ ra và bắt Đốc Long phải thực hiện để thể hiện tình bạn thân thiết.

Buổi dạy kèm thứ 2.

Buổi học diễn ra trong im lặng, không có lời chọc ghẹo, không khí khá căng thẳng. Không hiểu sao nó không thể mở lời xin lỗi. Mặt của Thiên Tư rất lạnh lùng, không hề nham nhở như những lần trước. Bây giờ nó mới có thể nhìn khuôn mặt ấy với khoảng cách gần như vậy, trước đây, không bao giờ mà 2 đứa nhìn mặt nhau quá 1 phút nữa chứ nói chi là quan sát. Quả thật Thiên Tư có khuôn mặt rất hút hồn, nhìn lúc này y hệt Thiên Tư, có thể nói, nếu nó gặp khuôn mặt này bên ngoài, và nói những lời nói dịu dàng thì nó sẽ tin ngay đó là Thiên Tư. Nhưng nó biết ông trời không bao giờ để cho nó nhầm lẫn, bởi cái tên đáng ghét này, chuyên tuôn ra những lời nói không đúng nơi, đúng lúc gì hết, cụ thể là lúc này:

- Cô làm gì nhìn tôi chằm chằm vậy, đẹp trai quá phải không?

Du Du như quay lại với cảm giác trước đây, tức giận, bực bội, và nóng dần lên, nó không còn dằn vặt như từ đầu buổi học đến giờ. Tại sao hắn lại không tể nhị chút nào, cứ phải làm cho nó quê đến đào lỗ mà chui xuống thì mới tha.

- Tôi chỉ muốn xem coi tại sao 2 anh em sinh đôi mà lại khác xa nhau như vậy.

- Khác à?

- Đúng, anh cậu dễ thương, tốt bụng, học giỏi biết bao thì cậu ngược lại hoàn toàn.

- À, vậy mà cũng có người nhầm lẫn cơ đấy?

- Ai nhầm chứ không phải tôi, một là thiên thần, một là ác quỷ, làm sao nhầm được?

- Có lúc nhầm mà cô không biết đó thôi!

Thiên Tư nhìn về mặt suy tư, đăm chiêu của Du Du mà lắc đầu, nó đang nghĩ xem mình rơi vào tình huống đó lúc nào. Nhưng mà làm sao nó biết được. Thiên Tư nhớ lại chuyện cái bánh và đem ra so với lời khẳng định của Du Du làm cậu ta bật cười. Đúng là đồ nhà quê!

- Này cậu vừa nói gì đó, lại còn cười cái gì nữa?

- Không có gì hết, học đi!

Du Du cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, vì cuối cùng hôm nay cậu ta cũng đã mở lời, dường như nghe cậu ta chọc tức quen rồi, cậu ta mà im lặng, Du Du cảm thấy cứ khó chịu thế nào đó. Mặc dù cả 2 vẫn căng đầu, không ai nói gì đến chuyện hôm qua, nhưng Du Du biết Thiên Tư đã bỏ qua cho nó rồi.

Trích tâm sự của Thiên Tư: “Không hiểu sao đã định không nói chuyện gì với Nhà quê, mặc dù rất tức giận với vụ việc hôm qua, rốt cuộc mình cũng lại là người mở miệng trước. Nhưng dù sao, chộc cho cô ta tức lên cũng thú vị thật!”

- “Sao, cậu làm gia sư cho Thiên Tư sao? Sướng thật đấy, phải chi mình được như vậy?” Đông Nghi gan dạ thấy rõ.

Du Du thở phào: “Sướng gì, cậu ta cứ lông bông, chẳng chịu học, mặc cho tớ nói đủ kiểu, chỉ giỏi chộc tức thôi.”

- À, cậu ở gần Thiên Tư, có biết cậu ấy thích cái gì không?

- Thích bắt nạt người khác, thích nói xấu bạn bè, thích đùa dọ người làm...

- Thôi mà, sao cậu có thành kiến với Thiên Tư vậy.

Nhìn thái độ giận giận của con bạn làm Du Du không thể nín cười.

- Thôi được rồi, tớ cũng chưa biết, để bữa nào tớ sẽ điều tra cho.

Kèm Thiên Tư được mấy bữa, quả thật Thiên Tư rất thông minh, hầu như trả lời được hết những câu hỏi của nó, chỉ có vài vấn đề là không biết do không nghe giảng, hoặc không quan tâm. Du Du chợt nhớ đến lời Thiên Tư, hóa ra có lúc cậu ta còn giỏi ngang cơ Thiên Tư nữa, chẳng qua là cậu ta không muốn học, từ sau cái chết của ông chủ mà thôi. Với cậu học trò thông minh này buộc Du Du phải chuẩn bị bài rất kĩ mỗi khi lên kèm, vì chẳng may cậu ta hỏi những câu không biết thì mất mặt lắm. Nhờ vậy mà Du Du thấy mình cũng tiến bộ lên rất nhiều, và Du Du cũng thấy cậu ta ...đã khá lên rất nhiều, có phải là nhờ nó hay không? Du Du nhớ ra tấm hình quen thuộc đã không còn để trên bàn nữa. Chắc cậu ta còn giận nó vụ cái khung hình. Rồi nó chợt nhớ ra cô gái mà Thiên Tư đã “cướp” của Đốc Long, phải chăng là cô gái trong hình? Thôi đúng rồi, sự thật như đang ủa ra trong đầu Du Du, nhưng cô gái ấy bây giờ đang ở đâu? Chẳng lẽ bây giờ nói hỏi thẳng Thiên Tư. Vụ việc trước chưa nguôi, làm sao bây giờ nó dám hỏi, mà có hỏi thì thể nào cậu ta cũng nghĩ nó nhiều chuyện, tò mò. Nhưng mà quả thật là tò mò chết đi được! Hic!

- À, sở thích của cậu là gì vậy?

- Nó có liên quan đến bài học hôm nay à?

- Sao mỗi lần tôi hỏi, cậu không bao giờ trả lời ngay mà lại chuyển thành câu hỏi cho tôi vậy?

- Bởi vì câu hỏi quá vô lý.

Thấy mình bị đuối lý, và lời của Thiên Tư thì hoàn toàn hợp lý, nó im luôn.

- Hay là cô bắt đầu thích tôi rồi, nên mới hỏi sở thích của tôi.

- Không... không có, tôi chỉ hỏi cho người khác, không có thiệt mà, cậu đừng có hiểu lầm.

Tại sao cậu ta cứ phải làm cho nó phải bối rối và luống cuống như vậy. Nhưng để cậu ta hiểu lầm nó thích cậu ta thì còn tai hại vô cùng, làm sao có thể nhìn mặt Thiên Tư, lại còn Đông Nghi nữa. Nó ra sức phản bác mà không biết mặt mình đang nóng lên hừng hực.

- Không hiểu sao sống ở đây đã lâu, bị tôi lừa mấy lần mà cô vẫn nhà quê không chịu được. Tôi chỉ nói đùa thôi, chứ tôi biết thừa cô thích anh Thiên Tư rồi.

Như bị bắn trúng tim, Du Du hoảng hồn, quên đi vụ trêu chọc vừa rồi, nó ập a ập ứng.

- Sao... sao...cậu biết?

Thiên Tư đứng dậy ra rót nước uống.

- Nhìn biểu hiện của cô, thì may ra một đứa nhà quê khác mới không phát hiện.

- Trời ơi, vậy...vậy... Thiên Tư có biết không?

- Vậy anh ấy có phải nhà quê không?

- Không.

Câu trả lời tức thì của Du Du, kèm theo khuôn mặt ngây ngô đang chờ đợi câu trả lời tiếp theo, làm cho cậu ta lắc đầu ngao ngán. Không chịu nổi với sự ngốc nghếch không đáng có này, thường trong câu hỏi như vậy thì người ta tự suy ra câu trả lời, chứ không ai trả lời lại như vậy, đúng là chỉ có cô ta mới vậy thôi. Sao học thì cô ta tốt thế, mà đầu óc trong những chuyện này thì ngốc không thể tả.

- Đồ Nhà Quê!

- Này, này cậu nói tiếp đi chứ, Thiên Tứ có biết việc đó không?

- Không nói.

- Cậu nói đi, năn nỉ đó.

- Không nói là không nói mà, có học nữa không đây?

- Thiên Tứ chắc chắn không biết, vì mình đã nói gì đâu chứ.

- Đồ nhà quê ngốc!

Căn phòng vọng ra những tiếng năn nỉ, rồi lại những tiếng chọc ghẹo...nghe có vẻ rất vui...

- Chị Uyển Thanh, em đã xin quản gia Pix xếp lịch nghỉ cho 2 anh chị vào ngày mai rồi, 2 người nhân cơ hội mà hẹn hò nhé!

- Thật không? Chị không tin được là có thật.

- Chỉ có em là khổ, phải lau dọn phòng khách, lầu trên. Buổi tối lại phải kèm Thiên Tư, chị phải hậu tạ em thật lớn mới được.

- Nhưng mà sao em thuyết phục được quản gia Pix vậy!

- Bí mật!

Du Du vừa nói vừa nghĩ đến buổi đêm hôm qua, nó đã vào nhà bếp kiểm quản gia Pix, và quả thật là ông ấy có mặt ở đó. Quá dễ dàng khi nó xin phép một người bạn. Quản gia Pix như trở thành một con người hoàn toàn khác vào ban đêm, bù lại, nó đem cho ông thật nhiều đồ ăn ngon, mà nó đã giấu từ trước cho ông.

- Chị không biết nói lời nào để cảm ơn em nữa.

- Trời đất, chị đi chơi vui vẻ là đỡ bỏ công em rồi. Cố lên nhé!

Nắng sáng của ngày mới thật dễ chịu, mong rằng cả ngày hôm nay trời sẽ đẹp như vậy mãi, để chị Uyển Thanh và anh Hải Đăng có một buổi hẹn hò ở ngoại thành đầy thú vị. Còn Du Du phải bắt đầu một ngày đầy vất vả. Du Du đem ra vườn một cốc cà phê dành cho lão Ô. Nó tung tăng hỏi lão tên những giống cây rất lạ, rồi đòi lão cho nó thử tĩa một cái cây theo hình mà nó thích. Sau một hồi năn nỉ ỉ ôi, nó được giao thử tĩa một cái cây nằm trong góc vườn. Tuy hơi gượng tay, nhưng Du Du cũng học hỏi thêm được nhiều về cách tĩa cành, nó cố tĩa cái cây thành hình một cái đầu con thỏ, trông rất ngộ nghĩnh, làm lão Ô cũng phải phì cười: “Con bé này, trông vậy mà cũng có năng khiếu đó chứ”. Hai người tíu tít như một người ông và một người cháu vậy.

Du Du lau dọn hết bàn ghế phòng khách, vì phòng khá rộng nên công việc phải nói là vất vả. Cũng may gian bếp, và các phòng khác đều có người làm, chứ không nghĩ đến cảnh phải dọn dẹp cả căn nhà này, nếu chỉ mình nó thì làm cả tháng chắc chưa xong. Du Du dọn dẹp phòng trên vào buổi chiều, khi mà 2 cậu chủ ra ngoài, đó vẫn là công việc hằng ngày. Đến tối thì lên kèm Thiên Tư, công việc cứ tất bật, chẳng giống ngày chủ nhật tí nào.

Vì hôm nay khá mệt mỏi, nên nó giao cho Thiên Tư một đồng bài tập để làm, chứ bây giờ không đủ sức để giảng bài nữa. Thiên Tư cũng không nói gì, vì thấy vẻ mặt của nó cũng bơ phờ, và mệt mỏi lắm rồi. Sáng nay cậu ta cũng thấy nó lau chùi cả cái phòng khách rộng lớn, nên tốt nhất bây giờ không thể chọc ghẹo vô

ổ kiến lửa được. Du Du nhìn theo nét chữ của cậu chủ, mà mắt mờ dần, mờ dần. Nó cố gắng căng cái mắt nó ra, nhưng dường như chẳng có cái gì chiều theo ý nó, và nó gục xuống bàn, ngủ từ lúc nào không hay.

Thiên Tư đang làm bài, khi nhìn qua cô “gia sư” đang ngủ, cậu ta bực mình, định đánh thức dậy, nhưng bàn tay Thiên Tư chưa chạm vào người Du Du thì đã rút về một cách nhẹ nhàng. Thiên Tư ngẩng Du Du đang ngủ gục trên bàn mình. Bỗng dưng có một cảm giác rất lạ. Cậu ta nhìn nó bằng một ánh mắt vô cùng khác so với ngày thường. Mái tóc xơ đung hệt nhà quê, vầng trán cao, chứng tỏ đây là một người rất cứng đầu, đôi mắt lúc nào cũng ngây ngô, không biết gì, cái mũi nhỏ nhỏ nhưng thở ra những tiếng rất to khi ngủ, chẳng dụi dằm tí nào. Gò má nhô cao, nhìn vô cùng dữ dằn, và cái miệng tuy nhỏ, nhưng lúc nào cũng sẵn sàng cãi tay đôi ...nhưng tất cả những cái xấu xí ấy, kết hợp lên khuôn mặt này, và đặc biệt trong lúc này... trông sao mà...mà...đáng yêu như vậy! Không gian yên tĩnh, khoảng cách giữa 2 đứa bây giờ làm tim Thiên Tư đập mạnh đến lạ lùng. Từ trước đến giờ, cậu chưa bao giờ ngắm nhìn Du Du triu mến như vậy. Nhận thấy thái độ lạ lùng của chính mình, Thiên Tư vội vàng quay đi.

- Mình làm sao vậy trời, sao tim đập nhanh vậy?

Rồi cậu ta từ từ quay lại, để xem cảm giác ấy có phải là thật hay không? Không biết tình cảm lúc này thế nào, nhưng dường như Thiên Tư đang cúi gần người xuống về phía khuôn mặt Du Du. Cậu ta từ từ nhắm mắt lại, và dường như đi đến là...cái môi nhỏ xíu của nó. Và đứng giây phút đó...

- Cạch!

Tiếng mở cửa làm cho Thiên Tư giật mình, vội vàng chuyển đổi sắc mặt.

- Trời ơi, dạy học mà ngủ chảy cả nước miếng ra bàn tôi rồi nè, gớm quá đi!

Thiên Tư vào phòng mà quên gõ cửa, phản ứng của Thiên Tư rất nhanh nhưng cũng rất lúng túng, Du Du lúc này mới chùi bọt mép từ từ mở mắt. Thiên Tư vội vàng đứng dậy, hành động cứ luống cuống như vừa làm một việc gì đáng xấu hổ hay là tội lỗi lắm, cậu ta vội vã đến nỗi va phải thành giường, rồi run run với lấy cái ly uống nước, ánh mắt ngượng ngùng nhìn đi đâu đó.

- Ủa đó là cái ly không mà, làm gì có nước.

Du Du và Thiên Tư cùng đồng thanh khi thấy việc làm khó hiểu đó. Thiên Tư giật mình, nhìn lại cái ly mình đang uống, quả thật không có nước bên trong, xấu hổ quay lên nhìn 2 người đang trở mặt nhìn hành động lạ thường. Rồi cậu ta quạt quạt cái tay lên khuôn mặt đang nóng bừng của mình: “Trời hôm nay nóng quá”. Cả Du Du và Thiên Tư đều bắt đầu kéo áo khoác của mình rồi hơi co co lại, run run, vì rõ ràng thời tiết buổi tối hôm nay hơi lạnh.

- Xin lỗi vì hôm nay tôi mệt quá, nên ngủ quên đi mất.

Du Du chùi chùi cái miệng, hơi quê quê khi biết sự có mặt của Thiên Tư, mà cái tên đáng ghét này, làm gì cứ phải hét toáng lên như thế, làm người ta xấu hổ quá đi mất.

- Hôm nay chủ nhật mà 2 người cũng học nữa à? Đại Bảo đang rủ chúng ta đi nè, rủ cả cô bé nữa. Cậu ta cũng biết là Du Du làm việc ở đây rồi.

- Thôi mình không đi đâu, mình muốn ngủ lắm! Hai cậu cứ đi đi nha!

- Nhưng mà cô phải lau sạch cái bàn rồi mới được về phòng nghe chưa.

Du Du liếc xéo Thiên Tư một cái khi cậu ta đứng dậy đi cùng Thiên Tư. Cậu ta tự dưng nổi nóng lạ lùng. Về mặt Thiên Tư nhìn 2 người có vẻ gì lạ lắm, dường như cậu ta đã nhìn thấy gì trước đó...

Du Du leo lên sân thượng, đem theo hộp cơm xinh xinh, miệng ca hát véo von, một ngày đối với nó thật êm đềm. Cánh cửa sân thượng vừa mở, nó đã thấy Đốc Long đứng đó. Nó lại gần và vỗ vai thẳng bẹn.

- Lại có chuyện gì làm cho cậu buồn nữa đây?

Bất chợt cậu ta quay sang, khuôn mặt đầy lo âu, ánh mắt của cậu ta như đang trực chờ òa khóc.

- Tôi phải làm sao đây?

.....

13. Chương 13

CHƯƠNG 13: NHÂN VẬT MỚI

Du Du đi dọc về phía hành lang lớp mười, vì mãi nghĩ ngợi lung tung nên nó va phải một người đang đi phía ngược chiều. Nó vội vàng cúi người xin lỗi, chưa kịp nhìn xem đó là ai. Chỉ nghe có 1 giọng nói vô cùng nhẹ nhàng: “Không sao đâu”. Vô cùng dịu dàng, giọng nói người này làm nó cảm mến ngay. Nó ngước lên nhìn thì bị hút hồn bởi một bạn trông rất xinh đẹp. Mái tóc uốn xoăn, khuôn mặt sáng ngời, giống như một thiên thần, nhưng không mặc đồng phục của trường. Nét mặt bạn ấy rất phúc hậu, mà bằng chứng là không hề trách cứ Du Du dù đã va phải, mà còn cười rất tươi. Mặc dù là con gái, nhưng Du Du bị bạn ấy hấp dẫn về vẻ ngoài rất giản dị nhưng lại rất lộng lẫy ấy.

-Bạn có thể cho mình biết phòng hiệu trưởng ở đâu không?

Du Du như người mộng du, chỉ tay về phía phòng hiệu trưởng. Chỉ khi bạn ấy cảm ơn và đi khuất, Du Du mới nhận ra sự ngốc nghếch và không ra gì của mình, chẳng nói được lời nào, chỉ biết há hốc miệng nhìn, ấn tượng cho học sinh TOYO thật là xấu. Nhưng có một điều, ánh mắt của bạn ấy rất quen, dường như Du Du đã gặp ở đâu rồi...nó cố gắng suy nghĩ, nhưng mãi không thể nào nhớ ra được, có thể là một mình tinh, diễn viên nào đó, hoặc có lẽ là do Du Du tưởng tượng mà thôi.

Du Du bước đi vô hồn, vừa mới gặp Đốc Long trên sân thượng làm nó cứ suy nghĩ mãi câu nói lấp lửng của cậu ta:

-Cô ấy đã trở về rồi, tôi phải làm sao đây!

“Cô ấy” có phải là nhân vật mà bấy lâu nay Du Du muốn tìm hiểu hay không. Nếu quả thật bây giờ mà cô ấy xuất hiện thì mọi bí ẩn sẽ được giải đáp. Đang vừa đi vừa suy nghĩ, bất chợt trước mắt mình, Du Du thấy chân tay bỗng rụng rời, khuôn mặt méo xệch đi, là Thiên Tứ...Thiên Tứ đang đi cùng và cười rất tươi với...vội...một cô gái rất xinh đẹp, mà cô gái đó chính là người nó vừa va phải lúc nãy....

Du Du đứng nép vào để quan sát được kĩ hơn. Nó không tin vào mắt mình nữa. Nụ cười mà nó rất thích, cậu ta chỉ cười với nó chứ không hề biểu hiện ở trường. Vậy mà bây giờ Thiên Tứ đã dễ dàng trao cho cô gái lạ mặt, chứng tỏ cô ấy là cũng là người đặc biệt. Mới đây thôi nó rất hâm mộ, chẳng lẽ bây giờ lại ghét bạn ấy chỉ vì lý do vớ vẩn này, bạn ấy xinh đẹp đến thế cơ mà. Du Du trở về lớp, trong lòng nặng trĩu. Vừa vào chỗ, cô bạn Đông Nghi và NObu đã chồm sang hỏi han.

-Làm gì mặt bí xì vậy, cậu biết tin gì chưa, có một học sinh lớp 12 du học về và học ở trường mình.

Du Du nghĩ ngay đến bạn nữ nó va phải, hóa ra chị ấy lớp 12, vậy mà trông chị ấy thật trẻ trung. Nhưng nếu lớp 12 thì tại sao lại cười và đi chung với Thiên Tứ cơ chứ? Nó càng thêm buồn, vì chứng tỏ cô ấy thật sự rất thu hút để mọi người đồn đại ngay ngày đầu tiên chuyển trường.

-Ừ, mình thấy chị ấy rồi, chị ấy rất xinh đẹp.

-Chị ấy cũng đến từ Itê đó!

-Itê?

-Cậu ở đó mà không biết sao? Chị ấy nổi tiếng trường này cách đây một năm, nhưng vì lý do gì đó đã đi du học, và bây giờ quay về.

-Mà nghe nói chị ấy là chị của Nami Ánh Linh, tên là Nami Nhật Thy.

-Là chị của Ánh Linh, nhưng sao chẳng giống gì vậy, nhìn chị ấy dịu dàng, còn Nami rất nam tính.

-Ai mà biết được!

Lớp đã vào tiết học, Đông Nghi thôi không nói nữa. Trong đầu Du Du bây giờ bao nhiêu thứ hỗn loạn. Chẳng phải Đông Nghi vừa nói cô ấy đến từ Itê sao, cô ấy vừa mới quay về từ nước ngoài, Đốc Long lại vừa bảo người con gái cậu ấy thích vừa quay về, vậy chẳng lẽ...chẳng lẽ...Đầu Du Du như vỡ tung vì những cái nó đang nghĩ. Một sự việc quá logic mà không cài vào đầu được, và đến bây giờ Du Du mới nhớ ra ánh mắt quen thuộc của chị Nhật Thy mà Du Du đã ngỡ ngàng đã gặp ở đâu rồi, đó chính là trong tấm hình ở phòng Thiên Tư...Vòng luẩn quẩn bắt đầu được tháo gỡ rồi đây..

-Ồ Du Du, thật bất ngờ khi cậu sang gặp tôi đây!

-Mình muốn hỏi cậu vài chuyện được không Đại Bảo?

-Đương nhiên là được.

Biệt thự Kasumi trông cũng rất vô cùng hoành tráng. Kiểu cách theo phong cách dễ thương, y hệt như tính cách baby cute của Đại Bảo. Du Du không tiện gặp Đại Bảo ở trường, nên đành đến nhà cậu ta để tìm gặp, dù gì nhà cũng chỉ cách đó vài căn. Trong nhà người làm xem chừng rất vui vẻ, không như không khí ngột ngạt như INNO trong ngày đầu tiên Du Du đến.

-Cậu sống ở đây với ai?

-Mình là sống với bố mẹ và ...

-Chị này là ai vậy?

Du Du giật mình quay sang khi nghe thấy có câu hỏi như đang nhắm vào nó. Nó quay lại nhìn, một cô bé đang đứng ngay đằng sau. Đôi mắt to tròn xoe, đầy đáng yêu. Trông cô bé không thể lẫn vào đâu được, chắc chắn có quan hệ máu mủ với Đại Bảo, bởi cô ta trông y hệt cậu ta. Làn da trắng, trông như một thiên thần nhỏ, và đặc biệt là khuôn mặt baby, có nụ cười rất “Đại Bảo”.

-À, giới thiệu đây là em gái mình. Kasumi Tiểu Quỳnh. Tiểu QUỲNH, đây là chị Du Du, bạn của anh.

-Vậy à, em chào chị.

-À, à, chị chào em.

-Thôi 2 anh chị nói chuyện, em có việc đi đây.

Du Du cứ ngẩn người ra ngẩn cô bé. Công nhận những con người quý tộc, họ đều toát lên một sức hút kì lạ, vẻ vẻ thanh tao, xinh đẹp không thể nào bác bỏ được. Mọi người ở biệt thự Kasumi đều khác hẳn so với INNO, ai cũng dễ thương và thân thiện. Đến lúc cô bé đi rồi, Du Du mới có thể tập trung vào lý do mình đến đây. Đại Bảo dắt nó ra khu vườn nhà cậu ấy, đa số toàn là hoa, nhiều màu sắc, mặc dù không toát lên vẻ uy nghiêm, sừng sững như INNO, nhưng Kasumi Gia cũng rộng lớn và hoành tráng không kém.

-Cậu muốn hỏi tớ chuyện gì?

-Cậu có biết học sinh mới về trường học lớp 12A1 không?

-Đương nhiên là biết, chị Nhật Thy cùng ở khu này mà, và hồi nhỏ chúng tớ chơi rất thân với nhau, cả Thiên Tư, Thiên Tứ, Đốc Long và Ánh Linh nữa.

-Vậy à? Vậy Nhật Thy có phải là cô gái mà Đốc Long thích không?

Đại Bảo đột nhiên cau mày lại và im lặng một lúc lâu. Giọng cậu ta trầm xuống hẳn.

-Cậu cũng biết chuyện đó nữa sao?

-Mình biết mâu thuẫn của Thiên Tư và Đốc Long nảy sinh thực sự là từ chị ấy.

-Lúc nhỏ, chúng mình chơi với nhau thành một nhóm, rất vui vẻ, tuy Đốc Long và Thiên Tư là hay cãi nhau nhưng đều được chị Nhật Thy giảng hòa hoặc lấy lại công bằng cho người đúng. Và đến khi lớn lên một chút, mặc dù cả 2 không ai nói ra, nhưng dường như cả Thiên Tư và Đốc Long đều thích chị ấy.

-Cả 2 đều thích một người lớn tuổi hơn mình sao?

-Bọn họ không quan trọng đến tuổi tác, quan trọng là cách đối xử với mọi người của chị ấy, ngay cả mình và Thiên Tư đều rất kính trọng.

Đến đây thì Du Du không biết nên vui hay là buồn, nụ cười của Thiên Tư lúc sáng có lẽ là dành cho một người quen, một người mà cậu ta kính trọng, hoặc cũng có thể là một tình cảm đặc biệt như Đốc Long đã dành cho chị ấy, chị Nhật Thy quá hoàn hảo đến nỗi mà ai cũng yêu quý, thì có lẽ Thiên Tư cũng không ngoại trừ.

-Thiên Tư đã quyết định ngỏ lời với chị Nhật Thy.

-Ngỏ lời ư? Vậy chị ấy đã phản ứng thế nào?

-Chị ấy đã suy nghĩ rất lâu và đồng ý.

-Đồng ý? Vậy còn Đốc Long?

-Đốc Long lúc đó chưa nói rõ tình cảm của mình, và khi nghe lời công bố của chị Nhật Thy, cậu ấy đã trốn bắt đầu đó một thời gian. Chị Nhật Thy thành một đôi với Thiên Tư, nhưng không lâu, giữa họ xảy ra chuyện, và sau đó, 2 người chia tay, chị ấy lên đường du học. Kể từ đó, chúng tôi không còn tụ tập chơi với nhau nữa, và mâu thuẫn của Đốc Long và Thiên Tư cũng bắt đầu từ đó. Đốc Long cho rằng, Thiên Tư lúc nào cũng muốn hơn thua, nên mới tranh giành Nhật Thy với cậu ta. Và khi đạt được rồi thì dễ dàng rũ bỏ.

-Vậy cậu có biết giữa Nhật Thy và Thiên Tư xảy ra chuyện gì không?

-Thiên Tư không muốn nhắc lại chuyện đó, nên mọi người đều tôn trọng. Nhưng nghe nói rằng, Thiên Tư là người thay đổi, vì người ta cho rằng lúc ấy cậu ta chỉ mới còn trẻ con, nên chỉ hiếu thắng, muốn tranh giành với Đốc Long, khi thành một cặp rồi thì lại cảm thấy chán và muốn chia tay.

-Cậu có nghĩ là Thiên Tư chỉ vì muốn ganh đua với Đốc Long nên mới muốn giành chị Nhật Thy?

-Cái đó thì không ai biết. Nhưng mình đều tin rằng Thiên Tư không phải là người như vậy. Cậu ta là một người rất trân trọng tình cảm. Mình nghĩ phải có một lý do gì đó mà cậu ta mới chia tay, vì khi chị ta đi, cậu ta đã thay đổi hẳn.

-Đúng vậy, cậu ấy chưa bao giờ quên chị Nhật Thy...

Du Du có thể khẳng định như vậy vì nó đang nghĩ đến tấm ảnh trong phòng Thiên Tư. Nếu chỉ là thích cho vui thì cậu ấy giữ lại tấm ảnh đấy làm gì, chắc chắn cậu ấy vẫn còn tình cảm với chị Nhật Thy.

-Nhưng thật sự cả Đốc Long cũng vẫn còn rất thích chị ấy...

-Nhưng cậu ấy lại chưa bao giờ nói ra tình cảm của mình cả, mà lại còn lôi người khác vào cuộc.

-Ai bị lôi vào cuộc?

-Cậu ấy đã tuyên bố là thích Ánh Linh ngay sau khi Nhật Thy thành một cặp với Thiên Tư.

-Chuyện này liên quan đến cả Ánh Linh nữa à?

Thái độ của Đại Bảo thay đổi hẳn, có vẻ như hơi tức giận. Về mặt của Đại Bảo lúc này rất nghiêm túc khi nhắc tới câu chuyện của Ánh Linh.

-Lúc đó Ánh Linh còn rất ngây thơ, không nhận ra mình là người thay thế nên đã đồng ý trở thành bạn gái của Đốc Long, vì lúc đó cũng có cảm tình với cậu ta. Khi Nhật Thy qua nước ngoài rồi thì Đốc Long và Ánh Linh cũng chia tay. Ánh Linh đã phải trải qua cú sốc đầu đời về tình cảm. Mọi người nghĩ rằng cô ấy rất mạnh mẽ, nên dễ dàng trở lại làm bạn như trước với Đốc Long, không ai biết rằng cô ấy rất đau khổ, vì vẫn còn tình cảm với Kazu, phải cố tạo cho mình một vỏ bọc mạnh mẽ. Nhưng rồi một năm qua cô ấy đã vượt qua được, và bây giờ đã có thể thích một người khác.

Không ngờ chuyện tình của họ lại rắc rối như vậy. Đốc Long cũng thật là...tại sao lại đùa giỡn với tình cảm của Ánh Linh như vậy. Thật không biết phải phân xử với Thiên Tư và Đốc Long như thế nào nữa, vì nó muốn cả 2 hòa hợp với nhau, nhưng tưởng chừng giữa họ có những vết thương không thể nào xóa đi được. Đang mãi suy nghĩ, Du Du không biết Đại Bảo đang nhìn nó chăm chú.

-Thôi bây giờ dẹp chuyện rắc rối của họ qua và bàn chuyện của tụi mình đi.

-"Chuyện của tụi mình?" Du Du giật mình quay lại, mở căng đôi mắt vì ngạc nhiên.

-Đúng rồi, cậu phải trả công cho mình vì đã kể chuyện cho cậu tự nãy giờ, một buổi hẹn nhé?

-Hẹn?

-Tối nay 7 giờ được không? Đi ăn kem.

-"Nhưng... nhưng...tớ còn phải học kèm với Thiên Tư". Nghĩ mãi mới ra một lý do, Du Du thở phào.

-Yên tâm, mình nói với Thiên Tư một tiếng là được.

-Ấy đừng...đừng.

-Thôi được rồi, không biết sao cậu lại cứ tránh mặt mình, nhưng mình sẽ cho cậu thời gian. Khi nào sẵn sàng thì nhớ báo .

Đại Bảo nháy mắt một cái, vẻ mặt rất dễ thương của cậu ấy làm Du Du hơi mềm lòng, nó nghe trống ngực mình đánh liên tục từng đợt, chân tay nó đang rụng rời và bất động vì lời nói y hệt "tổ tình" của Đại Bảo. Nó cố trấn tĩnh mình: "Đừng bị lừa tưởng".

-Thật ra mình đã thích...

-Có phải cậu thích Thiên Tư?

-"Sao cậu biết?" Du Du há hốc mồm.

-Nhìn thái độ của cậu đối với Thiên Tư là biết.

Lại một câu nói y hệt Thiên Tư làm nó khó chịu vô cùng, chẳng lẽ thái độ của nó lại thể hiện nó thích Thiên Tư rõ ràng như vậy sao? Thật là xấu hổ quá đi mất, nó phải xem xét lại xem mình đã làm những gì, mà nếu Thiên Tư cũng biết thì còn biết chui đầu xuống đâu nữa.

-Nhưng mình cũng báo cho cậu biết, cậu đang có một đối thủ rất lớn, đó là Nami Ánh Linh, người cô ta thích chính là INNO Thiên Tư.

14. Chương 14

CHƯƠNG 14: ĐI XEM MẮT

Du Du rời nhà Đại Bảo, trong lòng nặng trĩu. Thứ nhất là thái độ Đại Bảo đối với nó, rất ân cần, dịu dàng, còn hơn cả Thiên Tư. Anh chàng hotboy baby cute này chẳng lẽ lại thích nó? Quả thật nó cũng bị hấp hồn trước vẻ đẹp của cậu ta, nhưng nó chỉ xem cậu ta như một người bạn giống như Đốc Long, và thần tượng vẫn là Thiên Tư. Nhưng giờ đây nó còn đau đầu hơn, khi mà "đối thủ" của nó lại là một hotgirl cá tính, Ánh Linh xinh đẹp, khuôn mặt rất thu hút, hành tích kì thi của cô ta vừa rồi cũng hơn hẳn nó, đứng trong top 10 toàn trường. Cô ấy lại là con nhà giàu có, em của chị Nhật Thy, lại còn chơi rất thân với nhau từ nhỏ, xét bấy nhiêu thôi, Du Du thua xa. Nó thở dài bước về nhà.

-"Này, em vừa có thư người nhà gửi lên đây!" Chị Uyển Thanh đưa cho nó lá thư được gửi từ Đum Cha

Dẹp toan đi bao lo âu, nó phấn khởi vô cùng, nó mở thư ra đọc. Có lẽ những gì của người nhà, của ba mẹ có thể kéo nó ra những rối ren trong vòng luẩn quẩn bây giờ. Những dòng đầu thư, bố mẹ nó kể về về vụ mùa, nhà nó đang bắt đầu gieo hạt, có vẻ rất thuận lợi. Nó rất vui, và nhớ quê mình rất nhiều. Nhưng rồi những dòng cuối cùng lại đưa khuôn mặt nó u sầu trở lại, nó nằm phịch xuống giường, và thở dài...

Du Du xin nghỉ 2 ngày để về quê có việc gấp. Đáng lẽ được về quê sẽ vui lắm, vì đó là niềm mong ước của nó bấy lâu nay, nhưng lần này về quê, nó theo yêu cầu của bố mẹ là...đi coi mắt. Nó thấy thật là phiền phức, ở tuổi này ở quê nó là bắt đầu nghĩ đến chuyện cưới chồng rồi, nó thì chẳng muốn tí nào. Nhưng nó không thể cãi lời bố mẹ, và đặc biệt anh chàng này là con của bác trong làng, khá thân với nhà nó, nó không thể làm bố mẹ khó xử được. Nghe đâu anh ta cũng đi học ở CHu Rung này, cũng mới về Đum Cha để coi mắt. Du Du nằm thiếp đi một chút, để quên đi quãng đường dài

Thiên Tư ngồi trong phòng ngắm tấm hình để trên bàn, cậu ta đã bỏ tấm hình vào khung mà Du Du đưa từ lâu rồi, nhưng vì thể diện, cậu ta không muốn cho nó thấy. Khuôn mặt đầy u buồn, cứ lật lên rồi lại úp tấm hình xuống, như muốn quên đi hết. Nhưng nếu muốn quên đi hết, tại sao lại vẫn giữ lại tấm hình đó, phải chăng trong lòng cậu ta vẫn còn vương vấn nhiều điều nữa.

-Sao lại quay về đây làm gì cơ chứ?

Thiên Tư gục mặt xuống bàn, một lúc lâu sau, cậu ta ra khỏi phòng thì gặp quản gia Pix.

-À, thưa cậu chủ, Du Du xin nghỉ 2 ngày để về quê có việc gấp, cô ấy bảo sẽ tăng giờ các buổi học sau để bù lại.

-Thế cô ta có bảo nhà cô ta có việc gì không?

-Dạ thưa không.

-Tôi biết rồi!

Thiên Tư đi về phòng, tự dưng thấy lòng nôn nao vô cùng, cậu ta đi đi lại lại trong phòng.

-Không biết Đồ nhà quê có chuyện gì mà đi không thèm báo một tiếng, để xem khi nào về đây, sẽ trừng trị cô ta thế nào?

Thiên Tư nằm phịch xuống giường, nằm suy tư gì đó, rồi cậu ta mỉm cười, dường như cậu ta đang bày ra những âm mưu, hoặc những trò gì đó để trừng trị gia sư mình khi cô ấy quay về. Một thái độ khác hẳn so với lúc cậu ta nhìn vào tấm ảnh. Nhưng rồi cậu ta lại nhần nhần cái mặt suy tư: “Không biết ở quê cô ta xảy ra việc gì nữa?”, “Thôi kệ, việc gì phải lo lắng cho Đồ Nhà Quê đó! Không bị cô ta bắt làm bài sưing thật!” Trong lòng Thiên Tư đang có một cảm giác là lạ, mà cậu ta không thể nào biết được, đó chính là...sự lo lắng.

Du Du rảo bước trên con đường dẫn đến làng của mình. Gió thổi nhẹ nhưng đủ để Du Du cảm nhận được hương thơm của những cây trái trong làng. Nó hít một hơi thật sâu như trở về những ngày thơ ấu còn sống ở đây. Con đường đất đầy cỏ dại, nhưng rất gần gũi, không như thứ nhựa đường trắng lè ở Itê chỉ dành cho những người thượng lưu. Nó yêu quê mình lắm, liệu rằng nó có thể trở về nhà được nữa hay không, nếu mùa vụ năm nay thất thu, thì có khi nó phải làm người làm trong INNO suốt đời. Du Du vào nhà trong sự mừng vui của mọi người. Nó ôm chầm lấy bố mẹ, niềm vui không tả xiết, vì đây cũng là đi xa nhà lâu như vậy. Anh trai cũng xoa xoa cái đầu nó, làm nó rất nhớ những ngày 2 anh em cãi nhau, tranh giành nhau từng chút một. Nhà Du Du trông rất đơn giản, hầu như các phòng đều là 4 bức tường dựng lên, nhưng nó cảm thấy vô cùng thoải mái, bởi vì trong nhà lúc nào cũng đầy ắp tiếng cười.

Hôm nay là thứ 7, tâm trạng cũng không mấy căng thẳng, nó sẽ đi gặp mặt gia đình bên kia, rồi ra sao sau này hẵng tính, có khi nhà bên kia cũng không thích nó, và từ chối trước thì sao. Con của họ cũng từ Thành phố về, chắc yêu cầu sẽ cao lắm đây. Không biết giờ này Thiên Tư đang làm gì, thường thì những buổi tối rảnh rỗi, cậu ấy sẽ ra sau vườn trò chuyện với nó, và giúp nó giải quyết những bài tập khó ở trường. Nó thay bộ đồ trông có vẻ mới nhất trong tủ đồ, mái tóc cột lại gọn gàng, và theo mẹ sang gặp mặt nhà người ta.

Gia đình của bác Kame khá giả hơn nhà Du Du, ở trong làng, 2 bác ấy cũng là người rất hòa đồng và tốt bụng. Nhưng con bác được gửi lên thành phố Chu Rung học từ nhỏ, nên Du Du cũng không biết mặt, thỉnh thoảng có về chơi, nhưng Du Du không hề biết mặt. Mặc dù nó đã nói với mẹ rằng nó còn quá ít tuổi, với lại chưa chắc nó sẽ sống ở đây được, vì có thể sẽ làm mãi ở nhà INNO. Nhưng mẹ Du Du bảo đây chỉ là cuộc gặp mặt để giới thiệu 2 đứa với nhau, nếu thấy không hợp thì có thể từ chối. Với lại nhà bên đó nói

nếu tìm hiểu và ứng thuận nhau, nhà họ sẽ trả nợ thay cho chúng ta. Du Du cũng không dám thêm ý kiến gì, vì mẹ đã nói nó có thể từ chối nếu thấy không hợp cơ mà.

Du Du chào hỏi lễ phép, nhà bác Kame có vẻ rất hài lòng, vì vốn từ nhỏ, Du Du đã được mọi người trong làng yêu quý. Nó ngồi xuống cái ghế bên cạnh mẹ, thì từ trong nhà một chàng trai bước ra, mà nó đoán đó là Kame Gia Khánh. Anh chàng điển trai, cao ráo, nhưng trông vô cùng giản dị, nếu anh ta được “tút” lại vẻ bề ngoài, thì có lẽ chẳng thua gì các hotboy của A1, và có điều, nếu mà thành một cặp với Du Du...thì tội nghiệp anh chàng đó quá, Du Du chẳng hợp tí nào. Nó tự nhủ như vậy.

Hai đứa đi dạo trên con đường làng, Du Du chẳng hiểu sao lại không thể thốt lên nào. Nhưng cuối cùng thì Gia Khánh cũng lên tiếng trước để phá vỡ sự im lặng.

-Ồ Chu Rung em học ở trường nào?

-Dạ ở trường Nhất Kim TOYO ạ.

-Thật không, đó là một ngôi trường rất nổi tiếng, phải thật giàu mới vào đó được. Hoặc em phải là một cô bé thật giỏi.

-Em không giỏi gì đâu ạ. Bà chủ đăng kí cho em học ở đó và tài trợ toàn bộ học phí.

-Vậy thì tốt thật, ở đó tài năng của em sẽ phát triển dễ dàng hơn.

-Còn anh học ở đâu ạ.

-Cấp 3 anh học trường bình thường thôi, còn bây giờ thì vào đại học rồi, anh hơn em 4 tuổi.

-Anh giỏi thật đấy!

-Em đừng nghĩ ngợi nhiều, đây là việc người lớn, anh cũng không biết gì, chỉ nghe bố mẹ nói là cho gặp một cô gái rất dễ thương và muốn anh tìm hiểu.

-Em không dễ thương như mọi người nói đúng không?

-Đúng, không dễ thương!

Du Du ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào Gia Khánh, lần đầu tiên ngoài Thiên Tư, có một người lại thẳng thừng chê con gái ngay trước mặt như vậy. Cái nhìn trừng trừng đầy bức tức của Du Du làm cho anh chàng Gia Khánh ôm bụng cười.

-Anh không nói như vậy, em có chịu ngẩng mặt lên để nói chuyện với anh đâu, suốt từ đầu đến giờ cứ cúi gằm, làm sao anh thấy để biết em dễ thương hay không.

Du Du thấy ngượng ngùng vì trò đùa “dễ thương” này và khi nhìn thẳng mặt như vậy, quả thực trông anh ta cũng có thể xếp vào hàng hotboy nếu học ở Nhất Kim, Du Du bất giác lại cúi gằm mặt xuống.

-Nhưng mà trông em không dễ thương thật!

Câu nói này lại làm Du Du đau lòng hơn cả câu trước, vì kì này anh ta đã có dịp quan sát nó rồi, mà vẫn đưa ra kết luận như vậy. Nó lặng lẽ không nói lời nào, lòng thầm tủi thân trước nhan sắc, mà theo Thiên Tư tả là quá “nhà quê” của nó.

-Nhưng mà rất đặc biệt, làm ai nhìn cũng phải xao xuyến và yêu quý.

Câu nói đó lại càng làm cho nó bất ngờ hơn. Nói xong Gia Khánh cười rất tươi và tiếp tục bước tiếp, để lại nó sững sờ phía sau, không nhìn được nét mặt anh ta lúc này để xem anh ta nghĩ gì. Một buổi tối trò chuyện khá thú vị, Du Du hỏi thăm về cuộc sống của Gia Khánh. Hóa ra anh ta có một người bác khá giàu có ở Chu Rung. Nhưng điều làm Du Du thích thú, là anh ta có chung một ý tưởng với nó, sẽ quay về Đùm Cha khi học xong Đại học, để giúp Đùm Cha ngày càng phát triển. Nó rất vui và hào hứng khi cùng anh nói về những vấn đề này, cứ tíu tít vì lần đầu tiên gặp một người cùng lý tưởng như vậy, nó xem Gia Khánh như anh trai vậy, nhưng nó không biết rằng, Gia Khánh lại không xem nó là em gái...

-Anh ấy cho con địa chỉ ở Chu Rung để khi nào cần giúp đỡ thì liên hệ, và con cũng vậy.

-Không có gì khác à?

-Khác là sao hả mẹ. Con xem anh ấy như anh hai vậy, con rất quý anh ấy, với lại anh Gia Khánh cũng chẳng quan tâm đến việc mai mối này, tụi con trò chuyện như bạn vậy đó.

-Vậy mà mẹ nghe nhà bên đó nói là, sau hôm qua về, Gia Khánh đã nói với ông bà đó là quyết định sẽ theo đuổi con!

Du Du không tin vào tai mình nữa, cái anh này sao mà lạ lùng đến như vậy, rõ ràng là nói xem nhau như anh em thôi mà, sao lại nói với người lớn như vậy. Nó rất quý anh, nhưng nó đã từ chối ngay từ đầu, anh ấy không mấy ngạc nhiên và đồng ý xem nó là em gái cơ mà. Nó thờ dài, thôi mặc kệ, có thể đó là cách anh ấy che mắt gia đình thôi mà. Cuối ngày hôm nay nó lại phải lên lại Chu Rung để kịp ngày mai đi học, trong lòng rất buồn khi lại phải từ biệt gia đình, từ biệt Đum Cha, nhưng có vẻ hơi vui vui, vì...sắp gặp lại thiếu gia Thiên Tứ.

-Này sao cô nghỉ mà không báo trước vậy hả?

-Tôi đã báo với quản gia Pix rồi mà. Chẳng lẽ bác ấy không báo lại với cậu?

Thiên Tứ tự dưng nổi cáu vô cớ, mặt có hơi đỏ ửng lý với lời giải thích của Du Du.

-Nhưng ít ra cô phải báo với tôi một tiếng chứ! Cô sẽ bị trừ lương, và cộng dồn vào nợ.

-Sao mà vô lý quá vậy?

Du Du nghe nhắc đến nợ là nóng lên, không thể nhường nhịn được nữa. Hai đứa lại cãi vã ngay ngày đầu tiên Du Du về lại INNO. Nhưng dường như đó đã là thói quen rồi. Có nhiều lúc Du Du muốn hòa bình, định sẽ nói đằng hoàng với hắn, nhưng “cây muốn lặng, mà gió chẳng ngừng”, và thế là đành đương đầu thì may ra mới sống nổi. Đang cãi nhau chí chóe, bỗng có tiếng gõ cửa phòng.

-Cô bé về rồi à?

Thiên Tứ bước vào. Bất chợt, vui mừng, Du Du cười tươi hơn hở, thái độ thay đổi hẳn, dịu dàng vô cùng. Thiên Tứ nhìn nó bĩu môi, thừa hiểu tình cảm của Du Du dành cho Thiên Tứ, cậu ta thấy thái độ của Du Du thật tức cười, miệng lầm bầm :”Đúng là Đồ Nhà Quê, thích người ta ra mặt”. Nhưng rồi nụ cười của Du Du mau biến mất, Thiên Tứ đang quan sát Du Du bỗng thấy nó thay đổi thái độ, cũng phải ngẩng lên xem chuyện gì đang xảy ra. Từ sau lưng Thiên Tứ, có một người khác bước vào.

-Xin chào mọi người!

Đó là Nami Ánh Linh.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15: KHI ĐỐI THỦ LÀ HOTGIRL

Nhìn ánh mắt sững sờ của Du Du, không khí yên lặng đến khó tả, cả Ánh Linh cũng không biết chuyện gì đang xảy ra. Thiên Tứ đành tăng hắng lên tiếng trước:

-Làm gì ở đây vậy, cô nương?

-Tôi sang tìm anh hai cậu chứ đâu có tìm cậu. À, mà hình như cô gái này quen quen.

Nhận ra Ánh Linh đang nhìn mình, Du Du hoảng sợ, cúi gằm mặt xuống.

-Hình như cô... cô học ở A2 phải không?

Không có tiếng trả lời, Du Du không biết tính sao.

-“Phải rồi, nhưng đó là bí mật, giữ kín dùm nhé!” Thiên Tứ lên tiếng.

-Mình biết phải làm gì mà, hóa ra cậu là nhân vật thứ 6, đặc biệt thật. Rất vui khi được biết cậu.

Du Du ngượng ngùng đưa tay ra bắt với Ánh Linh, xong rồi rút về ngay, không khí lại im lặng. Không hiểu sao nó không đủ can đảm để ngang hàng với Ánh Linh được...

-Cô bé mới lên mà đã dạy học ngay rồi à?

-À, hóa ra Du Du là gia sư mà Thiên Tứ kể hả?

-Ừ, đúng rồi, là cô ấy đấy.

-Nhưng công việc chính của mình vẫn là dọn dẹp trong nhà.

Đây là lời nói đầu tiên suốt từ nãy đến giờ, nó muốn khẳng định vị trí của mình, để Nami đừng lầm tưởng nó có quan hệ gì khác trong INNO, muốn khinh hay muốn nghĩ sao vào lúc này cũng được, chứ đừng để sau này biết sự thật thì nó lại càng xấu hổ hơn. Nhưng không hiểu sao lời phát biểu đó lại làm không khí trở về yên lặng như trước. Cả Thiên Tư và Thiên Tứ đều cảm thấy không khí “vô duyên” lúc này, chưa biết phải làm sao thì bỗng dưng Nami nở một nụ cười thật tươi và chân thành:

- Cậu có thể vừa đi học, vừa làm gia sư, lại có thể làm người giúp việc, mình thật ngưỡng mộ cậu đó!

-Thôi 2 người đi ra cho tôi học.

-Nhưng hôm nay là Chủ Nhật mà, 4 đứa mình luôn cho vui.

Nami cao giọng rủ rê, khuôn mặt cười rất tươi, chờ đợi sự đáp trả của mọi người. Quả thật cô ta rất hòa đồng, và rất cá tính, và điều đặc biệt là không hề khinh biệt một đứa người làm như Du Du. Mái tóc ngắn dễ thương làm cho Nami biến thành một con búp bê, là nhân vật chính, khiến Du Du không thể bỏ mặc cô ta lúc này được.

-Mình nghĩ đây là một ý hay đấy!

Câu nói của Du Du làm cho cả 2 chàng sinh đôi sững sờ, còn Du Du cũng đứng chết lặng vì sự can đảm của mình khi thốt ra lời nói đó, riêng Ánh Linh thì vô cùng thích thú.

-Du Du có thể vừa làm vừa học, lại có thể có kết quả cao như vậy, ngưỡng mộ thật.

-À, không có gì đâu, kì thi vừa rồi chỉ là do may mắn thôi mà, mình còn thua xa cậu và Thiên Tứ mà.

-Nè đừng nói là tôi đang học một người do may mắn trong kì thi chứ, nếu vậy tôi sẽ nói với bà bà là cô đứng thứ 11 do may mắn.

Tại sao tên Thiên Tư này chỉ toàn chêm vào những câu mà phải nói là không thờ nổi. Du Du đang cố khiêm nhường trước Ánh Linh và Thiên Tứ, thì dưng một cái, hấn đưa Du Du vào thế khó xử vô cùng.

-Chúng ta vào quán nước đằng kia nói chuyện đi.

Cũng may lần nào Thiên Tứ cũng gỡ rối cho nó. Cả 4 đứa bước vào quán, hầu như ai cũng ngoái nhìn 3 người, trừ nó ra. Trước nhất là không thể “cường” nổi trước vẻ đẹp trai của 2 anh chàng này, đã sinh đôi là lạ rồi, đã vậy lại còn phong cách lạnh lùng, ra dáng con nhà giàu nữa chứ, sau đó là nét rất cá tính và khuôn mặt sáng của Ánh Linh, vẻ nhí nhảnh và trang nhã của Ánh Linh làm người ta rất có thiện cảm, rồi tất cả quay sang nhìn nó như để chỉ quãng vào mặt nó một câu: “Sao xấu như cô mà được đi chung vào đây, làm xấu cả đội hình?”

Cả 4 đứa gọi nước, Ánh Linh rất năng động, và cũng rất dễ thương, trong lời nói không hề có một chút gì thể hiện mình là con nhà giàu, hách dịch như mấy cô công chúa lớp A2 mà nó từng tiếp xúc. Ánh Linh rất gần gũi, đến cả nó còn thích tính cách của cô ta nữa là huống chi...Du Du nghĩ đến Nhật Thy, chị của Ánh Linh, cũng xinh đẹp, dịu dàng, được mọi người yêu mến, lại đặc biệt được 2 chàng hotboy nhỏ hơn hẳn 2 tuổi si mê. Còn nó...sao ông trời bắt công vậy? Nó nhớ tới lời Đại Bảo đã kể về việc Ánh Linh bị lôi kéo vào chuyện tình cảm của Nhật Thy, nhưng trông Ánh Linh lúc này, người ta không thể nào biết được cô ấy đã

từng trải qua giai đoạn đau khổ như vậy. Ánh Linh luôn vui vẻ, tràn trề sức sống, lại có thể hòa hợp làm bạn trở lại với Đốc Long, cô ta quả là có tấm lòng rất rộng rãi. Điều này làm Du Du ngưỡng mộ vô cùng.

-Này Thiên Tư, cậu đã gặp chị Nhật Thy chưa?

Im lặng.

-Chị ấy bảo muốn gặp cậu để nói chuyện.

Im lặng.

-Đừng như thế chứ, thế nào cũng phải đối mặt, vì chị ấy về đây để học luôn mà!

-Được, mình sẽ gặp, nhưng mình cần thời gian.

Khuôn mặt Thiên Tư vô cùng nghiêm túc, không giống những lúc nói chuyện với nó tí nào, hẳn đây là một chuyện vô cùng quan trọng đối với cậu ta, là mối tình đầu, Du Du đoán vậy.

-Mình nghĩ là chúng ta sẽ tổ chức một buổi party gặp mặt như hồi chúng ta còn nhỏ, để xóa hết những mâu thuẫn của nhau, các cậu đồng ý không?

-“Mình đồng ý” Tiếng của Thiên Tư.

-“Mình không ý kiến!” Thiên Tư nói sau một lúc lâu suy nghĩ.

-À, hay buổi gặp mặt vào sinh nhật Thiên Tư và Thiên Tư đi, cũng gần sắp đến rồi còn gì! Và cậu cũng tham dự cùng chúng tôi chứ Du Du?

Bỗng dưng nó thấy mình thành người thừa, nó nhất định phải từ chối.

-À, mình nghĩ...

-Hôm đó là sinh nhật của 2 đứa mình, nên mình muốn mời cô bé với tư cách là một người bạn!

Lời nói đầy thuyết phục của Thiên Tư làm cho Du Du gạt đầu cái rụp, mà quên ngay ý chí quyết tâm ban đầu đề ra. Quả thực cậu chủ Thiên Tư có sức ảnh hưởng rất lớn của nó. “Tại sao mình lại không kiên định trước Thiên Tư vậy nhỉ, mất mặt quá!” Du Du đau khổ tự trách mình...

Du Du về phòng, trong lòng nặng trĩu. Nếu đem so sánh với Ánh Linh thì nó thua xa, bây giờ đầu óc nó trống rỗng, nó sẽ “nhường” Thiên Tư cho Ánh Linh, vì nó chẳng có gì xứng đáng cả, chỉ là do nó tưởng tượng rằng Thiên Tư xem nó hơi khác so với những cô gái ở trường, và cái khác ở đây có lẽ là một đứa em gái chẳng. Nó thờ dài, và ngủ thiếp đi, một ngày chủ nhật đầy mệt mỏi. Trong cơn mơ, nó lầm bầm :”Mình không phải là đối thủ của Ánh Linh”

-Sao cơ, cậu về quê xem mắt chồng tương lai à?

-Ừ, quê mình còn cổ hủ lắm.

-Thế anh chàng đó thế nào?

-Mình chỉ xem anh ấy như anh trai thôi!

-Tội nghiệp cậu quá, nhưng thôi, bố mẹ cậu bảo có thể từ chối mà!

Du Du thờ dài, nó không muốn kể tiếp những rắc rối trong suy nghĩ của nó cho Đông Nghi và Nobu nghe, về câu nói của chàng trai kia với gia đình, vì sẽ làm 2 người bạn ngày thơ này sẽ điên đầu theo nó mất thôi.

-Này, sở thích của Thiên Tư là ăn bánh ngọt phủ socola đó!

-Thật không?

Du Du nhớ lại câu chuyện của nó và Thiên Tư. Khi nó hỏi cậu ấy thích ăn cái gì, thì cậu ta trả lời ngay tức khắc. Nó không hề biết rằng lúc ấy trong đầu cậu ta đang nghĩ đến cái bánh ngọt lấy của Thiên Tư, do sơ suất nhận lầm người của Du Du, báo hại bị đau bụng suốt một đêm, cậu ta chỉ thốt ra tên chiếc bánh ngọt

phủ socola, do trong đầu đang nghĩ đến và cảm thấy ớn lạnh, chứ từ trước đến giờ không hề ăn bánh ngọt. Câu hỏi của Du Du một đằng, cậu ta trả lời một nẻo, rốt cuộc thông tin được cập nhật lại là như vậy.

-Vậy tớ sẽ làm cho cậu ấy một cái. Nhưng phải đưa như thế nào và vào dịp nào, lỡ cậu ấy không nhận thì sao?

-Rồi cậu sẽ có cơ hội mà, yên tâm đi!

-Sao chị lại trở về?

Thiên Tư không nhìn thẳng vào mặt Nhật Thy mà nhìn ra xa xăm.

-Chị thấy nhớ các em, chỉ vậy thôi.

-Thôi chị đừng đùa nữa, vào thẳng vấn đề đi!

-Chị chỉ làm theo những gì con tim mách bảo, một năm qua chị đã suy nghĩ rất nhiều, tuổi tác không là vấn đề, chị không trốn tránh nữa, chị về đây để xem tình cảm của mình còn được chào đón hay không?

-Vậy thì em nghĩ là vẫn còn kịp, chị có biết một năm qua cậu ấy nhìn em bằng con mắt như thế nào không?

-Xin lỗi em Thiên Tư!

Nhật Thy ôm chầm lấy Thiên Tư, cậu ta đứng im đấy không nhúc nhích, thoáng có thấy nụ cười nhẹ nhõm trong lòng. Cả 2 người đang đứng trên sân thượng, mà khổ nỗi đó là nơi Du Du nghỉ trưa, và đương nhiên nó đã chứng kiến và nghe hết câu chuyện tự nãy giờ. Hóa ra người nói lời chia tay trước, đó chính là Nhật Thy, vì mặc cảm tuổi tác, chị ấy đã đi du học, để Thiên Tư quên chị ấy đi, nhưng một năm trời, cả 2 vẫn không hề quên nhau, thật là một chuyện tình cảm động. Nó đứng đó quan sát và thầm mừng cho 2 người đã hiểu ra tình cảm của mình, nhưng có một điều làm cho nó vô cùng khó xử, đó là sự xuất hiện của Đốc Long ngay cầu thang lên sân thượng. Cậu ta vừa lên, và cũng chỉ cái cảnh sau cùng. Nhật Thy vội vàng buông Thiên Tư ra, cả 2 quay lại nhìn Đốc Long. Tức giận, và nhói đau, Đốc Long chạy thật nhanh và biến mất.

-Để cậu ấy đi!

Nhật Thy nín tay Thiên Tư lại, ngăn không cho cậu ấy chạy theo Đốc Long.

-Chị muốn cậu ấy thẳng thắn nói ra tình cảm của mình, chứ chị sẽ không giải thích trước!

Cả 2 vẫn chưa biết sự có mặt của Du Du ở sau bức tường sân thượng. Lúc này nó muốn chạy đi để an ủi cậu bạn cô đơn này lắm, nhưng không thể ra bây giờ được. Sao chuyện tình trong thế giới của những người quý tộc lại phức tạp như vậy? Du Du thở dài.

-Trời ạ, bài toán dễ như vậy mà làm không ra, kiểu này cậu muốn vào top 50 cũng không được chứ nói gì top 20.

-Cô khinh thường tôi vừa thôi chứ!

-Chứ bây giờ cậu muốn tôi nói sao, khi mà cậu đã được nghe giảng bài này ở trường rồi, tôi cũng giảng lại qua một lần rồi mà vẫn làm sai.

Đuối lý trong phần tranh cãi vừa rồi, quả thật khi nghe giảng bài này ở trên lớp, hay khi Du Du giảng lại, tâm trí Thiên Tư vẫn đang lảng lảng ở đâu đó. Nhưng đó là do lơ là, chứ không phải do sự ngốc nghếch. Thiên Tư tức lắm, nhưng biết không có bằng chứng nào được, cuối cùng nó hùng hổ tuyên bố một câu xanh rờn.

-Để coi, tôi sẽ lọt vào top 10.

-À há, ngay cả gia sư của cậu đây còn không mơ cái vé đó, vậy mà...

-Thì sao nào, nếu tôi lọt vào top 10, cô tính gì với tôi!

Lòng tự trọng của con trai quá cao, nên Thiên Tư nói không thêm suy nghĩ, để rồi sau đó hơi hối hận. Đã lâu lắm rồi, nó đã không hằng say học như lúc trước, khó lòng mà có thể lọt vào top 10, nhưng đã lỡ đã tuyên bố trước một đứa con gái thì không thể nuốt lời, đặc biệt lại quá sĩ diện trước một con bé nhà quê nữa chứ, thì lại càng không thể rút lui. Cuộc cá độ với yêu cầu là nếu kì thi này Thiên Tư lọt vào top 10, thì Du Du sẽ làm bất cứ điều gì cậu ta muốn, và ngược lại. Cả 2 đều mang tâm trạng hơi lo sợ trước thái độ quá chắc chắn của đối phương, nhưng phần trăm thắng có hơi nghiêng về Du Du, vì dù gì, đang ở thứ hạng 98 mà để vào top 10, may ra cậu ta phải là thần đồng. Nhưng để xem cuộc cá độ ấy ra sao, vẫn còn nhiều điều không thể nói trước được.

Sắp vào kì thi đợt 2, Du Du hằng ngày lên kèm Thiên Tư, đồng thời cũng cất lực ôn tập cho mình, mong đạt thứ hạng gần Thiên Tư hơn. Nhờ có cô bạn Đông Nghi, Du Du và Nobu giải quyết những thắc mắc trên lớp, kì trước Nobu cũng đứng ở thứ hạng khá xa, nên kì này, nghe theo lời thúc đẩy của Du Du rằng Đại Bảo sẽ để ý đến cậu ta hơn, nếu cậu ta có thứ hạng cao, thế là cả 2 lao vào học tập rất chăm chỉ. Du Du nhìn thẳng bạn mình rồi mỉm cười. Trong đầu nó đang lên một kế hoạch tuyệt vời, tìm lối thoát cho những quan niệm đồng tính cho Nobu, và bây giờ nó đã có hướng giải quyết. Nhưng tạm thời gác chuyện đó sang một bên, nó nhất định phải tăng hạng trong kì thi lần này. Về nhà Du Du được sự giúp đỡ của Thiên Tư, nên kì thi lần này nó khá tự tin. Còn về phần Thiên Tư, vì lời cá cược, cậu ta cũng lao vào học, quyết không thể bị thua Đồ Nhà Quê.

Rồi cuối cùng ngày thi cũng diễn ra, các sĩ tử ở Itê đều rất hăng hái làm bài. Và kết quả kì thi sẽ được công bố vào 2 tuần nữa, một kết quả mà rất nhiều người trông đợi. Muốn biết điểm thi của họ thế nào, nhớ đón đọc các chương sau nhé!

16. Chương 16.1

CHƯƠNG 16: BÍ ẨN NỤ HÔN ĐẦU TIÊN

-Sao cơ, cậu được dự sinh nhật của Thiên Tư và Thiên Tư à?

-Mình đang lưỡng lự lắm đây!

-Lưỡng lự gì chứ? Thậm chí mấy cô nàng quý tộc lớp mình cũng không được dự, họ đang ngồi than thân trách phận kia kìa.

Lời Đông Nghi nói càng làm cho nó ngao ngán. Chứng tỏ những vị khách tham dự buổi party toàn là những người “không bình thường”.

-Thật là ganh tỵ với cậu, mình sẽ không bao giờ được tham dự một buổi tiệc như vậy, mà lại là sinh nhật của Thiên Tư nữa chứ!

-Du Du à, nếu có thấy Đại Bảo mặc đồ dạ hội nhớ quan sát kĩ rồi miêu tả lại cho tớ nha, chắc cậu ấy sẽ đẹp trai lắm đây!

Nhìn 2 đứa bạn đang mơ mộng đến những thần tượng của họ trong buổi tiệc sẽ ăn mặc như thế nào, Du Du mỉm cười và thấy thật là có lỗi. Nó ước sao có thể chia sẻ lời mời cho những người bạn của mình để họ có được dự tiệc như mong muốn, trong khi nó thì lại chẳng muốn tham dự chút nào...

Nó thất thểu đi bộ về nhà sau giờ tan học. Còn khoảng 1 tuần nữa là đến sinh nhật của Thiên Tư và Thiên Tư, là ngày nhiều bạn bè của họ đến dự. Đáng lẽ ngày đó Du Du phải tránh mặt, vậy mà Du Du lại lỡ nhận lời mọi người rồi, giờ hối cũng không kịp. Nhưng mà không biết Đốc Long có đến tham dự không nữa, vì cậu ta ở Itê, nên chắc sẽ là khách mời đặc biệt rồi. Nó phải có mặt ở đó để xem cậu ta thế nào, vì kể từ ngày gặp 2 người kia trên sân thượng đến giờ cậu ấy mất tích luôn..

Mấy ngày nay, Du Du vẫn nặng cái đầu vì không biết sẽ mặc gì để đi dự. Nó chẳng có đến một bộ đầm hay một đôi giày đẹp để có thể tham dự một buổi party sinh nhật 2 thiếu gia của tập đoàn INNO hoành tráng như vậy. Nhớ lại mấy lần tên Thiên Tư chọc quê nó khi nó kèm cậu ta học:

-Trời ạ, cô không giặt đồ sao, tôi thấy cô mặc có mấy bộ này hoài vậy?

-Ngày nào tôi cũng giặt hết, nhưng vì tôi chỉ có mấy bộ đồ vậy thôi! Miễn sao thơm tho là được.

-Cô đúng là keo kiệt, tiền lương đâu, sao không lấy tiền đó mà mua quần áo.

-Những bộ này còn mặc được mà, tôi cần nhiều quần áo làm gì?

-Đúng là Đồ nhà quê!

Giờ nghĩ lại thấy tủi thân vô cùng, Du Du đứng mơ mộng bộ đầm dạ hội lộng lẫy được trưng bày trong cửa hàng sang trọng mà nó đi ngang qua. Nó nghiêng đầu ngắm bộ đầm ấy. Màu hồng nhạt của chiếc đầm nhìn rất nữ tính, vải voan nhẹ, rủ xuống, làm tôn đường nét của người sẽ mặc nó. Có vài bông hoa lấp lánh đính trên đó khéo léo, trông rất dễ thương và nhu mì. Không quá lộng lẫy, không quá cầu kì, nhưng chiếc đầm toát ra một sự thu hút rất lớn, nhất là đối với Du Du lúc này. Đôi giày trong suốt như thủy tinh, hơi phớt hồng để bên cạnh cái đầm, chúng đi chung một bộ với nhau. Tưởng tượng nó đang mặc trên mình, và đi đôi giày đó, chắc trông cũng dễ thương nhỉ? Nhưng khi nó lia ánh mắt về bảng giá, phải đến 3 tháng lương may ra mới có thể mua cái đầm và đôi giày đó. Nó lắc đầu, thở dài, rồi bỏ đi. Du Du không biết rằng đúng giây phút ấy, có người đã nhìn thấy sự thích thú và luyến tiếc của nó trong chiếc đầm dạ hội...

Ngày mai sinh nhật sẽ được tổ chức tại INNO. Du Du thấy sao mà dự sinh nhật đối với nó lúc này lại khó khăn đến như vậy. Món quà đã chuẩn bị xong, một dành cho Thiên Tư, một dành cho Thiên Tứ, được bao bởi một lớp giấy dễ thương với 2 màu khác nhau để phân biệt, và hình dáng 2 cái hộp cũng khác nhau. Nó đi ra vườn sau, nhìn lên bầu trời đầy sao, bỗng dưng muốn có một ông tiên hiện ra và ban cho nó một bộ quần áo đẹp, và biến nó thành một nàng công chúa của đêm mai thôi. Nhưng đó cũng chỉ là chuyện không tưởng. Du Du bước ra chiếc bàn quen thuộc ở vườn sau. Khá ngạc nhiên khi nó thấy có một cái hộp được đặt trên ghế từ trước. Nó nhìn xung quanh và gọi xem ai để quên đồ, nhưng không có dấu hiệu gì cả. Nó tò mò cầm chiếc hộp lên xem, và mở ra... Du Du vô cùng ngạc nhiên khi bên trong lại chính là cái đầm dạ hội nó thấy ở cửa tiệm, mà ngày nào đi qua nó cũng ngắm nhìn, và cả đôi giày giống hệt thủy tinh, long lanh kia nữa. Nó mừng muốn hét lên. Là ai, là ai đã mua cho nó? Ở chiếc ghế này, chiếc bàn này? Nó khựng lại, chỉ có thể là Thiên Tứ, nó ôm món quà vào lòng, mắt như trào nước mắt, quá hạnh phúc, quá biết ơn, và quá yêu thương. Thiên Tứ quả là một ông tiên trong đời nó. “Cảm ơn thật nhiều, Thiên Tứ!”

Tối Chủ Nhật biệt thự INNO được chuẩn bị rất hoành tráng, vì đây là buổi tiệc dành riêng cho bạn bè, nên không có sự góp mặt của những ông “tai to mặt lớn”. Vì theo như chị Uyển Thanh nói, mỗi năm cứ đến dịp này là bao nhiêu tập đoàn, bao nhiêu đối tác của nhà INNO đều về đây dự, mang tính chất xã giao công việc hơn là sinh nhật. 7 giờ buổi tiệc sẽ bắt đầu, Du Du đã hoàn thành xong công việc của mình, và nó bắt đầu vào để chuẩn bị dự party. Thiên Tư mon men qua phòng Thiên Tứ.

-Này, năm nay mẹ tặng anh cái gì vậy?

-Một chiếc đồng hồ. Còn em?

-Một chiếc moto, để khỏi lấy xe anh đi nữa. Mà sao lúc nào em cũng được những món này sau anh vậy, có lẽ đến năm sau em mới được cái đồng hồ. Em phải đi hỏi mẹ tại sao mới được.

-Mẹ đã đi công tác rồi. Nhưng anh biết lý do, vì em là em mà.

-Hôm nay cho em mượn quà của anh nhé, năn nỉ mà!

-Được, nếu em thích!

Thiên Tư thích thú nhìn chiếc đồng hồ lấp lánh bằng đá hiệu SISI, một nhãn hiệu đồng hồ hàng đầu, chỉ nhìn thôi cũng biết nó giá trị đến mức nào, có khi còn giá trị hơn chiếc moto chứ chẳng chơi. Cậu ta đeo vào tay, không quên cảm ơn ông anh tốt bụng. Thiên Tư chưa kịp ra khỏi phòng thì đã bị Thiên Tứ chặn lại:

-Tối hôm qua em đi đâu khuya vậy?

-À, em...em có thứ cần phải mua nên ra ngoài. Có việc gì à?

-Ừ, không có gì!

Cả 2 đều im lặng nhìn nhau như rằng cả 2 đều đang cố không nói ra một điều gì đó. Cánh cửa khép lại, ánh mắt Thiên Tứ nhìn theo vẻ rất bồn chồn.

Du Du đã thay bộ đồ, bên ngoài dường như các bạn ở Nhất Kim đã đến rất đông, tự dưng nó cảm thấy rất sợ. Nó ngẩng đi ngẩng lại mình trong gương, hình như có cái gì đó không ổn. Nó ngồi phịch xuống giường và không thể tự tin bước ra ngoài. Có tiếng gõ cửa, là chị Uyển Thanh.

-Em thấy mình còn thiếu thiếu gì đó chị ạ!

-Chị biết em thiếu cái gì, để chị giúp em!

Chị Uyển Thanh đã cầm sẵn bộ đồ trang điểm của chị, hóa ra Du Du thiếu phần trang điểm để cho khuôn mặt mình nhìn rõ nét hơn. Chị tháo cái dây cột tóc của nó ra, và dùng chiếc máy kẹp tóc, kéo thẳng tưng, không còn thấy những sợi khô ráp xù lên nữa, tóc nó giờ đây xỏa ra, nhìn lạ mắt vô cùng.

-Em cảm ơn chị!

-Cảm ơn gì chứ, còn nhớ lời hứa chị giúp em chinh phục Thiên Tứ không, hôm nay em trông rất xinh, chị sẽ biến em từ một con vịt thành một con thiên nga, để cậu chủ phải nhận ra vẻ đẹp của em. Đối thủ của em ở ngoài rất lộng lẫy và rất xinh, nhưng em không được để thua để bỏ công chị nghe chưa!

-Du Du vừa nghe nói, không biết chị ấy khen mình có là thật hay chỉ là an ủi, nhưng mà nó thấy cảm động lắm.

Chị Uyển Thanh phủ lên mặt nó một lớp phấn nhẹ, không quá đậm, chỉ trang điểm đơn thuần, nhưng không hiểu sao, nhìn nó lúc này rất khác. Và cuối cùng là một lớp son bóng màu hồng nhạt, rất hợp với màu cái đầm dạ hội.

-Mùi son này là gì mà thơm quá vậy chị?

-Là mùi cherry đó.

-Thơm quá, thơm quá. Hi hi.

-Bây giờ em ra ngoài được rồi đó, tự tin lên nhé!

-Em biết rồi, cảm ơn chị.

Du Du ôm chị Uyển Thanh vào lòng, nếu không có chị, nó sẽ không tự tin bước ra ngoài tí nào. Du Du vòng qua lối cổng sau, để vào nhà bằng cửa chính, không để mọi người thấy nó xuất hiện từ trong khuôn viên nhà được. Du Du hồi hộp bước vào, bước chân của nó có vẻ hơi sượng sùng vì đôi giày cao gót thủy tinh long lanh, có cảm giác nếu đi mạnh một chút thôi là có thể vỡ tan. Du Du bước vào sảnh chính, từng bước đi là từng ánh mắt của hàng người dõi theo.

17. Chương 16.2

Chương 16 (tiếp):

Hôm nay, hầu như con trai đều mặcple, con gái đều mặc đầm dạ hội. Một buổi tiệc vô cùng sang trọng và quý tộc. Tất cả vô cùng ngạc nhiên, và ngỡ ngàng một khuôn mặt quen quen, nhưng không hề nhận ra nó là ai. Vì đa số khách mời là học sinh A1, nên không biết con bé nhà quê học lớp A2 vô danh tiểu tốt này. Phải thật lâu mới có vài người bạn A2 được mời tại buổi tiệc mới có thể nhận ra, và vô cùng ngạc nhiên tại sao hôm nay nó lại xuất hiện ở đây, và lại ...rất đẹp nữa chứ. Những tiếng xì xỏ làm cho nó ngại ngùng, nhưng nó nghe rất rõ là những tiếng khen. Từ xa xa nó thoáng thấy đám người đang bu quanh, và chắc chắn nhân vật chính là Thiên Tứ và Thiên Tứ rồi.

Hôm nay trông họ rất lịch lãm, lần đầu tiên Du Du thấy họ mặcple, màu đen, thắt caravat, trông chính chắn vô cùng, và cũng rất đẹp trai nữa chứ. Bên cạnh họ đang có sự xuất hiện của baby cute Đại Bảo. Đại Bảo theo tôngple trắng, nhìn rất ư là bạch mã hoàng tử. Du Du thầm nghĩ, nếu Nobu mà thấy Đại Bảo lúc này, chắc cậu ta sẽ xỉu mất. Nhật Thy thì khỏi phải nói, lúc nào cũng lộng lẫy, xinh đẹp. Nhưng người làm cho nó ngạc nhiên hơn hết là Ánh Linh. Từ hình tượng rất nam tính, hôm nay Ánh Linh dịu dàng trong

một chiếc đầm dạ hội, cài một chiếc băng đô, trông nữ tính vô cùng, và... đang cười nói với Thiên Tứ. Bước chân Du Du sượng lại, cảm thấy mình hơi lạc lõng, nó đứng trân trân ra ngắm nhìn thế giới thượng lưu, thế giới những người đẹp, họ đang nói chuyện với nhau, tốt nhất là không nên chen vào đó để phá vỡ “đội hình”. Du Du không biết rằng, hôm nay nó cũng đẹp, cũng xinh, cũng lộng lẫy không kém gì Nhật Thy và Ánh Linh. Mà nó còn hơn thế nữa, vì nét đẹp của nó chưa từng ai nhìn thấy trước đó. Nếu như Nhật Thy và Ánh Linh luôn luôn xuất hiện xinh đẹp, và ai cũng biết họ sẽ đẹp như thế nào trong đêm nay, nhưng còn nó, chỉ có hôm nay, mới làm mọi người thật bất ngờ. Bằng chứng là bây giờ hầu như mọi người đang ngắm nhìn, và trầm trồ một cô gái lột xác với vẻ nhà quê hằng ngày, một cô gái có nét đẹp lạ.

Cả Thiên Tư, Thiên Tứ, Đại Bảo, Nhật Thy, Ánh Linh đang nói chuyện bỗng dừng dừng lại và quay sang nhìn nó sững sờ. Ánh mắt của 3 chàng trai không chớp lấy một cái, những biểu hiện khác nhau trên khuôn mặt mà không biết họ đang nghĩ gì. Đại Bảo thì miệng nhoẻn cười, Thiên Tứ thì im lặng, còn Thiên Tư thì quá bất ngờ đến nỗi ngất ngậy, như đang nhìn thấy điều gì đó không thể xảy ra. Du DU ngượng ngùng và không thể bước tiếp về phía họ. Mọi người lại đang chiếu tia nhìn vào nó, để xem hành động tiếp theo của nó là gì, nhưng không hiểu sao nó lại càng thêm lúng túng và vô cùng bối rối. Bỗng chợt một bàn tay chìa ra trước mặt nó, một giọng nói rất quen thuộc:

-Có phải đây là Du Du không?

-Đốc Long!

Du Du rất vui và ngạc nhiên vì sự hiện diện của Đốc Long, nhất là lúc này, cậu ấy đã xuất hiện thật đúng lúc và kéo nó ra khỏi tình huống khó xử vừa rồi. Nó nhẹ nhàng đặt tay lên bàn tay Đốc Long và đi theo cậu ấy, không quên quay lại cúi đầu chào nhóm người Itê, thay cho lời chúc mừng sinh nhật đến 2 cậu chủ. Sự xuất hiện của Đốc Long hôm nay là điều “gây sốc” cho rất nhiều người. Đường như từ sau mâu thuẫn với Thiên Tư, không ai thấy Đốc Long tham dự vào bất cứ bữa tiệc nào ở Itê. Nhưng hôm nay trong sinh nhật của 2 anh em INNO, cậu ta lại có mặt ở đây, là một điều không tưởng. Cả Thiên Tư và Thiên Tứ, Đại Bảo, Nhật Thy và Ánh Linh đều đang dõi theo bước đi của 2 người họ. Tất cả mọi người ở sảnh chính cũng đầy ngỡ ngàng. Làm sao Du Du có thể quen biết Đốc Long, và tại sao một người “máu lạnh” như cậu ta lại dịu dàng với một cô gái như vậy?

-Hôm nay trông cậu rất khác, mình phải đứng rất lâu mới có thể đến hỏi vì sợ nhận nhầm người!

-Khác ở đây là ý gì?

-Là rất đẹp!

-Cậu nói quá rồi đấy!

-Hôm nay cậu đừng nói chuyện với mình nhiều quá, kéo fan của cậu không tha cho mình đâu!

Du Du ngỡ ngàng rồi cười thật tươi, thật không ngờ Đốc Long cũng có thể nói đùa như vậy, và câu nói đó y hệt trước đây nó nói với cậu ta. Nụ cười như hoa mà ai nhìn cũng phải yêu mến, tất cả dường như đều rất ganh tỵ...với Đốc Long.

-Không ngờ cậu cũng biết nói đùa đấy. Lúc nói đùa, trông mặt cậu ngố không chịu nổi.

Nghe nói vậy, Đốc Long vội vàng quay mặt đi, thái độ lúng túng của cậu ta thật là tức cười, làm Du Du không thể nào nhịn nổi, mà cười phá lên. “Nói vậy mà cũng tin nữa”. Nó nhảy chồm lên khoác vai cậu bạn, như biểu hiện thường ngày. Đốc Long quay sang, bất chợt nhìn thấy đôi vai trần của nó, làm cậu ta hơi ngượng ngùng. Lúc này, nó mới chợt nhận ra mình đang mặc một chiếc đầm dây, vội vàng rút về. Vẻ mặt xấu hổ của Du Du trông rất đáng yêu, không những Đốc Long đang nhìn nó trêu chọc, mà ngay cả những chàng trai có mặt ngày hôm nay, và cả những hotboy khác nữa...

Buổi tiệc ăn mừng đã bắt đầu. Du Du ăn thử từng món, toàn những món ăn rất lạ và trang trí đẹp mắt, nó được Đốc Long chỉ cho cách ăn và tên gọi. Hóa ra đây là bữa tiệc của giới thượng lưu. Nó dừng lại một món trên bàn, và thử nhiều lần, xem bộ rất thích. Đốc Long hơi ngạc nhiên, các cô gái khác xung quanh cũng nhìn nó ăn mà chau mày, lắc đầu, Đốc Long hỏi có biết món gì đây hay không, nó lắc đầu. Đốc Long bảo: “Cậu đang ăn món rắn xào”. Bỗng dừng từ cổ họng, nó phun trào ra không kịp thắng lại. Thế là bao nhiêu vết tích của món rắn xào đã bắn hết vào áo và mặt Đốc Long. Nó chạy vội đi tìm nước để rửa sạch

cái món ghê gớm ở trong miệng. Mọi người xung quanh đều trở mắt ra xem đầy kinh ngạc, một vở kịch dở khóc dở cười...

Nó loay hoay một hồi, mới nhớ hậu quả vừa gây ra cho Đốc Long và vội chạy lại tìm cậu ta, nhưng nghe nói cậu ta đã về nhà thay đồ và sẽ trở lại sau. Mọi người tản dần ra, và xem bộ hơi tránh xa để khỏi rước họa vào thân. Cuối cùng nó cũng không thể hòa nhập vào thế giới thượng lưu. Có ánh mắt vẫn đang quan sát và nhoen miệng cười trước hành động ngớ ngẩn của nó, có tiếng thì thầm đầy tức giận: “Đúng là Đồ nhà quê ngốc!” và một ánh mắt nhìn Du Du dăm dăm không hề có một nụ cười, mà thay vào đó là một cái gì đó rất buồn và một chút đồ kị, ánh mắt đó là của ai?

Sau phần ăn uống nhẹ là phần dạ hội, mọi người sẽ khiêu vũ với nhau. Du Du tìm kiếm một người, dù rằng cơ hội rất mỏng manh, là Thiên Tứ, nhưng cậu ấy đã nhảy cặp với Ánh Linh. Tuy đã chuẩn bị tinh thần nhưng không hiểu sao nó thấy lòng mình bỗng nặng trĩu.

-Cậu nhảy với mình nhé!

-À, mình...không biết nhảy.

-Không sao, cứ làm theo mình.

Chưa kịp từ chối thì Đại Bảo đã kéo nó ra và bắt đầu...ôm eo khiêu vũ. Đại Bảo khẽ áp vào tai nó và đếm nhịp, chậm rãi, khoảng cách gần như vậy làm nó hơi ngại, nhưng sau khi đã khớp nhịp nó lại thích thú, lướt theo điệu nhạc dễ dàng. Nó mỉm cười, thầm cảm ơn Đại Bảo đã nhảy cùng một đứa nhà quê không biết gì như nó. May mà mọi việc ổn thỏa, trừ vài lần nó đập lên chân cậu ta. Nó không biết rằng từng nụ cười của nó đang làm nhói đau trái tim của ai đó trong buổi tiệc này.

Du Du lên ra ngoài vườn sau. Ngồi trên những bậc thang ngoài vườn, nó tháo đôi giày cao gót ra, xoa xoa cái cổ chân mỗi nhừ của mình. Vì chưa bao giờ đi giày cao như vậy. Bên trong là đến phần tặng quà. Nó cầm món quà chưa đưa của mình, vì...xấu hổ. Nó nhìn đống quà chất như núi bên trong, toàn những gói rất to, và những thứ đầy giá trị, còn 2 cái hộp bé tí này chắc hẳn khi đưa ra người ta sẽ cười ồ lên mất. Tốt nhất là nó không nên đưa, để người ta nghĩ nó quên còn đỡ hơn. Nó vừa nhăn mặt với cái chân, vừa nhăn mặt nhìn món quà, rồi thở dài. Bỗng nó giật mình khi thấy một cái bóng đang tiến lại gần nó, và khi ngẩng lên, nó thấy...Thiên Tứ.

-Cậu ra đây làm gì? Nhân vật chính mà sao ra đây, mọi người đang mở quà mà?

-Đã mở xong hết rồi. Bây giờ tiếp tục khiêu vũ.

-Vậy à!

Im lặng, nó cúi gằm xuống, không biết nói gì hơn. Nó đã kịp giấu 2 món quà ra sau lưng. Bỗng nó thấy Thiên Tứ ngồi xuống, một chân quỳ xuống đất, cầm chiếc giày thủy tinh, nhẹ nhàng nhắc chân nó lên và...đeo vào.

-Chân sưng hết rồi nè!

Một cảnh tượng y hệt như trong truyện cổ tích, một chàng hoàng tử, đang ướm chiếc giày cho nàng công chúa. Khoảng cách lúc này với Thiên Tứ thật gần, và hành động nhẹ nhàng đó làm nó ngượng ngùng nhưng cũng sung sướng vô cùng. Khi chiếc giày được đeo khớp vào chân, Thiên Tứ ngước mặt lên và nhìn nó thật lâu. Ánh mắt cậu ta lạ lắm, như đang bị nó hút hồn vậy. Quả thật, trong ánh sáng mờ ảo của chiếc bóng đèn ngoài vườn sau, nó trông y hệt một nàng công chúa mà không chàng trai nào có thể bỏ lỡ được.

Nó lấy hết can đảm, đưa ra món quà giấu sau lưng này giờ và đưa Thiên Tứ.

-Đây là quà sinh nhật của mình, nó không có giá trị, nó không to như những món ở trong kia, và nó...

Chưa kịp nói hết câu, Du Du đã bị chặn lại bởi một nụ hôn...lên trán, rất nhẹ nhàng và dịu dàng. Tay giữ lấy vai, môi cậu ta giữ yên trên trán nó như vậy một lúc, rồi từ từ buông ra. Thiên Tứ cầm lấy món quà và mỉm cười, cậu ta có vẻ thích thú với món quà nhỏ xíu trong tay. Nó chợt bối rối vì hành động vừa rồi, không biết giấu cái mặt đang đỏ ửng lên ở đâu. Du Du đứng vụt dậy, chạy về phía cửa chính. Nó quay đầu lại, nhưng không dám nhìn thẳng mặt Thiên Tứ.

-Vào thôi, người ta sẽ cuống cuống lên đi tìm cậu đấy, Thiên Tứ!

Rồi nó cố gắng chạy thật nhanh vào. Trong lòng cảm thấy rất hồi hộp, bước chân nó luống cuống làm cho chàng trai đứng lại phía sau phải phì cười. Khi nó đi khuất rồi, cậu ta lại cầm hộp quà lên ngắm nghía, trên tay lấp lánh chiếc đồng hồ hiệu SISI.

-Lúc này cô ta gọi mình là ai nhỉ, Thiên Tứ à? Đúng là Đồ Nhà Quê gốc ghếch, chỉ cần đối xử với cô ta nhẹ nhàng một chút, là cô ta lại nhầm lẫn!

Đại Bảo đút tay vào túi quần, đứng ở góc khuất ngay trước vườn nhà INNO, một tay cầm ly rượu vang, vẻ mặt vô cùng khác lạ. Ánh mắt cậu ta nhìn xa xăm vào sảnh chính, nơi mọi người đang khiêu vũ với nhau. Vừa lúc đó, Đốc Long bước vào, cậu ta vừa thay đồ và trở lại.

-Sao cậu lại đứng đây?

-Mình có việc muốn hỏi cậu!

-Cậu cứ nói!

-Có phải cô gái mà cậu nói chính là Du Du?

-Nếu đúng như vậy thì sao?

-Cậu không quan tâm đến biểu hiện của từng người trong buổi tiệc ngày hôm nay à?

-Mình không quan tâm.

Nói rồi, Đốc Long bước tiếp vào sảnh chính, dường như muốn né tránh chuyện gì đó. Nhưng chưa kịp đi xa thì đã bị Đại Bảo vịn lại. Kasumi bước lên và ghé sát vào tai Đốc Long, vẻ mặt cậu ta lúc này không hề có chút gì “baby cute” như mọi người thường ưa thích:

-Cậu đừng đem người khác ra thay thế, nếu cậu làm tổn thương cô ấy như đã từng...tôi sẽ không tha cho cậu đâu!

Nói rồi, Đại Bảo bước vào sảnh chính, để lại cho Đốc Long một vẻ mặt vô cùng thần thờ...Không ngờ một người dễ thương và dễ tính như Đại Bảo lại có thể thốt ra những lời đe dọa rất sắc bén như vậy!

Du Du trở lại buổi tiệc, cố giấu khuôn mặt ửng hồng. Sau một lúc thì có tiếng tụ họp mọi người lại. DU Du không hề biết buổi tiệc có phần bình chọn nam nữ xinh đẹp nhất trong buổi tối ngày hôm nay. Mọi người đang dồn về sảnh chính để xem kết quả. Tất cả đang hồi hộp lắng nghe. Du Du cũng hòa mình vào đám đông để xem tiết mục thú vị này. Khi người dẫn chương trình hô to: “Và người đoạt giải đêm nay là...

-Bụp!

Cả gian phòng bỗng ồ lên vì xung quanh tối om, điện đã bị tắt toàn bộ. Hầu như căn phòng được trang trí lộng lẫy nhờ đèn, bây giờ sự cố về điện, nên không thấy bất cứ thứ gì. Mọi người được trấn an ngay là đã có người đi xem hệ thống điện và đề nghị mọi người đứng yên tại chỗ trong giây lát. Du Du bỗng thấy có gì đó là lạ, dường như có ai đang tiến về mình. Trong bóng đêm nó không thấy gì cả, chỉ thấy có hơi thở, le lói đâu đó ánh sáng của những chiếc điện thoại di động, quả thật là người đó đang tiến gần hơn về phía nó. Và rồi có bàn tay nắm lấy 2 vai nó, nó có cảm giác không an toàn, nhưng chưa kịp hoàn hồn, thì nó đã thấy môi mình âm ẩm. Người đó đang hôn lên môi nó...

Nụ hôn đầu tiên ư? Thật là vô lý khi mà nụ hôn đầu tiên của nó mà nó lại không biết mặt người đó là ai cơ chứ. NÓ vô cùng bất ngờ, đến nỗi không thể cử động. Đến khi bình tĩnh lại, nó định la lên, nhưng dường như có gì đó ngăn nó lại, vì nó cảm nhận được một cảm giác rất quen thuộc. Đến khi chàng trai đó buông nó ra một lúc, cũng là khi đèn được thắp sáng trở lại. Nó vẫn thần thờ, thấy mọi người lao xao và trở về với cuộc công bố vừa rồi. Không ai biết cái giây phút vừa rồi xảy ra chuyện gì. Người đó chỉ có thể đứng gần nó, mới dám cả gan như vậy, vì khi đèn tối như vậy sẽ rất dễ làm người. Và đèn được mở sáng ngay khi cậu ta rời môi khỏi nó, chắc hẳn chưa thể đi xa được, và thể nào cậu ta cũng đang đỏ mặt hay lúng

túng gì đó, hoặc cậu ta cũng sẽ đang nhìn nó để xem biểu hiện của nó lúc này. Đúng, “thủ phạm” sẽ phải quan sát tình trạng của “nạn nhân” như thế nào ngay sau khi gây ra tội lỗi, nó đã từng đọc câu này trong những câu chuyện trinh thám. Nghĩ đến đây, nó vội vàng ngẩng mặt lên để xem những “nghỉ can” gần nó nhất, người đó chắc chắn phải đang nhìn nó, và thật là bất ngờ... khi trước mắt nó bây giờ ... là toàn thể mọi người trong căn phòng đều đang nhìn nó, vì... tên nó vừa được công bố đoạt giải người mặc đầm dạ hội đẹp nhất đêm nay...

Nó bước lên trước như người mất hồn. Nó không quan tâm đến giải thưởng lúc này, mà là nụ hôn vừa rồi. Khó hơn là tưởng tượng, vì nó phát hiện ra rằng, đứng gần nó nhất vào giây phút này, có đến 4 người khả nghi. Và không thể nào đoán ra “hung thủ” khi nhìn về mặt của cả 4, bởi vì họ là những người rất giỏi việc che giấu cảm xúc của mình. Lòng Du Du rối bời, mắt nó hướng về phía những chàng trai “nghỉ can”, là INNO Thiên Tư, Thiên Tứ, Kasumi Đại Bảo, hay Kazu Đốc Long...?

18. Chương 17

CHƯƠNG 17: CUỘC HỘI NGỘ TẠI CÔNG VIÊN CỎ DẠI

Sau bữa tiệc sinh nhật, Thiên Tư vào phòng anh trai mình. Cậu ta nhìn đồng hồ trên bàn, tìm kiếm một gói quà nào đó, rồi THIÊN TƯ thấy có một gói quà nhỏ nhỏ, có giấy gói gần giống với cái mà cậu ta đang cầm trên tay. Có lẽ anh Thiên Tứ chưa mở, Thiên Tư nhìn món quà nhỏ mà Du Du đã đưa cho cậu ta mà có vẻ luyến tiếc, cậu ta đặt nó lẫn vào trong những món quà khác, mong anh mình không nhận ra sự trao đổi này. Vừa lúc đó Thiên Tứ bước ra từ trong phòng tắm, hơi ngạc nhiên khi thấy cậu em trong phòng.

-Em sang đây làm gì vậy?

-À..à...Em sang trả anh chiếc đồng hồ.

Hơi lúng túng, cũng may kiếm ra được một lý do chính đáng, Thiên Tư từ từ tháo chiếc đồng hồ, cảm ơn rồi ra khỏi phòng. Thiên Tứ lại gần chiếc bàn, nhắc những hộp quà phía trên ra, và cậu ta cầm đúng chiếc hộp mà Thiên Tư vừa nhét vào...

Thiên Tư về phòng, cầm gói quà “đúng” của mình, háo hức mở ra. Lần đầu tiên cậu ta tò mò quà sinh nhật của mình như vậy. Trước đây, và cả bây giờ, cậu ta có hàng chục gói quà dành cho mình, nhưng dường như Thiên Tư không bao giờ quan tâm, thậm chí không thèm mở ra, để những món quà đó cả tuần không thêm đụng vào, cho đến khi người giúp việc dọn dẹp đi thì thôi. Nhưng lần này thì khác, cậu ta muốn xem món quà của Đồ Nhà Quê tặng cho mình, đó là một việc vô cùng kì lạ, vì cậu ta không tài nào đoán được bên trong là gì, nên dường như rất thích thú. Lớp giấy gói dễ thương được mở ra, Bên trong cái hộp nhỏ xíu là một con gấu trông rất kì lạ. Đầu nó to hơn cái mình, được móc bằng len rất ngộ nghĩnh, và được nhét bông đầy vào cái đầu làm cho nó căng to. Thiên Tư biết đây là món quà tự tay Du Du làm, và ý nói rằng cậu ta quá cứng đầu. Thiên Tư chợt nhớ đến khoảnh khắc cùng Du Du ở vườn sau. Một Đồ Nhà quê thô kệch hằng ngày, vậy mà hôm nay lại có thể biến mình thành một nàng công chúa...rất ư dễ thương. Chiếc đầm màu hồng, cùng với đôi giày thủy tinh rất hợp, dường như là để dành riêng cho cô ấy vậy. Tại sao lúc đó cậu ta lại bị hấp hồn đến nỗi không kìm nén được và hôn lên trán kẻ mà hằng ngày không bao giờ mà không to tiếng với nhau. Cậu ta nhìn con gấu nhỏ xíu trên tay và nhớ đến cái hộp đã mở ở vườn sau, là một trái tim được đan bằng len, và cũng được nhồi bông căng tròn lên như vậy. Nhìn món quà trên tay mình lúc này, Thiên Tư mỉm cười, và có vẻ như vô cùng thích thú. THIÊN TƯ đắm đắm vào con gấu nhỏ xíu, rồi cầm nó nhảy phốc lên giường, bỏ mặc bên cạnh là những món quà to đùng, được gói đẹp để đặt từng chồng trên bàn ...

CÓ lẽ đây là sinh nhật đáng nhớ nhất đối với cả Thiên Tư....và Thiên Tứ.

Tại biệt thự Nami.

Nhật Thy đứng ngoài lan can, ánh mắt nhìn xa xăm, cô ta nhớ lại cảnh tượng lúc chiều, Đốc Long cười nói với Du Du rất thân thiết. Tại sao điều đó lại làm cho Nhật Thy đau lòng đến như vậy. Cô ta cầm ly rượu trên tay và uống cạn, ánh mắt nhìn ra xa xăm...

Từ phía phòng của Ánh Linh, chiếc đèn ngủ cứ liên tục bật rồi tắt, Ánh Linh cũng đang trần trọc, cô ta nhớ lại thái độ của Đốc Long vừa rồi, rất dịu dàng và vui vẻ. Ánh Linh mím chặt hai môi vào nhau, và có lẽ trong đầu cô ta lúc này, cũng chính là DU Du...

Còn DU Du thì khỏi phải nói, nó thu gọn một góc trên giường, vẫn chưa hết bàng hoàng về những chuyện xảy ra ngày hôm nay. Đó là một điều rất quan trọng đối với một đứa nhà quê như nó, nụ hôn đầu tiên là vô cùng quan trọng, ầy vậy mà cái kiss đó lại diễn ra quá vô duyên, không như nó trông chờ trước đây, tại một nơi thật lãng mạn, có cánh đồng cỏ, có một dòng sông, và đương nhiên ...với người mình thích, vậy mà tên đáng ghét nào đó đã cướp đi giấc mơ đẹp để đó...Nhưng điều làm nó băn khoăn lúc này, chính là một cảm giác rất quen thuộc khi người đó xuất hiện bên cạnh nó, nó không thể nào nghĩ ra được đó là cảm giác khi đứng gần hotboy nào. Nếu người đó là Đại Bảo thì sao, DU Du lắc lắc cái đầu “không, không thể được”, rồi nó tưởng tượng lần lượt đến hình ảnh Đốc Long, Thiên Tư, và Thiên Tứ, nhưng nghĩ đến chàng hotboy nào nó cũng lắc đầu, mong rằng điều đó đừng là sự thật, nó tự trấn tĩnh mình:

-Cũng may mà trong bóng tối, không ai biết, chứ không biết phải như thế nào nữa, thôi kệ, tạm thời quên chuyện này đi.

DU Du vừa nói, vừa chầm kín cái chăn lên đầu để che đi sự xấu hổ trên khuôn mặt, nó muốn hét thật to để xóa tan đi, nhưng không hiểu sao cái cảnh “kiss” đó cứ vờn vờn trong đầu nó, cả đêm Du Du loay hoay mà không tài nào ngủ được...

CHuyện gì đang xảy ra giữa những con người ở Itê? Chẳng phải Nhật Thy đã trở lại với Thiên Tư, và Ánh Linh đang thích Thiên Tứ sao? Còn người bí ẩn đã hôn DU DU là ai? Đêm nay mọi đều mang những tâm trạng riêng, nhưng chắc chắn một điều rằng, tất cả đều đang nghĩ về Du Du, người đã xuất hiện và đang làm đảo lộn cuộc sống ở Itê...Du Du đã bị cuốn vào vòng xoáy của họ mất rồi...

Hôm nay là ngày sẽ dán kết quả thi đợt 2 lên bảng. Lần trước, Thiên Tư không hề ngó ngàng đến kết quả của mình. Nhưng lần này thì khác, cậu ta sẽ đích thân đi xem, vì có đến 2 lời cá cược, một với bà bà, một với Đồ Nhà Quê, khiến cậu ta hồi hộp như lần chờ đợi chiếc xe điều khiển năm nào. Không phải chen lấn nhiều, vì vừa nhìn thấy Thiên Tư, hầu như mọi người đều dạt ra để chàng hotboy này vào. Thiên Tư bước ra, gương mặt không biểu hiện gì, thông thả về lớp. Quả thật khó có thể mà biết được những hotboy đang suy nghĩ gì, vì họ rất giỏi che giấu cảm xúc của mình (theo như lời Du Du). Ngược lại hoàn toàn với sự thông thả xem bảng điểm của Thiên Tư, Du Du phải dùng sức lực để có thể biết điểm. Khó khăn lắm mới chen được vào cái bảng. Cũng như lần trước, nó chỉ được giáp mặt phần phía dưới tấm bảng. Và rồi tất cả đều vô cùng ngạc nhiên khi có tiếng hét thất thanh, không ai khác là của Du Du...

Tâm hồn nó như đang bay bổng ở chín tầng mây, nó mừng mà không thể nói lên lời, dường như tất cả đang đứng về phe nó. Trước hết phải nói về kết quả thi của nó, đã lọt vào top 10 của Nhật Kim, và đứng thứ hạng khá cao, hạng 6. Thiên Tư vẫn đứng thứ 2 và Đông Nghi vẫn giữ vị trí nhất bảng, lại càng làm nó vui, vì 2 người mà nó yêu quý lại đứng đầu và nhì bảng như vậy. Niềm vui kế tiếp, Nobu cũng có tiến bộ hơn so với thứ hạng kì trước. Và niềm vui cuối cùng, đó là Thiên Tư, nó đã đạt được chỉ tiêu do lão phu nhân đề ra, cậu ta đã nằm trong top 20, và điều mà làm nó cảm thấy sung sướng hơn bao giờ hết, cậu ta không lọt vào top 10, mà chỉ đứng thứ 12, vậy mới gọi là may mắn không cơ chứ!

Du Du hãnh diện về mình vô cùng. Nhưng phải công nhận Thiên Tư quả thật rất giỏi, chắc cậu ta được thừa hưởng gen của INNO mà. Cậu ta tiến bộ rất nhanh, bằng chứng là từ 98 mà vượt lên hẳn hạng 12. Cũng nhờ những ngày dạy kèm cho cậu ta mà nó có thể ôn bài rất kĩ, và kết quả ngoài sức tưởng tượng. Nhưng dù có biết ơn cậu ta đến đâu, nó cũng phải đi đòi phần thưởng cho người thắng mới được, một yêu cầu buộc đối phương phải làm. Kế hoạch đã được lập sẵn trong đầu Du Du, có vẻ rất thú vị...

-Cậu phải thực hiện những điều trong tờ giấy này. Và đương nhiên nếu cậu không thực hiện thì cậu chỉ là một kẻ nuốt lời.

Du Du đưa cho Thiên Tư tờ giấy, vẻ mặt lém lỉnh đầy ẩn ý. Thiên Tư buộc lòng phải nhận vì thua đợt cá cược vừa rồi, cậu ta không thể lọt vào top 10 như đã nói, nhưng xem bộ cậu ta cũng không đau khổ gì, vì vẫn nằm trong top 20 theo yêu cầu của bà bà. Thiên Tư mở tờ giấy ra và đọc, có chút gì đó cảm thấy hơi vui vui, mà dường như không rõ lý do. Tờ giấy ghi: “ 8g30 sáng chủ nhật tại Công viên Cổ Đại, không được bỏ về vì bất cứ lý do gì”.

-Thưa lão phu nhân, đã có kết quả gửi từ Nhất Kim.

Lão phu nhân ngồi xem tờ giấy, hình như kết quả không làm bà mấy ngạc nhiên.

-Đúng là không nhìn nhầm người, chỉ con bé đó mới có thể thay đổi Thiên Tư. Kể từ cái ngày đó, không ai trong căn nhà này khuyên nhủ được nó, vậy mà con bé đó chỉ cần có hai tháng, mà nó đã học tốt lại như vậy. Có lẽ cô ta còn có thể thay đổi được cả INNO nữa...

Sáng chủ nhật.

-Đại Bảo, cậu sang đây làm gì, cả Thiên Tư và Thiên Tứ đều không có ở nhà.

-Mình không đến tìm 2 cậu ta. Mình đến tìm cậu.

Đại Bảo nháy mắt một cái làm cho Du Du khá bối rối.

-Hôm nay cậu không từ chối mình nữa chứ?

-Nhưng...

-Cậu yên tâm, chỉ là một cuộc dạo bộ ở công viên Cổ Đại thôi!

-Cậu bảo ở đâu cơ?

-Công viên Cổ Đại.

-Mình đồng ý.

Du Du đồng ý ngay tức khắc làm Đại Bảo khá ngạc nhiên. Vì trong đầu Du Du bây giờ không hề nghĩ đến một cuộc hẹn hò, mà là một cuộc theo dõi đầy thú vị...

Công viên Cổ Đại.

Thiên Tư đứng nhìn đồng hồ, đúng 8g35, cậu ta bắt đầu nôn nóng. “Cô ta dám đến trễ ư, mình sẽ cho cô ta biết tay. Sao cô ta lại hẹn ra đây thế này, bắt đầu thích tôi rồi chứ gì, nhưng mà đúng là Nhà quê không chịu nổi, thời buổi này ai lại hẹn hò ở Công viên cơ chứ!”. Thiên Tư đứng suy nghĩ, mặt vừa cau có, nhưng trong lòng dường như rất hào hứng vì cậu ta nghĩ rằng đây là một cuộc hẹn hò

-Xin lỗi mình đến trễ.

-Sao lại để tôi chờ như vậy?

Thiên Tư bỗng thấy hồi hộp và vui hơn hẳn khi cô ta xuất hiện, nhưng lại cố gắng giả bộ, đưa vẻ mặt bức mình quay lại, và vô cùng giật mình, trước mặt cậu ta bây giờ không phải Đồ Nhà Quê, mà là một cô gái lạ hoắc.

-Mình đi xe buýt, nhưng đợi mãi mới có tuyến đến đây. Mình xin giới thiệu mình là bạn của Du Du, tên Đông Nghi.

-Sao cô lại ở đây?

-Du Du bảo mình rằng cậu muốn hẹn đi chơi với mình.

Thiên Tư muốn bỏ đi ngay tức khắc khi biết bị cài một vỏ quá ngoạn mục, nhưng khi nhớ lại lời Du Du, nếu bỏ về bây giờ cậu ta sẽ trở thành người nuốt lời, với lại nhìn cô bé phía trước đang thở hổn hển chạy đến vì sợ trễ hẹn, Thiên Tư không đành lòng, chỉ biết quay qua một bên, và đưa nắm tay lên không trung :”Cô được lắm, Du Du”.

-Đây là bánh ngọt do tự tay mình làm, có phủ socola nữa, là dành cho cậu đó.

Thiên Tư khuôn mặt nhột nhột nghĩ đến chiếc bánh ngọt phủ socola đã ăn lần đầu tiên do Du Du làm, và thề không bao giờ đụng đến nữa, cậu ta đưa tay ra đỡ lấy cái bánh đầy miễn cưỡng. Không thềm cảm ơn một tiếng, vẻ mặt đầy lạnh lùng.

-Bây giờ chúng ta đi đâu?

-Đi đâu cũng được.

-Vậy thì đi!

Dù chẳng có chút gì dịu dàng, nhưng Đông Nghi vô cùng thích thú, chạy theo sau, cả trong lòng và bước chân của cô bé đều nhảy múa. Mặc dù được biết Thiên Tư đã có bạn gái là Nhật Thy, nhưng ước muốn của Đông Nghi là được một lần đi chơi với thần tượng của mình. Chính vì vậy mà cô bạn Du Du đã sắp xếp cho Đông Nghi một cuộc hẹn mà cứ ngỡ như mình đang mơ.

-Kết quả của cậu kì này rất tiến bộ, chúc mừng nhé!

-Cậu là người 2 lần đứng đầu bảng phải không?

-Cậu cũng biết chuyện đó à!

Đông Nghi vô cùng sung sướng khi nghe Thiên Tư cũng biết về thành tích của mình. Nó cứ ngỡ một hotboy như cậu ta sẽ chẳng quan tâm gì đến những chuyện như vậy. Nhưng Đông Nghi không hề biết, cậu ta chưa bao giờ quan tâm vị trí đầu bảng nào hết, mà chẳng qua cái tên của cô ta đã được Du Du nhắc đến hàng ngày hàng giờ trong những lần dạy học. Cô ta cứ nhắc đến như một thần tượng làm cho Thiên Tư đầy ngán ngấm, và cái tên đó cũng ám ảnh trong tâm trí cậu ta luôn...

-À, mình nghe nói cậu hay bắt nạt Du Du lắm à?

-Cái gì, cô ta có hiền gì cho cam mà bị bắt nạt.

Phản ứng của Thiên Tư làm Đông Nghi bật cười. Thái độ này y hệt khi Du DU nhắc đến Thiên Tư. Đúng là 2 người này như nước với lửa vậy.

-Thật ra Du Du rất dễ thương và vui tính!

-Cô ta mà dễ thương à, tính khí như con trai như vậy, có thằng con trai nào thích cô ta chắc là cũng có vấn đề.

-Vậy mà ở quê Du Du đã có người để ý rồi đó, nghe đâu sẽ cưới nếu Du Du đồng ý.

-Có chuyện đó nữa à!

-Phải, hôm nọ cậu ấy phải về quê gấp vì phải xem mắt đó! Nghe đâu anh ấy cũng đang sống ở Chu Rung.

-Hóa ra là vậy!

-Chúng mình ra khu vui chơi chơi trò chơi đi!

Thiên Tư vẫn đang suy nghĩ những lời nói của Đông Nghi, hóa ra hôm nọ cô ta về quê gấp là để đi xem mắt, đúng là... không hiểu sao khi nghe đến việc đó lại làm cậu ta khó chịu đến như vậy.

Khu trò chơi.

-Ừa cậu cũng ở đây à, Du Du? Lại đi cùng cả Đại Bảo nữa.

-À...à...mình chỉ là....

Thiên Tư dút tay vào túi quần, quay đi chỗ khác, vẻ mặt cau có vô cùng, không biết vì tức vụ bị lừa đi chơi cùng Đông Nghi hay vụ vừa rồi nghe kể Du Du đã về quê xem mắt, hay là vì....Du Du đang đi với Đại Bảo. Du Du thấy thái độ hờ hững, khó ưa của Thiên Tư đối với Đông Nghi liền lại gần, huých tay vào cậu ta.

-Tình cờ thôi, hay chúng mình đi chơi chung đi.

-“Ừ phải đó.” Đại Bảo tán thành.

-Ừa sao mọi người lại ở đây?

Cả 4 người quay lại khi có tiếng nói quen thuộc ở sau. Trước mặt họ, hiện giờ là Thiên Tư và Ánh Linh. Không ai không khỏi bất ngờ, nhất là Du Du, nó hơi bị sock, nhất là sau đêm sinh nhật vừa rồi với nụ hôn trên trán (tạm thời nó quên nụ hôn bất ngờ lúc cúp điện vì chưa xác định được hung thủ), nó đã rất vui. Nhưng còn lúc này..., hay là chỉ do nó bị lầm tưởng và nghĩ quá xa, chẳng qua cũng chỉ là cái hôn lên trán thôi mà. Nó nhìn 2 người mà không thể nói được lời nào. Thiên Tư nhìn vẻ lúng túng đầy ngốc nghếch của Du Du mà lắc đầu, cậu ta đành phải ra tay phá vỡ cái không khí đầy khó chịu lúc này.

-Đi thôi, chẳng phải bảo là đi chơi chung sao, bây giờ là 6 người.

-“Ồ, vậy thì hay quá, đi thôi.” Ánh Linh tán thành và thích thú, cô ta luôn là người sôi nổi, và đầy thu hút...

Cả 6 đứa thi nhau tham gia vào các trò chơi ở khu vui chơi. Xong rồi cùng nhau ăn kem, Ánh Linh luôn trò chuyện rôm rả và năng động. Không hiểu sao hôm nay Du Du lại im lặng, không giống nó hằng ngày tí nào. Ánh mắt nó hay nhìn trộm 2 người họ, mặc dù Thiên Tư không có cử chỉ gì thân mật với Ánh Linh, nhưng mà cả 2 đi cùng như vậy, chứng tỏ đã là 1 cặp rồi. Một buổi hội ngộ tại công viên Cỏ Dại mà lúc đầu Du Du tưởng rằng sẽ thú vị, vì sẽ theo dõi được Thiên Tư và Đông Nghi, nhưng bây giờ lại trở nên thật ảm đạm ...

19. Chương 18

CHƯƠNG 18: TÌNH CẢM BẮT ĐẦU PHỨC TẠP

Sau buổi gặp gỡ ở công viên Cỏ Dại, DU Du cảm thấy rất lạ, nó không thể nào ngủ được, cứ quay qua lại suy nghĩ....

- Tại sao hôm nay cháu lại ra đây? Có chuyện gì à?

- Có lẽ ăn như vậy sẽ giúp cháu bớt khó chịu hơn.

Du Du ngồi ăn tô mì trộn cùng quán gia Pix, 2 người cứ xì xụp húp lấy húp để, vừa nóng vừa cay, vừa ăn vừa xuyết xoa cái lưỡi, trông rất là khấn trương và bí mật, vì sợ mọi người trong nhà phát hiện. Nhưng nhờ vậy mà tâm trạng của nó dễ chịu hơn rất nhiều.

- Rồi, bây giờ có chuyện gì thì cứ nói ra để ngủ một giấc thật ngon.

- Bây giờ cháu hỏi ông cái này nhé! Đây là một người bạn của cháu nhờ cháu tư vấn. Cháu, à không, cô bạn cháu rất thích, à không, rất ngưỡng mộ một người, nhưng người đó đã hẹn hò với cô gái thích người đó, chứng tỏ người đó đã thích cô gái kia, và cô bạn của cháu coi như không còn cơ hội nữa phải không ạ?

- Cái gì mà lằng nhằng người đó, cô gái đó vậy.

- À, cháu cũng không biết diễn tả thế nào cho dễ hiểu nữa.

- Ta không biết tình cảm của tuổi trẻ lúc này thế nào. Nhưng đi chơi chung chưa phải là hẹn hò, mà hẹn hò chưa phải là đã thích nhau, và chưa phải là mất cơ hội cho người khác, chính vì vậy, cháu đừng có bi quan, mà phải tin vào bản thân mình.

Quản gia Pix nói những điều rất chí lý, rồi đứng dậy về phòng, nó nghiêng đầu suy nghĩ rồi lẩm bẩm lại những gì mà quản gia Pix đã khuyên, rồi nó há hốc mồm nhìn theo quản gia Pix:

- Đã nói không phải là cháu, mà là bạn của cháu mà!

Đông Nghi rất vui vì đã được đi chơi cùng thần tượng của mình, dù Thiên Tư có không thích đi chăng nữa, nhưng như thế đã là quá đủ. Ngày mai Đông Nghi sẽ hậu tạ bạn Du Du ra trò. Du Du thì đã khá hơn, nhờ những lời khuyên của quản gia Pix, nó cảm thấy có tự tin hơn, và có thể đẹp đi những hình ảnh lúc chiều. Còn về Ánh Linh, có phải đêm nay sẽ là một đêm tuyệt đẹp, vì Thiên Tư là người mà cô ấy thích cơ mà!

Thiên Tư nghĩ lại ánh mắt mà của Du Du khi nhìn Thiên Tư, chưa bao giờ cậu ta thấy một Nhà Quê năng động, hay cười mà hôm nay lại trở nên như vậy. “Nhưng mà sao mình phải nghĩ nhiều như vậy? Chắc là do mình tội nghiệp cho cô ta. Đồ Nhà Quê gốc ghêch đó, không chịu nói rõ tình cảm với Thiên Tư, mà lại để Ánh Linh tấn công trước. Mà hôm nay cô ta chơi khăm mình, dám sắp xếp một cuộc hẹn cho mình với người xa lạ. Để xem mình trả thù cô ta thế nào?”. Thiên Tư thầm cười và trong đầu đang nghĩ ra những kế sách chuẩn bị áp đặt cho Du Du.

Đại Bảo, những tưởng sẽ phải vui khi đã hẹn được Du Du đi chơi, nhưng hình như cậu ta đang rất trầm tư và suy nghĩ điều gì đó. Ánh mắt lặng lẽ nhìn tấm hình thuở nhỏ, chụp chung cùng 5 người bạn ở Itê, anh em INNO, Đốc Long, và 2 cô gái nhà NAMI. Cậu ta cầm lấy tấm hình, và xoa ngón tay lên khuôn mặt của một người trong đó...

Thiên Tư bước ra từ phòng tắm, ngồi vào bàn học, cậu ta cũng nghĩ đến cảnh đã bắt gặp ở công viên, Du Du đang đi cùng Đại Bảo, nụ cười rất tươi. Thiên Tư đưa bàn tay lên và chạm vào môi mình, nhớ cách đây một tuần,...hình như nó có...mùi cherry....

Chiếc xe INNO Gia chở 2 cậu chủ đi qua khỏi cổng trường Nhất Kim, bất chợt Thiên Tư nói với tài xế:

- Cho dừng xe lại!

Cả Thiên Tư và tài xế đều bất ngờ khi Thiên Tư vội vàng mở cổng đi ra.

- Có chuyện gì vậy?

- Anh cứ về trước đi, em có chuyện phải làm.

Nói rồi Thiên Tư chạy ngược về phía cổng trường. Thiên Tư quay đầu ra sau nhìn theo bóng Thiên Tư, nhưng không tài nào đoán được suy nghĩ của cậu em khó hiểu kia.

Du Du bước đi thững thờ, nó vẫn mãi suy nghĩ những gì xảy ra ở công viên Cổ Đại. Bỗng dưng nó phát hiện có một bóng người chắn ngang trước mặt nó.

- Ủa cậu chủ Thiên Tư, sao cậu chưa về, tôi thấy xe INNO ra khỏi trường rồi mà?

- Sao cô nói cậu chủ to vậy, không sợ ở trường phát hiện à?

- Bây giờ để tránh mọi người nghi ngờ, cứ lặng lẽ đi theo tôi, không được nói lời nào.

Du Du vừa đi vừa cau mày bực tức, không biết cậu ta định giở trò gì. Nó cúi gầm mặt xuống bước đi để che giấu cái mặt đang mặt mỗ của mình. Cứ cắm đầu đi mà không thèm nhìn đường, cho đến lúc đâm sầm vào người Thiên Tư thì nó mới vội vàng ngẩng đầu lên.

- Nay cô làm gì vậy, cố tình đúng không?

- Ừ thì cậu cứ cho là vậy đi.

- CỒ...cô...

Du Du thấy mình sai rõ ràng, nhưng không hiểu sao nó cứ thích trả treo với tên này.

- Chỗ này không có ai rồi đó, cậu nói nhanh lên đi, có việc gì?

- Hôm nay cô phải theo tôi đến chỗ này.
- Nhưng tôi còn công việc ở nhà!
- Tôi đã báo với quản gia Pix, cô đi công tác ở bên ngoài rồi, không có vấn đề gì.
- Nhưng mà đi theo cậu làm cái gì, ở đâu, và bao giờ mới xong, tôi phải về nhà tắm rửa, học bài, ăn uống nữa chứ!
- Thì cứ theo tôi thì biết!
- Nhưng sao tôi phải đi?
- Vì sau giờ học, cô là người làm của nhà tôi!
- “Thà tôi ở nhà dọn dẹp còn sướng hơn...” DU Du lăm lăm bước theo Thiên Tư. Còn Thiên Tư thì nở một nụ cười bí hiểm, đầy đắc chí.

Tại công viên Cổ Đại.

- Tại sao lại đến đây, mới hôm qua ở đây mà!
- Hôm qua là một ngày tồi tệ của tôi ở đây, nên bây giờ tôi muốn cô có cảm giác đó. Cảm giác bị bắt buộc đi với người mà mình không thích.
- Thôi được rồi, đó là lỗi của tôi đã không báo trước với cậu. Vậy bây giờ cậu muốn tôi làm gì?

Thiên Tư vẫn chậm rãi ngồi xuống ghế đá, trong sự sốt ruột, tò mò của Du Du. Nhìn thái độ đó càng làm cậu ta khoái chí.

- Bây giờ tôi khát nước, cô đi mua cho tôi đi!
 - Nhưng trong tiền lương của tôi không có liệt kê khoản phải chi cho cậu chủ.
- Thiên Tư nghiêng rằng một cái, tay cậu ta móc túi để lấy cái bóp, miệng lăm lăm :”Đồ Nhà Quê keo kiệt”. Nhưng móc hết túi này đến túi kia, cậu ta vẫn không thấy cái bóp của mình đâu. Thiên Tư chợt nhớ ra là để trong cái cặp, mà cặp thì để lại trên xe. Cậu ta cau mày, trách mình sao không chuẩn bị trước tình huống này. Như vậy thì mất mặt biết chừng nào, nhất là đối với con bé Nhà Quê này thì lại càng ...
- Ừm, hôm nay tôi cho cô cơ hội kiểm tiền, nếu bây giờ cô chi các khoản tôi nói, tôi sẽ trả gấp đôi chi phí đó.
 - Nhưng cậu không phải là người trả lương cho tôi.
 - CỒ...cô..
 - Thôi được rồi, tôi sẽ trả cái nợ hôm qua cho cậu.

Nói xong Du Du quay ngoắt mặt bỏ đi, về mặt thờ ơ của cô ta làm cho Thiên Tư tức đến lộn ruột. “Hôm nay đến đây là để trả thù cô ta, tại sao thành ra mình cảm thấy tức giận vậy trời, cũng tại cái bóp tiền xui xẻo...”

Thiên Tư đang ngồi nhón nhơ, bỗng chợt có một lon nước mát lạnh áp vào má mình. Cậu ta ngẩng mặt lên, thì ra đó là do Du Du đem về. Du Du ngồi xuống bên cạnh cậu ta thở hổn hển, khui lon nước của mình, vì quãng đường đi bộ đến chỗ mua nước cũng khá xa. Thiên Tư cầm lon nước nhìn nhìn rồi quát lên:

- Tại sao lại mua nước ngọt?
- Thì cậu bảo mua nước?
- Nhưng con trai ai lại uống nước ngọt.
- Thì cậu tự đi mua thứ cậu thích đi!
- Là người làm mà lại sai tôi như vậy à, có cần tôi nói lại với mẹ tôi thái độ làm việc của cô không, bây giờ cô còn đang trong giờ làm việc đó.
- Thôi được rồi, vậy cậu uống cái gì?

- Mua cho tôi thức uống gì mà của con trai hay uống đó.

Du Du bắt đầu nóng mặt, nhưng nó phải nhường nhịn cậu ta, vì nó sợ sự việc đến tai của bà chủ. Nó không muốn bà chủ có ấn tượng xấu về nó, nhất là trong công việc.

Một lát sau, Du Du thở hổn hển đem lại chỗ ghế đá lon nước. Nhìn vẻ khấn trương, trán đầy mồ hôi của Du Du làm cho Thiên Tư rất hả dạ. Cầm lon nước trên tay, cậu ta cau mày:

- Tại sao là nước tăng lực?

- Thì tôi thấy con trai hay uống nước đó mà!

- Nhưng tôi thích uống cà phê!

Rõ ràng là Thiên Tư đang thích hành hạ nó đây mà. Nó vừa dốc sức thở, vừa nhìn cậu ta bằng ánh mắt căm thù. Ngược lại, Thiên Tư thì đang cười rất đều. Nhưng khuôn mặt nó bỗng dưng chuyển đổi nhanh chóng, nó nhếch mép một cái, rồi từ cái tay này giờ vẫn ở sau lưng, quăng ra 1 bịch rất nhiều lon nước:

- Đó, cà phê, bia, nước suối...cái gì cũng có. Sớm biết cậu sẽ như vậy mà!

Thiên Tư ngạc nhiên vô cùng, cái miệng đang cười bỗng há hốc, nhưng quả thật là Đồ Nhà Quê này cũng không phải tay vừa.

- Ồ, nghĩ lại sao không thấy muốn uống nữa, thôi cô cứ chịu khó cầm đồng lon này đi, khi nào tôi khát sẽ uống.

Nói rồi cậu ta đứng dậy đi, mặc cho Du Du chưa kịp nghỉ ngơi sau vụ đi mua nước đầy vất vả vừa rồi. Nó vừa phải thu gom đồng nước, vừa vội vàng chạy theo Thiên Tư: “Đi đâu nữa đây?”

- Bây giờ tôi với cô sẽ chơi trò chơi cảm giác mạnh này!

Du Du nhìn lên một chiếc thuyền to kinh khủng đang chao đảo trên không, người chơi đang la hét, làm cho nó tái hết mặt mày. Mới hôm qua nó đã chứng kiến cảnh mấy cô gái bước xuống mà nôn ọe ra tùm lum. Nó lắc đầu đầy sợ sệt;

- Không đâu, tôi không chơi trò này đâu...

Nhìn thái độ đó của Du Du làm cho Thiên Tư càng phải bắt ép được cô ta lên con thuyền trò chơi đó. Cậu ta kéo thật mạnh tay Du Du đi, mặc cho nó cố phản kháng thế nào...Cho đến khi ngồi trên con thuyền, mặc dù trò chơi chưa bắt đầu, tay nó đã nắm chặt thanh sắt trước mặt, toàn thân run rẩy. Thiên Tư không thể nào nhịn được cười, quay sang nói với nó.

- Cô làm gì ghê gớm vậy, chỉ là trò chơi thôi mà, thật là Nhà Quê, mà nếu có sợ quá thì cứ dựa vào tôi nè.

Thiên Tư kê sát vào tai nó để nói mấy lời đầy trêu chọc, làm nó tức điên lên, nhưng nó không dám buông tay ra để đẩy cậu xa nó ra, nên đành im lặng chờ trò chơi bắt đầu.

Người nhân viên ra hiệu trò chơi sắp bắt đầu, tim nó bắt đầu đập rất mạnh, theo từng âm thanh của máy móc đang hoạt động, con thuyền từ từ chao đảo, lên cao từ từ, rồi hạ xuống, rồi lại lên cao hơn, hạ xuống, và cho đến lúc nó cảm thấy cao ơi là cao, thấy mình đang lơ lửng trên không, nó bắt đầu cảm thấy rất sợ hãi và chuẩn bị hét thật to, nhưng mà có một điều đã ngăn tiếng hét của nó lại, sự việc đã hoàn toàn thay đổi....

Mời các bạn đón đọc chương 19: I'M SO SORY

20. Chương 19

CHƯƠNG 19: SO SORRY

Du Du và Thiên Tư từ trên con thuyền bước xuống, mọi người xung quanh ai cũng phải nhìn theo lấy làm ngạc nhiên và khúc khích cười. Du Du cười ngượng ngạo, cảm thấy vô cùng xấu hổ. Tay nó dìu Thiên Tư, cậu ta đang chóng mặt, bước đi không vững, khi ra khỏi con thuyền, vội vàng tìm gốc cây để mà “xả” ra. Nhìn dáng bộ tội nghiệp, nó lắc đầu, vừa lấy tay vỗ vỗ vào vai cho Thiên Tư có thể nôn ra hết, vừa nhắc lại những gì cậu ta đã trêu chọc nó.

-“Nếu như mà cô sợ thì cứ dựa vào tôi”, không biết ai lên đó nắm chặt tay ai và dựa vào ai!

-Cô đừng... nói ... nữa.

-Nhìn cậu khỏe mạnh như vậy, có ai ngờ lại là người nhát gan nhất trên con thuyền đó. Lúc đầu tôi cũng sợ và định hét lên, nhưng thấy cậu hét to và sợ đến xanh cả mặt, tôi và mấy người chơi khác cười muốn vỡ rốn trên đó luôn.

-Tôi xin cô đó.

-Hóa ra cậu cũng có điểm yếu, nếu đem chuyện này dán lên bản tin trong trường không biết các fan của cậu sẽ phản ứng ra sao?

Thiên Tư bỗng quay phắt người lại nắm lấy vai Du Du rồi đẩy vào thân cây, hành động quá nhanh, và bị va mạnh vào cây nên Du Du cảm thấy đau vô cùng.

-Cô có thôi đi không?

Mắt Du Du tròn vì ngạc nhiên vì sự tức giận bất thành linh của cậu ta. Thiên Tư cũng đang nhìn chăm chăm vào đôi mắt đang mở to đáng yêu kia, cảm giác hồi hộp rất lạ kì, không hiểu sao tim cậu ta lại đập nhanh đến như vậy. Thiên Tư nới lỏng tay, Du Du vội vàng thoát ra, xoa xoa lấy cái vai bị cậu ta nắm rất chặt.

-Cậu làm tôi đau đó, tôi muốn về nhà!

Thiên Tư này giờ cũng đang bối rối, nhưng định thần lại, cậu ta phát biểu một câu lãng nhách:

-Tôi muốn ăn kem!

-Cậu định hành hạ tôi đến bao giờ nữa đây?

-Đến khi nào tôi thích.

-Cậu...cậu...

-Vậy cô có đi mua không?

-Kem gì?

-Kem mà con trai thích ăn.

Du Du liếc một cái nhưng biết sẽ không làm gì được, nó đứng dậy bỏ đi trong tức giận. Còn Thiên Tư thì ngồi phịch xuống ghế đá, tay đưa lên tim, cố nhớ cảm giác lúc này.

-Trời ơi, không ngờ trò chơi cảm giác mạnh lại đáng sợ như vậy.

Du Du trở về, trên tay cầm cây kem, tiến đến gần Thiên Tư. Cậu ta định đưa tay ra nhận, nhưng chưa kịp thì Du Du đã đưa lên và mút một cái.

-Gi vậy?

-Thì cậu bảo mua loại kem con trai thích ăn.

-Đúng vậy!

-Theo tôi thấy thì con trai hầu như không thích ăn kem, vì con trai rất ghét ăn ngọt, vì vậy lần này cậu nhin đi.

Thiên Tư tự dưng bị á khẩu, vì những điều của Du Du rất có lý.

-Giờ thì về được chưa?

-Chưa, tôi đang muốn đi ăn tối.

-Cậu đừng có vô lý như vậy, cũng hết giờ làm rồi, cậu trả thù tôi như vậy cũng đủ rồi, tôi không muốn đi chung với cậu nữa.

-Thì đi ăn bữa tối xong rồi về, cô không đói à?

Hai đứa bước vào quán ăn ven đường. Thiên Tư có vẻ như rất thích thú, vì đây là lần đầu cậu ngồi quán lề đường. Thái độ y hệt như trẻ con, cứ ngoái đầu ngấm hết thứ này thứ nọ, như là những thứ lạ lùng lắm. Trông thật đáng ghét. Khi món ăn được dọn ra, cậu ra ngồi ăn ngon lành, cảm giác rất là sung sướng.

-Nói thật với cô đây là lần đầu tiên tôi ăn mấy món ăn rẻ tiền mà ngon như vậy.

-Ừ!

-Cô phải nói là “dạ” chứ, người hầu!

-Dạ!

-Đây cũng là lần đầu tôi ngồi ở vỉa hè như vậy, lỡ có ai trong giới làm ăn mà phát hiện cậu chủ nhà INNO ngồi đây thì tôi chết chắc!

-Dạ!

-Sao cô như cái máy vậy.

-Tôi không có gì để nói và cũng không muốn nói với cậu.

-Vậy thì cô ngồi nghe tôi nói thôi. Đây cũng là lần đầu tiên tôi uống nước bằng lon ở công viên.

-Và cũng là lần đầu tiên chơi trò chơi cảm giác mạnh.

Nói đến đây thì Thiên Tư không dám dă động đến nữa, nhớ đến cảnh mất mặt lúc chiều, thật là không thể biết giải thích thế nào...

-Xong rồi, cô thanh toán đi.

-Tôi làm gì còn tiền!

-Đừng đùa nữa.

-Suốt từ chiều đến giờ tôi đã mua nước, chơi trò chơi, mua kem. Bây giờ trong người không còn đồng nào hết.

-Vậy phải làm sao bây giờ?

-Tại sao cậu không trả tiền?

...

* 10 phút sau:

Du Du hậm hực, lau mồ hôi trên trán, nhìn Thiên Tư đang ngồi chễm chệ trên ghế ngấm ngấm mọi thứ, trong khi nó phải ngồi rửa đồng chén bát cao ngất ngưỡng. Thật là vô lý khi mà cậu ta đòi vào ăn, mà người lãnh hậu quả lại là nó. Cũng may mà chủ quán không ác đến nỗi nào, chỉ bắt phạt tội nó rửa hết đồng chén bát. Mà cậu ta là cậu ấm nhà INNO, sao lại có thể đụng vào mấy việc này. Càng nghĩ nó càng cảm thấy bức tức, cái tay vùng mạnh xuống, xà bông trơn làm cái chén rớt xuống nghe cái “Xoảng” rất to, khiến ánh mắt hình viên đạn từ nhiều phía đang hướng về nó, Du Du vội vàng cúi mặt xuống, run sợ thu dọn hậu quả trong tiếng cười khúc khích của một tên đáng ghét.

-Bây giờ thì về được chưa?

-À, ừ, được rồi.

Thấy vẻ mặt khó chịu của Du Du, Thiên Tư phải vội vàng đồng ý. Dù gì hôm nay cũng hành hạ cô ta thế là đủ rồi.

-Trời ơi, tuyến xe buýt về nhà đã hết rồi.

-Ai nói với cô là tôi sẽ đi xe buýt?

-Vậy thì về bằng cách nào?

-Thử vẫy taxi xem sao.

Du Du ngại ngần bước ra vẫy taxi, còn Thiên Tư chỉ biết đứng cười nhìn cử chỉ luống cuống lần đầu gọi taxi của Đồn nhà quê này. Nhưng kì lạ thay, không có chiếc taxi nào ngừng lại, mà còn nhìn tụi nó bằng ánh mắt đầy thờ ơ, lạ lùng. Du Du cố sức vẫy nhưng dường như vô ích.

-Sao kì lạ vậy, chẳng lẽ họ biết ta không có tiền?

-KHông phải vậy đâu, vì tôi và cô đều mặc đồng phục học sinh...

-Vậy thì sao?

-Bây giờ cũng đã tối rồi. Một trai một gái mặc đồng phục, lại đi chung với nhau như vậy, họ không muốn nghĩ xấu cũng không được.

-Cái gì, tôi với cậu...

-Tôi sẽ gọi điện cho người đến đón.

Thiên Tư móc trong túi quần ra, nhưng vẻ mặt lại thay đổi nhanh chóng, lục hết túi quần này đến túi quần nọ, cậu ta mới chợt nhớ ra là để trong cặp trên xe lúc chiều. Cậu ta nhăn mặt và thở dài một cái. Không biết phải nói với Đồn Nhà Quê thế nào.

-Cậu không đem điện thoại đúng không, đúng là hôm nay đi với cậu là một ngày thật xui xẻo.

-Này cô đi đâu đó.

-Thì đi bộ về chứ sao!

-Nhưng mà xa lắm đó.

-Vậy cậu cứ đứng đó chờ, khi tôi về đến nhà thì sẽ gọi người đến đón cậu.

Nghe vậy, Thiên Tư vội vàng chạy theo vì không muốn bị bỏ lại một mình. Du Du bước thật nhanh hướng về khu Ite. Trong lòng cảm thấy có điều gì đó rất khẩn trương...

Cánh cửa cao cao của INNO Gia bật mở, Du Du và Thiên Tư bước vào trong sự ngạc nhiên. Mọi người trong nhà đang tụ tập đầy đủ, khi nhìn thấy họ, đồng loạt người làm đều bu vào Thiên Tư.

-Trời ơi cậu chủ, cậu làm chúng tôi lo quá, đang định báo với bà chủ là cậu mất tích.

Thiên Tư vẫn ngỡ ngàng, từ trên cầu thang Thiên Tư bước xuống, vẻ mặt cũng đầy hình sự.

-Sao em đi đâu mà không báo với ai trong nhà, mà cũng không mang theo điện thoại di động nữa?

-Em chỉ...

Thiên Tư quay sang nhìn Du Du đang bị bỏ rơi, sau sự săn đón của mọi người trong nhà đều đang dành cho cậu ta.

-Thôi được rồi, về nhà an toàn là được rồi, mọi người ai vào việc nấy đi!

Mọi người tản ra, người chuẩn bị nước tắm, bà Khaly thì đi làm đồ ăn tối cho cậu ta. Du Du đứng gần đó, chứng kiến mọi cảnh từ này giờ, nó "hú" một cái, trong lòng không biết biểu hiện đó là do cái gì. Chị Uyên Thanh sau khi mọi người đi hết, mới mon men lại gần Du Du.

-Em đi đâu vậy, chị tìm em suốt, nhưng không cách nào liên lạc với em được.

-Em đi với cậu Thiên Tứ đó!

-Bố mẹ em lên đây thăm em mà không gặp được em, họ buồn lắm, và đã về rồi.

-Cái gì, chị nói cái gì?

Du Du không tin vào tai mình, nó nắm lấy vai chị Uyển Thanh và hét lên, làm mọi người trong nhà đều phải quay lại.

-Bố mẹ em lên đây ư? Sao chị không giữ họ lại dùm em.

-Bố mẹ em theo nhờ xe người ta lên đây, họ nhớ em quá nên muốn gặp mặt em, nhưng mà...lại không gặp được.

Bỗng dưng từ khoeo mắt Du DU bắt đầu rưng rưng, nó đã có cảm giác gì đó không yên tâm trong ngày hôm nay, nó muốn về nhà, nhưng chính cái tên xấu xa đó cứ giữ nó không cho nó về, để mất cơ hội gặp bố mẹ. Xa gia đình, xa quê hương là một điều khó khăn với Du Du, bởi vậy, dù chỉ là hơi gió, hay là món quà nhỏ từ Đum Cha cũng đủ làm nó hạnh phúc lắm rồi, nhưng lần này, bố mẹ đã đích thân lặn lội xa xôi lên thăm nó, vậy mà...Nó bậm môi lại, ngăn không hét lên, ánh mắt nó long lanh rồi sắc lên, hướng về phía Thiên Tứ. Nó tiến lại gần cậu ta.

-Tất cả là tại cậu, cũng tại cái sở thích quái gở của cậu mà tôi không được gặp bố mẹ. Cậu có biết khó khăn lắm họ mới có thể lên đây được không, họ không có tiền, không có thời gian, vì nhớ tôi mà họ phải đi nhờ xe lên tận đây, vậy mà vì cái lý do vớ vẩn gì mà tôi phải...

Du Du chợt thấy mọi người trong nhà đều đang trở tròn mắt nhìn nó đầy sững sờ, cả Thiên Tứ cũng đang nhìn nó đầy bất ngờ. Nó đang la cậu chủ của mình, như vậy thì thật là vô lễ. Nhưng nó giận quá, và không kiềm chế nổi mình. Nước mắt lúc này đã thật sự trào ra, nó không biết phải làm như thế nào, đành ôm mặt chạy nhanh về phía phòng mình, Thiên Tứ vẫn đứng đó không nói gì, không ngờ sự việc lại trở nên thế này...

Du Du ngồi chống cằm ở ngoài vườn, đã lâu rồi không viết thư cho ba mẹ, nó rất nhớ mọi người. Không biết họ dạo này có khỏe không và có mập ra chút nào không. Nếu họ cứ lo làm để trả nợ rồi sinh bệnh ra nữa thì thật là đau lòng. NGHĩ đến hình ảnh ba mẹ đến đây trông đứng trông ngồi chờ nó về, Du Du lại bắt đầu sụt sịt, không biết sao lúc này nó lại ghét tên Thiên Tứ đến như vậy.

-Cô bé đang nhớ nhà à?

-Thiên Tứ!

-Bố mẹ cũng rất là nhớ cô bé, họ nhắc lại rằng cô bé cứ yên tâm học hành, vụ mùa đều đang ổn.

Du Du rưng rờ hắt lên, khi nghe những gì có liên quan đến bố mẹ.

-Họ còn nói gì nữa không?

-Đây là bánh mà họ đem từ quê lên.

DU DU cầm lấy những chiếc bánh quen thuộc mà mẹ hay làm, vui mừng không thể tả, đã lâu rồi, nó không được ăn loại bánh này, vì ở CHu Rung không hề có. Nó vội vàng lấy ra đếm: "Một chiếc cho bà Khaly, một chiếc cho lão Ô, một chiếc cho chị Uyển Thanh..." NGồi nhắm đếm một hồi, nó chợt hét toáng lên:

- Thôi chết, không đủ bánh để chia cho mọi người!

Thiên Tứ nhìn thái độ của nó mà không nhịn nổi cười, cậu ta tiến lại gần và xoa xoa cái đầu của nó,

-Yên tâm đi, mọi người đều đã đủ phần, bố mẹ cô bé đem lên đây rất nhiều để làm quà cho mọi người, phần này là dành riêng cho con gái đó.

-Thật vậy à, vậy...nếu cậu không chê thì ngồi xuống đây cùng ăn nhé.

Thiên Tứ kéo ghế ra và từ từ ngồi xuống, cậu ta cũng hiểu kì loại bánh kì lạ này, nhìn sự yêu cầu trở lại của Du Du, Thiên Tứ cảm thấy có gì đó vui lây. Cậu ta móc chiếc điện thoại của mình ra và đưa cho Du DU xem.

-À, có cái này, có lẽ cô bé sẽ rất thích!

-Là gì vậy cậu chủ?

-Là hình tôi chụp bố mẹ cô bé, vì biết rằng đã lâu cô bé không được gặp họ.

Du DU há hốc mồm, vội kéo lấy chiếc điện thoại và nhìn vào những tấm hình, nó lấy tay che miệng lại để ngăn mình không hét lên vì sung sướng.

-Cô bé cứ giữ lấy và từ từ mà xem, cảm ơn những chiếc bánh, rất ngon...

Du Du nhìn theo dáng Thiên Tứ đi vào trong, ánh mắt nó long lanh, và thầm cảm ơn biết bao. Thiên Tứ lúc nào cũng tốt và luôn gây cho nó những bất ngờ hạnh phúc. Hình chụp rất nhiều, lại còn có những đoạn quay phim mà ba mẹ nó nhắn nhủ với nó. Ôi giọng nói quen thuộc của ba mẹ, Du Du nằm dài ra và coi đi coi lại, cảm thấy rất là nhớ mọi người, nước mắt nó lại bắt đầu tuôn trào...

Gió nhẹ thoảng ra ngoài sân vườn, Du Du đã ngủ thiếp đi từ lúc nào không biết, Có tiếng bước chân phía sau lưng, Thiên Tứ đang tiến lại gần, vẽ mặt vô cùng hối lỗi. Cậu ta cũng không quên mang theo một chiếc chăn và đắp lên người Du DU, ánh mắt nhìn nó đầy lặng lẽ, có thể lời này rất khó khăn khi nói trước mặt Du Du, cậu ta chỉ có thể thì thầm vào lúc như thế này: "Xin lỗi..."

21. Chương 20

CHƯƠNG 20: THẤT TÌNH LÀ VẬY SAO?

Giờ ra chơi, Du Du cố tình đi ngang sang A1, thập thò kiếm Thiên Tứ. Chiếc điện thoại từ tối hôm qua vẫn chưa có cơ hội trả lại. Nhưng dường như cậu ấy không có trong lớp. Du DU hơi thất vọng một chút, vì nó rất mong được gặp mặt cậu chủ, Du Du thất thểu đi vòng vòng, mong rằng có thể bắt gặp cậu ấy ở đâu đó.

Thiên Tứ đang tiến về phía sân sau của trường, tay đút vào túi quần, cậu ta bước đi rất dứt khoát và có khí thái. Chiếc bông tai một bên lấp lánh lên cùng với ánh nắng buổi sáng, làm cho khuôn mặt càng trở nên mờ ảo và ...rất là thanh tú, và đầy thu hút. Có thể nói Thiên Tứ bước đến đâu thì những cô gái lớp khác sẽ ngả rạp hết theo hướng đi của cậu ta. Không bao giờ xuất hiện nụ cười ở trường, và lúc này cũng vậy vẻ mặt rất lạnh lùng, dù cho người hẹn cậu ta ở đây là Nami Ánh Linh.

-Tớ biết cậu không thích mọi người bàn tán, nên hẹn cậu ra đây để đưa cơm hộp do tớ tự tay làm.

Ánh Linh đưa hộp cơm xinh xắn trên tay mình ra. Thiên Tứ vẫn đứng lặng thinh thờ ơ, tay không hề nhúc nhích, vẫn nằm yên trong túi quần. Sau một khoảng không gian im lặng khá lâu, Thiên Tứ mới đưa tay đỡ lấy hộp cơm.

-Được, lần này tôi sẽ nhận, nhưng lần sau đừng làm như vậy nữa, để mọi người khỏi hiểu lầm.

Nói rồi Thiên Tứ lạnh lùng quay lưng đi mặc cho Ánh Linh đang đứng sững sờ vì những lời nói vô tình kia. Vừa lúc đó, từ xa, Du Du đã thấy Thiên Tứ, nó vui mừng tiến tới, nhưng bước chân chợt khựng lại, toàn thân nó như có một vật nặng ghì xuống, đến nỗi cảm thấy ngộp thở và nặng nề. Trước mắt là một cảnh tượng đáng lẽ ra nó không nên chứng kiến. Ánh Linh từ phía sau Thiên Tứ, kéo tay cậu ta lại, và bắt chợt cô ta kiễng chân lên, giữ lấy khuôn mặt Thiên Tứ, và hôn vào môi của cậu ta....

Toàn thân Du Du nóng bừng lên, không vững được nữa, nó lùi lại, và vội vàng quay lưng chạy đi thật nhanh để họ không nhìn thấy. Đến khi có chỗ để nấp vào, nó mới có thể nhớ được những gì đang xảy ra. Tại sao con tim lại đập liên hồi và mạnh đến như vậy, cảm thấy rất đau ở đó. Cảm giác này là như thế nào, chẳng lẽ...đó là tình yêu sao?

Thiên Tứ vội vàng đẩy Ánh Linh ra. Giọng nói đầy tức dứť khoát.

-Cậu đang làm gì vậy?

-Chỉ muốn cậu cảm nhận thể nào thôi?

-Ngay từ đầu đã nói rõ ràng, vì cậu đang cần người an ủi, nên tôi đã trò chuyện và cùng đến công viên, nhưng quan hệ của chúng ta chỉ tới đó.

-Chẳng lẽ cậu không có chút cảm giác nào với mình?

-Ánh Linh, tôi chỉ xem cậu như một người em gái, và đừng làm như vậy một lần nữa, để cho chúng ta phải khó xử..

-Chẳng lẽ cậu đã thích người khác?

Thiên Tứ im lặng, cậu ta không nói gì thêm mà quay bước bỏ đi. Ánh mắt Ánh Linh đang rưng rưng lên, vì cô vừa nhận một lời từ chối đầy đau lòng. Chẳng lẽ, là một hotgirl mà cô phải thất bại lần thứ 2 trong tình yêu hay sao?

DU Du bước lên sân thượng, tâm trạng nó đang bị xáo trộn lên tất cả, đây là cảm giác gì vậy, tại sao lại rất khó thở và rất là đau...

-Cậu làm sao vậy?

Nó giật mình quay lại, Đốc Long xuất hiện ngay sau lưng, nó vội vàng giữ giọng nói như bình thường.

- À, không có chuyện gì, chỉ đang suy nghĩ thôi.

Nó nhìn Đốc Long đang trầm tư.

-Cậu lại có chuyện buồn à?

-Mình sắp sang nước ngoài du học.

-Hả, cái gì?

-Mình làm thủ tục sắp xong rồi.

-Cậu không đùa đó chứ, tại sao?

-Gia đình mình muốn mình học thêm nhiều kĩ năng mới ở bên nước ngoài để sau này kế nghiệp gia đình, với lại ba mình đang ở bên đó...

DU Du nắm chặt lấy vai Đốc Long, lay lay như không tin vào tai mình,

-Có phải vì chị Nhật Thy không?

Đốc Long không trả lời, ánh mắt cậu ta nhìn ra xa xăm. Khoảng không gian im lặng của 2 đứa chính là câu trả lời.

-Đúng, mình đi vì mình không thể đối mặt với 2 người họ. Hôm sinh nhật của Thiên Tư và Thiên Tứ là buổi gặp cuối cùng với những người bạn ở Itê.

-Cậu đừng trốn chạy, tớ với cậu chỉ mới bắt đầu là bạn chưa được bao lâu. Cậu hãy chiến đấu vì bản thân mình đi chứ, cậu còn chưa nói với chị Nhật Thy là cậu vẫn còn thích chị ấy mà?

Mắt DU Du bắt đầu rưng rưng, nó không biết vì sao mình lại khóc, khóc vì Đốc Long thật cô độc, khóc vì Đốc Long đã không dám giành lấy Nhật Thy, và khóc vì nó cũng giống Đốc Long, không dám nói lòng mình với Thiên Tứ. Tại sao 2 đứa cô đơn như nó và Đốc Long lại có một kết cục như vậy. Đốc Long lấy tay gạt nước mắt đang vương trên mặt nó, rồi bỗng dưng... ôm nó vào lòng. Du Du khá bất ngờ, nhưng nó không muốn đẩy Đốc Long ra, giọng nó run run:

-Cậu có thể thay đổi được không, nếu không giữ được Nhật Thy thì cậu vẫn còn có thể tìm kiếm được một người con gái khác cơ mà!

-Nếu có lý do nào ở lại, chắc chỉ có thể là vì cậu mà thôi!

-Tớ...tớ xem cậu là một người bạn tốt!

-Chính vì thế mà tớ phải đi, vì tớ...sợ sẽ thích cậu mất thôi.

Tiếng khóc của Du Du càng lớn hơn nữa, nó không muốn cậu ấy ra đi, nhưng lại không thể làm gì được, vì rằng nó không thể để Đốc Long hiểu lầm tình bạn mà nó dành cho cậu ấy, một tình bạn rất đặc biệt. Đốc Long mỉm cười, khuôn mặt lạnh như băng đã biến mất. Cậu ta đang ôm nó trong tay. Đốc Long sợ rằng nếu ở lại nơi đây, cậu ta sẽ có tình cảm với Du Du như đã từng có tình cảm với Nhật Thy, để rồi Nhật Thy cũng chỉ xem cậu ta như một người bạn thân. Cậu nói năm nào của Nhật Thy làm cậu ta đau lòng, Nhật Thy đã chọn Thiên Tư, và bây giờ trong ánh mắt của Du Du, Đốc Long cũng thấy hình ảnh của Thiên Tư.

-Cậu ngốc quá, ta vẫn còn cơ hội gặp nhau mà. Tớ cũng chưa đi ngay được, chắc phải đợi hết năm học này. Nhưng tuyệt đối cậu không được nói với ai biết, nhất là với INNO, có được không?

-Được, được, mình không nói..

Cả 2 đứa đều không để ý rằng có tiếng chụp hình từ phía xa xa...

Du Du hầu như tránh mặt cả Thiên Tư và Thiên Tứ, vì nó biết rằng gặp cả 2 người đều không nên. Ngoại trừ những lần dạy kèm bắt buộc phải gặp Thiên Tư, nó cố tạo cho mình vẻ mặt lạnh lùng và nghiêm túc. Thiên Tư chỉ lặng lẽ ngồi nhìn nó giảng bài, lòng cảm thấy rối bời, không biết nói lời nào để nó bỏ qua. Thật ra DU DU cũng không để bụng, nhưng tiêu chí của nó bây giờ là tránh xa cậu ta, để đừng đắc tội như lần trước. Lúc đó mọi người làm trong nhà đều xanh mặt lên vì nó. Chưa từng ai dám nói năng với cậu chủ INNO như vậy. Du Du đã vô tình tạo nên một ấn tượng rất “anh hùng” trước mặt tất cả người làm trong nhà.

Còn về Thiên Tư, nó chỉ tưởng trước đây là cảm giác của những tuổi mới lớn, rung động trước một chàng hotboy tốt bụng, cũng giống như những cô gái khác trong lớp, mơ tưởng đến Thiên Tư như thần tượng, và cảm thấy thích nói chuyện với cậu ta, chỉ có vậy thôi. Nhưng dường như lần này nó có thể cảm nhận được, là một cảm giác hoàn toàn khác. Không phải thất vọng khi thấy thần tượng của mình đã có bạn gái, buồn vài ngày rồi thôi, mà là một cảm giác rất khó tả, nó đã khóc rất nhiều khi nghĩ đến cảnh tượng đó, hai người họ rất đẹp đôi. Đôi lúc nó cũng đã nghĩ rằng Thiên Tư thích nó, hôn lên trán nó hôm sinh nhật, giúp nó hết việc này việc nọ, xuất hiện kịp thời khi nó cần, và luôn biết cách làm cho nó cảm động. Có lẽ nó quá mơ mộng, một người làm như nó lại dám mơ tưởng đến hotboy, đến cậu chủ, thật chẳng ra gì, điều tốt nhất bây giờ nó có thể làm là tránh mặt Thiên Tư, để con tim bớt đau và tránh bị lầm tưởng như trước đây.

Nó dạy học mà như người mất hồn, làm cho Thiên Tư cảm thấy rất lo, vì nghĩ lỗi của mình rất là nặng, nên cô ta mới thành ra như vậy đến mấy ngày liền. Khi Du Du đứng dậy kết thúc buổi học, thất thểu đi ra phía cửa, Thiên Tư mới lấy hết can đảm để gọi lại:

-Chuyện hôm trước,...

-Sao?

-Tôi không cố ý, vì tôi mà cô không được gặp ba mẹ...

-Tôi quên chuyện đó rồi, cậu cũng không cần phải áy náy, vì tôi là người làm của cậu cơ mà.

Nó nhấn mạnh chữ “người làm” không phải để chỉ trích cậu ta, mà để tự nhắc nhở bản thân mình về khoảng cách với những cậu chủ ở INNO. Nó bước ra khỏi phòng, làm cho Thiên Tư không những không bớt áy náy, mà lại còn nặng nề hơn, vì cậu ta vẫn nghĩ đó là lỗi của mình.

- Du Du, xin lỗi.

Ngày ngày khuôn mặt nó ỉu xiu, làm cho mọi người làm trong nhà cũng không thể nào tươi cười được, không khí u ám của INNO Gia đã trở về lại như trước. Thiếu tiếng nói cười, thiếu những câu hỏi ngu ngơ, thiếu những sự giúp đỡ hằng ngày của Du Du, thiếu những tiếng đổ bể do tính vụng về của nó, mọi người dường như cũng mất sức sống hẳn. Nó đã nhờ chị Uyên Thanh đổi cho nó công việc lau dọn ở phòng khách. Mỗi khi lau dọn, nó nghe tiếng của cả 2 cậu chủ là nó vội vàng lẩn đi ngay để tránh mặt. Hoặc vô tình thấy ở đâu đó là tìm ngay chỗ để trốn. Đến lớp, về nhà dường như cũng như người mất hồn vậy. Tại sao lại trở

nên như vậy, nó đang nhấn chìm chính cuộc sống của mình chỉ vì thất tình. Bây giờ nó mới hiểu nỗi đau khổ của Đốc Long. Nhưng nó không thể tiếp tục như vậy được, lúc nào cũng khuyên nhủ Đốc Long vượt qua, mà bản thân mình lại không làm điều đó được, nó không còn là chính mình nữa. Làm thế nào để có thể quay lại cuộc sống trước đây?

Thiên Tứ bước ra sân vườn sau, cậu ta dõi mắt về chiếc bàn quen thuộc, về mặt có gì đó rất lạ, đã lâu rồi, không thấy bóng dáng, không nghe giọng nói của một ai đó, cảm giác thật là buồn...

-Đốc Long, ta có thể nói chuyện một lát được không?

Đốc Long nhìn Nhật Thy ngay trước mặt mình đầy bất ngờ, phút chốc cậu ta quay lưng lại và buông ra câu nói cộc lốc:

- Có gì để nói?

Nhật Thy vội vàng kéo tay cậu ta lại khi Đốc Long đang định bỏ đi. Và ngay chính không gian đó, Thiên Tư lại xuất hiện ngay phía hành lang và đi ngược chiều lại. Cả 3 giáp mặt nhau đầy khó khăn. Đốc Long vội vàng đẩy tay Nhật Thy ra và bước ngang qua mặt Thiên Tư, khuôn mặt lạnh lùng không thể nào đoán được suy nghĩ của cậu ta. Nhật Thy nhìn theo và kèm theo một cái thở dài.

-Chị đã nói gì với cậu ta chưa?

-Chị chưa có cơ hội.

-Chị vẫn đang tìm hiểu xem người đó có thay đổi hay không à?

-Cậu ta đã thay đổi, dường như trong tim cậu ta đã có người con gái khác...

Thiên Tư đang đi trên hành lang và tiến về lớp A1, bất chợt bị một cô gái chặn lại và đưa cho một chiếc bánh ngọt. Thiên Tư hơi bất ngờ, nhìn cô gái đầy lạ lùng, và chờ đợi lời nói từ phía cô bạn đó. Đông NGhi thì quá mắc cỡ, chỉ dám nói thật nhanh và cúi gằm mặt xuống, không dám nhìn Thiên Tư:

-Thiên TƯ, đây là bánh ngọt do mình làm, chúc cậu ngon miệng.

Đông NGhi chạy thật nhanh về lớp, vì cảm thấy rất bối rối và hồi hộp. Thiên Tư nhìn theo Đông NGhi mà chưa kịp giải thích rằng đã lộn người. Cậu ta nhìn cái bánh ngọt xinh xắn trên tay và lắc đầu.

Thiên Tư vào lớp và thấy cái bánh ngọt cho Thiên Tư khi đi ngang qua bàn cậu ta.

-Cái gì vậy?

-Một cô gái thích em đã đưa nhầm cho anh.

-Anh cũng biết từ trước đến giờ em không quan tâm đến mấy thứ này mà.

Nói rồi, Thiên Tư đẩy cái bánh sang một bên, và không thèm để ý tới.

-Nhưng mà đó là bánh của cô bé mà em đi cùng ở công viên Cỏ Dại, cô bé đó hình như là bạn của Du Du thì phải.

Thiên Tư suy nghĩ một lúc rồi cầm cái bánh ngọt lên ngẫm ngía một chút. Cậu ta cau mày suy nghĩ. Thiên Tư nhìn thái độ đó lấy làm lạ, và vô cùng bất ngờ khi Thiên Tư tháo chiếc bánh ngọt ra và thử một miếng. Từ trước đến giờ, 4 hotboy trong lớp luôn được rất nhiều đồ ăn do các cô gái hâm mộ làm tặng, nhưng hầu như chưa bao giờ họ đụng đến những thứ đó, vậy mà bây giờ Thiên Tư lại có phản ứng kì lạ như vậy.

-Chẳng lẽ em đã thích cô gái đó?

-Không phải, em muốn ăn thử thứ bánh không phải do người thượng lưu làm, nó khác như thế nào, nó có kinh dị như một cái mà em từng ăn hay không. Anh cũng ăn thử để biết mùi vị một cái bánh thường dân là như thế nào.

Thiên Tư lắc đầu.

-Em cũng biết anh không thích ăn mấy thứ này mà.

-Cái bánh này quả là có khác với những cái bánh chúng ta thường ăn. Và cũng khác với đồ hậu đậu kia làm. Em bắt đầu cảm thấy hiếu kì những người thuộc tầng lớp thường dân rồi đó. Thật là anh không muốn thử à?

-Không, nếu muốn anh cũng chỉ ăn bánh do người đó làm mà thôi...

Thiên Tứ nói đủ nhỏ để Thiên Tư không nghe thấy. Cậu ta mỉm cười, và trong đầu đang nghĩ đến người đó. Thiên Tư không biết rằng từ xa xa, Ánh Linh đang nhìn cậu ta đầy buồn bã.

Đã hai tuần trôi qua, tinh thần DU Du có vẻ khá hơn, nhờ sự an ủi của NOBU, Đông NGHI ở trường. Người làm trong nhà đã tạo bất ngờ cho nó bằng một chiếc bánh kem rất to, mong nó có thể vui vẻ trở lại. Điều đó làm nó cảm động vô cùng, và quyết định sẽ vượt qua thời kì u tối, đau khổ đó, để cho mọi người khỏi thất vọng. Cuối cùng, nó cũng có những suy nghĩ lạc quan hơn, Thiên Tư vẫn là thần tượng số 1, tránh những hành động quá gần gũi với cậu ấy để đừng bị lầm tưởng như trước, cũng không thể để cậu ta biết tình cảm của mình, như vậy sẽ làm cho khó xử hơn thôi. Thiên Tư cứ đối xử như trước với nó, thế là đủ. Thiên Tư cũng có thể thở nhẹ nhàng lại được khi thấy nó bắt đầu gây lộn trong mỗi buổi học. INNO GIA lại bắt đầu có tiếng cười, tiếng gây lộn, và có cả những tiếng đổ vỡ. Có thể nói sức sống của DU Du cũng là sức sống của INNO GIA...

-Dạ có một cậu thanh niên bảo là quen với DU Du, đến từ ĐUM CHA. Nhưng DU Du chưa đi học về.

-ĐUM CHA?

-Dạ vâng thưa cậu chủ.

-Vậy anh ta có nhắn gì không?

-Anh ta bảo là hẹn DU Du vào tối thứ 7 tại quán cà phê gần đây.

Thiên Tư đứng trầm ngâm, đầu óc cậu ta đang cố lục lại trí nhớ. Thiên Tư từng nghe Đông NGHI kể về "vị hôn phu" tương lai của DU Du ở ĐUM CHA, hiện đang sống ở CHU RUNG, chắc chắn là hẩn ta rồi. "Lại còn dám tìm đến nhà mà hẹn hò nữa. Tối thứ 7 sao? Không biết cậu ta đang nghĩ gì mà có vẻ bức tức lắm. Bằng chứng là trong buổi học kèm hôm nay, Thiên Tư luôn gây chuyện để cãi với DU Du, mặc cho lý do có vô lý đi chăng nữa. Kể từ khi kết quả đợt kiểm tra vừa rồi, cả 2 đứa được lão phu nhân thả lỏng, giảm buổi học một nửa, chỉ cần học 2,4,6 thôi. Nhưng nếu học đúng buổi như vậy thì cô ta sẽ có cơ hội đi chơi vào tối thứ 7. Thiên Tư vừa học vừa đang nghĩ cách phá hoại cuộc hẹn hò này.

-Tôi muốn học tăng cường thêm 1 buổi, tối thứ 7 tuần này được không? Bài giảng ở trường có chỗ tôi không hiểu.

-Tôi sẽ kèm vào chủ nhật, thứ 7 này tôi bận việc rồi.

-Cô không được phép từ chối, tôi sẽ nói với bà bà.

-Lão phu nhân cho tôi tự quyết định giờ học, miễn sao đảm bảo chất lượng là được. Với lại đây là buổi học ngoài giờ, tôi phải có quyền lựa chọn.

-Cô...cô...

Đuối lý, Thiên Tư không còn lời nào nói được. Suốt buổi tối cậu ta trầm trọc, cố tìm ra cách để theo dõi cuộc hẹn hò này. Nhưng cậu ta chợt nhận ra sự vô lý của mình, và cố kiểm tra lý do vì sao lại làm như vậy: "Đồ Nhà QUÊ, cứ cái kiểu ngu ngơ như vậy, làm sao biết được cái gã kia có âm mưu gì hay không. Cái anh chàng đó ở đây đã lâu, còn cô ta mới chỉ lên đây có vài tháng, làm sao biết được hẩn ta sẽ như thế nào, vậy mà đã đồng ý đến đó. Tôi bảo học thêm thứ 7 là để giúp cô thôi, lỡ đâu hẩn làm gì cô thì lúc đó đừng có mà hối hận". Rồi trong giây lát, có một tia sáng lóe ra trên khuôn mặt cậu ta: "Có cách rồi!"

Tối thứ 7.

-Xin lỗi, mình đến trễ.

-Nhanh lên chút đi!

-Mình không ngờ cậu lại chủ động hẹn mình đi uống cà phê, mình rất vui, mình đã không ngủ được suốt tối qua khi cậu gọi điện, mình...

Đông Nghi chưa kịp nói hết câu đã bị Thiên Tư nắm tay lôi đi. Cô bạn vô cùng bất ngờ, và cổ họng đang cứng đờ, tim đập lên từng hồi nghe thấy rõ, vì Thiên Tư đang nắm tay ...

Quán cà phê.

-Ồ, Du Du, cậu cũng ở đây à?

-Đông Nghi? Thiên Tư?

-Đây, đây là...?

-À, đây là Gia Khánh, một người cùng quê với mình, hiện đang sống ở đây.

Du Du nhìn chăm chăm vào Thiên Tư, quá bất ngờ khi thấy Đông Nghi đi cùng cậu ta, mà lại đến đúng quán cà phê này nữa chứ. Thiên Tư thì chẳng mấy gì bất ngờ, ngó lơ đi chỗ khác, xem như không biết chuyện gì, chỉ là tình cờ mà thôi. Gia Khánh đứng dậy chào 2 người, nhưng Thiên Tư vẫn thờ ơ, không nói tiếng nào, phớt lờ hành động định bắt tay với Gia Khánh, ung dung kéo ghế ngồi xuống. Thái độ đó làm Du Du vô cùng bức tức, còn Đông Nghi vô cùng khó xử.

-"Cậu ngồi xuống đây luôn cho vui đi Đông Nghi!". Du Du gỡ rối.

-A, hóa ra đây là người mà cậu kể về gặp mặt ở Đùm Cha sao?

-À..à...ừ.

Du Du ngượng ngùng. Gia Khánh cũng rất tế nhị, cởi mở trò chuyện với Đông Nghi, cũng may không đề cập gì đến chuyện coi mắt ở Đùm Cha. Du Du và anh chỉ mới vào quán nước, chưa kịp nói gì với nhau thì gặp 2 người này. Du Du thấy vừa mừng vừa tức. Tức vì tên Thiên Tư làm mất mặt với Gia Khánh, chẳng lẽ Du Du lại kết bạn với một tên không biết lịch sự là gì hay sao. Nhưng vui vì tránh được việc đề cập đến chuyện ...2 đứa như người lớn đã nói, nó sẽ không biết phải trả lời thế nào. Cuộc gặp gỡ 4 người xem như đỡ cho nó phải đối mặt với tình huống khó xử với Gia Khánh.

Ngồi uống nước đã lâu nhưng Thiên Tư vẫn không mấy gì là cởi mở trò chuyện. Ánh mắt cứ lạnh lùng nhìn chàng trai kia. Kame Gia Khánh thì tỏ ra rất lịch sự, cố gắng trò chuyện với Thiên Tư, nhưng dường như vô ích. Đôi lúc Kame cũng cau mày nhìn lại Thiên Tư và trầm tư suy nghĩ gì đó. Cuộc trò chuyện kết thúc, Gia Khánh ngỏ ý đưa Du Du về, lúc này mới thấy Thiên Tư mở lời:

-Nhà tôi gần nhà cô ấy, để tôi đưa cô ấy về.

Ánh mắt ngờ ngàng không chỉ có ở Gia Khánh, mà còn ở Du Du, và Đông Nghi. Du Du thấy vô cùng kì lạ, nếu cậu ta tốt với mình bất thành linh với mình như vậy, ắt hẳn là đang bày trò gì đây. Đã thế thì lại càng phải tránh xa.

-Mình về với anh Gia Khánh được rồi, cậu đưa Đông Nghi về đi, chẳng phải cậu đi với Đông Nghi sao?

Thiên Tư chợt nhớ ra rằng cậu ta còn đi chung với một cô gái khác, này giờ cậu ta dường như không để ý gì đến cô bạn Đông Nghi nữa. Về mặt bí xị của Đông Nghi, làm cậu ta không còn lý do nào để tiếp tục theo dõi cặp đôi kia. Nhìn Gia Khánh đưa Du Du về, trong lòng Thiên Tư bồn chồn khó tả. Cậu ta còn phải đưa Đông Nghi về, có gì đó rất bức bối trong lòng.

-Lên xe tôi chở về!

-Khỏi cần, cậu cứ về trước đi, mình đi bộ về cũng được, nhà mình cũng gần đây.

-Chắc là ổn chứ.

-Yên tâm đi mà, chỉ cần cậu hẹn mình đi uống nước là mình vui rồi.

-Vậy tôi đi đây.

Thiên Tư như được “mở trời”, chỉ chờ có vậy, cậu ta nhảy phốc lên moto của mình, vẻ mặt đầy khẩn trương. Ở cửa quán cà phê lúc này chỉ còn Đông Nghi, cô ta rảo bước đi trên vỉa hè, ánh mắt cô ấy có gì đó rất buồn. Đông Nghi rút chiếc điện thoại di động của mình ra và bấm bấm cái gì đó. Cô ta ngắm nghía gì đó trong chiếc điện thoại thật lâu...

Thiên Tư phóng đi rất nhanh từ lúc chia tay Đông Nghi ở quán, cậu ta chạy như quán tính mà không biết mục đích của mình là gì. “Cũng thật lạ, làm sao phải lo lắng cho cô ta như vậy chứ? Vì bây giờ cũng đã khuya, hầu hết các nhà cửa cũng đã đóng cửa đi ngủ, tình cảnh vô cùng nguy hiểm cho Đồ Nhà Quê, mình cũng tiện đường đi về nên có gì...” Thiên Tư cố tìm cho mình những lý do, và cứ thế chạy chậm chậm, giữ khoảng cách xa, để chiếc xe kia không thấy cậu ta đang theo sau.

Gia Khánh chở Du Du dừng trước cánh cổng uy nghiêm của INNO, Du Du đứng lại trò chuyện với cậu ta trước khi vào nhà. Và từ xa xa, Thiên Tư cũng dừng xe mình lại. Dù không nghe được gì, nhưng với khoảng cách này, cậu ta có thể lao ra bất cứ lúc nào khi có việc bất trắc.

-Em sống ở đây tốt chứ?

-Dạ tốt lắm ạ.

-Vậy em đã nghĩ đến chuyện về Đùm Cha và cùng anh làm việc ở đó không? Anh đã suy nghĩ kỹ rồi, anh đồng ý với quyết định của gia đình, và mong chúng ta sẽ thành một cặp. Gia đình anh sẽ trả hết nợ cho em.

-Em rất quý trọng anh Gia Khánh à, anh là người có rất nhiều ý tưởng chung với em, nhưng...em xin lỗi, em thích anh trở thành một người anh của em hơn, và em đã thích người khác mất rồi...

Ánh mắt Du Du buồn buồn, vì nó biết nó đã làm tổn thương một người mà nó yêu quý, và dù rằng nó và Thiên Tư sẽ chẳng có kết cục, nhưng lúc này nó vẫn nói ra lý do đó. Nó không dám ngẩng mặt lên để xem biểu hiện của Gia Khánh. Nhưng rồi cậu ta nở một nụ cười rất tươi với nó, và dùng tay đẩy mặt nó lên.

-Anh biết rồi, anh cũng biết là em đã thích người khác, nhưng anh vẫn nói ra để xem mình có phần trăm cơ hội nào hay không. Nhưng giờ đã có câu trả lời của em, anh yên tâm để theo đuổi người khác rồi...

Du Du như tìm lại được ánh sáng, nó nở một nụ cười vì mọi việc không đến nỗi tồi tệ như nó nghĩ. Anh Gia Khánh quả thực là rất dễ thương trong việc làm vui lòng mọi người. Anh cố tình nói với nó như vậy để nó không bận tâm và không thấy mình có lỗi.

-Em yên tâm, anh sẽ nói với ba mẹ là anh đã có người yêu rồi, và sẽ nói để cho người lớn không nhắc lại chuyện này nữa. Hôm nay em làm cho anh đau lòng đấy cô bé ạ.

Thấy vẻ mặt Du Du đang vui, tự đứng lại xui xuống. Gia Khánh cười lớn.

-Nhưng mà chỉ một chút thôi, sau hôm nay thì lại trở về bình thường.

Thiên Tư đứng gần đó, không hiểu sao cậu ta lại bồn chồn như lửa đốt. Đang ngồi trên chiếc moto theo dõi, cậu ta phải đứng phắt dậy khi thấy Gia Khánh bắt đầu nâng mặt Du Du lên. Cậu ta nghĩ thầm tên lưu manh này sắp hành động rồi đây, hành động này là đang chuẩn bị cho một cái “kiss” đây mà, nhưng nếu lao ra lúc này thì không thể tổ cáo hành vi của hắn được, nên phải cố gắng chờ đợi.

Gia Khánh hơi nhướn người lên và hôn lên trán Du Du. Du Du hơi giật mình nên ngã người ra sau.

-“Đây là nụ hôn dành cho một người em gái, em đừng hiểu lầm”.

Gia Khánh leo lên xe, lòng Du Du lúc này nhẹ nhàng lắm, đã có thể nói hết với Gia Khánh, và anh ấy còn hẹn gặp nó ở Đùm Cha để cùng nhau xây dựng quê hương nữa. Nó vẫy tay chào anh, nụ cười tươi roi rói. Gia Khánh đã nổ máy xe, nhưng chợt nhớ ra điều gì, cậu ta quay đầu lại nói với Du Du:

-Cậu thanh niên lúc chiều ...

-À, ý anh là Thiên Tư hả, cậu ta vốn tính khí lạ lùng như vậy đấy, mong anh thông cảm?

-Cậu ta thích em đó!

-Không đời nào, anh không biết đó thôi, em với cậu ta như nước với lửa.

-Em tin anh đi, vì anh cũng là con trai mà!

Nói rồi Gia Khánh không giải thích gì thêm mà rồ xe đi. Du Du hơi cau mày, nhưng nó không suy nghĩ gì nhiều, có lẽ giác quan của anh ấy có sự nhầm lẫn. Nó với Thiên Tư chỉ là không chém được nhau thôi, chứ không là có án mạng xảy ra rồi. Nghĩ vậy nó nhún vai và bấm vào cái chuông trên chiếc cổng sắt cao cao bước vào nhà.

Thiên Tư này giờ đứng ở xa như chết trân. “Trời ạ, cô ta không có chút nào phản kháng, cười tươi như vậy nữa chứ, vậy mà còn nói là thích anh Thiên Tư” Nói rồi cậu ta cắn hai môi vào với nhau. Nhìn thấy anh chàng kia hôn lên trán Du Du, cậu ta muốn đâm cho hắn một trận. Sự việc cũng chưa có gì to tát, nhưng không hiểu sao lòng cậu ta sôi lên sùng sục. Thiên Tư không biết rằng, cậu ta đang ...ghen.

Du Du bước đi chậm rãi trên con đường dài quen thuộc ở khu vườn trước. Lâu rồi, nó không ngắm mọi thứ, đã có nhiều thay đổi kể từ khi nó đến. Lão Ô đã trồng thêm nhiều loại hoa nhiều màu sắc, thay vì một khu vườn ảm đạm, đầy những cây cối to lớn, và lạnh lẽo. Mấy ngày nay nhốt mình trong phòng, nó không có thời gian để ra ngoài chăm sóc mấy cây hoa phụ lão Ô, như đã hứa, thấy mình thật là vô trách nhiệm.

-Xin lỗi các em nha, mấy ngày trước tâm trạng chị không vui, nên không ra trong nom các em được.

-Sao vậy, có chuyện gì xảy ra với cô bé à?

Câu nói xen ngang của một nhân vật xuất hiện bất thành linh làm nó há hốc mồm, Thiên Tư đang tiến về phía nó, tay dứt túi quần, bước đi dứt khoát, dưới ánh đèn điện, khuôn mặt mờ ảo và ...và ...”không được, không được, mình đang nghĩ gì vậy”, không biết sao tim nó lại đập nhanh đến vậy, nó bắt đầu lo sợ, loay hoay, không biết trốn như thế nào nữa, bình thường ở trong nhà còn có chỗ để trốn, còn bây giờ thì...nó không dám nhìn thẳng vào mặt cậu ta, vội vàng cúi gầm mặt xuống, loay hoay mấy bông hoa gần đó rồi giả bộ làm việc khác. Thiên Tư nghiêng đầu nhìn biểu hiện lạ lùng của nó, không giống với DU Du hằng ngày, cậu ta cau mày, tiến lại gần hơn và cúi thấp xuống để nhìn vào mặt nó.

Bất ngờ, Du Du thấy khuôn mặt Thiên Tư đang ở phía trước mình và khá gần, nó lùi lại sau, và trong giây phút không vững vàng đó, nó ngã người ra sau, tay chân chơi vơi. Thiên Tư cũng bất ngờ, vội vàng vòng tay ra sau, và đỡ lấy lưng nó kịp thời. Trong khung cảnh lúc này, có thể nói là vô cùng lãng mạn. Ánh đèn mờ ảo, gió thổi từng cơn nhẹ nhẹ. Hai mắt nó đang trở tròn nhìn Thiên Tư. Đôi mắt lạnh lùng của cậu ta cũng dường như biến mất, mà trở về sự dịu dàng mà nó thường nghĩ là dành riêng cho nó. Thiên Tư vội vàng đỡ DU DU thẳng người lại. Tim nó đang đập rất nhanh, cái cảm giác này là sao, không biết, nhưng nó cảm thấy có gì đó vui vui. Cũng có thể là vậy,...nếu không có cái tên đáng ghét kia.

-Hai người đang làm gì ở đây vậy?

Thiên Tư từ phía gara để xe tiến về phía 2 người..DU DU lúc này mới có thể định thần, mặt nó đang nóng bừng lên vì mắc cỡ, nó vội vàng bỏ chạy vào trong nhà trong sự ngỡ ngàng của 2 cậu chủ. Thiên Tư nhìn theo và vẻ mặt đầy tức giận. Cậu ta vừa đi vào vừa lầm bầm:

-Mặt dày như vậy mà cũng biết mắc cỡ nữa sao, lúc thì thích anh Thiên Tư, lúc thì người khác...

Thiên Tư không kịp nghe những gì Thiên Tư nói, cậu ta chỉ đứng lại và suy nghĩ.

- Tại sao lại tránh mặt?

22. Chương 21

CHƯƠNG 21: THOÁT HIỂM

Buổi tối Chủ Nhật.

-Cô vào đây làm gì?

-Chẳng phải cậu bảo phải học thêm một buổi để giải thích cho cậu những điều không hiểu sao?

Thiên Tư chợt nhớ ra lý do đòi học tăng thêm một buổi là để phá hủy buổi hẹn, nhưng mà ai ngờ lại bị đẩy lên chủ nhật. Tự dưng chuốc họa vào thân, đã đến nước này thì phải học thôi.

Du Du hăng hái giảng bài cho Thiên Tư, bất chợt, nó thấy Thiên Tư đang quan sát mình chăm chú. Mặt nó ửng đỏ khi nhớ tới lời Gia Khánh, nó vội vàng xua đi ý nghĩ đó và quát ngay vào mặt cậu ta.

-Cậu đang nhìn gì vậy?

Không hề giật mình, Thiên Tư lại càng chăm chú hơn, cúi sát mặt vào Du Du làm nó phải rụt người lại.

-Mắt xấu, mũi xấu, miệng xấu, và cả...

-Cả gì nữa?

-Vòng một cũng...

Du Du chợt giật mình khi nghe cậu ta lại dả động đến điều tể nhị như vậy, nhớ đến sự việc hôm nọ, mặt nó đỏ bừng lên, không biết giấu đi đâu. Nó thật sự là căm ghét cái tên đang ngồi trước mặt hiện giờ, vậy mà sao Gia Khánh lại nhận định như vậy chứ?

-Tôi không hiểu cô có điểm gì mà anh chàng ngày hôm qua lại hẹn hò với cô.

-“Vậy mà anh ta thích tôi đó!” Du Du không giải thích mà còn cao ngạo đương đầu với Thiên Tư.

-Nhìn anh ta cũng tạm được như vậy mà lại để ý một người nhà quê như cô, chắc là đầu óc anh ta có vấn đề.

-Nè, cậu đừng mạt sát người khác vậy chứ. Còn cậu thì sao, một con người xảo trá, ranh ma, chuyên bắt nạt người khác, tâm địa độc ác, mà vẫn có thể cặp với chị Nhật Thy, vừa xinh đẹp vừa dịu dàng nữa.

Biết mình bị hố đà, và nói ra những điều không nên nói. Du Du đưa tay bịt miệng lại, nhưng đã quá trễ. Gương mặt của Thiên Tư đã chuyển thái độ. Mặt cậu ta lạnh lùng lại trông rất đáng sợ. Cậu ta đứng lên đi về phía cửa sổ.

-Sao cô biết chuyện đó.

-Xin lỗi, không phải tôi nhiều chuyện. Tôi biết 2 người đã quay lại với nhau vì tôi đã thấy 2 người ở trên sân thượng.

-Cô theo dõi tôi à.

-Ai bảo tôi theo dõi, đó là 2 người tự dưng đột nhập vào không gian riêng của tôi mà!

-Cô đã nghe được những gì mà nói vậy.

-Thì tôi nghe chị ấy bảo quay về để đối mặt với tình yêu của mình, cảm ơn cậu và...ôm cậu nữa.

-Chỉ vậy thôi à, cô không nghe được gì nữa à.

-Thì tôi đứng cũng xa mà!

-Hôm nay học như vậy đủ rồi, tôi muốn nghỉ.

Du Du thấy lạ lùng vô cùng, Thiên Tư tự dưng thay đổi hẳn thái độ khi nghe nhắc đến Nhật Thy. Cậu ta có vẻ buồn buồn, chứ không phải vui như người vừa tìm lại được tình yêu. Du Du biết lúc này mà hỏi thêm điều gì thì có lẽ sẽ chết dưới tay cậu ta...

Buổi sáng thứ 2, Du Du đến trường trong tâm trạng rất tốt. Vừa bước vào Nhất Kim, Du Du đã thấy khá nhiều người nhìn mình chăm chú, nhưng ánh mắt không mấy thiện cảm. Dường như nó đang là trung tâm của sự bàn tán. Có vài học sinh chỉ trỏ nó, và thì thầm với nhau điều gì đó. Chẳng lẽ nó vừa làm bài thi gì tệ lắm hay sao. Nó bước đến bảng thông báo, nơi mà mọi người đang bu quanh. Bỗng dưng tất cả dạt sang 2 bên để cho nó bước vào. Nó cảm thấy có gì đó rất lạ, từ từ bước vào gần bảng thông báo, rồi bất chợt nhận ra trên đó, một tấm hình chụp nó, nhưng oái oăm thay, lại là tấm hình chụp Đốc Long ôm nó, hôm ở trên sân thượng. Nó vội vàng lao vào và che tấm hình lại.

-Không phải như các bạn nghĩ đâu, mình...

Chưa kịp nói lời nào thì tất cả bỏ đi hết, để lại cái nhìn đầy giận dữ, cái bĩu môi và sự khinh bỉ. Nó vội vàng xé tấm hình và chạy về lớp, chuyện gì đang xảy ra vậy. Mọi người không hiểu ý nghĩa của cái ôm này, thật sự giữa nó và Đốc Long không hề có gì mờ ám. Nó chưa kịp bước vào hành lang của dãy khối lớp 10, nó đã bị chặn lại bởi một đám nữ sinh lớp khác. Trông bọn họ chẳng có nhã ý gì, mà như muốn gây sự. Một cô bạn trông rất quý tộc và sắc sảo bước lên trước, khoanh tay liếc nó một cái.

-Hóa ra là cô, tôi thấy cô chẳng có gì đặc biệt cả, cô đã mê hoặc Đốc Long bằng cách nào mà hay vậy?

-Các bạn hiểu lầm rồi, thật ra..

Du Du càng lúc càng cảm thấy lo sợ, không biết phải giải thích thế nào. Tại sao lại có tấm hình này, ai đã thấy và chụp lại. Nhưng điều quan trọng là tại sao lại dán tấm ảnh này lên bảng thông báo của trường, chẳng lẽ lại muốn nhắm vào nó, nhưng nó đã gây thù chuốc oán gì với ai ở Nhất Kim đâu.

-Cho cô xác nhận người trong hình có phải là cô không?

-Không như các bạn nghĩ đâu, đây chỉ là...

-Vậy là cô không phủ nhận. Được, ra về chờ chúng tôi ở phòng tập thể dục.

-Tôi...

Nói rồi có tiếng chuông vào tiết học, bọn người kia bỏ lại những ánh mắt đe dọa rồi tóa về lớp. Du Du thấy trong lòng đầy lo sợ. Bước vào lớp, mọi con mắt đang đổ dồn về nó, có lẽ đồng cảm thì chẳng có ai, chỉ có ánh mắt đầy căm ghét và tức tối. Nhưng cũng may bên cạnh nó còn có Đông Nghi và Nobu.

-Hình của cậu và Đốc Long được dán trên thông báo, ai cũng thấy cả

-Cậu tin tớ chứ Đông Nghi, Nobu?

-Tớ tin cậu.

-Tớ không ý kiến, nhưng nếu liên quan đến Đại Bảo thì tớ phải xem lại.

-Cám ơn cậu Đông Nghi, và cả Nobu nữa. Tớ sẽ giải thích với các cậu sau.

-Nhưng một mình bọn tớ tin cậu thì không giải quyết được gì, quan trọng là cả trường đang đồn ầm lên, hầu như bọn họ đều đứng về phe chống đối cậu.

-Không hiểu ai mà lại có tấm hình này và lại cố tình tung ra như vậy. Có lẽ người đó thích Đốc Long hoặc là ghét tớ nên mới làm như vậy.

Du Du không muốn nói cho Đông Nghi nghe về cuộc hẹn “hăm dọa” ở phòng thể dục. Cả buổi học nó ngồi lo sợ, nó sẽ ra sao nếu bước vào phòng thể dục đó. Câu trả lời là: “Chết chắc”. Tiếng chuông báo hiệu kết thúc giờ học, mà nó ngỡ như đến giờ tử hình. Nó vội vàng thu xếp tập vở, và tìm đường về nhà mà không đến chỗ hẹn.

Du Du rón rén men theo hành lang, và bước thật nhanh. Nó lao nhanh về phía cổng trường và mừng thầm vì đã qua được cổng trường một cách an toàn, khi mà hầu hết chưa có ai thu xếp đồ đạc xong xuôi. Nó thở phào, và bình tĩnh bước tiếp về nhà. Nhưng chưa kịp đi bao xa thì bỗng có một bàn tay bịt miệng nó lại. Du Du ra sức la hét, nhưng dường như vô ích, vì có rất nhiều người hậu thuẫn cho kẻ lạ mặt đang bịt miệng nó. Nó được kéo đi trong cơn mê man, có lẽ đã bị chụp thuốc mê.

...

Ánh sáng mờ mờ, Du Du không nhìn rõ bất cứ thứ gì, nó chỉ biết có rất nhiều người đang ở xung quanh, toàn là con gái, và đều mặc đồng phục trường Nhất Kim. Nó đủ thông minh để hiểu họ muốn gì ở nó. Là một sự trừng trị cho hành động quá thân mật với thần tượng của họ. Lúc trước đi cùng xe với Đại Bảo thì mức độ còn chấp nhận được, nhưng lần này lại là một hành động “không chấp nhận” được, nhất là đối với một đứa nổi tiếng là nhà quê như nó, chắc chắn họ sẽ không bỏ qua. Toàn thân người Du Du bây giờ rất ê ẩm, nó không thể chống cự, có lẽ do tác dụng của thuốc mê. Nó chỉ đủ sức nhận ra gương mặt đã chặn đường nó sáng nay.

-Mày nghĩ là có thể trốn được hả?

Nó cười hất ra.

-Mày cười cái gì?

-Tôi cười vì tội nghiệp mấy bạn.

-Tội nghiệp?

-Đúng vậy, các bạn đều là quý tộc, mà cư xử y hệt như dân chợ búa, 1 đám đông mà đi bắt nạt một người đang bị trói, và nhất là khi họ không có sức kháng cự.

-Im đi!

-Nếu thật sự thích Đốc Long thì tại sao không tự mình chinh phục cậu ấy, mà lại phải làm những việc như thế này, sẵn sàng ra tay với người khác vì ganh tỵ. Bây giờ các bạn có đe dọa được tôi, có hành hạ được tôi, thì liệu Đốc Long có thích các bạn hay không?

-Nhiều lời, đánh nó, cho nó chừa.

Nó bị bịt miệng lại để tiếng la không thể làm kinh động đến những người bên ngoài. Rồi cả đám nữ sinh lao vào đập Du Du không thương tiếc, có lẽ vì nó quá thẳng thắn và động đến lòng tự trọng của đám quý tộc. Bọn họ còn tạt nước vào người khiến cho nó ướt sũng từ trên xuống dưới. Chưa hết, 2 nữ sinh còn dùng bột mì quăng vào người đang ướt, để cho lớp bột càng dính chặt vào người hơn. Đau đớn, mệt mỏi, tức giận, đáng lẽ nó phải dùng những lời năn nỉ hoặc nịnh bợ thì đã không bị trừng trị đến nỗi như vậy. Nó không còn đủ sức để kháng cự lại. Du Du không trách Đốc Long, vì cậu ta không có lỗi gì, chỉ là hiểu lầm của những cô gái kia, nó trách bản thân mình sao lại bất lực, tại sao lại bị cô lập trong cái thế giới thượng lưu này, tại sao nó lại không được công nhận khi mà nó đã cố gắng hết sức mình. Bình thường nó rất mạnh mẽ, có thể vượt qua được tất cả, nhưng không hiểu sao lúc này lại yếu đuối, cần một người bảo vệ mình đến thế, cần một người đứng về phía nó như vậy, vì nó cũng chỉ là một cô gái, mà con gái thì cần được che chở. Thiên Tứ đã có bạn gái, liệu cậu ta có quan tâm đến những tấm hình và những mối đe dọa mà nó đang phải đương đầu hay không. Sẽ không có ai nghĩ đến nó lúc này, tất cả là tại vì nó không giàu có, không xinh đẹp, và quá nhỏ nhoe trong thế giới thượng lưu này.

-Bây giờ cô biết mình phải làm gì rồi chứ? Không được đến gần bất cứ hotboy nào nữa nghe chưa? Phải chi cô xinh đẹp một chút, hoặc ít ra cũng thuộc thế giới thượng lưu thì còn chấp nhận được, đằng này....Lần trước đi chung xe với hotboy Đại Bảo, có lẽ fanclub của Kasumi quá dễ tính và bỏ qua cho cô, nhưng hành động lần này với Đốc Long thì thật là quá đáng, chúng tôi sẽ cho cô một lời cảnh cáo để cô tránh xa thần tượng của tội tôi.

Một nữ sinh đang cầm cây kéo tiến đến gần nó, nó không biết cô ta sẽ làm gì, nó ra sức giãy giụa vì dường như cô ta có ý định cắt cái gì trên người nó, là lưỡi hay là tóc, hay muốn cắt te tua bộ đồng phục của nó...Nó chưa bao giờ biết chuyện gì sẽ xảy ra trong những tình huống này, vì trước đây ở ĐUM Cha chưa hề biết đến việc đánh hội đồng là gì. Những cô này dám có thể làm bất cứ thứ gì tàn nhẫn lắm. Nó phải làm sao bây giờ? Một người đã giữ tay nó, không cho nhúc nhích. Nó run sợ, lắc đầu lia lịa rồi gục xuống, mắt mờ đi. Ánh sáng của chiếc kéo lóe lên trong mắt nó, và nước mắt bắt đầu trào ra. Nó thiếp đi trong cơn mê man, mặc cho những gì sắp xảy ra, sẽ chẳng ai thương hại hay che chở cho nó lúc này...

-Dừng tay lại!

Ánh sáng le lói ngay cửa nhà kho bật mở, có bóng của một người con trai đang đứng đó, giọng nói rất quen thuộc. Nhưng vì quá mệt mỏi, Du Du chỉ có thể hé mắt. Người con trai tiến lại gần đám nữ sinh. Cả đám trở mắt tròn đầy bất ngờ, pha lẫn lo sợ. Cả đám nữ sinh lùi lại, Du Du vẫn chưa nhận ra chàng “hoàng tử” đến cứu nó lúc này là ai. Là ai cũng được, hãy mang nó đi thật xa, thật xa, để rời khỏi nơi tối tăm này. Nó được nhắc bóng lên. Người con trai đang bế nó và quay bước về phía cánh cửa. Trong cơn mê man, nó cố gắng mở mắt ra lần nữa, và mong rằng người này chính là...ai kia.

-Thiên Tứ?

-Không phải, Thiên Tứ?

-Không phải, Đốc Long ư?

-Cũng không phải, mà nhân vật nó không ngờ nhất, người đó lại là Kasumi Đại Bảo.

Cũng dễ hiểu tại sao đám con gái kia lại quá ngạc nhiên, vì trong tình huống này, người ra tay cứu phải đến 90% là Đốc Long mới phải, đằng này lại là Đại Bảo, không tài nào đoán trước được. Đã vậy, Đại Bảo lại không còn mang vẻ mặt baby hàng ngày, mà thay vào đó là ánh mắt tức giận, đầy lạnh lùng và đáng sợ. Cậu ta bước ra ngoài để lại sự im lặng tuyệt đối sau lưng. Có lẽ đây là lần đầu tiên người ta thấy một hotboy nổi tiếng là dễ thương, và có nụ cười thân thiện nhất, nhưng hôm nay khi tức giận, trông cậu ta lại đáng sợ đến mức nào.

Đại Bảo dừng lại, trên tay vẫn bế Du Du, cậu ta không quay lại, nhưng giọng nói đầy lạnh lùng và dứt khoát:

-Lần này tôi tha cho các cô vì tôi không muốn đánh con gái chút nào, nhưng tôi cảnh cáo, nếu các cô còn dám đụng đến cô gái này lần nữa, thì đừng có trách tại sao tôi lại tàn ác đến như vậy!

23. Chương 22

CHƯƠNG 22: TÌNH CẢM CỦA ĐẠI BẢO

Đại Bảo bế Du Du về INNO Gia trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người, đặc biệt là 2 cậu chủ. Nhìn bộ dạng tả tơi của Du Du, mình ướt sũng, đầy bột dính trên mình và nhiều vết trầy xước, chị Uyển Thanh, bà Khaly và một số người làm đều vội vàng chạy đến bên Du Du. Ánh mắt lo lắng hiện rõ trên cả 2 anh em, nhưng vì tính cách của họ, nên sự quan tâm biểu hiện vô cùng khác nhau. Thiên Tứ bước lại, và đỡ Du Du từ trên tay Đại Bảo. Thiên Tứ chỉ có thể đứng nhìn, và cậu ta không quên kèm theo lời trêu chọc như hằng ngày:

-Tại quá dễ dãi cho người ta ôm, nên đây là hậu quả của cô ta thôi.

Vì tức giận với tấm hình mà cậu ta được xem, và cả về câu chuyện tối hôm thứ 7 mà cậu ta chứng kiến, nên đã buông ra những lời nói vô tình như vậy, mà không biết rằng tim mình cũng đang nhói đau.

- Em đừng nên nói vậy chứ, Đốc Long đã giải thích đây là hiểu lầm trước toàn trường vào giờ ra về. Chỉ tại những fan hâm mộ của cậu ta quá ganh ghét thôi.

-Nhờ 2 cậu chăm sóc Du Du, mình về đây!

-Cái gì “Nhờ”ư?

Thiên Tứ thốt lên trong ngỡ ngàng.. Thiên Tứ cũng vô cùng bất ngờ trước sự “nhờ vả” không đáng có này. Khi Đại Bảo đi rồi, Thiên Tứ bế Du Du vào phòng và nhờ chị Uyển Thanh chăm sóc cô ta, còn Thiên Tứ thì quay phắt lên phòng, không thèm ngo ngoàng gì.

-Gì cơ chứ, “nhờ” chăm sóc dùm, cậu ta làm như Đồ Nhà Quê ấy là người của cậu ta vậy. Đến khi chưa trả hết được nợ thì cô ta vẫn là người của INNO này cơ mà!

Thiên Tứ lăm bằm trong phòng của mình, cậu ta tức giận vô cùng, và chính lúc này đây, Thiên Tứ thấy toàn thân mình nóng ran. Lúc xem những tấm hình trên bảng thông báo, Thiên Tứ đã thấy trong lòng sôi sục. Rồi trong suốt tiết học, cậu ta cũng vô cùng lo sợ cho Du Du, vì chắc chắn cô ta sẽ không được yên với fan của Đốc Long. Nhớ lại cảnh Đại Bảo bế Du Du bước vào nhà. Không hiểu sao lúc đó, Thiên Tứ lại muốn trở thành Đại Bảo đến như vậy, muốn ôm và che chở cho cô bé nhà quê đó. Rồi khi định chạy ngay đến xem cô ta ra sao thì anh Thiên Tứ đã đến trước, Thiên Tứ chỉ biết bất lực đứng nhìn. Thay vì tỏ ra quan tâm, thì lại tuôn ra những lời nói độc địa để che giấu cảm xúc của mình. Bây giờ không biết cô ta thế nào. Không hiểu sao lại muốn tự tay mình lau vết thương cho Đồ Nhà Quê đó. Thiên Tứ ngồi phịch xuống, đấm tay thật mạnh xuống giường, bởi chính lúc này đây, cậu ta đã nhận ra cảm giác của mình.

-Mình thích Đồ Nhà Quê mất rồi!

Đại Bảo đâm vào mặt Đốc Long một cái, làm cậu ta ngã ra sàn, miệng té ra chút máu, nhưng cậu ta vẫn không dừng lại mà tiếp tục nắm lấy cổ áo Đốc Long, vẽ mặt đầy giận dữ:

-Cậu đã để cô ấy xảy ra việc như thế đó hả?

-Tôi không cố ý!

-Cậu chỉ nói là được sao? Cậu không thể bảo vệ được người khác thì đừng gây rắc rối cho họ, đừng để cho người khác đau khổ và chịu đựng sự ích kỉ của cậu. Nếu cậu còn làm gì ảnh hưởng đến Du Du, như cậu đã làm tổn thương Ánh Linh thì tôi sẽ không để yên cho cậu đâu. Như vậy là quá đủ rồi!

Du Du tỉnh dậy, thấy bên cạnh mình là chị Uyển Thanh. Nó nheo mắt nhìn xung quanh, mỉm cười ra hiệu cho chị Uyển Thanh là mình đã khỏe, thật ra bị thương bên ngoài không nhiều, nhưng cái làm cho nó mệt mỏi và thiếp đi đó là nỗi đau về tinh thần.

-Ai đã đưa em về vậy chị?

-Là thiếu gia Đại Bảo!

Nó hốt hoảng, nhớ đến cảnh tượng lúc đó, Đại Bảo bế nó trên tay, một cảnh tượng thật là xấu hổ.

-Mọi người có ai hỏi gì không chị, có hiểu lầm gì không chị?

-Đại thiếu gia nhà Kasumi bế em trên tay, làm sao mà không tránh khỏi hiểu lầm!

-Bé ư?.....Á...á...

-Thiên Tứ có thấy không chị?

-Có chứ, cả 2 thiếu gia đều thấy!

-Trời ơi!

Du Du giãy nảy lên. Đại Bảo bế nó lúc ở nhà kho, cũng đủ để bao nhiêu người hiểu lầm rồi. Đã vậy còn đe dọa mấy cô gái đó vì nó nữa chứ! KHÔNG biết cậu ta muốn cứu nó hay rước thêm thù oán cho nó nữa, nói như vậy khác nào “gia nhập” thêm kẻ thù cho Du Du ở fanclub của Đại Bảo. Đã vậy, cậu ta còn bế nó vào nhà trong sự chứng kiến của mọi người ở INNO. Quá xấu hổ, nó ôm mặt, giãy nảy lên. Thiên Tứ sẽ nghĩ gì đây, chụp hình ôm Đốc Long, nằm trong tay Đại Bảo, nỗi hăm oan này bao giờ mới rửa sạch. Lại còn tên Thiên Tứ nữa chứ, với cảnh này, hẳn ta sẽ tha hồ chọc ghẹo và dày dạn tâm lý của nó. Nó vò cái đầu của mình, và hét toáng lên.

- Trời ơi!

-Chị đùa thôi, làm gì mà cuống lên như vậy, không ai hiểu lầm đâu. Với lại chị báo cho em một cảnh tượng mà chắc em chưa biết.

-Cảnh gì nữa vậy chị?

-Cậu chủ Thiên Tứ đã bế em vào tận giường, đặt xuống nhẹ nhàng, và...và rất là lo lắng cho em đó!

-Cái gì? Bé em ư?

-Chị nói thật đó, cậu ấy rất nhẹ nhàng, chị tưởng như là đang xem truyện cổ tích vậy. Lại còn bảo đây là phòng con gái, chăm sóc em không tiện nên phải nhờ chị.

Chị Uyển Thanh đưa tay làm những hành động diễn tả, đã vậy ánh mắt còn long lanh lên đây cảnh tượng lãng mạn. Du Du từ nãy giờ không thể nhúc nhích được, ngay cả cơ mặt cũng đơ ra.

-Không biết ở trường đã xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ đừng nghĩ ngợi nhiều quá, em cứ nghỉ ngơi đi, phần việc của em chị sẽ làm thay cho.

-Cám ơn chị rất nhiều.

Nó nhìn chị Uyển Thanh đầy cảm động, ít ra trong lúc này vẫn có người nhà INNO Gia quan tâm đến nó. Chị vuốt đầu nó như một đứa em gái nhỏ rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Đến khi cánh cửa đóng lại, khuôn mặt Du Du mới giãn ra đôi chút, rồi bắt đầu chuyển sang đỏ ửng. Mới đây thôi nó còn xanh lè vì hoảng sợ, còn bây giờ là xấu hổ.

-Trời ơi, Thiên Tứ bé mình y hệt như cảnh diễn viên Duy Thụy bé nữ diễn viên chính trong phim...

Nó tưởng tượng ra một khung cảnh lãng mạn trong bộ phim mà nó rất thích, có cả diễn viên mà nó hâm mộ. Nó cố cảm nhận xem khung cảnh mà nhân vật chính là nó và Thiên Tứ, nhưng không được. Tại sao lúc đó lại mê man, để rồi không biết cảm giác lúc được cậu chủ bế sẽ như thế nào. Rồi nó chợt hoảng sợ khuôn mặt lại càng đỏ hơn, lấy tay sờ sờ vào người.

-Thôi chết, nếu cậu ta bế mình, cậu ta đã thấy mỡ thừa ở bụng mình và còn biết mình mập nữa. Trời ơi, xấu hổ quá đi!

Du Du đập đập cái mặt mình vào gối để tự tra tấn mình...

-Cậu khỏe chưa?

-Mình khỏe rồi, cảm ơn cậu về chuyện hôm qua rất nhiều!

-Không có gì đâu, bất cứ người con trai nào cũng sẽ làm như vậy trong hoàn cảnh đó.

-Nhưng cậu cũng đừng nên đe dọa bọn họ như vậy..., rồi mình sẽ lại bị hiểu lầm và gặp rắc rối với fan của cậu thì sao?

-Yên tâm đi, thông thường khi ai mà bị Itê đe dọa thì sẽ không tái phạm đâu. Với lại Đốc Long đã giải thích với toàn trường, và đã cảnh cáo những ai động đến cậu, và mình cũng đã cảnh cáo những cô gái ấy rồi, thì không ai dám làm gì cậu nữa đâu.

Du Du nghe thấy uy quyền của những cậu công tử Itê mà há hốc miệng. Hóa ra nó được vinh dự 2 chàng hotboy tuyên bố bảo vệ, không biết là điềm lành hay điềm dữ nữa.

-Hình như Đốc Long cũng thích cậu thì phải?

-Không có đâu, tụi mình chỉ là những người bạn đặc biệt một chút thôi. Mà “Cũng” là sao?

-Vì có lẽ mình cũng thích cậu rồi!

Ánh mắt Du Du đầy ngỡ ngàng, Đại Bảo đang đứng nhìn nó và thái độ đầy nghiêm túc, nó không thể nói lên lời nào và phải làm gì trong tình huống này nữa...

Tại INNO Gia.

-Anh vào được không, Thiên Tư?

-Anh vào đi, có chuyện gì à?

Thiên Tư bước vào phòng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Cậu ta muốn nói với Thiên Tư một việc dường như đã ấp ủ từ lâu.

-Có việc gì mà trông mặt anh căng thẳng vậy, không giống anh chút nào!

-Anh đã yêu rồi!

Ánh mắt Thiên Tư đầy ngỡ ngàng nhìn Thiên Tư, trong lòng cậu ta đang nổi lên một cơn sóng rất mạnh, vì cậu ta linh cảm những gì sắp nói sau đây với anh mình, sẽ làm cậu ta ...đau....

-Ánh Linh, cậu có chuyện gì buồn à, sao lại gọi tớ ra đây?

-Cậu nghĩ rằng khi có việc buồn tớ mới gọi cậu ra thôi sao? Vậy thì thật là quá đáng đó, Đại Bảo.

-Nếu mình làm thì...

-Nhưng mà lần này cậu lại đúng rồi!

Đại Bảo đứng yên nhìn Ánh Linh, có lẽ cô ấy đang có chuyện rất buồn, nhưng vẫn nói những câu đùa cợt để che giấu cảm xúc của mình, cậu ta tiến lại gần và nắm lấy hai vai của Ánh Linh quay lại.

-Cậu có chuyện gì vậy?

-Tớ vừa mới bị cậu ấy “đá”!

-Cái gì? Tớ sẽ đến gặp Thiên Tứ để hỏi cho ra lẽ.

-Đừng làm vậy. Không phải lỗi cậu ấy. Thật ra tớ chỉ đơn phương Thiên Tứ, cậu ấy chỉ xem tớ là bạn. Đồng ý đi chơi với tớ cũng là do tớ năn nỉ. Nhưng vừa rồi cậu ấy đã dứt khoát với tớ, vì không muốn người con gái cậu ấy thương hiểu lầm.

-Sao cơ, Thiên Tứ đã thích người khác rồi à, là ai vậy?

-Tớ cũng đã gắng hỏi, nhưng cậu ấy không nói. Đây là lần thứ 2 tớ bị thất bại, thật là thê thảm.

-Và mỗi lần thất tình thì lại tìm đến tớ, thật bất công!

-Này đừng nói vậy chứ, tớ đang buồn muốn chết đây!

-Vậy thì đập đầu vào vai tớ mà tự tử!

Ánh Linh quay phắt người lại, đập đầu vào vai Đại Bảo, hệt như 2 đứa trẻ ngày xưa. Ánh Linh rất cá tính và mạnh mẽ, y hệt như con trai, nhưng có lẽ vừa rồi đôi mắt cô ấy đã ươn ướt, thật ra cũng có lúc cô ta rất cần người an ủi, vì bản chất con gái là như vậy mà. Đại Bảo vẫn thường cho Ánh Linh mượn đôi vai vào những lúc cô ta buồn. Kể cả lần trước, khi biết được sự thật rằng Đốc Long chỉ xem cô ta như một người thay thế.

-Sao hoài mà không thấy chảy máu gì hết!

-Vì vai của tớ rất mềm đúng không?

-Vậy phải để lấy cây thử mới được.

Ánh Linh vớ được một cái cây và định đập vào vai Đại Bảo, nhưng cậu ta đã nhanh chóng chạy mất tiêu. Ánh Linh bắt đầu rượt theo. Vì mải nô đùa mà chân Ánh Linh bị vấp vào lề đường, và toàn thân chao đảo. Vừa kịp lúc Đại Bảo quay người lại và đỡ lấy, nhưng không may, cả 2 cùng ngã xuống đường. Đại Bảo vẫn cố gắng che để cô ấy không bị tiếp đất, nên toàn thân cậu ta đều bị ma sát với đường. Cả 2 người nhìn nhau trong im lặng. Bất chợt, Ánh Linh đứng dậy và bối rối:

-XIn lỗi cậu!

-Không sao, chỉ là do tai nạn thôi mà!

-Tớ thật là vô ý, nếu bị bạn gái của cậu phát hiện chắc không rửa tội nổi.

Đại Bảo buồn bã im lặng không nói gì. Cậu ta cũng phải phải đứng dậy.

Hai đứa chậm rãi hướng về khu biệt thự Itê. Đại Bảo vẫn cười với Ánh Linh, nhưng lại thoáng có chút buồn, cậu ta đang suy nghĩ việc gì đó.? Cậu ta dõi theo bước đi của Ánh Linh phía trước, những bước đi nhảy nhót của một người vô tư, nhưng thực chất trong tim Ánh Linh đang đau lắm, vì cô ta đã thực sự thích Thiên Tứ, đã rất khó khăn để có thể quên được Đốc Long, vậy mà... Và có lẽ chỉ có Đại Bảo mới hiểu được.

-Cám ơn cậu luôn có mặt để an ủi mình khi mình buồn!

-Không có gì hết, có thể thấy cậu vui trở lại, mình cũng thấy rất vui.

-Được rồi, cậu về đi, chúc ngủ ngon!

-Chúc ngủ ngon!

Cánh cổng biệt thự NAMI đóng lại. Đại Bảo đút 2 tay vào túi, lặng lẽ hướng về Kasumi Gia. Trong đầu Đại Bảo bây giờ có rất nhiều suy tư, cậu ta thở dài, có lẽ sẽ không có ai hiểu được tâm trạng của cậu ta lúc này, tại sao trên đời lại có nhiều rắc rối đến như vậy?

Du Du nằm trần trọc, lẩn qua lẩn lại. Nó cứ suy nghĩ mãi về lời nói của Đại Bảo. Nó thấy dường như trong lời nó đó có gì đó rất lạ. Dù gì đi chăng nữa, trái tim nó cũng chỉ đập bình thường khi đứng trước cậu ấy, nên Du Du biết rằng, Đại Bảo đối với nó là một người bạn không hơn không kém. Nhưng điều làm nó lo nghĩ lúc này là phải đối mặt như thế nào với cậu ta..

Sáng hôm sau.

Du Du rụt rè bước vào biệt thự Kasumi. NÓ hít một hơi thật dài, những điều sắp sửa nói sau đây có lẽ sẽ diễn biến không tốt, nếu điều nó suy luận là sai, nhưng dù gì nó cũng phải dứt khoát cho Đại Bảo biết câu trả lời.

-Chào Du Du!

-Chào cậu, sao mắt cậu thâm hết vậy, hôm qua cậu không ngủ được à?

-À, không có gì, mình chỉ suy nghĩ vài việc khuya một chút!

- Có phải cậu sang đây để cho mình câu trả lời?

Nó mỉm cười, đứng lên, chậm rãi đi về phía Đại Bảo, nó vỗ vào vai cậu ta.

-Cậu đừng dối lòng nữa, cậu thích Nami Ánh Linh, đúng không?

Đại Bảo quay ngoắt lại, quá bất ngờ, cậu ta nhìn trừng trừng vào Du Du.

-Cậu không phải nói gì, mình biết cả mà. Cậu chỉ là có cảm tình với mình thôi, vì cậu biết Ánh Linh thích Thiên Tứ, nên cậu quyết định tìm đến mình, để quên đi cô ấy, nhưng trong lòng cậu Ánh Linh vẫn hơn ai hết.

Đại Bảo vẫn không thể nói gì, mà còn vô cùng bất ngờ. Du Du đứng đó và nở một nụ cười rất tươi. Đó là một cô gái rất lạ, mà có lẽ là người đầu tiên hiểu được nỗi lòng của cậu ta.

-Tại sao cậu biết? Và biết từ lúc nào?

-Mình đã đoán khi cậu cố tình rủ mình đi công viên Cổ Đại. Cậu biết Ánh Linh đã hẹn Thiên Tứ ở đó, nên muốn đi theo để xem diễn biến tình cảm của họ. Khi bắt gặp ánh mắt triu mến và lo lắng của cậu nhìn Ánh Linh, mình đã xâu chuỗi các lần các cậu gặp nhau, cả hôm sinh nhật, khi nhìn thấy Ánh Linh nhảy với Thiên Tứ, và mình có thể khẳng định rằng, cậu thích Ánh Linh.

Đại Bảo không nói gì. Ánh mắt nhìn Du Du hơi bất ngờ, khuôn mặt trở nên đầy buồn bã.

-Nhưng việc đó ích gì, Ánh Linh đã thích Thiên Tứ!

-Cậu chưa nói cho cô ta biết mà đã từ bỏ à?

-Làm sao nói được cơ chứ!

-Chính vì cậu không thử nên làm sao cô ta biết tình cảm của cậu được. Cậu hãy chiến đấu vì tình cảm của mình, để sau này không phải hối hận, Đốc Long đã từng hối hận vì như vậy đấy.

Đại Bảo ngồi trầm tư. Tình cảm với Ánh Linh đã từ lâu, nhưng cậu ta đã phải cố gắng vui cười khi nhìn Ánh Linh trở thành bạn gái với Đốc Long. Và rồi lần này, cậu ta lại thấy con tim Ánh Linh rung động trước Thiên Tứ, mà không nhận ra tình cảm của người bạn thân luôn bên cạnh mỗi khi cô ấy buồn. Nỗi niềm này, tình cảm này, không có ai biết, ngay cả những người bạn Ítê, nên không thể chia sẻ với bất cứ ai, vậy mà bây giờ, người mà cậu ta chỉ quen biết mới đây thôi lại có thể hiểu được tâm trạng này.

- Nhưng việc mình thích cậu là thật.

-Đúng, nhưng đó chỉ là tình cảm cho một người bạn đặc biệt mà thôi, cậu chỉ thấy khi ở bên cạnh mình, cậu có cảm giác hơi lạ một chút, được an ủi một chút, và thấy vui một chút thôi, đúng không?

-Mình đã từng nghĩ phải từ bỏ Ánh Linh, vì cậu ấy không có chút cảm giác nào với mình. Nhưng bao năm nay mình đã không thể nhìn ai ngoài cậu ấy. Nhưng từ khi cậu xuất hiện, bao nhiêu điều thú vị ở cậu, làm cho mắt mình đã có thể nhìn về hướng khác. Cậu rất đặc biệt, là người làm mình cảm thấy rất lạ, và rất vui. Và mình đã quyết định quên cô ấy, và mạnh dạn ngỏ lời với cậu. Nhưng ...

-Rằng cậu không thể quên được Ánh Linh.

-Tại sao cậu có thể biết được hết tâm sự của mình như vậy?

-Nhìn những tấm hình của cậu chụp chung với Ánh Linh được để trong phòng, cậu rất trân trọng nó, có nghĩa là cậu không thể quên được, cũng giống như...

Du Du chợt nhớ ra tấm hình trên bàn của Thiên Tư, cậu ta cũng không thể quên Nhật Thy như mọi người nghĩ. Tình cảm của con trai phức tạp thật.

-Mình sẽ suy nghĩ chính chắn về lời khuyên của cậu. Mình biết cậu không có tình cảm với mình, nhưng đối với cậu, mình vẫn là rất thật lòng. Ở bên cạnh cậu, mình cảm thấy rất vui, rất thoải mái, nhưng mới hôm qua thôi, mình lại cảm thấy không thể rời xa Ánh Linh....

Nó hít một hơi thật sâu, cuối cùng nó cũng có thể làm cho Đại Bảo mạnh dạn nhận ra tình cảm thật sự của mình, và như vậy nó có thể trở lại là một người bạn bình thường với Đại Bảo như trước kia.

-Vậy thì quá tốt rồi Đại Bảo à. Cậu phải tìm cơ hội nói rõ tâm tư trong lòng cậu như đang nói với mình vậy nè. À, tiện đây cho mình hỏi, làm sao cậu biết mình bị bắt cóc trong nhà kho đó!

-Có người báo tin cho mình.

-Có người báo tin? Ai vậy?

-Việc đó

-À, chào chị!

-Đại Bảo chưa kịp nói hết câu thì đã bị cắt ngang bởi lời chào của cô em gái dễ thương từ trong nhà đi ra. Cô bé nở nụ cười thật tươi với Du Du, nụ cười đáng yêu như anh của mình vậy, 2 anh em trông y hệt như nhau. Cô bé có cái nhìn rất thiện cảm, và luôn vui vẻ khi gặp Du Du. Điều đó làm nó rất vui và quên khuấy đi mất câu trả lời bỏ dở của Đại Bảo mà hòa vào câu chuyện của Kasumi Tiểu Quỳnh.

24. Chương 23

CHƯƠNG 23: THIÊN TƯ, CHẠM MỘT BƯỚC!

Du Du đến trường sau khi đã khỏe. Chuyện tình cảm với Đại Bảo cũng đã giải quyết, lòng nhẹ nhõm vô cùng. Nhưng cái làm Du Du phấn chấn hơn cả chính là câu chuyện của chị Uyển Thanh trong lúc nó bất tỉnh. Biết Thiên Tư đã quen với Ánh Linh, nhưng những biểu hiện vừa qua, chứng tỏ cậu ta cũng có chút tình cảm với nó. Không cần biết tình cảm đó là gì, nhưng nó thấy rất vui, thế là đủ.

Sau sự việc đầy tai tiếng đó, nó trở nên nổi tiếng, đi đến đâu cũng bị mọi người chỉ trỏ. Nó không sợ nguy hiểm, vì có lời đảm bảo của Đại Bảo, Đốc Long, không ai dám động đến Du Du. Nhưng sự đụng chạm về tinh thần thì không thể nào ngăn được. Du Du đã chuẩn bị tâm lý ở nhà, sẵn sàng đối mặt với tất cả, vì bên cạnh nó còn 2 đứa bạn luôn luôn lắng nghe. Nó chậm rãi bước vào lớp, hàng chục cặp mắt đang liếc xéo nó. Những cái nhìn không mấy thiện cảm, mặc cho những gì nó đã cùng làm với lớp, những người bạn cùng tham gia đại hội thể thao, tưởng rằng sẽ đứng về phía nó, nhưng...mọi người đều im lặng. Không hiểu sao nó cảm thấy rất buồn, cổ họng đang nghẹn ứ lại. Những lời mỉa mai sau lưng làm lòng nó nóng ran. Nobu vừa đến lớp, nó vui vẻ đón chờ một đồng minh xuất hiện lúc này.

Nó khép nép quay sang chào, cố tỏ ra vui vẻ như hằng ngày.

-Chào cậu.

Vẻ mặt lạnh lùng, Nobu không hề quay lại nhìn nó lấy một cái. Nó cố gắng mỉm cười để giảng hòa.

-Cậu giận tớ à? Lúc đó mình đau lắm đó, nên cậu ta mới bế thôi!

-Tôi không quan tâm.

Nobu trả lời dứt khoát, không chút tình cảm, vẻ mặt y hệt như những ngày đầu năm học. Du Du biết Nobu đang giận, và ngay lúc này khó có thể mà giải thích cho cậu ta hiểu. Nó thở dài và buồn bã quay lên. Hôm nay Đông Nghi không đi học, Du Du cảm thấy trống vắng vô cùng, muốn kể cho cậu ta thật nhiều chuyện vui buồn trong lòng, nhưng giờ lại không biết chia sẻ với ai. Cảm giác như tất cả đều đang cảm ghét nó, ngay cả bạn thân cũng không một ai bên cạnh lúc này, lòng nó cảm thấy nặng nề vô cùng...

Thiên Tư ngồi trong lớp trầm ngâm, cậu ta không thể tập trung vào bài học, suy nghĩ đang vờn quanh những câu nói của Thiên Tứ ngày hôm qua...

Ngày hôm qua.

-Anh đã yêu rồi!

Yên lặng. Thiên Tư không nhúc nhích. Đường như cậu ta đoán được anh mình đang sắp nói gì.

-Ai mà không biết anh đang cặp kè với Ánh Linh.

-Không phải cô ấy!

-Vậy...là...ai?

-Là Du Du.

Bất ngờ, đau nhói. Mặc dù Thiên Tư đã cảm thấy có điều gì không hay trong cuộc trò chuyện này, nhưng cậu ta cũng vô cùng bất ngờ khi chính miệng Thiên Tứ lại nói là thích Du Du. Tại sao lại đúng vào lúc này, khi mà cậu ta cũng vừa nhận ra tình cảm của mình. Và tại sao lại là anh Thiên Tứ cơ chứ? Thiên Tư tự trấn tĩnh mình và cố gắng trở lại bình thường.

-Trời, anh mà cũng thích Đồ Nhà Quê đó sao? Bao nhiêu tiểu thư nhà đại gia xinh đẹp bao quanh lấy anh, sao anh không chọn?

-Em cũng thích Du Du phải không?

Câu hỏi thẳng thừng như trúng mũi tên vào ngay tim, làm cho Thiên Tư sững sờ. Không gian yên tĩnh đủ để nghe tim ai đó đập liên hồi. Thiên Tư vội vàng cười lớn, một nụ cười gượng gạo.

-Anh nói gì kì vậy, em mà thích cô ta chắc trời sập mất!

Vừa lúc đó ngoài trời có tiếng sét vang lên, khiến 2 anh em phải giật mình nhìn ra. Thiên Tư hơi rùng mình vì lời nói dối của mình đã bị ông trời đáp ứng ngay tức thì. Thiên Tư quay lại, vội vàng đính chính.

-Em với cô ta như nước với lửa. Với lại anh cũng biết cô ta không phải kiểu người em thích mà.

-Anh cũng biết là em đang quay lại với Nhật Thy, nhưng hành động của em làm anh khó hiểu, nên anh muốn xác nhận lại thôi.

-Hành động gì?

-Hôm trước ngày sinh nhật, anh đã đến cửa hàng có bán chiếc áo đầm dạ hội, và khi đến đó thì đã không còn thấy chiếc đầm đó nữa.

-Thì sao?

-Anh vào hỏi chủ cửa hàng thì ông ta vô cùng ngạc nhiên, bảo rằng: “Chẳng phải cậu vừa đến đây mua sao?” Lúc đó anh mới biết em đã đến đây mua trước, vì đâu có ai giống anh ngoài em.

Thiên Tư đứng bất động, bị phát hiện ra một việc tế nhị, cậu ta không biết nói lời nào. Quả thật chiếc đầm đó do cậu ta mua, nhưng Thiên Tư cũng không biết vì sao lúc đó mình làm vậy. Trên đường đi học về, ngày nào cậu ta cũng bắt gặp cô gái nhà quê đó đứng ngắm chiếc đầm dạ hội. Không biết điều gì thúc giục mà cậu ta lại muốn mua cho Du Du chiếc đầm xinh xắn và đôi giày thủy tinh đó. Có lẽ là bắt đầu từ lúc ấy, cậu ta đã thích Du Du rồi...

-À, lúc đó em chỉ muốn chuộc lỗi vụ cơm hộp với cô ta thôi.

Cậu ta vội vàng tìm ra được một lý do cũng khá thuyết phục rồi thở phào nhẹ nhõm.

-Vậy à, vậy thì anh yên tâm rồi.

Thiên Tư tự dưng thấy lòng mình quặn lại. Cậu ta không thể nói với anh mình rằng “Em cũng thích Du Du” vì cậu ta không muốn tranh giành với anh mình, mà xưa nay chưa có thứ gì mà Thiên Tư có thể giành vượt qua được Thiên Tứ.

-Anh đã suy nghĩ rất nhiều khi quyết định nói với em vì sợ rằng em cũng thích cô ấy thì không biết sẽ như thế nào, nên muốn biết rõ tình cảm của em trước.

-Vậy còn Ánh Linh?

-Anh đã nói rõ ràng với Ánh Linh. Cô ấy rất mạnh mẽ, và bảo rằng sẽ quên được anh.

-Vậy thì chúc mừng anh, hình như Du Du, cô ấy cũng thích anh đó!

-Vậy à! Nhưng có lẽ đó là trước đây, còn gần đây anh thấy cô ấy đã né tránh anh nhiều, và có quá nhiều người xung quanh cô ấy, Đốc Long, Đại Bảo, và cả em nữa.

-Em đã nói rồi, em không có.

Thiên Tư không dám nhìn thẳng vào mắt Thiên Tứ, bởi vì cậu ta đang...nói dối. Thiên Tư cứ giả bộ đi đi lại lại trong phòng để làm việc này việc kia, nào là uống nước, nào là xếp tập vở...để che giấu đi sự bối rối, nhưng càng làm cậu ta càng thể hiện kì lạ. Không biết Thiên Tứ có nhận ra điều đó hay không.

Thiên Tứ vui vẻ rời khỏi phòng. Đợi cửa phòng khép lại, Thiên Tư ngồi phịch xuống giường, ánh mắt vô hồn nhìn về phía cánh cửa, hai tay cậu ta ôm lấy đầu, và cúi mặt xuống...

DU Du xếp hết tập vở vào cặp, nó vội vàng chạy theo Nobu và chặn cậu ta lại ngay cửa lớp.

-Tớ cần nói chuyện với cậu!

-Không có việc gì để nói hết!

-Tớ chỉ là...

-Cậu đã nói là không liên quan gì đến Đại Bảo cơ mà, vậy tại sao cứ xuất hiện xung quanh cậu ấy, toàn là nói dối...

-Chuyện đó không phải như cậu nghĩ. Mình không biết phải giải thích như thế nào, nhưng cậu không thể tự mình tạo ra cảm giác ghen tuông như vậy được...Nobu, cậu là con trai mà.

-Tôi như vậy đó thì sao? Tôi không cần cậu quan tâm, tại sao cậu cứ luôn cố gắng trở thành nhân vật chính vậy? Bây giờ thì cậu thỏa mãn rồi đó, cậu nổi tiếng toàn trường rồi!

Nobu bỏ đi, để lại sự sững sờ và đau nhói trong lòng cho DU Du. Nó đã làm gì, nó đâu muốn trở thành trọng điểm của cái trường học thượng lưu này. Mọi việc tự nhiên xảy ra, chứ nó đâu hề tìm đến. Chẳng lẽ trong mắt mọi người, nó lại đáng ghét, lại là người thích trở thành trung tâm như vậy sao?

-Sao cơ? Cậu nói thật không?

-Phải. Mình sẽ thổ lộ với cô ấy khi có cơ hội, vì lúc này cô ấy đang cần thời gian để quên Thiên Tứ?

-Quên Thiên Tứ?

-Ánh Linh bảo rằng Thiên Tứ không thích cô ấy, mà đã thích người khác.

-Người khác?

Trong đầu Du Du bỗng dưng nổi lên bão tố. “Đối thủ” Ánh Linh đã là quá lớn, vậy mà bây giờ lại xuất hiện thêm một cô gái. Người mà Thiên Tứ thích chắc phải đặc biệt lắm như vậy mới có thể đánh bại Ánh Linh. Vậy thì cô gái kia lại còn vượt xa Du Du nữa, làm sao mà phần đầu kịp.

-Vậy thì chúc mừng. Và cậu phải cố lên!

-Đương nhiên rồi, để tỏ lòng cảm ơn cậu đã giúp mình nhận ra tình cảm thật sự, mình có thể ôm cậu một cái được không?

-Không được! Mình không muốn bị bắt đi đánh hội đồng nữa đâu.

Du Du bị Đại Bảo rượt chạy vòng vòng. Cậu ta đang rất vui, và cũng rất muốn cảm ơn Du Du đã giúp cậu ra tìm ra những điều đó...

-Cậu làm gì cô bé của tôi vậy?

Tiếng con trai phía sau lưng làm cho cả 2 giật mình. Du Du vô cùng hốt hoảng khi trước mặt Du Du bây giờ là một ánh mắt đang giận dữ. Là của Thiên Tứ? Không, không phải, chỉ có Thiên Tứ mới gọi là “cô bé” thôi! Nhưng sao ánh mắt cậu ta lại giận dữ và lạ lùng như vậy.

Đại Bảo không mấy giật mình và sợ sệt như Du Du, cậu ta đứng lại, và nhìn nó cười triu mến.

-Mình phải về đây, và mình cũng mong cậu cũng mau thổ lộ, biết đâu cũng gặp điều kì diệu!

Trời ạ, tên Đại Bảo muốn hại mình đây mà. Chưa kịp thanh minh vụ việc vừa rồi, cậu ta lại làm nó bối rối cái việc thổ lộ kia trước mặt Thiên Tứ. Nó ngược nhìn trời, mong sao có cái lỗ để nó trốn khỏi cái không khí này ngay bây giờ.

-À, mình định không nói, nhưng mình nghĩ là cậu phải biết..., về cô bạn A2. Là cô bạn thân hay đi cùng với cậu đó.

Đại Bảo quay đầu lại, cậu nói bỏ chùng của Đại Bảo làm nó vô cùng bất ngờ. Làm sao cậu ta biết Đông Nghi, mà mấy hôm nay Đông Nghi đều nghỉ học, chẳng lẽ đã có chuyện gì xảy ra với cô ta. Ánh mắt lo lắng của Du Du nhìn Đại Bảo, chờ đợi cậu nói tiếp theo.

-Cô ấy chính là người báo tin cho mình rằng cậu bị bắt ở nhà kho.

Tự dưng trong lòng Du Du cảm thấy rối bời, nó không ngờ người báo tin cho Đại Bảo lại là cô bạn thân của mình. Hoang mang, lo sợ điều gì đó không lành đã xảy ra. Nó đứng im suy nghĩ, mặc cho Thiên Tứ đứng nhìn nó đầy lo lắng, mà chưa dám đến gần. Phải chăng Đông Nghi đã nhìn thấy nó bị bắt cóc và chạy đi báo tin, và sau đó cô ấy bị bọn người kia trả thù. Có lẽ Đông Nghi đã bị đánh và bị thương. Nghĩ đến đây Du Du không còn đứng vững nữa, nó khụy xuống, may mà có bàn tay của Thiên Tứ đỡ lấy nó. Mắt nó rưng rưng nhìn Thiên Tứ:

-Mình phải đến nhà Đông Nghi....

Thiên Tứ dùng sự quen biết của mình để hỏi ra địa chỉ nhà Đông Nghi, trong khi đó Du Du cứ đi đi lại lại suy nghĩ trong đầu những tình huống xấu nhất. Đông Nghi mà có vấn đề gì thì nó sẽ ân hận suốt đời. Cô bạn thân của nó rất có thể đã vì nó mà bị thương mà không đến lớp được, vậy mà nó chẳng biết gì. Lại còn không có số điện thoại, không có địa chỉ nhà, nó là một đứa bạn vô tâm, không ra gì. Nếu không có Thiên Tứ lúc này, nó cũng chẳng biết làm gì nữa. Vì ở trường nó chẳng quen biết ai, ngay cả trong lớp cũng không biết điện thoại của ai để mà hỏi nữa. Thiên Tứ kéo nó ra xe, nhưng nó khựng lại.

-Mình muốn tự mình đến đó! Bạn ấy có lẽ sẽ không thích có người lạ đến đâu.

-Tôi sẽ chở cô bé đến gần đó rồi về.

Du Du nghĩ rằng Đông Nghi có thể không thích có một người nào khác ở Nhất Kim đến nhà cậu ấy, vì cậu ấy đã từng mặc cảm vì gia cảnh bình thường của mình, nhưng nghe Thiên Tứ nói vậy, nó gật đầu đồng ý.

Chiếc mô-tô phóng thật nhanh về cánh cổng cao cao. Từ phía trên cửa sổ tầng 2, có ánh mắt đầy lo lắng của ai đó đang dõi theo...

Thiên Tứ dừng xe bên ngoài khu vực cần tìm. Du Du muốn tự mình đi vào và bảo Thiên Tứ đi về. Cậu ta gạt đầu mỉm cười và quay xe. Du Du tìm đến địa chỉ của Đông Nghi, một khu lao động bình dân, không quá cao sang, nhưng cũng rất tươi tắn, sạch sẽ. Đến đúng địa chỉ, tay nó run run, không thể nào ấn vào cái chuông đó. Tay nó đưa lên, nhưng cứng đờ lại, lạnh cóng, nó mãi suy nghĩ, không biết nó có chịu đựng được không nếu biết Đông Nghi đang nằm trên giường điều trị hay gì đó.... Nó hít một hơi dài, và ấn vào chuông, chuẩn bị đối mặt với người ra mở cửa, có lẽ là mẹ Đông Nghi, nếu bác ấy biết vì Du Du mà Đông Nghi thành như vậy thì có đuổi nó đi hay không? Du Du nghe tim mình đập mạnh khi thấy cánh cửa hé mở. Nó ngẩng đầu lên và người ra mở cửa là...Đông Nghi.

Hai đứa đứng lặng im. Đông Nghi cũng bất ngờ không kém. Du Du nhìn từ đầu đến chân, hóa ra cậu ta không bị thương như nó nghĩ, mà ngược lại, hoàn toàn khỏe mạnh bình thường, chỉ có đôi mắt là thâm quầng. Du Du mừng rỡ, ôm chầm lấy cô bạn thân của mình, nhảy lên đầy sung sướng.

-May quá, bạn không sao cả!

Đông Nghi không nói không rằng, chỉ lặng lẽ đi vào nhà, thái độ Đông Nghi vô cùng kì lạ, làm Du Du cảm thấy rất ngại ngùng vì chuyến đến thăm đột xuất này. Nó cũng bên lên theo sau.

-Mấy ngày nay sao cậu nghỉ học vậy Đông Nghi?

Đông Nghi không trả lời, mà cúi gằm mặt xuống. Một lúc sau, đột nhiên cô bạn ôm mặt và chạy lên lầu. Du Du không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết chạy theo. Nó đứng trước cửa phòng Đông Nghi, và nghe cậu ấy đang...khóc.

-Mình vào được không Đông Nghi?

Không có tiếng trả lời. Nó mở cửa phòng và chậm rãi bước vào, cô bạn đang úp mặt vào gối và khóc nức nở. Đột nhiên nó đứng sững sờ khi thấy trên bàn Đông Nghi có 1 xấp ảnh, là ảnh của nó chụp chung với Đốc Long. Du Du sững sờ cảm những tấm ảnh đó mà không biết phải nghĩ như thế nào cho đúng.

-Tại sao cậu có những tấm ảnh này?

-Chính mình là người đã dán những tấm ảnh đó trong trường.

-Đông Nghi?

-Đúng, vì mình ghen tỵ, vì mình thích Thiên Tư. Nhưng mình không hề có ý hại cậu, mình chỉ muốn tung hình này ra, để Đốc Long ra mặt và tuyên bố tình cảm với cậu.

-Đông Nghi, cậu đang nói gì vậy? Mình không tin, cậu đang đùa đúng không?

Nó không tin vào những gì đang được nghe, có thể do tưởng tượng mà thôi, nó lay Đông Nghi tới tấp để tìm kiếm một cái gật đầu rằng cậu ta chỉ nói đùa.

-Mình xin lỗi, nhưng mình không ngờ fan của Đốc Long lại bắt cậu đi, lúc đó mình rất sợ, và khi mình đi tìm người giúp cậu, người đầu tiên mình gặp là Đại Bảo.

-Cậu làm tất cả chuyện này là vì cái gì?

-Mình không có ý định như vậy, chỉ là vì hôm đó...

-Cậu không nghĩ rằng rất có thể mình sẽ bị nguy hiểm, không nghĩ rằng mọi chuyện sẽ trở nên rất xấu à?

-Mình xin lỗi.

Đông Nghi nói trong tiếng khóc. Người bạn mà nó yêu quý nhất lại là người đã tung những tấm hình này. Cổ họng nó đang nghẹn ứ, mắt nó mờ dần nhìn Đông Nghi. Du Du vẫn không thể hiểu tại sao cậu ta làm như vậy. Vì Thiên Tư ư? Nhưng Du Du đâu có làm gì mà để cho Đông Nghi lại hiểu lầm như thế.

-Chuyện này liên quan gì đến Thiên Tư?

-Vì cậu ấy thích cậu.

-Tớ không hiểu gì hết.

-Nếu như người ấy là chị Nhật Thy thì tớ còn chịu đựng được, nhưng đằng này lại là cậu. Cậu không phải quý tộc, cũng không phải là người giỏi nhất lớp, cậu hơn tớ cái gì mà tại sao luôn là trọng tâm của mọi việc, luôn nổi bật trong mắt mọi người. Tớ đã cố gắng rất nhiều để mọi người hướng mắt về tớ, nhưng cậu luôn đứng trước và che hết tất cả. Những việc đó tớ có thể bỏ qua tất cả, nhưng lần này lại là Thiên Tư...

-Cậu đang nói gì vậy?

-Tớ đã nhận ra từ hôm gặp cậu ở quán cà phê. Thiên Tư không hề có ý hẹn hò với tớ, mà chỉ để theo dõi cậu. Ánh mắt lo lắng khi nhìn thấy Gia Khánh đưa cậu về, cậu ấy đã thực sự thích cậu, tớ chỉ là một con rối để cậu ấy có lý do đi theo cậu mà thôi!

-Tớ không hiểu cậu nói gì hết, nhưng tại sao cậu lại đối xử với tớ như vậy? Tớ và cậu là những người bạn thân của nhau cơ mà?

-Tất cả chỉ vì tớ rất thích Thiên Tư.

-Cậu...cậu..

Du Du không thể nói lên lời nào, nó thấy khuôn mặt mình đã ướt nhòe nước mắt. Nỗi đau này còn đau hơn khi nó bị hành hạ ở nhà kho. Nó không thể tin rằng, người bạn mà nó tin tưởng nhất, đã tâm sự tất cả mọi chuyện, đã kể tất cả cho cậu ta nghe, về cả việc nó kết bạn thân với Đốc Long, coi cậu ấy là một người bạn đặc biệt trên sân thượng, cả về những hành động khó hiểu của Đại Bảo. Vậy mà giờ đây, chính cậu ấy lại là người gây ra mọi rắc rối cho nó. Và hơn hết là một nỗi đau về tình bạn...Nó bỏ chạy, chạy thật nhanh, lấy tay gạt nước mắt, nhưng sao không thể nào gạt hết được. Chạy mãi chạy mãi, cho đến khi thấy mình kiệt sức, nó vịn vào một gốc cây ven đường, và khóc thật lớn...

Nó đang gục vào gốc cây và khóc òa lên, mọi người đi đường chỉ lắc đầu khi thấy một cô bé bất bình thường. Có ai hiểu nỗi đau của nó lúc này, tình bạn mà nó trân trọng nhất đã mất, cả Nobu cũng không còn nói chuyện với nó nữa. Thế giới giống như đang đổ sập xuống, và sắp đè nó ngộp thở. Một bàn tay to và ấm áp vịn lên vai nó, nó quay lại, mắt nhòe đi, không nhìn rõ khuôn mặt người đó, chỉ có ánh sáng mặt trời le lói, và cảm giác quen thuộc.

-Tôi đã ở đây rồi, không sao đâu!

Như một niềm an ủi vô cùng to lớn, nước mắt lại tuôn ra. Thiên Tư để cho nó dựa vào vai và khóc thật to, trút hết vào đó, nó đã có một bờ vai để mà ngã vào ...Xa xa nơi một gốc cây khác, bóng dáng của một cậu thanh niên, mồ hôi tứa ra liên tục, cậu ta thở hổn hển vì phải chạy theo ai kia, nhưng rồi hơi thở đó như ngưng lại, khi nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, ánh mắt buồn bã, cậu ta quay lưng lại, tựa vào gốc cây và thầm thì:

- Thiên Tư à, mày đã chậm một bước rồi!

25. Chương 24

Giai đoạn thi cuối kì đã đến. Nó lao vào học tập, mong rằng có thể gác lại những gì đã xảy ra, nhưng không hiểu sao nó không thể nào tập trung vào bài vở. Quá hụt hẫng và thất vọng. Nobu vẫn không nói với nó lời nào, cả lớp cũng nhìn nó bằng ánh mắt rất xa lạ. Hầu như ai cũng xem nó là một người không bình thường. Scandal với 2 hotboy như vậy là quá nhiều với một đứa nhà quê như Du Du. Nhưng những thứ đó nó không quan tâm, mặc kệ bọn nhà giàu muốn nghĩ nó là người như thế nào đi chăng nữa, nhưng điều làm nó buồn nhất chính là...Đông Nghi vẫn nghỉ học. Ngày mai là ngày thi cuối kì, nếu chỉ vì chuyện đó mà cậu ta không đi thi thì thật là đáng tiếc. Nó lo cho Đông Nghi, cậu ta đã bỏ bài vở khá nhiều rồi. Ngày mai nếu Đông Nghi không đến lớp thi thì nó sẽ ân hận suốt đời. Nó quyết định, sẽ đến nhà Đông Nghi để nói với cô ta một lời.

-Cậu về đi!

-Mình chỉ muốn nói, cậu đừng nên để chuyện đó ảnh hưởng đến việc học tập. Như vậy mới đúng là Đông Nghi mà mình từng quen biết. Trước đây dù bị tách biệt trong lớp thế nào, cậu vẫn có thể nỗ lực để đứng

nhất trường. Chính vì vậy, mình không muốn vì mình mà cậu đánh mất những gì đã cố gắng. Ngày mai cậu hãy đến tham dự kì thi, nếu không....mình sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu và cho chính mình...

Nói rồi Du Du bỏ đi, cánh cổng nhà Đông Nghi lúc này mới mở ra, Đông Nghi dõi theo bước của Du Du mà nước mắt cứ trào ra không ngừng.

Tối hôm đó.

Thiên Tư một mình lái chiếc moto lượn vòng quanh bên ngoài đường. Cậu ta không thể tập trung học hành, bởi trong đầu chỉ vang vang những lời thổ lộ của Thiên Tư. “Anh ấy đã có tình cảm với Du Du, và Đồ Nhà quê đó thì ngay từ đầu đã thích Thiên Tư, vậy thì họ là một cặp rồi còn gì. Mình...”. Nghĩ đến đó, cậu ta cảm thấy trong lòng nặng trĩu. Tay tăng ga, chiếc moto phóng thật nhanh không định hướng trên đường. Ngày mai đã là ngày thi cuối kì, nhưng Thiên Tư không thể nào tập trung vào bài vở được nữa, có gì đó nặng trĩu ở trong lòng...

-Thiên Tư, anh vào phòng một chút!

Thiên Tư vào phòng, định đưa cho cậu em mình chiếc máy tính và bộ đồ dùng cần thiết cho kì thi ngày mai. Lần nào cũng vậy, trước khi đi thi, Thiên Tư luôn chu đáo chuẩn bị cho Thiên Tư, vì biết rằng cậu em trai này không bao giờ quan tâm đến những chuyện đó. Không thấy ai trong phòng, Thiên Tư để lại đồ dùng trên bàn, rồi quay ra. Nhưng vừa mới ngoảnh đi, bước chân cậu ta bị khựng lại vì nhìn thấy gì đó...

Thiên Tư về phòng, lúc này đã hơi khuya, cậu ta nhìn lên bàn học và thấy bộ đồ dùng đã được đặt từ lúc nào, liền mỉm cười:

-Anh lúc nào cũng chu đáo.

Vừa nói Thiên Tư vừa cởi cái áo khoác ra, nhưng bất chợt cậu ta ngưng lại, nhớ ra vấn đề gì đó, Thiên Tư vội vàng chạy đến giường ngủ của mình và lục tung đồng chăn gối lên. Cậu ta thở dài một cái khi nhìn thấy tấm hình nằm ngay ngắn dưới gối.

-Phù, may quá, lúc đi, không nhớ là đã cất kĩ tấm hình chưa, may mà đã đè cái gối lên, chứ nếu không anh Thiên Tư nhìn thấy thì không biết sẽ như thế nào.

Thiên Tư cầm chiếc khung hình lên và ngắm nghía. Tấm hình được chụp Du Du đang ngủ. Thiên Tư đã chụp lại được vào hôm nó ngủ gật khi đang kèm cậu ta. Ngay cả trong lúc ngủ, nhìn nó cũng nhà quê ghê gớm. Nhưng không hiểu sao người ta có thể cảm nhận được sự yên bình, không lo nghĩ gì từ giấc ngủ đó. Thiên Tư để tấm hình trên lòng mình, cậu ta thiếp đi, cố gắng quên hết mọi chuyện...

- Tại sao cô lại bước vào trong trái tim của tôi chứ?

Du Du đứng thả hồn trên sân thượng, gió mát lồng lộng có thể khiến nó cảm thấy rất thoải mái. Cuối cùng thì cũng đã qua kì thi, nó thấy nhẹ lòng vì Đông Nghi cũng đã có mặt trong ngày thi. Nhưng quả thật hôm nay, nó làm bài rất tệ, vì tâm trạng của nó mấy ngày qua không được tốt. Việc kèm Thiên Tư vì thế mà cũng qua loa, không biết cậu ta làm bài thế nào. Nhắc tới Thiên Tư, nó mới chợt nhớ đến những lời Đông Nghi nói. Cũng chính vì cậu ta mà Đông Nghi mới hiểu lầm và hành động như vậy. Tại sao cậu ta lại có những cư xử kì lạ và luôn là người gây cho nó mọi rắc rối. Chẳng lẽ cậu ta đã bày ra những trò này để nó biến khỏi Chu Rung thì mới hả dạ.

Nó thở dài, ngày mai là một ngày khá đặc biệt đối với nó, nó đã lên kế hoạch từ trước, rủ Đông Nghi và Nobu đi chơi, nhưng có lẽ là không được như ý nữa. Phải rồi, nó sẽ xin phép nghỉ và về Đum Cha, nơi mà nó có thể cảm thấy bình yên nhất, có gia đình, có những con người chân thật, có những cánh đồng, những không gian đầy hương thơm của tự nhiên, lúc đó nó sẽ tĩnh tâm để suy nghĩ những gì đã trải qua, về tình cảm với Thiên Tư, về tình bạn với Đông Nghi, Nobu.

-Cậu đang buồn à?

-Đốc Long, lâu lắm rồi không gặp cậu.

-Mấy ngày qua mình rất muốn tìm cậu để nói lời xin lỗi, nhưng mà quá bận bịu .

-Xin lỗi vì việc gì?

-Về những tấm hình đã gây rắc rối cho cậu. Và rất tiếc... mình không phải là người đến cứu cậu.

-À, mình không sao. Chuyện đó qua rồi, với lại đó không phải lỗi tại cậu. Cậu làm bài tốt chứ?

-Cũng bình thường thôi, vì dạo này mình không chú tâm vào học cho lắm, mình đang lo làm thủ tục du học.

-Vậy bao giờ cậu sẽ đi?

-Ngày mai.

-Cái gì? Ngày mai?

-Ừ, mình muốn đi càng sớm càng tốt.

-Ít nhất trước khi đi cậu vẫn dành cho mình một cơ hội để nói rõ tình cảm với chị Nhật Thy chứ?

-Nói gì nữa?

-Nói rằng cậu vẫn còn yêu chị ấy, và vẫn chờ chị ấy!

-Chị ấy bỏ đi vì Thiên Tư đã bỏ chị ấy, và chị ấy quay về vì không thể quên được Thiên Tư, và bây giờ Thiên Tư cũng đã đồng ý quay lại, còn gì để nói nữa.

Du Du nhìn ánh mắt buồn bã của Đốc Long, nó chợt nhớ đến lời Đông Nghi và Gia Khánh. Cả 2 người đó đều khẳng định Thiên Tư đang thích nó. Nhưng thật là tức cười khi mà cả nó và Đốc Long đều nhìn thấy 2 người họ nói chuyện với nhau trên sân thượng, lại còn ôm nhau nữa.

-Đốc Long à, mình xin lỗi, ngày mai mình lại không thể tiễn cậu được.

-Không sao đâu, ít nhất cũng có một người ngày mai nghĩ đến mình là tốt rồi.

Du Du nhìn cậu bạn triu mến, nó biết có nói gì cũng không thể giữ chân cậu ấy ở lại Chu Rung. Đốc Long muốn thoát khỏi sự thật đau khổ tình cảm của mình, có lẽ đó cũng là một cách tốt để cho tâm hồn được nhẹ nhõm. Cũng như nó, muốn trốn chạy về Đum Cha, quên đi những đau khổ trong những ngày vừa qua...

-Quản gia Pix, cháu xin phép nghỉ 2 ngày để về quê có việc ạ!

-Được thôi, nhưng ta có thể biết là việc gì không? Ta thấy tâm trạng cháu không tốt.

-Dạ không có gì đâu ạ.

-Ta không biết là chuyện gì xảy ra với cháu, nhưng ta mong cháu sẽ giải tỏa được, và mau trở lại đây, vì nụ cười của cháu là sức sống của INNO.

Quản gia Pix nói rồi quay đi, khuôn mặt nghiêm nghị nó phải đón nhận vì lúc này là ban ngày. Chiều nay nó sẽ lên đường về quê. Lòng nó có gì đó như được an ủi vì câu nói đầy khích lệ của quản gia Pix vừa rồi. Nó thu xếp đồ đạc, và rảo bước về phía cánh cổng cao cao, mà quên đi lời chào đến 2 thiếu gia.

-Ai vậy?

-Dạ thưa có người nhà ở Đum Cha của Du Du lên gặp ạ!

Thiên Tư chợt giật mình khi nhớ tới anh bạn Gia Khánh, cậu ta vội vàng quay sang hỏi Uyển Thanh

-Là con trai hả?

-Dạ là bố mẹ của cô ấy!

Thiên Tư thở phào một cái, Uyển Thanh cảm thấy rất khó hiểu vì hành động này của thiếu gia Thiên Tư. Bố mẹ Du Du là 2 người nông dân thuần túy, nhưng trông họ vô cùng gần gũi và dễ mến. Họ đem những món trái cây ở Đum Cha lên cho gia đình INNO và chủ yếu để xem cuộc sống của con gái mình. Vậy nhưng..

-Cô ấy đâu rồi?

-Thưa cậu chủ cô ấy đã xin phép về quê khi vừa quét dọn xong rồi ạ!

-Gì cơ?

-“Sao cơ, con gái tôi xin về quê rồi ư?” Bố Du Du hốt hoảng. Đây là lần thứ 2 cất công lên Chu Rung mà lại không gặp được con gái.

-Định lên đây là để tạo bất ngờ cho nó, ai ngờ nó lại về quê. Thế còn gì là quà sinh nhật đặc biệt cơ chứ?

-Sinh nhật?

Mọi người trong INNO lúc này đều ngạc nhiên, đúng là không ai quan tâm đến ngày sinh nhật của Du Du, mà cô bé cũng không nói với ai. Hôm nay nó muốn về quê là để được cùng mọi người trong gia đình đón một sinh nhật ấm áp, vì nếu ở lại đây, chắc sẽ cô đơn lắm. Vậy mà nó không biết rằng, mọi người lại lên Chu Rung thăm nó, bây giờ mới thực sự là “cô đơn”..

-Trời đã tối rồi, làm sao bắt xe về kịp. Đã vậy thằng anh nó cũng không có ở nhà nữa chứ, kiểu này nó về ở nhà một mình sao?

-Hay là gọi điện cho cô ấy, báo cho cô ấy biết.

-Nhà Du Du không có điện thoại.

Thiên Tư từ trên lầu bước xuống, câu nói của cậu ta được kiểm chứng bằng cái gật đầu của bố mẹ Du Du, làm ai nấy cũng vô cùng thất vọng. Mọi người ở INNO vô cùng lo lắng, vì bây giờ Du Du sẽ một mình ở Đum Cha. Nhưng dường như không ai nhận thấy thái độ bồn chồn hơn cả của 2 thiếu gia INNO tự này giờ. Không thể chần chừ thêm được nữa, Thiên Tư vội vàng chạy ra phía cổng, cậu ta quay đầu lại và nói với mọi người:

-Hai bác cứ yên tâm ở đây nghỉ ngơi, cháu có việc đi về phía đó, sẽ ghé qua xem cô ấy thế nào.

Nói xong Thiên Tư vội vàng vào gara và lấy chiếc moto của mình và phóng nhanh về chiếc cổng cao cao trong sự ngỡ ngàng của mọi người, hành động của cậu ta vô cùng gấp rút và dứt khoát. Thiên Tư đứng đó từ này giờ chỉ biết dõi mắt nhìn theo, trong lòng có gì đó không yên...

Tại Đum Cha.

-Bố mẹ ơi, con về nhà rồi nè!

Du Du bước vào nhà, nụ cười sớm biến mất khi trong nhà không có một ai. Nó chạy tìm kiếm hết tất cả các gian, nhưng mọi người đã đi đâu hết. Ngoài trời đã tối, nó ngồi bệt xuống, co rúm người lại. Chẳng lẽ nó phải đón một cái sinh nhật cô đơn như thế này sao? Nó đã phải trốn chạy về Đum Cha chỉ mong có một cái sinh nhật đầm ấm, không phải lo nghĩ về những con người ở Chu Rung, vậy mà... Có tiếng sét rất lớn vừa thét lên ngoài trời, và cơn mưa ập tới, nó không thể qua nhà hàng xóm ngủ nhờ vào lúc này. Lạnh, nó đứng dậy đi kiếm cái gì khoác vào mình cho ấm, nhưng chưa kịp bước đi thì bỗng dưng nó không còn thấy gì hết! Có lẽ do tiếng sét vừa rồi đã làm mất điện toàn khu vực. Nó lại ngồi bệt xuống, co ro, sợ sệt, sợ bóng tối, sợ lạnh, sợ một mình...Bây giờ ông trời cũng quay lưng lại với nó.

Nó cảm thấy dường như mọi người đã bỏ rơi, sẽ chẳng có ai xuất hiện lúc này để mà an ủi, để mà che chở. Nhớ có lần nó một mình ở nơi xa lạ trong cơn mưa, tìm mua chiếc khung hình cho Thiên Tư, lúc đó, cậu chủ Thiên Tư đã xuất hiện như một vị cứu tinh làm nó cảm động biết nhường nào. Khi mà tưởng chừng như không còn ai bên cạnh, thì Thiên Tư đã xuất hiện đúng lúc. Nhưng còn bây giờ, Thiên Tư sẽ không thể có mặt ở đây để mà che chở cho nó. Tiếng sét một lần nữa vang lên làm nó giật mình hét toáng lên. Hơi thở dồn dập, nó không biết phải làm gì, chỉ thấy nước mắt đang bắt đầu trào ra...vì hôm nay chắc chắn sẽ không có điều kì diệu nào xảy ra nữa...

Các bạn nào là fan của Thiên Tư thì nhớ đón đọc chương sau nhé.

26. Chương 25

CHƯƠNG 25: SINH NHẬT LẠ

Có tiếng động ngoài cửa. Nó run rẩy. Có thể là bố mẹ, là anh hai, nhưng cũng có thể là trộm, hoặc là ma. Mưa ngoài trời vẫn không ngớt, nó nghe có tiếng phá cửa. Vậy thì không thể nào là bố mẹ và anh hai được rồi. Tìm nó rộn lên những hồi trống, nó vớ lấy cái vũ khí gần nhất bây giờ, nước mắt vẫn tuôn trào. Sẽ không ai có mặt lúc này để cứu nó. Nó cầm cái vật vừa vớ được, ôm chặt trong tay, run lên sợ sệt. Cánh cửa bật mở, nó thấy có bóng người đang quờ quạng trong đêm tối. Nó ngồi im không một tiếng động, mong rằng trong lúc tối thế này, trên trộm cũng không thể thấy nó.

-Du Du, cô có ở đây không?

“Kẻ trộm” lên tiếng làm nó sững sờ. Là người quen ư? Một giọng nói quen thuộc, nó cố gắng lắng nghe lần nữa, và đúng rồi, là... Thiên Tư. Giữa sự cô đơn tưởng chừng như không có ai bên cạnh, trong nỗi sợ hãi ngỡ như không ai xuất hiện để che chở, nhiều lắm, nhiều lắm, bởi điều nó cần bây giờ là một ai đó, bất cứ ai cũng sẽ làm nó cảm động, và người đó lại là Thiên Tư. Nó chạy tới, theo ánh sáng le lói từ phía cửa, ôm chặt lấy bóng đen đang ướt sũng vì nước mưa đó, và khóc òa lên...

Bóng đen ấy bất ngờ khi nó chạy đến và ôm cậu ta. Khoảng im lặng trong bóng tối, tim cậu ta đập rất nhanh. Có lẽ đây là lần đầu tiên có cảm giác như vậy, Du Du đã chủ động ôm cậu ta. Hồi hộp và lo lắng, mùi hương của Du Du không lẫn vào đâu được. Những giờ học được ngồi sát bên cô ấy, Thiên Tư đã quen rồi. Lúc đầu cậu ta thấy thật là khó chịu, vì nó mang một cái mùi gì đó rất nhà quê, nhưng trong những ngày gần đây, khi nhận ra tình cảm của mình, cậu ta lại thấy nhớ mùi hương ấy đến lạ lùng. Và lúc này đây, Du Du đang ôm chặt lấy và dụi dụi mặt vào cái vai đang ướt đầm của cậu ta mà khóc. Dù không biết Du Du đang nhận lầm người, nhưng trong tình huống này, lý trí Thiên Tư không thể ngăn lấy đôi tay mình, Thiên Tư cũng ôm chặt lấy cô gái trước mặt, và nhắm mắt lại, cảm nhận sự hạnh phúc khi che chở được cho người con gái mà mình yêu thương, thật ấm áp và kì diệu biết chừng nào!

Rất lâu, trong bóng đêm đen mịt, ngoài trời mưa vẫn rất to. Cả Du Du và Thiên Tư đều mong sao giây phút này kéo dài mãi. Vẫn đứng ôm chặt lấy nhau từ nãy giờ, cho đến khi...cho đến khi điện đã được thấp sáng trở lại. Cả 2 người ngừng buông nhau ra. Du Du quay mặt đi, lau khuôn mặt đầy nước mắt của mình. Còn Thiên Tư thì phúi phúi cái áo, ánh mắt đầy ngại ngùng.

-Trời ạ, cô khóc ướt hết cả quần áo tôi rồi đó thấy chưa, Đồ Nhà Quê!

Đang lau nước mắt, bỗng dưng Du Du bị khựng lại, cô ta nghe rất rõ 3 cái chữ đáng ghét và quen thuộc kia, nhưng mà 3 chữ ấy không thể nào mà thốt ra được từ Thiên Tư, vậy cái tên đứng đây bây giờ là...Du Du quay người lại, hơi thở như ngưng lại, nó hét to, tưởng như còn to hơn tiếng sét ngoài trời.

-Á, cậu là Thiên ...

-Tư...Trời, chứ nãy giờ cô tưởng tôi là ai?

-Sao...sao cậu...cậu lại có mặt ở đây.

-Này, sau những việc từ nãy giờ, cô trở mặt nhanh thật đấy!

Du Du nghĩ đến cảnh lúc nãy đứng ôm cậu ta mà mặt đỏ bừng lên. Lúc đó hoàn toàn là nhầm lẫn, nó tưởng cậu ta là Thiên Tư nên mới làm như vậy.

-Sao nãy giờ cậu không nói cậu là Thiên Tư?

-Chẳng lẽ không biết là ai mà cô vẫn cứ ôm vậy sao? Cô đúng là quá dễ dãi hết chỗ nói, mà lại là người đẹp trai như tôi mới sợ chứ!

Thiên Tư vừa nói, vừa hất cái mặt cậu ta lên. Đúng là một con người không biết “khiêm tốn” là gì. Nhưng thật là xấu hổ, khi mà hằng ngày nó vẫn tuyên bố là không đội trời chung với cậu ta, vậy mà bây giờ lại chủ động làm như vậy, thật là không biết phải giải thích như thế nào...

-Cô sao vậy, mặt cô đỏ lên rồi kìa!

Đang mãi suy nghĩ, nó không biết Thiên Tư đã kề sát mặt nó và quan sát từ lúc nào. Khoảng cách quá gần và quá nguy hiểm, tim nó đập mạnh hơn bao giờ hết, tưởng chừng như chỉ cần nhún người lên một chút nữa thôi là sẽ có một cái...chạm môi tức thì. Không thể để xảy ra bất cứ một hành động đáng xấu hổ nào nữa, vội vàng nó nghiêng người ra sau, và lùi lại. Nhưng số trời nào lại để yên như vậy, trong lúc nghiêng người và lùi lại, nó không may lại mất cân bằng, và thế là ngã ra sau.... Thiên Tư vội vàng đưa tay ra đỡ lấy nó. Và trong khoảnh khắc cậu ta cúi người và vòng tay ra sau lưng đỡ, khuôn mặt của Thiên Tư đã vô tình kéo sát đến gần mặt của Du Du mà...mà... không “thăng” lại kịp. Đã quá trễ khi cả 2 cùng mất đà...Và một tiếng sét nữa vang lên ngoài trời, trong căn nhà rộng lớn, chỉ có 2 người lúc đó, và họ đã...môi chạm môi một cách đầy bất ngờ...

Bốn mắt nhìn nhau tròn trĩnh, không chớp lấy một cái. Chưa hết hồi hộp về cái ôm nhau lúc nãy, bây giờ lại xảy ra sự va chạm tế nhị này. Cả 2 vẫn im lặng, chưa ai biết sẽ làm gì trong tình huống này. Bất giác, Thiên Tư vội vàng buông tay ra, và thế là Du Du...bị ngã nhào xuống đất.

-Trời ạ, đây là cách cậu đối xử với con gái đó hả?

Đang đứng sững sờ, chợt nhớ ra mình đã để Du Du ngã, cậu ta cúi xuống và đỡ nó. Lại một lần nữa, hết sự vô tình này đến sự vô tình khác. Không gian như đứng lại khi Thiên Tư đang đỡ Du Du đến nửa chừng buộc phải dừng lại, bởi vì...bởi vì...tay cậu ta ...một lần nữa... chạm phải vòng 1 của DU Du mới khổ chứ! Khuôn mặt của cả 2 bây giờ thật không biết là khó coi đến mức nào. Thiên Tư vội vàng buông tay ra và lần này, cái mông của Du Du chạm đất một cách đau đớn...

Toàn thân nó vừa đau đớn, vừa nóng ran. Đáng lẽ nó phải cho cậu ta ăn một cái tát như lần trước, nhưng không hiểu sao lúc này chỉ còn lại sự hồi hộp mà thôi. Cả 2 lại im lặng, nhưng tiếng tim đập của 2 người thì nghe rõ mồn một. Thiên Tư không dám đỡ nữa, nó phải một mình từ từ đứng dậy. Để phá vỡ không khí ngột ngạt lúc này, nó lên giọng nói lớn, giả bộ giận dữ.

-Cậu làm gì vậy, định lợi dụng hả, tôi có võ đó nha.

-Làm như tôi muốn lắm vậy. Đây chỉ là accident thôi!

-Ấc - xi - dần là gì?

-Cô không cần biết, mà nó không phải là hôn. Mà toàn nghe thấy mùi thịt nướng của bà Khaly lúc chiều. Với lại tôi đã nói rồi, phẳng như con trai vậy, kiểm chứng lần thứ 2 rồi mà vẫn thấy y như vậy.

Du Du trở mặt, nó đưa tay sờ vào môi mình và nhớ đến nụ hôn lúc nãy. Quả thật là lúc chiều, bà Khaly đã làm món thịt nướng cho bữa tối của nhân viên, và nó có ăn vài miếng. Rồi nó nhìn vào vòng 1 của mình. Vừa ngại ngùng, vừa tức giận, nhìn cái mặt đều đều của cái tên kia, đầu nó muốn bốc khói. Du Du lao vào “đập” cho chính cậu chủ của mình một trận. “Cậu không thể nào ăn nói tử tế được hả, tôi sẽ cho cậu một bài học” – “Á, á, cô làm gì vậy?” (Hai người này, rốt cuộc cũng không thể nói chuyện với nhau hăng hái được).

-Tại sao cậu lại có mặt ở đây?

-Vì...nói chung chỉ là tiện đường.

-Hóa ra là tình cờ...Trời ơi, sao vai cậu bị chảy máu vậy?

-Là do cô đánh tôi từ nãy giờ đó!

-Cậu giỡn hả, muốn ăn đòn nữa hả?

-Do lúc nãy tôi đi quá nhanh nên bị va chạm một tí đó mà.

-Cậu ngồi yên ở đây để tôi băng bó cho.

Không kịp phản ứng, Thiên Tư đã bị lôi ra chỗ cái ghế ngay gian phòng chính, và đẩy ngồi xuống. Lúc này cậu ta mới cảm thấy đau. Từ nãy giờ xảy ra bao nhiêu chuyện nên không để ý đến vết thương của mình. Trên quãng đường dài từ Chu Rung đến đây, cậu ta phóng quá tốc độ, cũng chỉ vì lo lắng cho Đồ Nhà Quê, sợ cô ta ở một mình, nên đã va quệt vào một chiếc xe khác. Du Du đi kiểm hộp trị vết thương và vội vàng chạy đến.

-Cậu cởi áo ra để tôi xem vết thương.

-Trời ạ, cái gì mà cởi áo chứ!

Dường như quên mất trong không gian này, việc một trai, một gái là vô cùng “nghịch lý”. Đã vậy nó còn bắt cậu ta cởi áo nữa, lỡ có ai nhìn thấy đúng ngay lúc này thì nỗi oan này có thiên thu không rửa được. Nghĩ như thế, Thiên Tư nhất định không cởi, tay giữ lấy cổ áo, còn Du Du thì vẫn ra sức tháo nút áo ở cổ cậu ta. Trong đầu nó bây giờ chỉ muốn xem ngay vết thương và băng bó.

-Cô làm gì vậy, cô có phải là con gái không vậy?

-Nhưng mà cậu phải băng bó vết thương chứ?

-Vậy để từ từ tôi tự làm.

Thiên Tư ngại ngùng cởi áo ra, nhìn vết thương của chính mình mà cũng phải giật mình. Máu chảy ra khá nhiều. Cậu ta lúc này mới bắt đầu rên lên vì đau. Du Du nhìn vết thương, vô cùng lo lắng, vội vàng tẩy trùng cho Thiên Tư.

-Trời ạ, sao cậu lại để mình bị thương như vậy chứ, lại còn không chịu cho tôi băng bó!

-Cô làm gì lo lắng cho tôi nữa, không giống cô chút nào!

Du Du dừng lại, suy nghĩ một chút. Thiên Tư cũng ngại ngùng quay đi, cậu ta có vẻ hơi hối hận vì lại lỡ lời chọc giận. Vì có lẽ, theo tính cách của Đồ Nhà Quê, khi nghe những lời đó, cô ta sẽ bỏ đi và để cậu ta tự băng bó một mình, đúng là cái miệng hại cái thân. Nhưng Thiên Tư hoàn toàn ngạc nhiên khi Du Du lại tiếp tục chăm thuốc sát trùng vào vết thương mà không nói gì, nó có thể cảm nhận được sự đau đớn của cậu bạn lúc này nên làm rất nhẹ nhàng, tỉ mỉ. Thiên Tư rút tay lại vì bị sốt. Cậu ta nhảy dựng lên la oai oái, trông hệt như một đứa con nít. Một cậu công tử lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng, mạnh mẽ, vậy mà khi bôi thuốc vào vết thương lại sợ sệt, căng thẳng đến như vậy, trông rất đáng yêu. Du Du nhìn mặt cậu ta xanh đi vì sợ mà không nén được cười.

-Cô cười cái gì cơ chứ!

-Tôi thấy cậu lúc này thật là ngốc!

-Ai mới là đồ ngốc, chỉ biết trốn chạy....Á...

Câu nói của Thiên Tư làm Du Du giật mình nên dí sát vào vết thương, cậu ta đã vô tình khơi lại nỗi buồn trong đầu nó.

-Cô làm gì vậy, định trả thù tôi à?

-Cậu mà không ngồi yên thì còn lâu mới xong được đó.

-Nhìn thái độ của cô bây giờ thì yên tâm rồi, mấy ngày vừa qua, cô không nói năng gì, báo hại mọi người trong nhà lo lắng. Họ mà biết cô bây giờ vẫn dữ dằn thì...Á Á

Thiên Tư miễn cưỡng ngồi yên cho Du Du bôi thuốc. Cậu ta phải cắn răng nén chịu, chứ mà chọc giận cô y tá bất đắc dĩ này, có khi cậu ta mất cánh tay này như chơi. Từ nhỏ Thiên Tư đã ghét bệnh viện, bác sĩ, y tá, và những thứ thuốc sát trùng này rồi, vì vậy cậu rất sợ hãi khi phải đối mặt với những thứ như vậy. Nhưng lúc này thì khác, cảm giác với những cái bông băng, thuốc sát trùng hôm nay lại rất thích. Du Du vẫn chăm chú lau chùi vết thương rất nhẹ nhàng và kĩ lưỡng, giống hệt như nó đang lau một cái bình pha lê dễ vỡ vậy. Hành động dịu dàng đó khác hẳn với cá tính cộc cằn, thô kệch hằng ngày của nó. Chính vì vậy mà trông nó lúc này...đáng yêu vô cùng.

Thiên Tư đã quên hẳn vết thương mà mãi nhìn Du Du không chớp mắt. Im lặng, cậu ta thấy tim mình đang đập rất mạnh, có lẽ vì Du Du đang quá gần. Du Du đang ngồi thấp hơn cậu ta một chút, và băng bó vết thương, nên không để ý Thiên Tư đang say đắm nhìn nó, khuôn mặt cậu ta đầy trù mến.

...

-Xong rồi! Đẹp thật!

-Đẹp?

Du Du phải tay đứng bật dậy, ngấm nghĩa tác phẩm của mình. Thiên Tư giật mình, ánh mắt cậu ta vội vàng nhìn xuống chỗ băng bó đầy màu mè mà Du Du làm từ nãy giờ. Vì không để ý nên không kịp ngăn Đồ Nhà Quê lại. Dây băng được thắt nơ to đùng, đã vậy cô ta lại dùng bút màu vẽ hoa lá lên tấm băng trắng đó lúc nào không hay. Đường đường là một đứa con trai rất rất manly, vậy mà bây giờ lại phải mang trên tay một cái băng khác người như vậy, cậu ta vội vàng tháo ra, nhưng chưa kịp đựng vào thì tay đã bị bẻ ngoặt ra sau.

-Cậu có muốn bị băng luôn tay này hay không?

Nhìn vẻ mặt hình sự và câu nói đe dọa của Du Du, và thấy mình đang bị ép thế, 2 tay đều không cử động được lúc này, Thiên Tư vội vàng gật đầu.

-Được rồi, tôi sẽ không tháo ra.

-Như vậy mới ngoan chứ!

-Này, cái này là của cô nè!

-Gì vậy?

Thiên Tư rút từ trong túi ra một gói quà nho nhỏ. Du Du ngơ ngác nhìn hộp quà, cau mày lại.

-Đây là của Đông Nghi gửi cho cô.

-Đông Nghi? Sao cậu ấy...

-Lúc tôi ra khỏi nhà thì thấy cô ấy đã đứng đợi trước cửa từ lâu lắm rồi, nhưng cô ấy không dám vào. Cô ấy đã nhờ đưa món quà này và gửi lời chúc mừng sinh nhật đến cô.

Du Du cầm món quà trong im lặng. Đông Nghi biết hôm nay là ngày sinh nhật của nó ư? Hóa ra cậu ấy vẫn luôn quan tâm đến nó. Nhưng những gì Đông Nghi đã làm thật khiến cho nó thất vọng và đau đớn.

-Cậu ấy còn nói gì không?

-Cô ấy bảo là sẽ chuyển trường, hình như là đã nộp đơn xin nghỉ học.

-Nghỉ học ư?

-Tôi không biết giữa các cô có xảy ra những mâu thuẫn gì, nhưng trông cô ấy có vẻ rất hối hận. Hai mắt sưng húp lên vì khóc, y hệt như cô vậy đó. Mọi chuyện có nghiêm trọng đến mức phải chuyển trường hay không?

-Đông Nghi ngốc, tôi đã tha thứ cho cậu rồi mà. Chẳng qua tôi cần thời gian yên tĩnh để suy nghĩ thôi.

-Vậy thì cô phải nói rõ với cô ấy.

-Bằng cách nào bây giờ. Không thể được, không thể để Đông Nghi chuyển trường, nhưng mà bây giờ mình đang ở đây, làm sao có thể nói chuyện được với cậu ấy. Ngày mai về Chu Rung thì có kịp không, phải làm sao bây giờ?

Nhìn thái độ hốt hoảng và khẩn trương của Du Du làm cho Thiên Tư cười phì. Không biết cô ta giả vờ hay nhà quê thật.

-Sao cô không gọi điện nói chuyện?

-Bằng cách nào?

-Ở thời đại nào rồi mà cô còn hỏi tôi câu đó, điện thoại đâu?

-Điện thoại?

Nhìn về mặt ngạc nhiên của Du Du, Thiên Tư mới chợt nhớ ra là ở nhà Du Du không hề có điện thoại, thậm chí cô ta cũng chẳng có điện thoại di động, vì nếu có, thì mọi người ở INNO cũng không đến nỗi hốt hoảng như vậy. Cậu ta thở dài, rút trong túi mình ra chiếc điện thoại di động.

-Dùng cái này nè!

-Di động! Ô, di động. Đẹp quá, là loại mới ra, là cái mới giới thiệu trên tivi phải không. Diễn viên Duy Thụy cầm chiếc điện thoại này phong độ vô cùng...

Nhìn DU Du đang tưởng tượng một cách “thèm thuồng” diễn viên thần tượng của nó làm cho Thiên Tư trở mắt ra sững sờ. Nó chỉ nghĩ đến diễn viên thần tượng của mình mà quên mất chủ nhân của chiếc điện thoại này hiện giờ là THIÊN TƯ. Thậm chí nó còn quên luôn nhiệm vụ cấp bách ngay lúc này, mà chỉ mải mê ngắm cái điện thoại trong tay.

-Này, Đồ Nhà Quê, cô chưa thấy điện thoại di động bao giờ à?

-Có, thấy rồi, trên tivi.

-Không thể chịu nổi cô nữa, cô không định gọi điện cho bạn cô à?

-Đúng rồi, điện thoại, điện thoại cho Đông NGHỊ.

Du Du giật mình vì cái điều đáng ra mình phải làm. Nó hốt hoảng, xém xiu làm rớt cái điện thoại đắt tiền. Phản ứng lúng túng của nó làm Thiên Tư sốt ruột. Cậu ta chờ nó bấm máy thì lại bắt gặp sự bất động “đáng ghét”.

-Cô làm gì mà đứng im vậy?

-Tôi...tôi...không biết số của cậu ấy.

-Trời ạ, nó nằm trong danh bạ của tôi đó.

Du Du “À” ra một tiếng, rồi hớn hở dò vào danh bạ. Nó gọi và nói chuyện với Đông NGHỊ rất nghiêm túc, chứ không “nham nhở” như hàng loạt thái độ vừa rồi.

-Sao rồi?

-Tôi nói rằng chẳng có lý do gì để bạn ấy phải ra đi cả. Nếu bạn ấy không gặp tôi và nói chuyện lần nữa, thì tôi sẽ không bao giờ tha thứ!

-Làm gì mà vừa nói vừa khóc sụt sướt vậy.

-Vì cậu ấy khóc, nên tôi không cầm lòng được. Hóa ra Đông NGHỊ vẫn luôn rất quan tâm đến tôi. Chỉ vì...

-Con gái mấy người thật khó hiểu và rắc rối!

-Mà quy cho cùng sự việc lần này cũng là do cậu mà thôi!

-Do tôi à? Việc gì?

Nhìn thái độ ngạc nhiên của Thiên Tư, Du Du biết cậu ta ắt hẳn chưa biết gì về mâu thuẫn giữa nó và Đông NGHỊ. Nhưng tốt nhất không nên cho cậu ta biết làm gì, vì thế nào cậu ta cũng tự đắc vì trở thành nhân vật chính của câu chuyện.

-Cậu sẽ ngủ ở phòng anh hai tôi.

-Còn cô?

-Đương nhiên là phòng của tôi. Nè, cậu đang có ý định gì hả? Cậu mà đụng đến tôi là tiêu đó nha, tay cậu đang bị đau mà!

-Cô đang nghĩ gì vậy, tôi lại đang nghĩ không biết cô có làm gì tôi không đây nè, lợi dụng tôi đang bị đau, ai mà biết cô sẽ giở trò gì?

Thiên Tư vừa nói, vừa nở nụ cười “rất đều”, làm Du Du bực mình kinh khủng. Sự tức giận của nó lại là niềm vui cuộc sống của Thiên Tư mới tức chứ. Nó phóng vọt vào trong phòng và đóng cửa lại. Nó khóa cửa rất kĩ, vì dù gì đêm nay cũng chỉ có 2 đứa ở trong căn nhà này.

Gió ngoài trời rất mạnh, đập vào cửa vang lên những âm thanh rất đáng sợ. Cây cối cứ rào rào làm tăng thêm độ rùng rợn của buổi đêm ở Đum Cha. Du Du nằm trong phòng, không thể nào chợp mắt được. Nó đưa tay lên miệng và nhớ đến nụ hôn vừa rồi. Bây giờ không có Thiên Tư, nhưng không hiểu sao nó vẫn cảm thấy xấu hổ. Nó nhắm tịt mắt lại: “Đây là nụ hôn thứ 2 của mình ư, tại sao lại diễn ra như vậy, thật không giống như mình ao ước chút nào. Phải trong khung cảnh lãng mạn, có dòng sông, có đồng cỏ, bên cạnh gốc cây to, và với người mình thích chứ.” Nó cau mày, và lắc đầu, cố gắng xua tan mọi cảnh tượng vừa rồi. “Đúng rồi, Không phải là hôn, mà chỉ là ắc – xi – đan”. Nó tự trấn tĩnh mình như vậy, để bớt căng thẳng, nhưng mà sao cảm giác kì lạ quá...

Mưa vẫn cứ rơi không ngừng từ lúc đó đến giờ, mà dường như còn dữ dội hơn. Mặc dù Du Du đã bật hết đèn lên nhưng không hiểu sao nó vẫn sợ, ... sợ một mình....Bỗng có tiếng sét vang lớn ngoài trời, nó ôm mặt vào trong chăn. Không hiểu tên kia giờ này ra sao. Ngủ ở một nơi hoàn toàn xa lạ, lại không đầy đủ tiện nghi như ở INNO, liệu cậu ta có bị làm sao không...và quan trọng là cậu ta có sợ sấm sét như nó không?

Thiên Tư xoay qua xoay lại trên chiếc giường cứng ngắc, không thể nào chịu được. Chiếc nệm trong phòng cậu ta êm hơn rất nhiều. Vả lại đó là nệm đặc biệt, có thể ấm vào mùa lạnh, mát vào mùa nóng...vậy mà bây giờ, vì lý do gì, cậu ta phải chịu khổ như thế này. Cậu ta đang loay hoay, rồi chợt nhớ đến nụ hôn bất ngờ với Du Du lúc tối. Thiên Tư mỉm cười, dường như là rất thích. Bỗng có tiếng cửa mở ra một cách bất ngờ, làm cho Thiên Tư giật mình, rớt cả xuống giường.

-Trời ạ, cô tính làm gì vậy, vô phòng cũng phải gõ cửa chứ?

-Tôi sợ cậu đang ngủ, không muốn đánh thức cậu!

-Không muốn đánh thức mà mở cửa mạnh bạo vậy. Đã bảo không ai được qua phòng người khác rồi mà?

-Tôi xin lỗi, nhưng mà...nhưng mà...

Thiên Tư chờ đợi câu nói của Du Du, nhưng nó cứ ngập ngừng mãi, nhìn cái vẻ mặt bối rối của nó lúc này thật đáng tội nghiệp.

-Thôi không có gì, tôi về phòng đây, cậu ngủ tiếp đi!

-Cô cứ ở lại đây đi!

-Cái gì?

-Chẳng phải cô qua đây vì sợ ngủ một mình ư?

-Sao...

-Nhìn cái mặt xanh lè của cô y hệt lúc tôi vừa tới, là tôi biết cô đang sợ rồi. Ba mẹ cô nói, từ nhỏ đến giờ, cô sợ nhất là ở một mình trong bóng tối.

-Vậy liệu có ổn không? Tôi sẽ nằm dưới đất, ở đằng kia, cậu cứ nằm ở trên giường đi!

-Thôi cô nằm trên giường đi, dù gì nằm trên đó tôi cũng không tài nào ngủ được, nằm dưới đất có lẽ sẽ khá hơn so với cái giường của anh cô.

-Cậu có chắc là ổn chứ, dù gì cậu cũng quen ngủ trên giường rồi!

-Đó không phải là vấn đề, nhưng cô phải hứa là cô không được đụng vào tôi, tôi biết là tôi đẹp trai, nhưng tôi không dễ tính đâu.

-Cậu nói cái gì, câu này phải để tôi nói chứ, cậu mà đụng đến tôi thì coi chừng cái tay của cậu đó!

Nói rồi, Du Du leo lên giường, miệng còn lẩm bẩm vì tức. Nó quay ngoắt ra đằng sau để khỏi thấy mặt tên Thiên Tư. Còn về Thiên Tư, cậu ta lại tiếp tục cười vì vừa chọc tức được Du Du một vỏ nữa, nhưng lại vừa lắc đầu ngao ngán khi tự nhận nằm đất, cậu ta trải chiếc chăn nằm xuống sàn, cách khá xa chiếc giường, loay hoay vì vẫn khó ngủ. Điện vẫn được thấp, ngoài trời vẫn mưa rất lớn, nhiều thứ đang đổ vỡ bên ngoài làm Du Du không ngủ được. Nhưng nó yên tâm hơn vì biết bên cạnh mình vẫn đang có người. Nó quay người lại, bất chợt cả 2 cùng đối diện mặt với nhau. Kẻ trên giường, người dưới sàn, khoảng cách khá xa, nhưng dường như có gì đó rất kì cục. Hai người nằm yên không động đậy, mắt vẫn nhìn nhau không chớp. Rồi bất chợt cả 2 cùng vội vã quay ra hướng khác, giấu đi khuôn mặt đang bối rối và đỏ ửng của mình. Cả Du Du và Thiên Tư đều nghe tim mình đập rất mạnh. Không gian yên tĩnh làm cho Du Du không dám cả thở. Nó cố gắng suy nghĩ cho mình một câu chuyện để có thể phá vỡ cái không khí này.

-Thiên Tư này, cậu thật sự thích chị Nhật Thy chứ?

Nghe câu hỏi bất ngờ từ Du Du, Thiên Tư giật mình quay lại, cậu ta im lặng không trả lời.

-Nếu như cậu không muốn nói thì thôi vậy, tôi cũng chỉ là muốn làm rõ một chuyện mà thôi!

-Trước kia tôi rất thích chị ấy!

Du Du nghe câu trả lời không hề do dự ấy tự dưng thấy trong lòng đó có gì rất buồn, mặc dù cậu ta chẳng liên quan gì đến nó, cả 2 ghét nhau như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương, nhưng không hiểu sao bản năng tự nhiên của tình cảm lại cho nó có cảm giác như vậy.

- Vậy bây giờ vẫn vậy đúng không?

- Cách đây không lâu thì như vậy, nhưng bây giờ thì không còn gì nữa.

- Cậu nói vậy là sao?

Du Du nghe câu trả lời rắc rối và lòng vòng đó liền quay phắt lại và nhìn vào thẳng mặt Thiên Tư chờ đợi câu trả lời. Thiên Tư nhìn ánh mắt ngây ngô của Du Du, chợt thấy lòng chùng xuống. Cậu ta thở dài một cái, và chậm rãi nói.

-Tôi đã từng rất thích chị ấy, một năm trước, và đến bây giờ vẫn vậy. Khi chị ấy quay về, tôi đã rất vui mừng, nhưng khi tôi biết rằng chị ấy quay về không phải vì tôi, thì tôi đã rất thất vọng.

-Tại sao lại như vậy được, rõ ràng, hôm đó ở sân thượng...

Du Du vô cùng thắc mắc, trong đầu nó đang đầy những suy nghĩ đầy mâu thuẫn, rõ ràng cuộc trò chuyện hôm đó, cái ôm hôm đó, không những nó mà còn cả Đốc Long cũng chứng kiến. Nó ngồi phất dậy và tiến về phía Thiên Tư.

-Cậu phải giải thích ngay bây giờ, tại sao lại như vậy. Đáng lẽ tôi không nên can dự vào chuyện của 2 người, nhưng việc này liên quan đến người bạn của tôi.

-Dù gì chuyện đó tôi cũng đã giấu được 1 năm rồi, bây giờ cũng không còn quan trọng nữa.

-Cậu phải kể nhanh lên, đừng úp úp mở mở nữa.

-Lúc trước cả tôi và Đốc Long cùng thích chị Nhật Thy. Chị ấy đều biết tình cảm thật sự của chúng tôi, và ra sức khuyên ngăn vì lo sợ rằng tuổi tác là điều cản trở, chị ấy lớn hơn chúng tôi 2 tuổi, nhưng điều đó không quan trọng, tôi đã nói rõ với chị ấy rằng, tôi sẽ không vì sự cản trở của gia đình mà từ bỏ chị ấy.

-Và cuối cùng chị ấy chọn cậu.

-Đúng vậy, tôi đã rất vui mừng khi nghe lời tuyên bố đó. Nhưng không được bao lâu thì chị ấy đến tìm tôi và nói ra ý định của mình.

-Ý định ư?

-Người chị ấy thật sự thích là Kazu.

-Vậy tại sao chị ấy lại làm vậy?

Du Du càng lúc càng nóng lòng, muốn thúc câu chuyện thật nhanh hơn nữa, nó đang lo lắng cho Đốc Long, vì những gì mà cậu ấy chịu đựng, mà quên đi rằng, người đau khổ trong câu chuyện này lại là Thiên Tư.

-Cô đang lo cho Đốc Long phải không?

-Tôi...tôi...

-Từ bé, mỗi lần phân xử tôi đều được thắng, nhưng ít ai biết rằng, chính tôi mới là người thua thật sự, bị chỉ trích, bị nói xấu sau lưng. Tôi là cậu ấm của INNO nên lúc nào cũng được thứ mình muốn. Cũng có lúc tôi đúng thật sự, nhưng người ngoài nhìn vào, ai cũng nghĩ rằng do gia đình tôi có thế lực, nên Đốc Long phải nhường nhịn và thông cảm cho cậu ta, có phải cô cũng nghĩ vậy phải không?

-Ai đúng thì tôi sẽ đứng về người đó!

-Cô nói y hệt chị Nhật Thy. Hèn gì Đốc Long cũng thích cô, và tôi...

-Đâu có, tôi và cậu ấy chỉ là bạn thôi.

Cậu nói bỏ dở của Thiên Tư có lẽ Du Du không để ý, dường như cậu ta đang muốn bộc bạch gì đó với nó, nhưng đã bị cắt ngang.

-Rồi sao nữa, cậu kể tiếp đi!

-Cũng vì thương Đốc Long, chị ấy biết gia đình Kazu sẽ không chấp nhận một người lớn tuổi hơn cậu ấy như vậy. Đốc Long là con một, cậu ấy sẽ phải hoàn toàn nghe theo sự sắp đặt của bố mẹ. Và Đốc Long phải lấy người mà gia đình cậu ấy chọn. Chị ấy không muốn Đốc Long mang tiếng quen một người lớn tuổi hơn mình. Nhưng khi Nhật Thy đã tuyên bố là thích tôi, chị ấy vẫn mong Đốc Long sẽ đấu tranh, sẽ giành lại, và nói được những lời như tôi.

-Đốc Long thật sự thích Nhật Thy.

-Tôi biết, và chị Nhật Thy không còn cách nào khác là phải chọn tôi để Đốc Long từ bỏ ý định đó, vì chị ấy lo cho tương lai của Đốc Long và dòng họ Kazu.

Du Du như mờ mờ hiểu ra sự việc. Nó im lặng lắng nghe câu chuyện, và dần cảm nhận ra người đáng thương trong câu chuyện này lại là Thiên Tư.

-Chị ấy đã xin lỗi tôi khi nhờ tôi tham gia vào vở kịch này, chị ấy muốn Đốc Long nghĩ rằng chị ấy thích tôi, và 2 người chính thức quen nhau để cho cậu ấy quên đi mối tình đó. Nhưng điều chị ấy không ngờ chính là việc Đốc Long không những không giành lấy hay níu kéo, ngược lại cậu ấy còn tuyên bố là thích Ánh Linh. Điều này đã làm cho Nhật Thy rất đau lòng, và chị ấy quyết định ra nước ngoài. Vì chị ấy thật sự muốn giữ tấm lòng của mình với Đốc Long, và chỉ xem tôi là bạn, không thể tiếp tục là bạn gái được.

-Và sau đó chị ấy đã đi!

-Vì muốn giữ bí mật, tôi đã lấy lý do là không thích chị ấy nữa, và tình cảm lúc đó chỉ là nhất thời mà thôi.

-Tại sao cậu lại làm như vậy, vì vậy mà mọi người nhìn cậu bằng con mắt khác đó, cậu biết không, họ nghĩ cậu lúc nào cũng muốn hơn thua với Đốc Long, chỉ biết đem tình cảm của người khác ra để tranh giành.

-Tôi không quan tâm người khác nghĩ gì, mà chỉ biết rằng, tôi vẫn rất thích chị ấy, và chờ đợi.

-Vậy bây giờ chị ấy đã quay về vì cậu?

-Không, Nhật Thy ra đi vì Đốc Long, và cũng trở về vì Đốc Long. Một năm qua không làm cho chị ấy quên được Đốc Long, một năm đầy đau khổ và nước mắt. Và khi chị ấy biết Đốc Long chỉ lấy Ánh Linh ra để thay thế, nên lần này chị ấy về để nói thật với lòng mình. Nhưng chị ấy chưa muốn nói ngay vì muốn xem tình cảm của Đốc Long đã thay đổi hay chưa.

Du Du nhớ lại câu chuyện trên sân thượng hôm nọ, và quả thật hoàn toàn logic với những gì Thiên Tư nói. Nó nhìn về mặt buồn bã của Thiên Tư mà thấy mình có lỗi vô cùng khi bắt cậu ta phải nhắc lại những chuyện này. Có lẽ 1 năm qua, không chỉ có Nhật Thy, Đốc Long đau khổ, và chờ đợi, mà cả Thiên Tư vẫn luôn nuôi hi vọng cho tình cảm của mình. Nhưng kết cục bây giờ thì đã rõ, chị Nhật Thy đã chọn Đốc Long.

-Vậy thì thật là tội nghiệp cho Ánh Linh, cô ấy đã bị Đốc Long thay thế cho chị Nhật Thy.

-Này nghĩ lại đi chứ, tôi cũng là người bị thay thế nè!

-XIn lỗi, tôi đã bắt cậu kể lại chuyện này, mà không để ý đến cảm giác của cậu.

-Yên tâm đi đồ ngốc, vì bây giờ tôi cũng đã quên được chị ấy rồi, tôi...

-Thôi chết!

Du Du hoảng hồn khi nhớ ra một sự kiện vô cùng quan trọng. Một lần nữa, nó phá vỡ giây phút quan trọng của Thiên Tư.

-Đốc Long nói cậu ta sẽ du học nước ngoài!

-Cái gì cơ? Tại sao?

-Vì cậu ấy thấy mình hết cơ hội với chị Nhật Thy nên muốn quên chị ấy!

-Bao giờ cậu ấy đi?

-Ngày... mai...

-Vậy bây giờ vẫn còn kịp.

-Không ...không...vì ngày mai là của ngày hôm qua...

Du Du ấp úng, lúng túng, nó không thể nói ra những câu dễ hiểu hơn, làm cho Thiên Tư bực mình, phải lay lay cái vai hối thúc nó.

-Vậy là bao giờ? Cô bình tĩnh lại coi!

-Là tối nay, đúng rồi. Hôm qua cậu ta nói “ngày mai”. Vậy thì “Ngày mai” đích thị là “hôm nay” rồi!

-Trời ạ, cô đúng là Đồ Nhà quê ngốc nghếch.

Thiên Tư vội vàng rút điện thoại ra và bấm trong vội vã....

-Sự việc sao rồi!

Du Du bẽn lẽn lại gần hỏi, nhưng vẫn giữ khoảng cách xa xa, vì nó sợ Thiên Tư tức giận sẽ “nện” cho nó mất. Nhìn thái độ sợ sệt của nó, làm cho Thiên Tư cảm thấy buồn cười vô cùng, nhưng vẫn giả bộ làm mặt rất nghiêm.

-Tôi không gọi được cho Nhật Thy nhưng đã nhờ Ánh Linh nói rõ sự tình cho chị ấy, mong rằng chị ấy sẽ kịp thời ngăn cậu ấy lại.

-Thật là may quá, ít ra cũng giúp cho 2 người có thể hiểu nhau được.

-Đáng lẽ họ đã hiểu nhau sớm, mà cũng chỉ tại cô đó!

-Tại tôi?

-Chị Nhật Thy đã định rút lui khi thấy thái độ thân mật của Đốc Long với cô, và cả vụ tấm hình phát tán ở trường đó.

Nó nhớ lại vụ tấm hình mà thấy mình có lỗi kinh khủng, đúng thật là lỗi của nó. Nhưng dù gì, bây giờ họ cũng có thể nói rõ tình cảm của mình, vậy là tốt lắm rồi.

-Này đừng đổ thừa cho tôi vậy chứ, nếu cậu không ôm chị ấy trên sân thượng thì Đốc Long cũng không hiểu lầm như vậy.

-Ờ thì...

Thiên Tư cũng đuối lý trong lời biện bạch vừa rồi, nên cậu ta đành im lặng. Lúc này, Du Du biết rằng cậu ta có lẽ là người cô đơn nhất, và tự dưng cảm kích về tấm lòng của Thiên Tư vô cùng. Lòng nó thật nhẹ

nhàng khi một sự việc đã được giải quyết xong. Nó cảm thấy rất vui khi mà gần như có thể tháo gỡ mọi hiểu lầm và nỗi đau trong lòng Đốc Long. Không biết nếu họ gặp nhau ở sân bay sẽ hạnh phúc đến mức nào. DU Du đang tưởng tượng ra cái cảnh rất cảm động y hệt trong phim. Một ý kiến nảy ra trong đầu, rất có thể sẽ giải tỏa luôn nỗi băn khoăn trong lòng nó.

-Nếu vậy, bây giờ cậu là người cô đơn, đúng không?

-Đúng vậy thì sao?

-Tôi sẽ giới thiệu cho cậu một người!

-Nè, đừng nói là cô thích tôi nha..

-Là Đông NGhi đó.

Nghe lời nói trớt quớt với suy nghĩ của cậu ta, mặt Thiên Tư thất vọng vô cùng, cậu ta quay ngoắt đi chỗ khác giấu sự tức giận của mình. “Chẳng lẽ cô ta ngốc nghếch đến nỗi không nhận ra chút gì tình cảm của mình. Tình cảm với cô ta là gì mà mình phải đêm khuya lặn lội xuống đây?”.

-Cậu thấy sao, trả lời đi chứ, cô ấy rất tốt, lại học giỏi. Sau này có thể là gia sư tốt cho cậu, tôi khỏi phải kèm cậu học. Như vậy chúng ta sẽ không giáp mặt và cãi nhau hằng ngày nữa, thật là tốt!

-Thôi cô nhiều chuyện quá, tôi không cần giới thiệu ai hết, chỉ cần búng tay một cái thì có cả một hàng dài để chọn lựa.

-Cái gì, cậu kiêu căng quá đi.

THiên Tư muốn né tránh đề tài đó, vừa muốn né tránh sự tức giận của chính mình. Tại sao người con gái cậu ta thương lại cứ đi mai mối cho người khác. Cậu ta đang đấu tranh tư tưởng để có thể nói ra những điều trong lòng mình. Vậy mà...

-Thôi đi ngủ đi!

Thiên Tư nằm xuống, quay mặt lại với Du Du. Nó bực mình, hậm hực về giường. Thiên Tư nằm đắn đo suy nghĩ rất lâu. Thở một hơi thật mạnh, cậu ta bật dậy. Lần thứ 2 cậu ta lấy hết can đảm để thổ lộ. Thiên Tư bước lại gần chiếc giường chỗ DU Du đang nằm quay lưng lại.

-Du Du, tôi có chuyện cần nói với cô!

Im lặng.

- Tôi nghĩ rằng, tôi tôi...tôi đã thích cậu.

Im lặng.

Thiên Tư không giấu được sự ngại ngùng và hồi hộp, cậu ta quay mặt đi, vì sợ rằng khi quay lại, Du Du sẽ thấy khuôn mặt đang đỏ ửng của mình. Thiên Tư vẫn đứng đó, chờ phản hồi từ Du Du, nhưng Du DU vẫn không hề nhúc nhích. Một khoảng im lặng khá lâu, Thiên Tư không thể kiên nhẫn được nữa, cậu ta bắt đầu nổi giận.

-Này, tôi không có nói giỡn đâu, cô nói gì đi chứ?

Du Du vẫn im lặng. Sức chịu đựng có giới hạn, THIÊN Tư vội vàng lật người Du Du lại... Hóa ra nó đã ngủ thiếp đi từ lúc nào. Có lẽ vừa giải quyết xong một việc mà tưởng như đi vào bế tắc, nên Du Du đã có thể ngủ ngon lành như vậy. Bao nhiêu can đảm của Thiên Tư ngày hôm nay đều bị nó phá hỏng. Tại sao lại ngủ vào đúng lúc này cơ chứ? Nhưng thay vì bực mình, Thiên Tư lại đang nhìn Du Du một cách trìu mến. Một giấc ngủ không lo lắng, không muộn phiền về sự đời, THIÊN Tư muốn mình có được cảm giác đó biết chừng nào.

-Đồ Nhà Quê, chúc cậu sinh nhật vui vẻ!

27. Chương 26

CHƯƠNG 26: KÌ NGHỈ HÈ Ở INNO

Hôm nay, nó chính thức bước vào kì nghỉ hè ở Nhất Kim. Nhưng ở INNO thì không có mùa hè cho người giúp việc. Du Du thở dài, mùa hè đầu tiên, nó không thể cùng các bạn học cũ đi cắm trại hay cùng gia đình ra đồng làm vụ mùa. Du Du rút trong túi mình ra, một chiếc vòng với những viên đá nhiều màu sắc trông rất dễ thương. Nó thích chiếc vòng ấy lắm, nhưng không biết có nên đeo vào tay hay không, vì chiếc vòng đó là do Đông NGhi tặng hôm sinh nhật. Nó nằm dài trên chiếc bàn ngoài vườn sau, ngắm nghía chiếc vòng...

“Cạch”. Nó giật mình nhồm dậy. Đứng trước mặt nó bây giờ là ...

-Dù hơi trễ một chút, nhưng đây là quà dành cho cô bé!

Nhìn món quà được bao rất tỉ mỉ và xinh xắn trên tay cậu chủ Thiên Tứ, nó bất ngờ đến nỗi không nói lên được lời nào, chỉ biết nhìn chăm chăm hết món quà rồi đến Thiên Tứ.

-Sao vậy, không thích à?

-Không, là do...là do mình quá..., à ý mình là quá bất ngờ, mình mà cũng có quà sinh nhật nữa sao?

-Vậy thì mở ra xem có thích món quà bên trong hay không?

Du Du gật đầu lia lịa. Nó đỡ lấy món quà, mà đôi tay run run. Nó vẫn chưa tin món quà đó là sự thật. Một món quà mà hotboy nổi tiếng dành cho một đứa nhà quê, một cậu chủ dành cho nhân viên, và là của người nó thích dành cho nó...Du Du nhẹ nhàng gỡ từ từ chiếc nơ được cột khéo léo trên gói quà, sợ như chỉ sơ xuất một tí sẽ làm hỏng hết công sức của Thiên Tứ. Thiên Tứ chống cằm theo dõi nó chăm chú. Nhìn cách mở gói quà của Du Du cũng thật khác biệt, cậu ta cảm thấy vui khi thấy cử chỉ nâng niu món quà một cách ngô nghê của Du Du. Bên trong chiếc hộp là một chiếc dây chuyền bạch kim sáng lấp lánh. Mặt dây chuyền là một bông hoa đính đá, nhỏ xíu trông rất dễ thương. Du Du nhìn chiếc dây chuyền mà há hốc mồm, không thể nói lên lời nào.

-Cô bé có thích không?

-Chắc là nó...nó phải rất đắt...

-Đó không phải là vấn đề, quan trọng ở đây là người sở hữu nó có thích hay không thôi!

-Mình...mình...mình không...không thể nhận.

-Nếu cô bé không nhận tôi sẽ buồn đó. Tôi rất thích món quà sinh nhật cô bé tặng, nên không biết phải tặng lại món quà nào để cô bé cũng có cảm nhận như vậy, tôi chỉ có thể làm được như thế này.

-Mình....

Thiên Tứ xoa xoa cái đầu Du Du và mỉm cười.

- Không cần phải nói gì hết, chỉ cần làm cô bé cười là đủ rồi!

Du Du trầm nghĩ trong đầu về cái đầm, đôi giày mà Thiên Tứ đã tặng cho nó lần trước vào dịp sinh nhật của cậu ấy. Thật là bất công, khi mà cả sinh nhật của chính mình và sinh nhật của Du Du, Thiên Tứ đều phải mua quà cho nó. (Vụ này Du Du vẫn chưa biết đó là do Thiên Tư mua). Điều đó càng làm cho nó cảm kích cậu chủ của mình.

-Cám ơn cậu, Thiên Tứ, cậu luôn tốt với mình!

-Để tôi đeo cho cô bé có được không?

Du Du đang ngỡ ngàng vì sự đề nghị của Thiên Tứ, nó chưa kịp trả lời thì cậu ta đã cầm chiếc dây chuyền và vòng tay ra sau cổ. Khoảng cách lúc này với Thiên Tứ rất gần, nó rụt người lại theo phản ứng tự nhiên. Hiểu được sự xấu hổ đầy trong sáng đó, Thiên Tứ mỉm cười, và giữ khoảng cách đúng mực. Du Du cảm thấy rất ấm áp, nó cảm thấy rất ngưỡng mộ Thiên Tứ, cậu ta luôn hiểu cảm giác của người khác và cư xử đúng đắn. Đứng khuất sau bức tường của gian nhà gần đó, đôi tay Thiên Tư run run cầm hộp quà cũng

được gói rất gọn gàng, dễ thương. Cậu ta giấu món quà ra sau lưng, khi cảnh tượng trước mắt đã làm cậu ta buồn đến nhường nào...

Du Du về phòng mình ngắm nghía chiếc dây chuyền trong gương. Nó không cần thứ gì có giá trị, mà chỉ cần là quà của Thiên Tứ là đủ. Từ khi trở về Chu Rung, sau hôm sinh nhật “kinh dị” trải qua cùng Thiên Tứ, nó bỗng cảm thấy yêu đời trở lại. Mọi người làm ở INNO đã tổ chức một bữa tiệc sinh nhật nho nhỏ ở phòng ăn nhân viên, và cũng có mặt ba mẹ nó ở đó. Lần đầu tiên, nó cảm nhận được sự ấm áp, bên cạnh gia đình, và những người bạn ở INNO. Điều đó cho thấy, nó luôn được chào đón ở cả Chu Rung và Đum Cha, và không có lý do gì để phải trốn chạy nữa.

Du Du gõ cửa phòng Thiên Tứ, nó bước vào khi đã có sự cho phép của cậu ta.

-Có chuyện gì vậy, hôm nay cô lại chủ động kiểm tôi cơ đấy!

Kể từ lúc thấy Thiên Tứ và Du Du ở vườn sau, cậu ta đã nằm lì trong phòng, vậy mà khi Du Du bước vào, lại cao giọng khắt khe lên mặt, mặc dù trong lòng có chút vui và hồi hộp. Du Du bĩu môi một cái.

-Tôi đến để muốn hỏi cậu một chuyện, chứ cũng không muốn gặp cậu làm gì!

-Chuyện gì?

-Tôi muốn biết về chuyện của chị Nhật Thy và Đốc Long sao rồi?

-À, hóa ra là chuyện đó!

Về mặt Thiên Tứ xui xuống, vì cứ ngỡ là Du Du sẽ cảm ơn cậu ta về cái đêm hôm trước đã xuất hiện đúng lúc, hoặc Du Du đã cảm nhận được tình cảm của cậu ta, vậy mà...

-Chị Nhật Thy đã bay ra nước ngoài rồi, có lẽ là đi tìm Đốc Long. Không biết họ đã gặp nhau chưa, tôi liên lạc với chị ấy không được, chỉ có thể nhờ Ánh Linh.

-Cầu trời mọi chuyện được suôn sẻ, để họ có thể hiểu được nhau.

-Cô còn vấn đề gì nữa không?

-À, không còn gì. Tôi về phòng đây, chúc cậu ngủ ngon!

Du Du vẫn còn suy nghĩ về Đốc Long, liệu 2 người họ có gặp nhau ở bên đó hay không. Nó vừa bước đi vừa trầm tư, ra đến gần cửa, chợt Du Du mới nhớ ra thêm một việc, mục đích chủ yếu khiến nó lên đây gặp Thiên Tứ.

-À quên, còn một chuyện. Việc hôm trước ở Đum Cha...

-Sao?

-Thật lòng cảm ơn cậu!

Nói rồi không hiểu sao mặt Du Du đỏ bừng khi thấy vẻ mặt của Thiên Tứ. Không hiểu sao nói những lời đàng hoàng với cái tên này thật là khó. Nó cúi gằm và nhanh chóng quay bước ra ngoài.

-Khoan đã!

Du Du quay lại khi nghe tiếng gọi của Thiên Tứ. Cậu ta đang bước gần về phía nó.

-Cầm lấy cái này!

Thiên Tứ vừa nhét vội vào tay Du Du vật gì đó rồi vội vàng quay đi. Thật ra khuôn mặt cậu ta lúc này đang đỏ ửng lên vì mắc cỡ, nhưng không thể để Du Du phát hiện ra được, cô ta sẽ được một dịp để chọc quê cậu ta.

-Là gì vậy?

-Điện thoại di động, cái mà cô thích đó!

Du Du há hốc miệng, cầm chiếc điện thoại lên ngắm nghía. Y hệt biểu hiện hôm nọ. Thiên Tứ phải né xa ra một chút, vì vẻ mặt thêm thều thào, đến độ chảy nước miếng của nó lúc này trông rất đáng sợ.

-Là cái .. cái ...mà...mà diễn viên Duy Thụy đã giới thiệu đây sao?

Cảnh tượng “rùng rợn” này tạo cho Thiên Tư có cảm giác hơi ớn lạnh. Cậu ta đã từng chứng kiến cảnh các cô gái crazy fan bám chặt lấy cậu ta trong trường, nhưng không ai đáng sợ bằng cô gái đang đứng trước mặt cậu ta lúc này. “Thật may mà cô ta không phải fan của mình.”

-Ừa vậy rốt cuộc là cô thích cái điện thoại hay là anh chàng diễn viên đó vậy!

-Nhưng mà cậu cho tôi vì lý do gì?

-Đừng có hiểu lầm, tôi không phải tặng sinh nhật cho cô đâu!

-Thì tôi đâu có nói là quà tặng sinh nhật, ai lại đi tặng cái thứ có giá trị như vậy cho một cái sinh nhật, chắc đầu óc đờ đẫn đó cũng có vấn đề.

Thiên Tư vừa nghe tới đó đã thấy trong lòng nóng như lửa đốt. Cậu ta có ý tốt, muốn tặng quà sinh nhật có ý nghĩa một chút cho nó, vậy mà bây giờ cậu ta thành một kẻ “đầu óc có vấn đề”. Hai cái môi đang ngiên lại, cậu ta muốn cầu xé vật gì đó cho bỏ tức, nhưng đó chỉ là có thể là suy nghĩ trong đầu mà thôi.

-Tôi chỉ thấy rằng không có điện thoại di động thật bất tiện, chẳng hạn như vụ việc vừa rồi, lỡ đâu có chuyện gì nguy hiểm với cô thì không biết làm sao!

-Cậu cầm lại đi!

-Cái gì

-Tôi không nhận đâu, tôi không thể nhận một thứ đáng giá như vậy, thà cậu nói đó là quà sinh nhật thì có lẽ tôi còn nghĩ lại.

Một lần nữa, Thiên Tư muốn nhảy vào xé tan tác Du Du: “Cái Đồ Nhà Quê này, thật ra cô ta đang nghĩ gì vậy, hình như cô ta đang muốn chọc cho mình tức đến chết thì phải?” Du Du đẩy chiếc điện thoại về phía tay Thiên Tư, mặc dù hơi luyến tiếc, nhưng điều chắc chắn là nó không thể nào nhận món quà như vậy được.

-Vậy thì...cô có thể xem đây là quà sinh nhật cũng được!

-Tôi nói đùa vậy thôi, tôi không thể nhận món quà giá trị như vậy được, với lại, tự dưng hôm nay cậu tốt bất ngờ với tôi như vậy, phải xem lại xem cậu có mưu đồ gì không?

-Rốt cuộc cô muốn gì đây? Tôi chỉ muốn...à... cảm ơn cô vì đã kèm tôi có kết quả cao trong đợt thi kì trước thôi!

Thiên Tư thở phào vì cuối cùng cũng tìm ra một lý do khá chính đáng. Cảm giác mà tặng cho Đồ Nhà Quê món đồ mà cô ta thích, nhìn về mặt “đáng sợ” khi cô ta thích món đồ trước mắt, bỗng dưng làm cậu ta rất vui và rất hào hứng. Nhưng cảm giác đó sớm tan biến khi nhận được câu trả lời của Đồ Nhà Quê.

-Nói tóm lại, là người làm, tôi không cần thiết phải có điện thoại, với lại, tự dưng là người làm mà lại dùng điện thoại giống y như cậu chủ vậy, người ta sẽ nghĩ gì đây?

-Nhưng mà...

-Dù gì thì cũng cảm ơn cậu đã có ý tốt! Việc kèm cậu học tôi cũng được trả lương cơ mà, không có lý do gì để mà được thưởng thêm như vậy.

Du Du vội vàng bước ra ngoài, còn Thiên Tư thì đứng bất động, không biết nói lời nào để cô ta có thể chấp nhận món quà này. Về mặt cậu ta buồn so, ngắm nghía chiếc điện thoại mà bất lực. Có lẽ lúc này cậu ta còn buồn hơn so với lúc nhìn thấy 2 người ở vườn.

-Tại sao lại chỉ nhận quà của Thiên Tư?

Du Du khép cánh cửa lại, nó chưa vội đi ngay mà đứng dựa vào cánh cửa, khuôn mặt đầy ưu tư, Du Du đang suy nghĩ điều gì đó, trong lòng có vẻ nặng trĩu, nó quay lại nhìn cánh cửa, hít thở thật sâu, rồi mới chậm rãi bỏ đi...

Phải đến học kì sau, điểm thi mới được công bố và dán trước toàn trường. Như vậy, Du Du còn có một kì nghỉ hè yên bình. Vì thế nào khi dán bảng điểm lên, nó sẽ không dám nhìn mặt ai, nhất là với Thiên Tứ. Nó tung tăng làm phần công việc của mình ở INNO, rồi chạy khắp căn nhà trò chuyện với mọi người, và phụ giúp những gì có thể. Bình thường nó là người làm ít công việc nhất vì còn phải đi học, nhưng bây giờ được nghỉ hè, nên có nhiều thời gian rảnh rỗi. Sự nhiệt tình, những câu chuyện thú vị, và những nụ cười như ánh ban mai của Du Du có thể làm cho người khác quên đi mệt nhọc, và bị cuốn hút vào mọi câu chuyện của nó. Điều đó tạo nên sự náo nhiệt thấy rõ ở INNO, ai nấy đều hào hứng, có sức sống hơn trong công việc.

-Nếu một ngày nào đó không còn cô bé này ở INNO thì liệu mọi người có còn phấn chấn làm việc nữa không nhỉ?

-Chắc chắn là không rồi, vì có cô bé trò chuyện, công việc như giảm đi một nửa.

-Trời ạ, lão Ô, ông đứng đây từ khi nào vậy?

Bà Khaly đang đứng nhìn sự chăm chỉ giúp đỡ cho anh Hải Đăng của Du Du, thì chợt giật mình khi thấy lão Ô đã đứng cạnh từ khi nào. Về mặt bà Khaly chuyển đổi nhanh chóng, đó chính là sự lúng túng. Bà đỏ mặt và bỏ đi, để lại cho lão Ô một nụ cười rất ngượng ngùng. Lão Ô có thể đến gần bà Khaly hơn cũng là nhờ Du Du, điều mà trước kia không bao giờ xảy ra.

-Thiên Tứ. Dọn phòng nè, dọn phòng nè!

Thiên Tứ chùn chần, bịt tai lại, cố gắng ngủ nướng thêm chút nữa. Ngày nào Đồ Nhà Quê cũng lên đúng cái giờ mà cậu ta đang ngủ ngon nhất. Nhưng tiếng la oai oái, kèm theo những câu chọc tức, làm cậu ta không tài nào tiếp tục “giấc mộng đẹp” của mình được.

-Dậy đi đồ ngủ nướng! Cậu mà cứ ngủ hoài trong suốt mùa hè này thì cậu không còn là hotboy nữa đâu mà sẽ thành một con heo đó!

Bực bội, Thiên Tứ ném mạnh cái chăn xuống giường, và hậm hực ra mở cửa

- Nè, dù gì tôi cũng là cậu chủ của tôi, cô phải kêu gọi đằng hoàng chứ!

Du Du bắt đầu cười đều, cuối cùng thì cũng dụ được hắn ta thức dậy.

-Ừ, thì thưa thiếu gia, mời cậu xuống nhà dùng bữa sáng, để người làm tôi đây dọn phòng!

Thiên Tứ không biết nói gì hơn, cậu ta bước vào phòng tắm đánh răng rửa mặt. Du Du thì hí hoáy lau dọn bên ngoài. Nó mở cửa sổ phòng Thiên Tứ ra và hít một hơi thật dài. Cửa sổ này được thiết kế rất là cao, nên khi vừa kéo rèm ra thì căn phòng sáng bừng hẳn lên như đang đứng ở ngoài trời vậy. “Thật dễ chịu khi ở trong một căn phòng đầy đủ tiện nghi, rộng rãi và thoáng ra cái cửa sổ cao cao này. Tên này không biết hưởng thụ gì hết, chỉ biết ngủ nướng và không bao giờ mở cửa sổ ra. Căn phòng trông có sức sống hẳn lên với ánh sáng tự nhiên. Đúng là...”

-Cô đang lẩm bầm gì đó!

Du Du giật mình quay lại, nó đang mơ mộng về cái cửa sổ cao cao. Nhưng khi quay lại thì nó lại càng giật mình hơn, khi mà Thiên Tứ đang mặc mỗi một chiếc quần ngắn cũn cỡn và... lại còn bó sát nữa chứ.

-Trời ơi, cậu ăn mặc gì kì vậy? Mặc quần áo đằng hoàng rồi mới ra chứ, cậu đúng là đồ thô lỗ mà!

Du Du lấy tay che mặt lại không dám quay lại. Còn Thiên Tứ thì vẫn thản nhiên bước tới. Cậu ta mở tủ và lấy cho mình chiếc khăn lông quần vào người.

-Vì bây giờ là mùa hè, thời tiết nóng, cô không thấy sao?

-Nhưng cũng không nên mặc như vậy khi đang có con gái trong phòng chứ!

-Nhưng đây là kiểu mặc vào mùa hè của anh em chúng tôi mà!

-Tôi không tin. Cậu dám mặc thế này ra ngoài à?

-Chứ còn sao nữa, nếu cô không tin thì có thể qua nhìn anh Thiên Tứ xem sao?

Du Du nghe đến đây thì bĩu môi. Làm gì có chuyện đó xảy ra, đặc biệt là người vô cùng đáng hoàng như thiếu gia Thiên Tứ. Chắc chắn rằng đây cũng chỉ là một trò đùa của THIÊN TƯ mà thôi. Nghĩ vậy, nó quyết định bỏ tay ra khỏi mặt và mở mắt ra như bình thường, bước ra phía cửa.

- Được, tôi sẽ sang phòng Thiên Tứ để xem cậu còn nói những điều vô lý nữa được hay không.

Nó vừa mở cửa ra, thì va phải bóng người đang bước vào. Nó từ từ ngược nhìn lên, thì ôi thôi, nó ngã người ra sau vì choáng váng. Thiên Tứ nhanh tay vòng tay ra sau đỡ lấy nó.

- Có gì vậy cô bé?

- Ha ha, cô ta không tin là anh sẽ mặc như vậy vào sáng nay.

Du Du kịp định thần đứng dậy, và bèn lên ngoảnh mặt đi chỗ khác. Lần đầu tiên nó chứng kiến THIÊN TƯ mặc đồ kì cục như vậy. Chỉ mỗi chiếc quần bó sát người và không hề mặc áo. Cái kiểu ăn mặc vào mùa hè của mấy cậu ấm INNO này thật là kì lạ. Dù thời tiết có nóng mức nào đi chăng nữa thì cũng không nên ăn mặc kì cục như vậy đi trong nhà chứ! Nó xấu hổ và ngại ngùng vô cùng, cúi gằm mặt xuống đất.

- À, đúng rồi, tôi sẽ phải kêu mẹ thay đổi đồng phục cho nữ nhân viên trong nhà vào mùa hè, chứ mặc thế này thì nóng lắm!

THIÊN TƯ tự dưng đứng nhìn chăm chăm từ đầu đến chân bộ đồng phục người làm mà Du Du đang mặc. Về mặt của cậu ta đặc chí vô cùng, làm Du Du cảm thấy sợ sệt. Nó lấy tay ôm mình lại và né ra xa hơn một chút.

-Nè, cậu đang nhìn gì vậy?

-Có lẽ bộ đồng phục mùa hè nên ngắn một chút, mỏng một chút, và bó sát một chút, anh nhỉ?

-Nè, nè, cậu dám...

-Thôi đừng chọc cô ấy nữa, chúng ta đi thôi! Cô bé đừng nghe những gì Thiên Tư nói, chúng tôi chỉ đi bơi thôi!

-Đi bơi?

-Cứ vào mỗi dịp hè, mỗi buổi sáng là chúng tôi lại tập thể lực bằng bơi lội.

Du Du cắn hai môi lại với nhau, nó vừa bị tên THIÊN TƯ chơi một vỏ quá đau, lại vừa xấu hổ vì quá nhà quê trước mặt Thiên Tứ nữa chứ. Hai anh em bước ra khỏi phòng, Thiên Tứ nhếch mép cười một nụ cười đầy gian mãnh:

-Là đồ bơi đó hiểu chưa, Đồ Nhà quê!

Du Du bước xuống khu nhà dưới sau khi lau dọn sạch sẽ 2 phòng. Nó đứng nhìn ra hồ bơi thì thấy 2 thiếu gia đang bơi đùa với nhau. Lúc này, Du Du mới dám quan sát. Công nhận 2 anh em họ thật đẹp trai, ngay cả khi đang chơi thể thao. Nhìn cả 2 người đều cường tráng và rất là phong độ. Hèn chi mà các cô gái đều chết mê chết mệt. Xung quanh là một số người chăm sóc hồ bơi cũng đang canh chừng. Một vài chị phục vụ đang đứng cầm khăn sẵn để chờ, và một số đang chuẩn bị đồ ăn sáng cho họ. Cuộc sống quý tộc thật là rườm rà, nhưng cũng thật là lạ...Nhưng nó cũng đã dần quen với nếp sống ấy...

-Sao cơ, ngày mai toàn bộ gia đình INNO sẽ bay sang nước ngoài hả chị?

-Kì nghỉ thường niên của gia đình INNO, cả nhà sẽ phải sang đó để thăm lão phu nhân 2 tuần.

-Vậy có nghĩa là mình sẽ tự do trong vòng 2 tuần hả chị?

-Có lẽ sẽ thoải mái hơn thôi, chứ không phải là tự do đâu. He he.

Du Du nghĩ tới cảnh sẽ không có tên Thiên Tư, sẽ không còn ai cản trở nó làm công việc của mình, lại còn không có ai than phiền này nọ để dày dạn nó. Nó khoái chí, cười tùm tùm một mình. Nhưng rồi chợt nghĩ đến cảnh sẽ không thấy Thiên Tứ trong phòng, điều mà nó mong đợi mỗi ngày khi dọn dẹp, thì lại cảm thấy

buồn vô cùng. THẬT là mâu thuẫn khi nghĩ đến 2 anh em họ. Du Du thở dài một cái, thôi chuyện đến đâu thì hay đến đó.

Hai thiếu gia và bà chủ chuẩn bị ra xe để đến sân bay. Mọi người làm trong nhà đều ra xếp hàng tiễn gia đình INNO. Mọi việc được giao lại cho quản gia Pix. Khi bóng chiếc xe khuất dần sau cánh cổng cao cao, mọi người làm bắt đầu hớn hờ tứa ra đi làm công việc của mình, vì có lẽ không có chủ nhân căn nhà, mọi việc sẽ dễ thở hơn một chút, còn riêng với Du Du, không hiểu sao nó lại cảm thấy thiếu vắng điều gì đó. Trên chiếc xe đen láng bóng đang lao ra khỏi chiếc cổng cao cao, cả 2 chàng trai đều ngoái đầu lại, dường như họ cũng cảm thấy luyến tiếc điều gì đó....

Tại một đất nước khác.

- Sao trông em có vẻ nóng lòng điều gì đó, mới qua đây được 3 ngày mà?

- À, chỉ là...

Thiên Tư đứng ngồi không yên, cứ đi qua đi lại. Thái độ kì lạ của cậu ta đã bị anh mình phát hiện. Thật ra Thiên Tư có biểu hiện như vậy là do đang nóng lòng trở về Chu Rung. KHÔNG hiểu sao lúc này cậu ta lại mong gặp mặt Đồ nhà quê đến như vậy. Cãi nhau cũng được, bị cô ta chọc tức cũng được, hay thậm chí bị cô ta đánh...Cũng không khá hơn gì cậu em, Thiên Tư cũng bồn chồn điều gì đó từ lúc qua đây đến giờ. Cả 2 im lặng, mãi suy nghĩ những việc riêng. Cuối cùng, khuôn mặt Thiên Tư bỗng chuyển sang rạng rỡ lạ kì:

- Ngày mai em sẽ đặt vé bay về Chu Rung, em chợt nhớ ra có chuyện cần phải làm. Bây giờ em sẽ xin phép bà và mẹ.

Nói rồi Thiên Tư chạy vội đi kiểm bà bà.

- Bà nội à, tuần sau trường con có tổ chức buổi cắm trại mùa hè!

- Thì sao nào?

- Đương nhiên là con muốn tham gia!

- Tại sao những năm trước đây, ta không hề thấy cháu tham gia vào buổi cắm trại nào của lớp đâu?

- À, cũng tại cháu chưa bao giờ tham gia trại hè, nên lần này cháu muốn tham gia, đi mà bà nội.

Thiên Tư bắt đầu mè nheo theo chiêu cũ, vì biết rằng bà bà rất cưng mình. Nhưng dường như bà bà không tin cho lắm, hướng mắt về phía Thiên Tư. Thiên Tư đứng bỗng giật mình khi nhìn thấy ánh mắt của bà bà đang nhìn trừng trừng vào mình, chờ đợi một lời nói thật lòng.

- Phải đó, bà nội. Chúng cháu muốn tham gia trại hè.

- Cả cháu cũng muốn đi nữa à, thật kì lạ đó.

- Dạ...Tại vì...

- Thôi được rồi, nếu THIÊN TƯ đã nói vậy, ta cũng không có ý kiến gì. Nhưng mà trại hè đến tuần sau mới diễn ra, tại sao lại muốn ngày mai trở về ngay?

- Phải có thời gian nghỉ ngơi sau chặng đường dài và phải chuẩn bị nữa chứ nội?

- Thật không hiểu trong đầu hai cháu đang nghĩ gì nữa, nhưng ta biết chắc là không phải vì cái trại hè vớ vẩn đó.

Nói rồi lão phu nhân nghiêm mặt đứng dậy bỏ đi. Đương nhiên khi lão phu nhân đã chuyển đổi sắc mặt thì cả 2 anh em không hề dám hó hé thêm câu gì nữa. Có lẽ lão phu nhân cũng dễ dàng nhận ra cái lý do “chính đáng” chuẩn bị tham gia buổi cắm trại mùa hè của Nhất Kim của 2 anh em chỉ là để che mắt. Cả Thiên Tư và Thiên Tư thở dài một cái ngay khi bà bà vừa đi khỏi. Xem như kế hoạch đã thành công.

* Tại Chu Rung:

-CHị Uyên Thanh, em có thể dùng bồn tắm trên phòng của 2 thiếu gia được không?

-Đó là điều cấm kị đó!

-Nhưng mà không có ai ở nhà mà, với lại họ còn lâu mới về. Em thì lại rất muốn thử cảm giác được tắm trong bồn tắm cấp cao một lần.

-Thôi được, nhưng xong xuôi em phải lau dọn và sắp xếp y như cũ đó!

-Dạ được, em cảm ơn chị!

Du Du hớn hởi, chạy lên tầng trên. Những lần lau dọn, nó luôn ao ước một lần được dùng bồn tắm cấp cao của INNO, và bây giờ là cơ hội. Giờ này là giờ dọn dẹp phòng, như vậy sẽ chẳng ai nghi ngờ gì nếu nó vào phòng tắm của cậu chủ. Nên dùng bồn tắm của Thiên Tư hay THIÊN TƯ nhỉ? Không phải phòng nào cũng như phòng nào, phòng tắm ở đây cũng được cấu trúc tùy theo sở thích và phong cách của từng thiếu gia. Phòng tắm THIÊN TƯ nổi bật lên không khí “hắc ám”, vì trong phòng được trang trí toàn bằng những viên gạch đen long lanh, của Thiên Tư thì hoàn toàn ngược lại, một cảm giác dễ chịu, nhẹ nhàng. Và đương nhiên nó quyết định chọn phòng tắm của THIÊN TƯ. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ của mình, nó háo hức bước vào. Phòng tắm rộng với các trang thiết bị hiện đại, và đầy đủ đồ dùng cấp cao, tạo nên một không gian vô cùng sang trọng. Chiếc phòng tắm này nghe chị Uyển Thanh nói rằng được thiết kế tương đương với khách sạn 5 sao. Chỉ cần bước vào thôi, người ta cũng cảm nhận được cảm giác rất dễ chịu, một nơi thư giãn rất tuyệt vời. Từ vòi nước, máy nước nóng, chất liệu bồn, bậc thang, thảm, gạch trang trí tường,...tất cả đều hoàn hảo đến choáng ngợp.

Du Du xả nước nóng đầy vào bồn, cho một chút hương hoa, dùng tay đẩy nhẹ dòng nước để tạo bọt. Nó sung sướng, mắt tím lại, vì sắp được bước vào một nơi tiên cảnh, có hơi nước bốc lên, có hương hoa thoang thoảng, lại còn có tranh phong cảnh xung quanh những bức tường, tạo cho ta có cảm giác đang được giữa thiên nhiên vậy. Du Du trầm mình vào, bắt đầu ngoi lên rồi ngụp xuống, xoa đầy mình bọt bong bóng, cảm giác dễ chịu vô cùng. Đây là 1 cách để xả stress rất hiệu quả, bằng chứng là lúc này, Du Du có thể quên hết mọi thứ, mà chỉ thích thú nghịch nước, rồi lại nhắm mắt, tựa đầu lên thành bồn, thả mình chìm dần vào giấc ngủ...

Cánh cổng cao cao của INNO rộng mở, người tài xế vội vàng ra sau mở cửa. Hai nhân vật bước xuống, đồng loạt người làm xếp hàng dài cúi chào:

-Chào mừng 2 thiếu gia về nhà!

Và trong số những nhân viên ở INNO, THIÊN TƯ và THIÊN TƯ đều nhận thấy rõ sự vắng mặt của một cô bé người làm, Ling Du Du.

Người làm bắt đầu ai vào việc nấy. Nhưng không ai tránh khỏi bất ngờ vì sự trở về đột ngột của 2 cậu chủ. Vì đáng lẽ họ phải ở lại cùng lão phu nhân thêm một tuần nữa mới đúng. THIÊN TƯ và THIÊN TƯ chưa vội lên phòng, vì dường như họ đang tìm kiếm kẻ vắng mặt trong buổi chào đón ngày hôm nay...

-Không biết 2 thiếu gia có việc gì mà trở về sớm vậy nhỉ?

-Không biết nữa, hay là bên đó đã xảy ra chuyện gì?

Uyển Thanh và một số người làm đang trò chuyện đầy tò mò, thì bất chợt Uyển Thanh há hốc mồm, cô ta chợt nhớ ra điều gì đó. Uyển Thanh vội vàng chạy vào sảnh chính, nhưng đã quá trễ, 2 thiếu gia đã lên lầu và về phòng của mình. Khuôn mặt Uyển THANH lúc này không thể miêu tả là lo sợ đến mức nào, tim cô ta đang đập lên từng hồi, ánh mắt mãi hướng về phía cầu thang lên tầng trên, để chờ đợi điều gì đó.

-Đứng đây làm gì, mau về vị trí làm việc đi.

Bà Khaly xuất hiện trước mặt, làm cô ta giật mình. Uyển Thanh luống cuống rời khỏi phía chân cầu thang, về mặt vẫn đầy lo lắng. Nhưng lúc này, cô ta không thể nói gì. Chỉ dám lăm băm:

-Không biết con bé tắm xong chưa, cầu mong là kịp lúc!

28. Chương 27

CHƯƠNG 27: TRẠI HÈ NHẤT KIM

Thiên Tứ đẩy vali sang một bên và thả mình trên giường. Quãng đường dài đầy mệt mỏi, nhưng việc làm cho Thiên Tứ cảm thấy buồn phiền lúc này chính là những chuyện vừa xảy ra. Trong đầu cậu ta đang nhớ lại thái độ của Thiên Tư lúc quyết liệt đòi về nước, cảm giác nôn nóng y hệt cậu ta. Thiên Tứ ngồi dậy, và thở dài:

-Có lẽ do mình suy nghĩ nhiều, đi tắm một cái cho người thoải mái hơn...

Thiên Tứ rời khỏi giường, cậu ta từ từ lấy cho mình chiếc khăn, đi về phía phòng tắm. Tay nắm cánh cửa được xoay nhẹ nhàng, Thiên Tứ bước vào và đóng cửa lại. Trong không gian mờ mờ ảo ảo của hơi nước nóng, cậu ta bắt đầu thấy là lạ, và chậm rãi tiến gần về phía tiếng động. Bất chợt trong khoảnh khắc ấy, không gian ấy, Du Du đang thả mình trong bồn tắm, và thích thú với bong bóng xà phòng...

Bốn mắt đang nhìn nhau sững sờ, khuôn mặt Du Du như vừa bị rút hết máu. Nó bất ngờ vì sự xuất hiện đột ngột của Thiên Tứ, có lẽ hơi vui vui khi gặp lại, nhưng rồi nó chợt nhớ tình trạng của bản thân bây giờ. Nó há hốc mồm khi nhìn xuống mình, đang nằm trong bồn tắm của Thiên Tứ. Nó hốt hoảng, hơi thở như bị nghẹn lại...

Thiên Tứ cũng vô cùng ngạc nhiên, ánh mắt cậu ta bây giờ không biết phải nhắm lại hay là cử động như thế nào nữa. Nhưng trong tình huống lúc này, phải làm như thế nào để cả 2 không thể khó xử, cậu ta đã vội vàng quay người lại, và nói một cách tự nhiên:

-Hơi nước nhiều quá, có lẽ do nước quá nóng!

Nói rồi Thiên Tứ bước ra khỏi cánh cửa. Để lại khuôn mặt đang đỏ ửng của Du Du, cái miệng vẫn há hốc, và đôi mắt dờ dẩn.

-Trời ơi, tại sao lại quên đóng cửa như vậy? Cậu ta đã thấy hết rồi sao? Không, cũng có thể hơi nước nhiều, bong bóng nhiều nên chưa kịp thấy gì. Trời ơi, làm sao bây giờ, còn mặt mũi nào bước ra ngoài đây?

Du Du mếu máo, nó vừa nghĩ ra tình huống xấu nhất rồi lại cố gắng nghĩ ra tình huống “an ủi” lại. Nhưng thật ra giả thiết ngược lại rất khó có thể xảy ra. Nó muốn khóc òa lên, nhưng chỉ dám cắn vào môi mình để đừng phát ra tiếng động nào vào lúc này, vì Thiên Tứ vẫn còn đang ở ngoài. Nó úp mặt vào hai tay, mong sao mình biến khỏi trái đất này cho rồi.

Thiên Tứ vừa bước ra khỏi phòng tắm, cậu ta vội vàng đứng nép vào một bên tường, hơi thở dồn dập. Mặc dù lúc này xử lý rất bình tĩnh, nhưng đây cũng là lần đầu tiên khó xử như vậy. Thiên Tứ thấy hồi hộp vô cùng, Cậu ta đưa tay lên tìm mình, nó đang đập rất nhanh và mạnh...

Du Du quấn cái khăn trùm kín cái đầu, chỉ để lộ 2 con mắt. Nó không muốn ai thấy khuôn mặt đang lo lắng và xấu hổ của mình lúc này, nhất là Thiên Tứ. Sau một hồi đấu tranh tư tưởng ghê gớm, tự trấn an mình, nó lấy hết can đảm bước ra khỏi nhà tắm. Thiên Tứ đang ngồi ở bàn học. Du Du chậm rãi đến gần, trong đầu đang quay cuồng những lời giải thích hợp lý cho vụ việc vừa rồi.

-Mình xin lỗi, mình chỉ muốn dùng thử bồn tắm một lần cho biết!

-Khi nào cô bé muốn dùng đều có thể được!

-Lúc này...

-À, lúc này tôi vào mà không gõ cửa, hơi nước nhiều quá nên tôi không nhìn thấy gì, chỉ biết là có người trong đó, thành thật xin lỗi!

âu nói đó làm cho nó cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Cho dù lời nói đó có thật hay không, nó cũng cảm thấy tự nhiên hơn, chứ không lo sợ như lúc này nữa. Trong đầu nó bây giờ chợt nghĩ đến Thiên Tư, nếu trong trường hợp vừa rồi, cậu ta thể nào cũng hét toáng lên, hoặc nói xiên nói xẹo, hoặc chê bai về “những gì nhìn thấy”, cho đến khi nó đào được cái lỗ mà chui xuống thì mới thôi. Cũng may mà lần này là Thiên Tứ, tự dưng nó cảm kích vô cùng, Thiên Tứ vẫn đang cố gắng tỏ ra tự nhiên, nhưng trong đầu và tim cậu ta cũng đang loạn nhịp

-À, đây là quà từ nước ngoài!

-Mình cũng có quà nữa sao?

Du Du ngại ngùng, nhận lấy từ trên tay Thiên Tứ một cái túi đầy hoa bên trong, là túi thơm. Hương của nó rất nhẹ nhàng, thoang thoang, một mùi thơm rất bình dị. Nó cảm thấy rất thích. Không ngờ Thiên Tứ lại có quà cho nó như vậy.

-Cám ơn cậu nhiều lắm!

Du Du vừa nói vừa ngước mặt lên, thì chạm ngay phải ánh mắt THIÊN TƯ nhìn nó. Bối rối và ngượng ngùng, nó chợt nhớ đến cảm giác lúc nãy, và chạy vội ra khỏi phòng, nghe tim mình còn đập rất mạnh. THIÊN TƯ nhoẻn miệng cười và thì thầm “Đáng yêu thật!”. Thiên Tư thở dài một cái, mong rằng cô bé ấy đừng nghĩ quá nhiều. Còn có nhìn thấy gì hay không, thì chỉ có trời biết, đất biết và cậu ta biết mà thôi!

Du Du đứng dựa vào cửa, tay chân nó vẫn còn rất run. Nhưng dù gì mọi chuyện có vẻ êm xuôi và tự nhiên hơn nó tưởng tượng. Thiên Tư tỏ ra bình thường và không dả động đến chuyện đó, còn cho nó quà nữa, nên nó cũng sẽ cố gắng như không có chuyện gì xảy ra. Nó vừa đi vừa nghĩ đến chuyện trong phòng tắm, bất chợt giật mình thấy Thiên Tư đang đứng đợi trước cửa phòng. Theo quán tính, nó đưa 2 tay ôm lấy vai mình.

-Cậu làm gì ở đây vậy?

-Cô đi đâu mà tôi tìm từ nãy giờ không thấy? Mà cô đang làm gì vậy?

Nó chợt thấy mình có hành động kì lạ, vội vàng bỏ tay xuống, cố tỏ ra bình thường, nhưng thật ra khuôn mặt đang đỏ rực.

-Cậu kiểm tôi có việc gì?

-Không có gì cả, có cái này cho cô, quà từ bên nước ngoài.

Nói rồi THIÊN TƯ bỏ đi, Du Du cầm gói quà nhỏ xíu lên im lặng, nó rút từ trong túi mình ra, một túi quà y chang, là 2 gói hoa thơm. Nó mỉm cười.

- Ngay cả ý tưởng của 2 anh em cũng giống nhau, đúng là sinh đôi mà!

-Nè, Nhà quê, cô đăng kí đi trại hè chưa?

-Tôi không đi!

-Cái gì, sao lại như vậy, trại hè vui lắm đó!

-Nhưng tôi còn phải làm việc nữa, không có thời gian đâu!

-Tôi sẽ nói quản gia Pix cho cô nghỉ phép đúng vào ngày đó!

-Thôi không cần đâu, quan trọng là tôi không muốn đi!

Nói rồi DU DU phớt lờ cậu chủ, và tiếp tục vào công việc của mình. Thiên Tư không biết nói gì thêm, cậu ta rất hào hứng cho kì cắm trại ở Nhất Kim lần này, nhưng nếu Nhà quê không đi, thì dường như không còn lý do gì để cậu ta đi nữa. Trong đầu vừa lóe lên một âm mưu, Thiên Tư chạy lại gần Du Du:

-Nếu cô không đi thì coi như cô thua rồi.

-Thua gì cơ chứ?

-Lần này là dịp mà các nữ sinh sẽ bao vây lấy hotboy, thổ lộ với hotboy, và đương nhiên anh Thiên Tư sẽ là trọng điểm đầu tiên rồi, lúc đó có đây cô gái hơn cô nhiều, đương nhiên cô sẽ thua mà chưa cần đấu.

-Cậu nói gì cơ?

Trong đầu Du Du đang nghĩ đến cảnh các nữ sinh bu quanh lấy Thiên Tư, đưa cho cậu ta những món quà tự làm, hoặc cổ vũ cậu ta chơi các trò chơi, rồi có thể giả bộ bị thương để được sự quan tâm của THIÊN

Tứ, hoặc... . trời ơi, thật không thể tưởng tượng được, không hiểu sao nó lại thấy tức như vậy, lại còn cô gái trong lòng THIÊN TƯ mà ĐẠI BẢO đã nói...Đầu óc nó như vỡ tung, nhưng có một lý do mà nó không thể tham dự trại hè, mặc dù rất thích, nhưng buộc phải dần xuống:

-Dù cậu có nói gì thì tôi cũng không đi đâu.

Tự dưng THIÊN TƯ cảm thấy thất vọng vô cùng. Cậu ta tức đến nỗi muốn đâm vào đầu một cái. Tại sao cô ta lại có thể bỏ qua một cuộc vui như vậy chứ. THIÊN TƯ về phòng, nằm dài xuống giường suy nghĩ, phải có cách nào đó để bắt được cô ta đi...

-Cô bé không tham gia trại hè à?

-À, mình...

-Yên tâm, tiền trại phí của 10 người trong top kiểm tra đợt 2 được trường tài trợ toàn bộ rồi.

-Thật sao vậy thì hay quá, mình đi chuẩn bị đồ cho ngày mai đây!

Nhìn thái độ vui mừng, hớn hở của Du Du, THIÊN TƯ vô cùng ngạc nhiên. “Cô ta có thể thay đổi dễ dàng như vậy chỉ bởi lời nói của THIÊN TƯ thôi sao, chẳng lẽ trong lòng cô ta không có chút gì siêu lòng bởi những lời thuyết phục của mình?”.

-Anh tài thật đấy!

-Thật ra em chưa nhìn ra nguyên nhân, vấn đề ở đây là Du Du không muốn tốn tiền đóng trại phí, vì gia đình cô ta còn nợ mà, trong khi trại phí lại khá cao.

-À, hóa ra là vì tiền, công nhận anh thấu đáo ghê, thôi em cũng đi chuẩn bị đồ đây.

THIÊN TƯ tươi tỉnh hẳn, vì lúc này, cậu ta biết rằng, nguyên nhân ĐỒ NHÀ QUÊ đồng ý đi cắm trại chưa chắc hẳn là do THIÊN TƯ...

Trại hè Nhất Kim.

“Ồn ào náo nhiệt, các nữ sinh cứ bám chặt lấy 3 hotboy, cứ như họ gặp phải diễn viên thần tượng vậy. Tại sao không để không khí diễn ra thật bình dị như một trường học được nhỉ?” Du Du ngồi vào một góc khuất, ngắm nhìn những cảnh tượng bắt nháo trước mắt và suy nghĩ. Nhưng điều làm nó buồn lúc này không phải là đám người ồn ào đang bu lấy chụp hình với THIÊN TƯ, THIÊN TƯ, ĐẠI BẢO, mà là sự vắng mặt của ĐÔNG NGHI, ĐỐC LONG, và sự thờ ơ như không quen biết của NOBU. Nếu bây giờ khi biết ĐẠI BẢO thích ÁNH LINH, NOBU chắc sẽ không trách nó nữa, nhưng điều nó muốn bây giờ là kéo NOBU ra khỏi những suy nghĩ đó, và trở thành một nam sinh bình thường. Nó thở dài đầy ngao ngán, chẳng biết lý do vì sao mình lại nhận lời tham gia trại hè, có lẽ vì tiếc suất tham gia miễn phí cho 10 người.

Xa xa, có 3 cặp mắt đang nhìn chằm chằm vào Du Du, là 3 nữ sinh hôm nọ đã bắt Du Du vào nhà kho để “cảnh cáo”. Bọn họ có lẽ vẫn không quên được sự đe dọa của ĐẠI BẢO ngày hôm đó, nên mặc dù rất tức giận Du Du, nhưng vẫn không dám manh động gì. Nhưng chuyện dã ngoại hôm nay có lẽ là cơ hội tốt để vờn Du Du một lúc, cho bỏ ghét, mà không sợ ai phát hiện.

-Có lẽ nên gây rắc rối cho nó một chút!

-Cậu không sợ ĐẠI BẢO biết à?

-Mình không làm gì nó thì làm gì phải sợ, mà cứ để gián tiếp cho thứ khác hành hạ nó, như vậy chẳng có ai có thể buộc tội được.

Một trong ba cô gái cười đắc ý, cả 3 từ từ tiến lại gần Du Du.

-Tại sao lại ngồi ở đây, sao không ra phụ mọi người dựng trại?

-À, tại mình không thấy ai nói gì!

-Cô thật là biết cách trốn tránh trách nhiệm đó!

-Mình sẽ ra phụ các bạn ngay bây giờ.

-Mọi người dọn xong rồi, bây giờ nếu muốn phụ thì cô có thể đi tìm thêm củi để tối nay đốt lửa trại.

-Được, mình sẽ đi ngay.

Du Du có hơi sợ sợ những cô bạn đã từng ẩu đả với mình, nhưng trong lúc này, nó cố gắng vui vẻ, hoàn toàn không nghĩ đến việc họ sẽ làm hại gì nó. Du Du rất muốn tạo thiện cảm và mong mọi người trở thành bạn, nên tỏ ra rất thiện chí và nhiệt tình.

-Vậy cô đã biết lấy củi ở đâu chưa?

-À, mình...

-Cô phải vào bên trong rừng một chút mới có thể lấy củi mà bộ phận tổ chức đã chặt sẵn ở trong đó và phụ giúp bê ra đây.

-Được, mình sẽ đi ngay bây giờ, cảm ơn các cậu!

Du Du hăng hái chuẩn bị giúp mọi người. Tự nhiên nó cảm thấy phấn chấn hơn, ít nhất là lúc này có gì đó để làm, chứ ngồi không thì lại suy nghĩ vẩn vơ. Du Du đi theo hướng chỉ của 3 cô bạn, đi sâu về phía rừng để lấy củi...

Ngược lại, nhìn vẻ mặt hớn hờ và rất nhiệt tình, nghe lời của Du Du, bỗng dưng làm cho trong lòng của 3 cô gái kia có gì đó e dè, tại sao nó lại dễ tin như vậy?

*** Thiên Tư sau khi thoát khỏi mấy fan từ những lớp khác nãy giờ cứ bám chặt không tha. Cậu ta chạy về phía mỏm đá lúc nãy Du Du đã ngồi rồi ngơ ngác tìm.

- Kì lạ thật, mới thấy Nhà quê ở đây cơ mà, đã đi đâu mất rồi?

Trong khi đó, Thiên Tư cũng ngó loanh quanh để tìm kiếm ai đó, nhưng vẫn không thể thoát khỏi những cổ gái bao quanh mình.

***DU Du đi loanh quanh trong rừng khá lâu, nhưng nó không dám đi xa. Thứ nhất là có thể bị lạc, vì nó chưa được phát bản đồ khu cắm trại. Thứ hai là sợ, trong rừng rất có thể có nhiều thú và côn trùng, mà con gái sợ nhất là những thứ này, ngay cả một đứa nhà nông như Du Du. Nó vào rừng một lúc lâu, tiếng cười nói ở khu cắm trại vẫn còn nghe thấy, nhưng vẫn chưa thấy đội chặt cây lấy củi. Người đã ướm súng vì nắng khá gay gắt. Nếu trở ra lúc này thì thật là vô tích sự, chẳng lẽ, việc tìm chỗ để củi mà cũng phải nhờ người khác giúp, trong khi mọi người đã làm hết những công việc khác rồi, nhiệm vụ của nó chỉ bấy nhiêu thôi mà cũng không thể hoàn thành, thì còn mặt mũi nào là lấy lại lòng tin với mọi người. Nghĩ vậy, nó cố gắng đi vào sâu hơn nữa để tìm kiếm, len qua những cây cối âm u, gai góc kéo rách cả quần áo, xước vào da thịt, bước qua những vũng nước làm toàn thân dính đầy sinh lầy, nhưng trong đầu luôn tự trấn tĩnh: “Chắc chỉ ở đâu đây thôi!”. Du Du đi thêm một lúc lâu nữa, nó bắt đầu thấy bất an, có lẽ do quá tập trung tìm kiếm mà quên mất là tiếng cười nói của các bạn đã không còn nghe thấy nữa, chứng tỏ nó đã cách quá xa khu cắm trại. Trời lại bắt đầu về chiều, nó quyết định quay về, có lẽ sẽ tham gia vào dọn dẹp gì đó để bù đắp việc chưa hoàn thành này. Nó thở dài, thấy mình thật kém cỏi, thất thế bước về phía bìa rừng...

Đồng củi được đấm thanh niên chất đầy phía trung tâm. Trong lúc này, mọi người đang dùng bữa tối là những phần cơm hộp được trại chuẩn bị sẵn. Nhưng các hotboy Thiên Tư, Thiên Tứ và Đại Bảo lại được các fan đặc biệt làm cho những hộp cơm rất công phu và dễ thương, bọn họ tranh nhau đưa cơm hộp tự làm cho những chàng hotboy và cầu mong sẽ được nhận từ họ. Về mặt của Thiên Tư và Thiên Tứ bắt đầu có dấu hiệu khó chịu. Thiên Tư bỗng quát lên một tiếng, làm cả đám nữ sinh hoảng sợ, và tản ra, không dám đến gần, về mặt đây phụng phịu cầm hộp cơm lùi vào chỗ khác. Trong lòng Thiên Tư lúc này nóng như lửa đốt, có lẽ đã nửa ngày hôm nay không hề thấy mặt Đồ Nhà quê làm cậu ta nôn nóng và lo lắng vô cùng, cảm giác này y hệt như lúc ở nước ngoài thăm bà bà, Thiên Tư đã phải nghĩ cách để trở về nước. Nhưng còn bây giờ, cậu ta không hề biết Du Du đang ở đâu để mà tìm hoặc không biết cô ta đang ở với ai để mà bớt lo lắng, Thiên Tư quyết định đi vòng quanh các ngõ ngách để tìm kiếm. Thiên Tứ cũng bắt đầu đứng ngồi không yên. Đại Bảo nhìn thấy 2 người bạn của mình là lạ, trong lòng cậu ta cũng bắt đầu bồn chồn...Trời đã mờ tối, sắp tới thời điểm quan trọng của buổi cắm trại nên hầu hết đang tập trung về phía đám củi sắp được chất lên. Bìa rừng bây giờ cũng vắng tanh, vì hầu hết đã được dồn về phía lửa trại.

Thiên Tư đang loay hoay ở phía nhà vệ sinh nữ, đợi khi trong đó hầu như đã ra hết, cậu ta hơi cúi mặt và ngần ngại bước vào.

-Này Nhà Quê, cô có ở trong đó không?

Cậu ta không kiên nhẫn được nữa nên bắt đầu đẩy cửa các buồng toilet, nhưng chẳng thấy người cần tìm, mà ngược lại còn xấu hổ khi bất chợt một đám nữ sinh bước vào.

-Trời ơi, Thiên Tư, cậu làm gì ở đây vậy?

-À, xin lỗi, tôi vào nhầm nhà vệ sinh!

Thiên Tư vô cùng xấu hổ, dù gì thì cũng là một hotboy nổi tiếng, nếu mà tin này mà đồn ra ngoài, mọi người sẽ nghĩ gì đây. “Ồ Nhà Quê, tôi mà tìm được cô, cô sẽ biết tay tôi”. Cậu ta bước ra mà trong lòng vừa bức tức vừa thất vọng vì không tìm thấy Du Du. Thiên Tư thì vẫn cố gắng đi dọc phía bìa rừng và trở về các lều trại để tìm và hỏi xem có ai thấy Du Du hay không...

-Ồ Thiên Tư, cậu tìm mình à?

Ánh Linh giật mình khi thấy Thiên Tư bước vào lều dành cho nữ sinh A1. Về mặt của cậu ta cũng ngại ngùng vô cùng khi “xâm phạm” vào không gian riêng của con gái lúc này.

-Xin lỗi, các cậu có thấy một cô gái tên là Du Du học lớp A2 ở đâu không?

-Du Du, là ai?

-À có phải cô gái có scandal với Đốc Long không?

Mấy nữ sinh khác trong lều xì xầm bàn tán, nhưng điều họ tò mò hơn cả là tại sao hotboy lớp họ lại muốn tìm cô gái này. Ánh Linh cũng khá bất ngờ vì lý do mà Thiên Tư đến lều của nữ sinh và rơi vào tình trạng khó xử như vậy. Cô ta vội vàng kéo Thiên Tư ra ngoài.

-Cậu tìm Du Du có việc gì à, sao không kiểm ở lều nữ A2, hoặc bạn ấy đang ở khu lửa trại?

- Đã kiểm hết rồi, nhưng không thấy!

-Mà có việc gì gấp à?

-Cô bé mất tích từ lúc trưa đến giờ. Không được, phải báo ngay với tổ chức trại để mọi người đi tìm kiếm, có lẽ cô bé đã bị lạc.

-Khoan đã, nhưng mà...

Ánh Linh chưa kịp níu tay Thiên Tư lại thì cậu ta đã vụt ra và chạy về phía trung tâm trại, nhìn thái độ lo lắng của Thiên Tư, ánh mắt Ánh Linh đang sưng sờ và rưng rưng lên, cô ta dường như đã nhận ra được điều gì...

***Đôi mắt Du Du ướt đầm, nó đã lạc trong rừng từ rất lâu rồi, chỗ nào trong rừng cũng toàn cây cối, giống hệt nhau, không thể tìm ra hướng đi cũ. Điều mà Du Du sợ nhất từ trước đến giờ là ở một mình trong bóng tối, lạnh lẽo, và cô đơn. Một lần ở phố Hàn Tây lúc trời mưa to, một lần ở Đùm Cha cũng mưa to và cúp điện...nhưng cả 2 lần đó đều có người đến bên cạnh nó kịp thời, nhưng còn lúc này, trong cái nơi ẩm ướt, không bóng đèn, không phương hướng, và đây nguy hiểm thế này thì ai sẽ xuất hiện cơ chứ? Nó bỗng muốn trở về nhà ghê gớm, muốn ngồi ở vườn trò chuyện với Thiên Tư, hoặc cũng có thể cãi lộn với Thiên Tư lúc này, nhưng xin đừng để cho nó phải đối diện với không gian im ắng như vậy, nó rất sợ.

Du Du vừa mò mẫm bám vào từng gốc cây để tìm đường, đôi mắt vẫn không ngừng khóc và miệng vẫn la lớn tiếng để mong ai đó nghe thấy. Nhưng trong rừng vẫn tĩnh mịch vô cùng. Gió bắt đầu thổi mạnh, quần áo nó thì đã rách tả tơi vì bị cành cây kéo xước khá nhiều, vừa lạnh, vừa đau, bụng lại đói cồn cào, sức lực thì cạn kiệt vì đã đi bộ suốt nửa ngày đường, nó vấp ngã và nằm bẹp xuống đất. Du Du thật sự hoảng sợ và mất bình tĩnh vào lúc này, nếu đôi chân không thể đi được và không đủ sức để la nữa thì nó có thể sẽ chết ở trong rừng mất thôi. DU Du cố gắng lết đi, hơi thở phều phào. Trong không gian lúc này thì những âm thanh “rừng rú” rất rõ ràng và đáng sợ. Mặc dù biết rừng này đã được khai thác để làm khu du lịch, nhưng việc còn sót lại vài con thú dữ cũng là điều có thể xảy ra. Nó dựa vào một gốc cây, thu mình lại vì sợ,

cổ bặm miệng để dừng nấc lên những tiếng khóc, vì như vậy sẽ càng làm cho những con thú phát hiện ra, nhưng quả thực không có cách nào ngăn đi nỗi sợ hãi lúc này. Tại sao nó lại vô dụng như vậy, chỉ biết khóc và dựa vào người khác, tại sao lại không thể thoát ra được cơ chứ. Rất có thể nó sẽ không còn gặp được mọi người nữa, nên điều cần nhất lúc này là phải làm những điều có thể. Nó nhớ lời dặn của Thiên Tứ, điều quan trọng khi rơi vào mọi tình huống chính là phải bình tĩnh, cả lúc thi, lúc bị đe dọa hay lúc hạnh phúc nhất... Nó nuốt nước miếng vào cổ họng, ngăn dòng nước mắt, thở thật sâu và đều. Và quả thật tâm trạng đã đỡ hơn rất nhiều. Du Du cố gắng quên đi những âm thanh bên mình mà bắt đầu thả lỏng cơ thể. Nó duỗi dài chân ra và xoa bóp, phải thư giãn cho đôi chân để có thể tiếp tục đi được. Rồi nó lục quanh người mình xem có cái gì có thể giúp ích được hay không, chỉ có vài mẩu khăn giấy, nhưng cũng giúp lau chùi vết thương đang ứ máu. Du Du cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Nó dựa vào gốc cây và cố gắng thiếp đi, mong sao trời mau sáng để có thể tìm đường ra, hoặc là ai đó có thể tìm thấy. Nó thiếp đi và chìm dần vào giấc ngủ không êm đềm giữa rừng.

-Có một cô gái đã bị mất tích, cô ấy mặc áo màu vàng, quần jean, tên là Du Du học lớp A2. Có ai nhìn thấy cô ấy đã đi đâu không?

Cả trường đang tập trung tại lửa trại, và nhận được thông báo từ tổ chỉ huy. Mọi người xôn xao, bàn tán và lo sợ. Hầu như không ai để ý đến Du Du nên không biết mất tích từ lúc nào. Lúc này thì 3 cô gái kia bắt đầu hoảng sợ. Họ thì thầm với nhau:

-Thôi chết rồi, có khi nào nó đã lạc trong rừng?

-Có nên nói với trưởng trại không?

-Điên à, nếu nói ra mọi người sẽ truy cứu trách nhiệm là do tội mình làm đó.

-Thì chỉ cần nói là thấy cổ ta đi về phía rừng thôi, chứ chẳng may con bé đó có bề gì?

-Có khi nào là bị thú dữ...

-Thôi im đi, đừng nghĩ bậy bạ nữa..Con bé này ngốc thật, tại sao lại lạc chứ, chỉ định cho nó vác nặng một tí thôi, ai dè...

Cả 3 bắt đầu co rúm người lại vì sợ. Bất chợt cô gái cầm đầu đưa tay lên nói với trưởng trại.

-Dạ lúc trưa hình như em có thấy cô ta đi vào bên trong rừng, bảo là kiếm gì đó?

-Có thật không, vậy thì bây giờ chúng ta chia theo theo thành từng nhóm vào kiếm bạn ấy ở trong rừng, đem theo đầy đủ đèn pin, và dụng cụ cần thiết, nhóm nào kiếm được thì gọi về số của trung tâm trại để báo cho các nhóm còn lại. Mỗi nhóm cầm theo sơ đồ của rừng để khỏi bị lạc, nhưng nhớ là đừng đi quá sâu đó. Được rồi, bắt đầu chia nhóm.

Trưởng trại chưa kịp dứt lời thì mọi người đã thấy một cái bóng vụt chạy qua, lao nhanh về phía rừng. Tất cả đều bất ngờ quay lại và thì thầm: "Hình như đó là Thiên Tư hay Thiên Tứ gì thì phải, nhanh quá không thấy rõ". Họ chưa kịp dứt lời thì cái bóng khác đã vụt chạy theo mà không cần đi theo nhóm. Tất cả đều ồ lên vì ngạc nhiên, còn Ánh Linh lúc này thì sững sờ, đứng không còn vững được nữa, và đôi mắt cô ấy không còn giống như chính Ánh Linh nữa, trông rất khác... Người vừa chạy vụt đi lúc này chính là Thiên Tứ... Đại Bảo chứng kiến mọi cảnh tự này giờ, trong lòng cậu ta cũng nhói đau vô cùng, Ánh Linh vẫn còn tình cảm với Thiên Tứ, và người Thiên Tứ thích chính là Du Du. Cậu ta phải làm gì bây giờ, chạy lại an ủi Ánh Linh, hay là đi tìm Du Du. Đại Bảo dẫn lòng mình xuống, cái nhìn đầy xin lỗi, đôi chân cậu ta chạy về phía rừng, chạy thật nhanh trong sự ngỡ ngàng của mọi người.... Rồi theo sau đó lại có một người chạy đi, mà không cần phải đi theo nhóm, người đó chính là Nobu...

Mọi người bây giờ đều đang há hốc miệng, ngay cả vị trưởng đoàn.

-Có lẽ các cậu thanh niên này quá nôn nóng rồi, thôi nào các em, chia nhóm đi tìm đi!

-Du Du! Cô ở đâu?

-Du Du! Cậu ở đâu?

Du Du đang thiếp đi dưới gốc cây, chợt nghe âm vang đâu đó có tiếng gọi tên mình. Nó muốn hét thật to ra hiệu cho mọi người, nhưng không hiểu sao không thể mở miệng được nữa. Cơ thể nó không thể điều khiển theo ý muốn, vừa đau, vừa mệt, vừa đói...nó chỉ đủ sức thều thào. Du Du cố gắng đứng dậy để có thể bước đến gần hơn chỗ tiếng gọi phát ra, nhưng đôi chân bỗng dưng tê cứng. Nó vịn vào cây và nhấc mình lên, đang bước đi từng bước khó khăn thì bất chợt đôi tay trơn khỏi thân cây, Du Du mất thăng bằng và ngã xuống ...Nhưng chính giây phút ấy, có một bàn tay đã đỡ lấy nó, cái bóng lao vụt đến rất nhanh và kịp thời. Du Du chỉ thấy mình ngã xuống thật êm ái, không đau đớn như tưởng tượng, nó từ từ mở mắt ra thì ngay trước mắt mình, một khuôn mặt quen thuộc mà bao lần đã đến bên nó rất đúng lúc. Bỗng dưng lòng Du Du rối bời, vì nó hoàn toàn bản khoản, người đang đỡ nó lúc này... là Thiên Tư hay THIÊN TƯ?

29. Chương 28

CHƯƠNG 28: THIÊN TƯ VÀ THIÊN TƯ

Chàng trai đỡ Du Du ngồi xuống, vẻ lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt. Cậu ấy đặt tay lên trán Du Du để chắc rằng nó không bị cảm lạnh. Du Du không phản ứng gì, vì vẫn còn bị bất ngờ bởi sự xuất hiện này. Nó không biết mở lời như thế nào, vì vẫn sợ nhầm lẫn người con trai đang ở trước mặt mình, cộng thêm khuôn mặt đang đỏ ửng, nên có lẽ im lặng là tốt nhất. Cậu chủ từ từ duỗi chân nó ra rồi gập vào để bớt bị tê và di chuyển dễ dàng hơn. Tuy hơi đau, nhưng sự nâng niu nhẹ nhàng làm cho nó cảm động và bối rối. Trong khoảnh khắc đó, Du Du có dịp nhìn sâu vào đôi mắt đang quan tâm cho nó lúc này, một cảm giác vô cùng kì lạ, có lẽ hơi sợ, hơi run, hay là gì nữa cũng không rõ, chỉ biết rằng, tim nó đang đập rất mạnh. Nếu người trước mặt nó lúc này là Thiên Tư thì nó phải xử sự thế nào, mà nếu là Thiên Tư thì nó phải làm gì?

Mãi đuôi theo những suy nghĩ vẩn vơ, bất chợt chàng trai đó ngược mặt lên nhìn nó, hai ánh mắt vô tình gặp nhau, làm tim nó như muốn rớt ra ngoài, trong không gian im lặng lúc này, nó như bị ngộp thở. Không biết sao đau, đói và mệt, nó đều không cảm thấy nữa, mà điều khó khăn lúc này là phải làm gì??

- Chân cô bé đã bớt tê chưa?

Chính lúc này đây, Du Du đã rõ ràng nhận ra được, người con trai trước mặt nó là cậu chủ THIÊN TƯ. Trong chốc lát, nó có một cảm giác khó tả mà chính Du Du cũng không nhận ra. Nó thở phào một cái, nhịp thở có thể trở lại bình thường? Tại sao lại có sự lưỡng lự khi phân biệt giữa 2 cậu chủ như vậy? Nó cảm thấy trong lòng bây giờ rất mâu thuẫn...Sau một hồi mát xa chân, Du Du cảm thấy chân đã nhẹ nhàng trở lại, tự dưng thấy phấn chấn và có thể di chuyển được..

-À, mình không sao rồi, cảm ơn cậu!

-Cô bé làm gì ở trong rừng vậy, mọi người đang kiếm đó!

-À, mình bị lạc, và tìm mãi không thấy đường ra, cũng may là lúc nào cũng có cậu xuất hiện kịp thời.

-Điều quan trọng bây giờ là ra khỏi chỗ này, tôi sẽ bế cô bé.

-Thôi đừng, mình đi được mà!

Như sợ sệt điều gì đó, Du Du đứng bật nhanh dậy, để tránh né một cái “bế” chẳng. Nó sợ cái hình ảnh đó gây hiểu lầm cho mọi người lắm, và tư thế như vậy nó cũng ngại lắm. Nhưng Du DU vừa bật nhanh đứng dậy thì cái chân tai hại lại đỡ chứng, làm nó khụy xuống tức thì.

- Á!

Cũng may Thiên Tư đứng ngay bên cạnh lúc đó, nên một lần nữa có thể đỡ nó kịp thời. Hiểu rõ thái độ lúng túng, ngại ngùng của Du Du. Cậu ta lắc đầu.

-Con gái thật là khó hiểu, bé thì có gì đâu cơ chứ, vậy thì công?

Du Du nhìn thấy cái chân phản chủ, biết không còn cách nào khác, đành ngoan ngoãn gật đầu. Nhưng mà vẫn còn nhiều cái rất tế nhị, mà nó không thể lên lưng của Thiên Tứ được. Thiên Tứ thấy Du Du còn chân chữ, cậu ta mỉm cười một cái, rồi từ từ tháo chiếc áo khoác đang mặc trên mình, gấp lại gọn gàng và đưa cho Du Du:

-Cô bé cứ để trên lưng tôi, như vậy sẽ thấy thoải mái và an toàn hơn.

Du Du khá bất ngờ, dường như Thiên Tứ có thể đọc được suy nghĩ của nó vậy. Cậu ta khom người xuống, Du Du đặt chiếc áo khoác trên lưng và leo lên. Thiên Tứ bắt đầu công nó ra khỏi khu rừng. Nó thì cầm đèn pin để rọi đường, một tay choàng qua cổ Thiên Tứ. Có lẽ vì ở phía sau, nên nó không thể thấy, có một nụ cười rất nhẹ trên môi Thiên Tứ.

Đây có phải là mơ không nhỉ. Người đang công nó lúc này chẳng phải là thần tượng, là người mà nó thích hay sao? Nó lại được đặc ân một hotboy nổi tiếng nhất trường công trên lưng, vậy thì còn gì sung sướng bằng? Nhìn từ phía sau như vậy, Thiên Tứ vẫn đẹp trai và thu hút lạ thường. Chỉ cần cậu ta xuất hiện thôi cũng đủ làm nó cảm động rồi, đằng này, từng cử chỉ quan tâm, chu đáo lại càng làm nó cảm thấy rất vui sướng và hạnh phúc. Đôi vai Thiên Tứ thật rộng và thật êm, nó có thể dựa vào đó và cảm nhận từng nhịp thở và hơi ấm từ cậu chủ của mình. Chiếc áo khoác ngăn giữa cho nó cảm thấy tự nhiên và thoải mái hơn rất nhiều. Rồi nó chợt nghĩ đến chuyện ở nhà tắm hôm nọ, bỗng dưng cái mặt đỏ bừng lên và tim bắt đầu đập nhanh hơn...

-Không ngờ qua mấy lớp áo như vậy mà vẫn thấy tim cô bé đập rất mạnh.

-Thật sao? Mạnh lắm sao?

Du Du như bị bắt trúng tim đen, vội vàng hoảng sợ, vịn vào tim mình, mong sao ngăn cho nó đừng đập nữa, khuôn mặt đang đỏ ửng lên vì xấu hổ. Cũng may mà nó đằng sau Thiên Tứ, chứ không biết nếu để cậu ta thấy khuôn mặt nó lúc này thì nó không biết phải cư xử như thế nào nữa. Thiên Tứ vừa bước đi vừa cười, vì cậu ta biết thừa biểu hiện của Du Du lúc này. "Thật là đáng yêu!"

Thiên Tứ công Du Du về đến trung tâm trại, và nhờ chỉ huy thông báo với mọi người là đã tìm được DU Du. Chỉ huy đem hộp dụng cụ y tế lại lau những vết thương trầy xước và đem đồ ăn đến cho DU Du.

-EM vào rừng làm gì, đã đề biển cảnh báo nguy hiểm ngay bìa rừng rồi mà, với lại các em chưa được phát bản đồ, làm sao lại dám vào trong đó chứ?

-Dạ em vào đó để lấy củi ạ!

-Củi??

-Chẳng phải củi đã được chuẩn bị sẵn chất ở gần trại hay sao? Ai đã kêu em đi lấy?

Mọi người đều cau mày ngoái đầu nhìn nhau để tìm ra câu giải thích hợp lý. Du DU cũng nhìn mọi người đầy ngờ nghệch. Bất chợt ánh mắt nó dừng ở 3 cô gái. Bọn họ đang đứng nép vào một góc, vội vàng quay đi khi bắt gặp ánh mắt Du Du. Nhưng nó có thể dễ dàng nhận ra sự sợ sệt của 3 người họ, chắc có lẽ đó là sự cố ngoài ý muốn, Du Du rất muốn nói lời giảng hòa, nên sẽ không muốn gây rắc rối cho họ. Nó vội vàng quay sang thanh minh với mọi người không quên kèm theo nụ cười tươi như hoa mà ai nhìn vào cũng dễ bị thuyết phục:

-À, em chỉ tự mình vào lấy thêm củi chứ không ai kêu đâu ạ.

-Vậy lần sau em phải cẩn thận hơn, đừng tự ý rời trại nhé!

-Dạ vâng ạ, trưởng đoàn! Đã để mọi người lo lắng, thành thật xin lỗi mọi người.

Mọi người lắc đầu, tất cả nhanh chóng trở lại khu trung tâm để tổ chức buổi tiệc còn dang dở. 3 cô gái kia thở phào một cái rồi vội vàng lẩn vào đám đông để tránh mặt Du DU. Cũng may mà nó quay trở về được, chứ không thì 3 cô ta cũng không thể nào sống yên được. Tại lêu y tế, hiện giờ vẫn còn Thiên Tứ bên cạnh Du Du, sự quan tâm rất ân cần của Thiên Tứ làm cho DU Du cảm thấy sợ nhiều hơn là vui sướng, bởi xung quanh trại này, ắt hẳn đang có hàng chục fan của cậu ta đang nhìn nó bằng ánh mắt "cầm thù".

-Cậu ra đốt lửa trại cùng mọi người đi, mình ổn rồi mà!

-Nhưng mà tôi không yên tâm khi để cô bé lại một mình!

Du Du chưa kịp nghĩ ra câu gì để thuyết phục Thiên Tứ cùng ra vui chơi với mọi người thì từ cửa lều đã có một bóng người bước vào và lên tiếng:

-Có tôi ở đây rồi, cậu cứ yên tâm.

CHàng trai bước vào, còn bê theo tô mì gói nghi ngút khói, làm cho Du Du chảy cả nước miếng, nó đã nhịn từ trưa đến giờ. Nhưng khoan xét đến tô mì, mà điều đáng quan tâm lúc này chính là chàng trai bước vào đột ngột kia, Du Du vô cùng ngạc nhiên, đó không ai khác, lại là Nobu.

-Cậu, cậu, NOBU...

-Cậu không phải nói gì Du Du, lỗi là ở mình, do mình quá ích kỷ, thật ra cậu chẳng làm gì sai cả..

-Không phải, không phải lỗi của ai cả, là do Đại Bảo nghe được tin mình bị bắt nạt nên cậu ta mới ra tay giúp đỡ.

-Mình hiểu rồi, mà cho dù giữa cậu và Đại Bảo có quan hệ gì đi chăng nữa, mình đáng lẽ ra cũng không nên có thái độ như vậy.

-Nobu à, đừng nói như vậy chứ!

-Mình đã cảm thấy rất buồn khi không trò chuyện với cậu và Đông Nghi. Trong khoảng thời gian đó, mình mới nhận ra tình bạn quan trọng đến nhường nào. Không có 2 bạn, mình như trở về cuộc sống thâm lặng trước kia. Lúc nghe tin cậu bị lạc, mình đã rất lo lắng..

-Cám ơn cậu Nobu..

Mắt Du Du có gì đó ươn ướt, nó quá cảm động chẳng? Những tưởng tình bạn đã bị mất, nhưng nó không ngờ Nobu vẫn luôn quan tâm và lo lắng làm cho nó. Đúng thật, tình bạn là một thứ gì đó rất cao quý, không thể muốn quên đi là được. Nó lấy tay chùi chùi nước mắt..

-Du Du à, cậu không thấy ghét một thằng lại đi thích con trai như tớ sao?

-Thích con trai thì sao nào, nó không ảnh hưởng đến tình bạn, với lại, mình nhất quyết làm cho cậu phải tìm ra điểm đáng yêu của con gái, và giúp cậu quên Đại Bảo.

-Vậy thì nhờ cậu đó, Du Du.

Du Du cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm vô cùng.

Có tiếng gõ cửa, là Thiên Tứ đang ở bên ngoài, Du Du vội vàng ngồi dậy, cảm giác rất là bồn chồn, vì đây là lần đầu tiên cậu chủ đến tận phòng nhân viên để tìm nó, bối rối và không biết phải làm gì, nó chạy tới chạy lui, chỉnh đốn tóc tai và ra mở cửa.

-Đây là dầu được mua ở nước ngoài về, cô bé lấy để xoa lên những chỗ bị đau, sẽ mau chóng bình phục thôi.

-Cám ơn cậu Thiên Tứ.

Du Du cảm thấy rất vui khi được Thiên Tứ quan tâm, nó thấy lâng lâng như là trong mộng vậy. Nhớ lại cảm giác lúc kẻ sát lưng Thiên Tứ, cảm nhận hơi ấm từ cậu ta, Du Du thấy mắc cỡ vô cùng, vội vàng quay đi, mỉm cười.

-CÔ bé đang cười gì vậy?

-Không có gì đâu, cậu về nghỉ sớm đi, hôm nay cậu cũng đi tìm mình và công mình vất vả rồi.

-Cô bé cũng nặng thật đấy!

-Gì cơ? Nặng ư?

Du Du há hốc mồm như không tin vào chính tai mình. Mắt nó tròn xoe, mở căng ra nhìn thẳng vào mặt Thiên Tứ để kiểm chứng xem mình nghe có đúng như vậy không, lần đầu tiên nó nghe thấy Thiên Tứ chê nó. Trái tim như vỡ tan thành từng mảnh..

-Ha ha, tôi chỉ đùa thôi, nhìn phản ứng của cô bé kìa...

Du Du lại cúi gầm mặt xuống vì xấu hổ, khi thấy Thiên Tứ lại trêu chọc nó như vậy. Cậu ta cười thật là đẹp, và làm nó cảm thấy rất ngượng ngùng khi đứng trước mặt Thiên Tứ.

-Vậy được, tôi về phòng ngủ đây.

-À...à... ờ, cậu ngủ ngon...

DU Du nhìn theo bước chân Thiên Tứ về phòng, trong lòng cảm thấy hơi luyến tiếc, nó muốn cảm giác này kéo dài hơn một chút, nên buột miệng kêu Thiên Tứ mà không kiểm soát được chính mình.

-Thiên Tứ!

Đến khi Thiên Tứ quay lại rồi, nó mới thấy mình thật là lộ liễu, cái mặt bây giờ chuyển sang mếu máo, không biết nên khóc hay nên cười nữa. Tự dưng lại kêu cậu ta quay lại, nó không biết phải nói gì lúc này. Bối rối, và xấu hổ, nó vội vàng quay vào trong và đóng cửa lại. Du Du đưa tay lên ngực mình, nghe tim đập mạnh dồn dập, khuôn mặt nó đang đỏ ửng và nóng ran. Còn về phần Thiên Tứ, cậu ta đứng bên ngoài, một lúc sau mới rảo bước quay đi, trên miệng có một nụ cười...rất dễ thương cùng với chiếc răng khểnh.

Từ phía xa xa khuất sau bức tường, Thiên Tư cầm trong tay lọ dầu y hệt Thiên Tứ, vì đó cũng là lọ dầu bà cho từ bên nước ngoài, nhưng chỉ khác là cậu ta đã không đưa được nó cho DU Du. Thiên Tư đứng dựa mình vào bức tường và suy nghĩ. Cậu ta nhớ đến cảnh tượng người anh của mình công Du Du trên lưng, mà cậu ta thấy mình bất lực không làm gì được. Có lẽ số trời đã định, lúc nào cậu ta cũng chậm một bước. Thiên Tư nhìn về phía phòng của Du Du mà khuôn mặt vô cùng buồn bã. Nhớ lúc ở trại hè, cậu ta lo lắng cho nó đến mức rối bời tâm trí, không còn tự chủ được mọi hành động, như vậy có thể nói Du Du đã chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng Thiên Tư. Nhưng những việc như vậy thì có ích gì, người Du Du thích là anh Thiên Tứ, và Thiên Tứ cũng đã thừa nhận là thích Du Du, cậu ta như người thừa trong câu chuyện này. Mặc dù biết như vậy, nhưng trong lòng có gì đó bồn chồn không yên, nếu không thể đưa chai dầu này, thì cậu ta có thể làm gì giúp Du Du đây? “Thiệt tình, không biết mấy vết thương trong rừng của cô ấy thế nào, nhưng sao mà mình cảm thấy đau quá!”. Thiên Tư nắm chặt chai dầu trong tay rồi rảo bước về phòng.

Ánh Linh nằm dài trên giường và đang cố ngủ đi, nhưng dường như trong tâm trí không thể nào thôi không nghĩ đến cảnh tượng ở trại hè. Khác hẳn với một Ánh Linh mà mọi người thường biết, lúc nào cũng lạc quan, vui tươi, lần này trên khuôn mặt Ánh Linh thể hiện sự giận dữ rõ rệt. Cố ta ngồi bật dậy, ánh mắt bỗng lạnh lùng đến băng giá...và cái tên “Du Du” được cô ta thì thầm trong làn gió thoảng.

Sáng hôm sau, Du Du bước vào phòng dành cho nhân viên và thấy rất là lạ lùng, mọi người nhìn nó đầy lo lắng và không cho nó làm việc gì hết. Bà Khaly còn nấu cả một tô cháo rất to và bổ dưỡng cho nó.

-Cháu không sao đâu ạ, mọi người sao lại cư xử kì lạ vậy?

-Cháu đang bị bệnh mà, cứ ăn rồi nghỉ ngơi đi, có người làm việc thay cháu rồi.

-Không sao, cháu rất khỏe mà. Bà xem này, mọi người xem này.

Du Du đứng lên nhảy nhót, tươi cười để chứng tỏ là mình rất khỏe mạnh. Nhưng chưa kịp làm gì thêm thì đã bị bà Khaly lườm một cái. NÓ im lặng ngồi xuống ăn tô cháo ngon lành, sẽ có người làm việc thay cho nó hôm nay. Nó xụ mặt, cảm giác như có gì đó rất khó hiểu. Từ phía gian nhà chính, Thiên Tư đứng dựa vào thành cầu thang, khoanh tay đứng nhìn về phía nhân viên.

- Du Du à, xin lỗi, tôi chỉ có thể làm được những việc như vậy thôi!

Đã sắp đến ngày tựu trường ở Nhất Kim, nó không biết sẽ phải chuẩn bị trước những gì, vì những thứ liên quan đến học tập đều được bà chủ chu cấp, đó có lẽ là điều mà nó sung sướng nhất, cái mà cần chuẩn bị

quan trọng nhất có lẽ là tinh thần. Làm thế nào để giữ được mối quan hệ tốt với Thiên Tứ như hiện giờ, không biết Đốc Long có quay lại nhập học không nữa, còn Đông NGhi, không biết sẽ phải nói chuyện như thế nào với cậu ta để tình bạn có thể quay về như trước kia, rất nhiều, nhiều việc đang chờ nó giải quyết ở Nhất Kim, nhưng không hiểu tại sao việc nào cũng trở nên khó khăn đến vậy.

Nó vừa lau dọn, vừa suy nghĩ, tiếng thở dài gây chú ý cho Thiên Tứ. Cậu ta cũng đã có những đêm dài suy nghĩ về tình cảm của mình, cậu ta không biết phải làm gì bây giờ, nói hay không nói rõ tình cảm của mình. Du Du đang ở đây, rất gần, đang dọn dẹp trong phòng của mình. Cậu ta rất lo lắng và muốn hỏi về vết trượng hôm trại hè, hỏi việc gì mà đã làm cho cô ta thở dài, hỏi về suy nghĩ của nó đối với cậu ta, nhưng không tài nào mở miệng được. Thiên Tứ đành quay người lại, tiếp tục với quyển tập giả bộ trên bàn học, nhưng thật chất cậu ta lại tiếp tục đuổi theo những suy nghĩ của mình về Du Du. Mấy ngày gần đây, Thiên Tứ luôn vội vàng dọn dẹp phòng của mình thật gọn gàng trước khi Du Du đến, vì cậu ta muốn cho nó được nghỉ ngơi nhiều hơn. Thiên Tứ rất muốn làm gì đó cho nó, nhưng cậu ta chỉ có thể nghĩ được đến đó.

Du Du lau dọn xong những chiếc bình trong phòng Thiên Tứ, nó đứng dậy, định dọn dẹp phòng ngủ, thì bất chợt mới nhớ nãy giờ trong phòng có 2 người. Nhìn Thiên Tứ đang quay vào trong học bài. Nãy giờ do mải suy nghĩ những việc rắc rối, mà nó quên mất sự có mặt của cậu chủ. Nhưng không khí hôm nay thật là kì lạ, bình thường cậu ta sẽ quát mắng inh ỏi khi nó không tập trung làm việc, hoặc ít ra cũng sẽ nói vài câu chọc tức, hoặc những việc gì gì đó, miễn làm sao thấy nó sắp khóc thì mới thôi. Nhưng tự nãy giờ Thiên Tứ vẫn ngồi im trên bàn học mà không hề quay lại nhìn nó đến một lần. Ánh mắt Du Du bỗng dừng lại cái lưng của Thiên Tứ, nó thật giống với Thiên Tứ, mà cũng đúng, vì họ là 2 anh em, mà lại là sinh đôi cơ mà. Tự dưng Du Du nhớ lại cảm giác đó, và muốn được ôm vào cái lưng đó một lần nữa, hơi ấm từ cái lưng đã quyến rũ Du Du, khiến cho nó tiến gần đến Thiên Tứ từ lúc nào không hay. Bất giác, nó đứng lại, trong đầu đang đầy những mâu thuẫn. “Rõ ràng biết đây là Thiên Tứ cơ mà, sao mình lại như vậy?”

-Cô đang thì thầm gì sau lưng tôi vậy?

Bất chợt Thiên Tứ quay lại, bắt gặp những hành động kì quái của DU Du, làm cho nó giật mình. Phải một lúc lâu sau, hơi thở mới có thể nhịp nhàng trở lại. Nó đang không biết phải nói gì tiếp theo thì thấy Thiên Tứ đã quay lại bài vở của mình. Du Du bĩu môi một cái: “Kì lạ thật!”, rồi nó làm hết những phần việc còn lại trong phòng. Và khi đến dọn dẹp chiếc giường, nó đang phỉ phỉ mọi thứ cho thẳng, thì bất chợt nghe tiếng quát lớn của Thiên Tứ.

-Khỏi dọn chỗ đó!

Du Du giật mình quay lại, không hiểu nguyên nhân vì sao. Khuôn mặt của Thiên Tứ lạnh lùng đến khó tả, y hệt như những lần gặp mặt ban đầu. Nhìn vẻ mặt sững sờ và sợ sệt của Du Du, Thiên Tứ cũng bối rối theo, cậu ta vội vàng như vậy, vì bên dưới chiếc gối là chiếc khung hình bí mật.

-Cô dọn ở phía thùng rác kia kia!

-Thiên Tứ, cậu vất lộn vật còn dùng được vào thùng rác nè!

-Là gì vậy?

-Là nguyên một bịch cột tóc, kẹp tóc hay gì gì đó nè...

-Cái đó là đồ của con gái, đương nhiên tôi không dùng được phải vất đi rồi.

-Vất vật còn mới tinh đi như vậy thì thật là uổng.

-Ờ..thì ...nếu cô thích thì cứ lấy đi!

-THật không, tôi có thể lấy được không? Nhưng mà sao cậu lại có những thứ này?

-Ờ...thì...có lẽ fan của tôi đưa lộn, mấy cô gái đó cứ nhét lung tung vào hộp bàn của tôi.

-Nhưng mọi lần cậu bỏ hết mấy thứ đó trong hộp bàn mà không lấy về mà, sao lần này lại...

-Nhiều chuyện quá đi, không lấy thì cứ để trong sọt rác.

-À, lấy chứ, còn mới nguyên mà.

Du Du im lặng, nhét đồng cột tóc vào túi, nó khúc khích cười, hôm nay tự đứng vợ được mấy thứ đồ cột tóc xịn này. Mấy cái này con gái ai chả thích. Cứ im lặng mà lấy, chứ chọc tức cậu ta, không cho lấy nữa, vất đi thì uống lăm. Du Du không biết rằng, Thiên Tư đang thở phào một cái. “May mà cô ta lấy, nhưng lần sau phải nghĩ ra cách khác mới được, chứ cái kiểu điều tra này, cô ta hỏi vòng vo sẽ làm mình lộ ra là mua cho cô ta mất. Thiệt tình, lấy thì lấy đi, còn nhiều lời!”

Bắt đầu một học kì mới ở Nhất Kim làm cho Du Du đầy lo lắng. Không biết sẽ mở lời với Đông Nghi như thế nào. Với Nobu thì mọi chuyện đã ổn hơn, khi mà cậu ấy đã chủ động làm lành. Những cô bạn đã cố tình lừa nó hôm trại hè, liệu có buông tha nó trong học kì này hay không. Lại còn kết quả cuộc thi cuối học kì trước, sẽ được công bố ngay đầu năm học, mà lần đó nó làm bài không tốt chút nào, không biết sẽ nhìn mặt Thiên Tư ra sao nữa. Tại sao lại có nhiều điều phải lo nghĩ như vậy. Nó nằm dài thượt ra chiếc bàn quen thuộc ở sau vườn, ngắm nhìn bầu trời đầy sao, phải chi mọi việc cứ yên bình như cảnh vật lúc này, ngày mai là ngày khai giảng, không biết sẽ có những sóng gió gì ở Nhất Kim sẽ xảy ra cho nó nữa....Làn gió nhẹ dễ dàng đưa nó chìm vào giấc ngủ. Du Du nằm gục trên bàn mà không biết rằng, đằng sau nó đang có chuyện sắp xảy ra...

Có tiếng bước chân phía sau, người đó dừng lại một lúc lâu quan sát Du Du, rồi tiến lại gần. Ánh sáng của một ngày âm u nơi sân vườn chiếu xuyên qua mái tóc bông bênh lãng tử, lấp lờ nơi vẻ mặt “rất INNO” nhưng không thể thấy rõ là ai. Miệng chàng trai mỉm cười đầy thu hút...KHông gian im lặng, chỉ có 2 người, chàng trai dần khom người xuống và kề sát mặt hôn nhẹ nhàng lên má của Du Du. Ánh sáng mờ ảo và làn gió nhẹ thổi tung những lá khô trong vườn, tạo nên một cảnh tượng rất đẹp, y hệt một bức tranh trong truyện... nhưng bức tranh có đẹp với độc giả khi nhân vật đó là một trong 2 cậu chủ nhà INNO, nhưng đằng này, lại là....

30. Chương 29

CHƯƠNG 29: THÊM MỘT NHÂN VẬT LẠ LÙNG Ở INNO GIA

Du Du thấy nhột nhột ở má của mình, mà không biết đó là hơi thở của chàng trai kia. Nó cau mày, nhép nhép cái miệng từ từ mở mắt ra. Khỏi phải nói nó bất ngờ đến mức nào khi mà, trước mắt mình, không phải mà là ngay trên má của mình, bây giờ là một khoảng cách gần đến độ không thể chấp nhận được của một tên lạ hoắc lạ lươ. Mắt Du Du mở căng, tên con trai biết sự phát hiện của Du Du nhưng vẫn tĩnh rụi, từ từ đứng thẳng dậy mà khuôn mặt chẳng có chút gì là “hối lỗi” hay giật mình.

Du Du lặng thinh từ nãy giờ không nói tiếng nào, tay nó đưa lên sờ trên má của mình. Tại sao những tên con trai ở CHu Rung này lại thích tự mình làm những hành động thân mật như vậy khi chưa được sự chấp thuận của người khác, nhưng cái quan trọng bây giờ là phải “xử” cái tên này như thế nào cho đích đáng.

-Anh là ai, mà sao lại...lại....

Chàng trai lãng tử kia vẫn thản nhiên vuốt lại mái tóc lãng tử hơi dài và có màu bạch kim của mình. Miệng cậu ta nở một nụ cười rất thu hút, có thể nói cái môi của cậu ta rất quyến rũ, một cái gì đó rất đáng yêu phát ra từ đó. Đôi mắt cậu ta rất tinh quái, cứ lảng lơ nhìn Du Du như trêu đùa, lại còn thái độ xem việc đó rất chi là bình thường. Khuôn mặt sáng, hàng chân mày rậm, cộng thêm cái môi xinh xinh, nói tóm lại cũng có thể xếp cậu ta vào hàng hotboy nếu như học ở Nhất Kim, nhưng điều đó không hề làm Du Du có ý định từ bỏ sự trừng phạt cho cậu ta.

Khá bực tức khi không nhận được lời xin lỗi, đã vậy tên đó còn đứng cười cười như trêu đùa. Du Du vươn người đứng thẳng dậy và ... tát vào má cậu ta một cái.

Bốp!

Gương mặt chàng trai đã méo đi theo chiều đánh của cánh tay, cậu ta chưa vội vàng quay lại mà đang cau mày kìm nén, có lẽ là sự tức giận. Cái miệng đang sưng lên vì cú tát khá đau, người lạ mặt từ từ ngước mặt lên nhìn Du Du đầy nham hiểm, nhưng trên miệng cậu ta vẫn còn giữ nguyên nụ cười rất huyền bí...

Du Du vô cùng ngạc nhiên trước thái độ lạ lùng đó, lần đầu tiên có người cười sau khi bị tát, có lẽ đây là sự trêu cợt dai nhất mà Du Du từng gặp, đã thế thì cho hắn biết tay luôn. Du Du nhướn người lên vịn hai tay vào vai hắn và kéo xuống, lên gối một cái vào ngay bụng của tên đểu cáng và xấu xa kia, kèm theo những tiếng la rất to: “Đồ háo sắc”, rồi khi cậu ta khom người xuống, nó lại nện vào lưng cậu ta một cái: “Đồ nham nhở”. Nhìn cậu ta khom người xuống ôm bụng vì đau, lần này thì không còn có thể cười nữa được nữa, nó ngước mặt lên trời, cười hả hê vì trả thù được hắn ta. Du Du bỗng giật mình, vì nhớ ra hắn là người lạ mặt, chưa từng gặp bao giờ, trong phút chốc suy nghĩ, Du Du đá hắn thêm một cái nữa: “Đồ ăn trộm, dám cả gan xông vào INNO giữa ban ngày hả?”

Bất chợt Du Du nhìn thấy xung quanh mình mọi người đang đứng bất động, tụ tập đầy đủ, từ nhân viên lái xe, những người giúp việc trong nhà, những người làm vườn, và cả những người làm việc ở nhà bếp, tất cả đều đang há hốc miệng chứng kiến những cảnh tự này giờ. Ánh mắt bọn họ rất lạ, đang trở tròn và mếu máo nhìn cái tên lạ mặt trước Du Du bây giờ, nhưng tất cả đều không nói lời nào, hết nhìn Du Du rồi lại nhìn cái tên háo sắc. Du Du quay hướng nhìn về phía chị Uyển Thanh mong rằng có lời giải thích, chị ấy đang đưa tay lên chặn miệng lại vì bất ngờ. Rồi đám đông nhân viên bắt đầu rẽ ra, nhường đường cho cậu chủ Thiên Tứ và Thiên Tư bước vào, cả 2 cũng đang khó hiểu vì sao nhân viên lại tụ tập đông như vậy ở trong vườn. Cả 2 hướng mắt về cảnh tượng trung tâm, Thiên Tư và Thiên Tứ vô cùng ngạc nhiên, hết nhìn Du Du rồi nhìn người con trai đang ôm bụng phía trước, miệng của cả 2 cũng sắp bắt đầu há hốc, chỉ kịp phát ra vài tiếng nho nhỏ nhưng đủ để Du Du nghe thấy:

-Anh Thiên Tứ...

Du Du nghiêng đầu suy nghĩ, người mà Thiên Tứ vừa gọi là “Thiên Tứ”, “anh”, vậy đây là....Du DU trở mắt tròn, khuôn mặt của nó bắt đầu biến đổi, đang bắt đầu cau lại và xanh dần lên. Tên con trai vừa bị ném một đòn chí mạng, lại chính là ...Đại Thiếu gia của INNO, người mà nó chưa từng bao giờ nghe nhắc tới.

Những nhân viên nữ trong nhà đang tập nập chuẩn bị các dụng cụ y tế để làm giảm đau cho INNO Thiên Tứ. Du Du thì cứ đứng im đó, cúi gằm mặt xuống đất, chờ định tội và hình phạt. Nó thì thầm: “Đúng là công tử bột, bị thương có chút xú mà phải đến 2,3 người chăm sóc”. Nó bĩu môi.

Quản gia Pix đứng bên cạnh Thiên Tứ, rất trịnh trọng và lễ phép.

- Đây là nhân viên mới, nên cô ta chưa biết nhiều về INNO Gia, nên mong Đại thiếu gia hãy bỏ qua cho.

Bất chợt Thiên Tứ đứng dậy đi về phía nó, cậu ta xoa xoa cái má đang đỏ ửng, như để nhắc đến tội lỗi của nó.

-Đường như nhóc không tỏ vẻ chút gì hối lỗi, phải không ...nè!

Đây là câu nói đầu tiên của hắn ta mà Du Du nghe được, một giọng nói rất thanh và nhẹ nhàng, nhưng được phát ra từ một cái nham nhở, làm cho DU Du cảm thấy rất bức tức. Lại còn kêu nó là “nhóc”, rồi kéo dài chữ “nè”, rõ là nham nhở. Nó miễn cưỡng trả lời.

-Dạ không dám, thưa cậu chủ!

-Vậy nhóc có biết là nhóc tát đau lắm không...nè!

-Dạ tôi không cố ý ạ.

-Lại lên gối rất chuyên nghiệp nữa..nè!

-Dạ tôi tưởng thiếu gia là trộm, vì chưa được nghe nhắc tới thiếu gia bao giờ.

-Vậy bây giờ phải xử lý Nhóc như thế nào...nè!

Cứ nói một câu hắn lại tiến gần về phía Du Du một bước, làm cho Du Du cứ phải lùi lại, lùi lại dần dần, vì rằng tên này dám làm những điều lộ liễu không lường trước được, Du Du đang bị ép vào tường. Mọi người

xung quanh vẫn im lặng quan sát, tại sao cả Thiên Tư và Thiên Tứ đều để yên như vậy, làm Du Du cảm thấy bối rối vô cùng, nó muốn đập cho hẳn một cái nữa, để tránh xa ra, nhưng mà không thể như vậy trước mặt mọi người lần nữa. Bất thành linh có một bàn tay cắt ngang giữa 2 người.

-Du Du không cố ý, anh tha cho cô bé đi!

Lúc này câu nói của Thiên Tư làm nó thở phào một cái. Thật ra Du Du không biết cũng chính lúc đó, cả Thiên Tư cũng đang định lao tới, nhưng mà lại không nhanh bằng Thiên Tư. Cậu ta đứng đờ người ra và im lặng. Thiên Tư lùi lại và quay về ghế để mọi người tiếp tục chăm sóc vết thương “nhỏ xíu” kia.

- Thiên Tư đã lên tiếng thì đành phải vậy thôi...nè!

Đường như sự xuất hiện đột ngột này của thiếu gia Thiên Tư cũng gây bất ngờ cho cả Thiên Tư và Thiên Tứ, bằng chứng là từ nãy giờ cả 2 anh em họ đều im lặng, và có những biểu hiện rất lạ. Nhưng lạ lùng đáng kể nhất là biểu hiện của những nữ nhân viên trong nhà, mọi người ai nấy cũng sửa soạn chỉnh trang hàng hoàng, rồi cố gắng làm việc quanh quẩn gần anh ta. Du Du bắt đầu cảm thấy một không khí rất lạ đang xảy ra tại INNO. Nó giương mắt nhìn thẳng vào mặt Thiên Tư đầy nghi vấn, bất chợt, ánh mắt cậu ta cũng nhìn thẳng vào nó, không quên kèm theo một nụ cười đầy bí ẩn.

- Cậu Thiên Tư, sao cậu về mà không báo trước để chúng tôi ra đón. Phòng của cậu luôn được dọn dẹp hằng ngày, nên mời cậu vào nghỉ ngơi sau chặng đường dài.

Con người này quả thật kì lạ, ngay cả thái độ quần gia Pix đối với cậu ta rất trịnh trọng và tôn kính, hơn hẳn 2 anh em sinh đôi. Thiên Tư, anh ta là con người như thế nào?

Buổi tối, Du Du thập thò sang bên phòng của chị Uyển Thanh, nó đợi giây phút này từ lâu rồi để khai thác thêm thông tin.

-À, đại thiếu gia đã sang nước ngoài ngay khi tốt nghiệp đại học ở Đại Học Nhất Kim, và hình như là đã được 2 năm rồi.

-Qua, vậy là anh ta ít nhất phải 24, 25 tuổi rồi nhỉ, sao trông trẻ quá vậy? Sao em không nghe ai nhắc đến anh ta vậy nhỉ?

-Chị cũng không rõ lắm, chỉ nghe kể lại. Chỉ biết là 2 năm nay cậu ấy không về nhà 1 lần nào, vậy mà hôm nay xuất hiện đột xuất, nên ai cũng tò mò kéo ra xem cậu ấy, vậy mà được xem một cảnh có 1 không 2.

Du Du nhìn chị Uyển Thanh cười, nó cau mày tức giận.

-Chị mà cũng chọc em nữa. Nhưng em thấy hẳn ta lạ lắm, vừa xuất hiện là không khí trong INNO thay đổi ngay, dường như anh ta có cái gì đó rất ghê gớm.

-Đúng vậy, thiếu gia Thiên Tư rất đẹp trai và rất có tài ăn nói, nghe nói cô gái nào nói chuyện với anh ta cũng sẽ bị anh ta làm cho chết mê chết mệt.

Nhìn dáng vẻ đang mơ mộng của chị Uyển Thanh, Du Du biết ngay chị ấy đã bị “chinh phục” rồi. Hèn gì mà các nữ nhân viên trong INNO lại có thái độ lạ lùng như vậy. Hóa ra họ muốn lọt vào mắt của thiếu gia Thiên Tư. Không hiểu mọi người nhìn thấy vẻ đẹp gì ở anh ta mà lại mê anh ta đến như vậy. Đẹp trai thì nó công nhận, nhưng đâu đến nỗi phải chết mê chết mệt như vậy? Nó vội vàng xua tan ý nghĩ của chị Uyển Thanh.

-Nè, chị có anh Hải Đăng rồi đó nhe!

-Biết rồi, nhưng mơ mộng chút đâu có sao.

-Vậy chị có biết gì thêm về anh ta không?

-Chị đến đây cũng chưa lâu, đây cũng là lần đầu tiên gặp mặt. Em thử hỏi ai làm lâu ở đây để hỏi xem. Mà sao em quan tâm đến anh ta nhiều vậy, có phải bị anh ta hút hồn rồi phải không?

Du Du bĩu môi một cái. Sự thật là nó chẳng ưa anh ta chút nào, và nó có cảm giác gì đó không yên đối với vị Đại thiếu gia. Nó chỉ muốn tìm hiểu thêm về con người kì quặc này để mà né xa anh ta một chút, và

không làm gì đắc tội với anh ta nữa. Cũng may bà chủ đi công tác, chứ không thôi việc Du Du “dẫn” cho Đại thiếu gia INNO một trận mà đến tai bà chủ, không biết sẽ tính sao.

Du Du thất thểu về phòng, thông tin khai thác được không nhiều, có lẽ tạm thời gác chuyện đó qua một bên. Dù gì nó cũng sẽ không phải đối mặt với anh ta nhiều, vì buổi sáng đã phải học ở trường, buổi chiều dọn dẹp phòng của 2 cậu chủ, chặng đụng chạm gì đến anh ta, mọi chuyện có lẽ không rắc rối lắm đâu! Nó tự an ủi mình như vậy. Ngày mai đã là ngày khai trường, tốt nhất nên tập trung chuẩn bị tập vở.

Tại phòng của Thiên Tử, 2 anh em Thiên Tư và Thiên Tứ đứng mỗi người một góc, vẫn im lặng quan sát Thiên Tử, ánh mắt đầy hiếu kỳ, còn Thiên Tử thì vẫn đứng đưng, xem xét mọi thứ trong phòng.

-Chà, mọi thứ vẫn gọn gàng sạch sẽ, không khác gì 2 năm trước...na.

-Sao anh lại về đây đột ngột vậy, mẹ và bà bà có biết việc đó không?

Đây là câu nói đầu tiên của Thiên Tư kể từ khi gặp mặt. Nhìn vẻ mặt đầy nghiêm túc của Thiên Tư, Thiên Tử thoáng có hơi ngạc nhiên, nhưng lại trở về vẻ mặt đứng đưng ngay. Anh ta tiến lại chiếc ghế sofa và ngồi phịch xuống, một tay đút vào túi, một tay gác lên thành ghế.

-Anh muốn tìm hiểu lý do làm cho 2 em phải từ bên đó trở về gặp đến như vậy...nè.

Câu nói của Thiên Tử nửa nghiêm túc, nửa bông đùa, nhưng dường như đã bắn trúng tim của cả 2 anh em sinh đôi, họ đều quay phắt lại nhìn người anh cả của mình. Thiên Tử nhẹ nhàng vuốt mái tóc bạch kim bông bông rất lãng tử sang một bên, chân gác lên chữ ngũ, rồi trong phút chốc vẻ mặt thay đổi hẳn, một luồng khí lạnh bao trùm lấy người Thiên Tử, vẻ mặt trở nên nghiêm túc lạ thường, và một giọng nói đầy khiêu chiến:

-Và giờ thì anh đã biết nguyên nhân rồi.

Không gian như đứng lại, ánh mắt đầy bất ngờ của Thiên Tư và Thiên Tứ đang dồn về Thiên Tử, chữ “nè” quen thuộc trong cách nói chuyện biến mất, để lộ ra một câu nói đầy ý đe dọa gì đó mà khó có thể miêu tả. Thiên Tử cầm ly trà lên uống, miệng nhếch mép một nụ cười đầy bí hiểm. “Có một chuyến du lịch thú vị rồi đây!”

Buổi sáng giật mình tỉnh dậy, Du DU chợt hốt hoảng khi thấy mình đã trễ giờ. Có lẽ còn do ảnh hưởng của mùa hè, nó cố gắng ngủ nướng...kết quả là bây giờ phải tất bật, chạy ngược chạy xuôi chuẩn bị. Nó vội vàng chào mọi người rồi hốt hoảng quên cái này, quên cái kia khiến cho ai nấy trong nhà đều bật cười. Bà Khaly và lão Ô cũng phải lắc đầu khi nhìn theo dáng nó chạy về phía cánh cổng cao cao: “Con bé này, có nó INNO thêm ồn ào,...và cũng thêm niềm vui nữa”

Du Du vừa vào cổng trường thì Lễ Khai Trường ở Nhất Kim cũng chính thức bắt đầu. Nó vội vã len vào hàng khối lớp 11 rồi tìm về phía lớp của mình, yên phận đứng phía cuối hàng để mọi người đừng chú ý. Nó ngáp một cái đầy mệt mỏi, kèm theo cái vươn vai nhẹ nhàng... Khung hình chợt đứng lại, khi nó thấy gần bên dãy hàng của lớp nó bây giờ, Thiên Tư đang nhìn nó đầy ...lạnh lùng. Cái miệng đang há hết cỡ, làm nó thấy xấu hổ vô cùng, nhanh chóng quay sang một bên ngậm miệng lại

-Xấu hổ quá đi mất, chắc là hần ta có cái để trêu chọc rồi!

Du Du lăm bằm, từ từ hé quay sang xem phản ứng của Thiên Tư. Nhưng Du Du lấy làm lạ khi mà Thiên Tư vẫn đang hướng về phía trung tâm trường, và không để ý gì đến hành động thô kệch vừa rồi của nó. Nó bĩu môi, và thầm nghĩ: “Chắc chắn cậu ta có âm mưu gì rồi, chứ đâu dễ dàng gì bỏ qua cơ hội bêu rếu mình như vậy”. Du Du cố gắng nhướn lên hàng trên để xem Đồng Nghi có mặt hay không, và nó thầm mừng khi thấy cô bạn đang xếp hàng ở phía đầu lớp, vậy là cô ấy đã ở lại Nhất Kim như đã hứa, không hiểu sao nó lại cảm thấy nhẹ lòng đến như vậy.

Từ phía trung tâm trường, sau những màn nghi lễ đón chào năm học mới. Hiệu trưởng trường đang phát biểu về những thành tích và những hoạt động trong năm qua, có lẽ hơi dài dòng văn tự, nên hầu hết mọi người đang nói chuyện riêng khá nhiều. Vẫn là những câu chuyện của thế giới thượng lưu, khoe những chiến

lợi phẩm mà họ có được trong hè qua. Các cô gái thì hứng thú với những món phụ kiện đắt tiền, được mua từ nước ngoài. Du Du nhìn lại tay mình, nó vẫn còn đeo cái vòng Đông Nghi tặng, chiếc vòng nhìn vào có thể nói không có gì đắt giá, nhưng nó cảm thấy rất vui và rất đẹp. Du Du ngồi chống cằm suy nghĩ về người mới đến ở INNO, không biết chút nữa về nhà anh ta có gây khó dễ gì cho mình hay không.

Hiệu trưởng trường kết thúc bài diễn văn, mọi người lác đác vỗ tay, vì ít ai lắng nghe, họ chủ yếu muốn khoe khoang mùa hè của mình mà thôi. Nhưng bỗng chợt tất cả ồn ào hẳn lên, và tất cả đều hướng mắt nhìn về phía trung tâm trường. Những tiếng hô hét, ánh mắt “đắm đuối” như nhìn hotboy của các cô gái lại xuất hiện đồng loạt, y hệt như năm ngoái lần đầu tiên Du Du vào trường. Vì cũng tò mò xem hotboy nào vừa xuất hiện, mà có thể “đẩy lùi” cả 4 chàng trai A1 như vậy, Du Du nhướn người lên nhìn về phía trung tâm. Và xuất hiện trên khán đài bên cạnh thầy hiệu trưởng bây giờ, chính là tên nham nhở, INNO Thiên Tử...

-Giới thiệu với các em, một cựu học sinh rất xuất sắc trường ta, đã sớm thành công trong lĩnh vực kinh doanh bên nước ngoài, năm nay cậu ta về nước thăm nhà, và ghé sang trường để dự Lễ khai giảng, thật là vinh hạnh, hãy chào đón em... INNO Thiên Tử.

Thiên Tử bước lên trên bục đài trong tiếng hò reo của mọi người, đặc biệt là những cô gái khối lớp 10 mới vào trường. Thiên Tử đúng là có tố chất của một người nổi tiếng, anh ta y hệt một diễn viên xuất hiện trước công chúng vậy. Đưa tay ra vẫy mọi người, kèm theo nụ cười rất tươi, quả thật lúc này trông anh ta rất... thu hút. Nó nhớ lại lời chị Yến Thanh, Thiên Tử là một cao thủ “dụ dỗ” con gái, cua đâu dính đó. Bằng chứng là bây giờ, anh ta đang phát biểu rất hay trước toàn trường, giọng nói ấm, pha kèm cách nói chuyện khá vui nhộn, và không quên cái chữ “nè” dứt câu rất lạ lùng, vậy mà những người khác lại cho đó là cách nói chuyện dễ thương có một không hai. Học sinh trong trường đang mê mẩn vì Thiên Tử, nhưng không hiểu sao nó không thể nào ưa nổi, chắc có lẽ tại nó ám ảnh bởi nụ hôn lộ liễu của anh ta. Du Du ngồi xuống, không thêm chú ý đến phía trung tâm nữa. Nó chợt nhớ ra điều gì đó, rồi len lén nhìn sang phía A1, nó muốn xem phản ứng của Thiên Tử khi nhìn thấy anh trai mình được hâm mộ như thế nào, nhưng kì lạ thay, Thiên Tử đã không còn đứng trong hàng nữa, khắp dãy hàng A1 cũng không thấy, có lẽ cậu ta đã rời hàng từ lâu lắm rồi, một cảm giác rất lạ len lỏi trong lòng Du Du...

Buổi lễ khai giảng đã kết thúc, các học sinh được phép về lớp của mình, nhưng theo cảnh quen thuộc mọi năm, chưa ai là về lớp vội, họ còn phải đi tìm thần tượng của mình. Bắt đầu những cô gái chen lấn xô đẩy, dồn trọng tâm về A1, đua nhau chụp hình, tặng quà cho Thiên Tử, Thiên Tư, Đại Bảo và Ánh Linh, và đương nhiên năm nay không có mặt Đốc Long, mà thay vào đó là anh chàng Thiên Tử, vừa mới vào trường, đã có một lượng fan gấp mấy lần những chàng hotboy kia. May mà anh ta là cựu học sinh, chứ nếu là học sinh A1 thì chắc sẽ náo loạn cả trường lên mất. Nó không màng đến những cảnh tượng bắt nháo đó nữa, mà rảo bước về lớp. Bất chợt nó bắt gặp Đông Nghi, một ánh mắt cô đơn đầy thương cảm...

Hai đứa đứng trên sân thượng, cả 2 cùng im lặng rất lâu và không biết sẽ mở lời như thế nào. Bỗng dưng nó thấy khóe mắt Đông Nghi bắt đầu ươn ướt, không thể kiềm được lòng mình, nó tiến lại gần và lấy tay gạt đi hàng nước mắt của con bạn. Và khi cánh tay đưa lên, Đông Nghi có thể nhìn thấy rõ chiếc vòng đã tặng sinh nhật Du Du. Tất cả đã thay lời nói, Đông Nghi nhìn con bạn, mà trong lòng cảm thấy thật xấu hổ...

-Tớ thừa nhận rằng tớ đã ganh tỵ với cậu. Tớ nghĩ rằng, tại sao trong Nhất Kim này, hai đứa có hoàn cảnh giống nhau, mà cậu lại được các hotboy Đại Bảo, Đốc Long để ý như vậy, và cho đến ngày hôm đó, tớ còn thấy rằng không chỉ có họ, mà còn có cả Thiên Tư đều hướng về cậu. Tớ chỉ muốn mọi người trong trường biết chuyện, và cậu sẽ giữ khoảng cách với bọn họ. Nhưng khi biết cậu bị bọn họ bắt đi, tớ đã rất lo lắng, và chạy ngay đi kiếm người giúp cậu. Tớ thật sự...

-Tớ hiểu tâm trạng của cậu. Con người sống luôn tồn tại lòng ganh tỵ, nhưng tùy thuộc vào mỗi người, thì có thể biến tính cách đó từ xấu thành tốt. Tớ cũng đã từng ganh tỵ với Ánh Linh về những gì cô ấy có, nhưng tớ đã thay đổi suy nghĩ đó thành mục tiêu để hướng tới. Và lần này, tớ cũng biến sự tức giận thành sự tha thứ, như vậy thì sẽ luôn có niềm vui phải không nào?

-Du Du cậu thật tốt...Tớ không xứng đáng...

-Tại sao lại nói như vậy? Cậu là người duy nhất nhớ tới sinh nhật của tớ, là người bạn duy nhất mà tớ cảm

thấy vui khi gặp ở trường, và là người làm cho tớ buồn khi giận nhau, như vậy đủ để thấy người bạn như cậu quan trọng với tớ như thế nào. Bây giờ chúng ta hãy quên hết những chuyện đã qua, dẹp bỏ những kẻ hotboy kia và trở lại là người bạn thân như ban đầu nhé!

-Du Du...Thiên Tư thật sự thích cậu.

-Dù điều đó có đúng đi chăng nữa, mình....mình cũng chỉ...xem Thiên Tư là một người bạn, là một cậu chủ trong INNO Gia.

-Mình hứa với cậu là mình sẽ dùng sự đấu tranh chân chính để chinh phục trái tim cậu ấy.

-Đồ ngốc ạ, gì mà phải đấu tranh...

Lời nói của Du Du có chút gì đó ngập ngừng, và trong lòng có gì đó không dễ chịu. Có lẽ đây là cách tốt nhất để mà...

Hai đứa vui vẻ bước về phía lớp của mình. Bất chợt nó thấy Nobu đang đứng khoanh tay dựa vào tường trước cửa lớp.

-Nè, hai người bỏ tôi để nói chuyện riêng đó phải không?

-Đâu có, tụi này chỉ giải quyết một chút mâu thuẫn thôi.

-"Đi thôi!" Nobu hất đầu về phía trước.

-Đi đâu?

-Xem điểm thi của cuối kì trước.

-Trời ơi có rồi hả?

Về mặt Du Du và cả Đông Nghi đều méo xệch, có thể nói kết quả đã lường trước, nên việc đi xem điểm là một cực hình. Nếu hạng bị rớt xa, như vậy thì còn mặt mũi nào nhìn mặt Thiên Tư. Cả 2 miễn cưỡng bước đi theo sau Nobu đi về phía bảng điểm...

Lần này có thể nhìn rõ bảng điểm mà không cần chen lấn, vì có lẽ, mọi người đã xem hết cả rồi, chỉ có mỗi nó với Đông Nghi mãi nói chuyện trên sân thượng nên không diện kiến cái bảng điểm sớm hơn. Tìm nó đập liên hồi, chân tay run rẩy khi tìm kiếm tên mình trên bảng. Và không ngoài dự đoán, hạng của nó đã bị rớt thê thảm xuống tới 22. Đông Nghi cũng bị ảnh hưởng tâm lý trong giai đoạn đó, nên hạng của cậu ta cũng bị tuột xuống thứ 16. Nhưng như vậy cũng đủ chứng tỏ cậu ấy rất thông minh, vì trước khi thi cậu ấy đã nghỉ mấy ngày liền, và lại còn không ôn tập gì kịp. Nobu thì cũng không khá hơn, tụt hạng thê thảm. Còn Thiên Tư nữa, không hiểu cậu ta có bị ảnh hưởng bởi nó hay không mà hạng của cậu ta cũng rớt đến 31. Thế này thì làm sao nó ăn nói với lão phu nhân. Nó đứng buồn hiu, rồi thở dài quay sang ĐÔNG NGHI, cậu ấy đang nhìn tấm bảng đầy lạ lùng, rồi đưa tay chỉ cho nó. Du Du đứng chết lặng và đầy sững sờ...nó không tin vào mắt mình nữa, khi mà cái tên Thiên Tư được ghi ở vị trí thứ 15...

Phía xa xa từ gốc cây đại thụ của trường, Thiên Tư nhoẻn miệng cười, cậu ta đã xem bảng điểm, và dường như không mấy ngạc nhiên về sự thay đổi này, thậm chí, có lẽ cậu ta cũng biết được nguyên nhân của nó...

Du Du vừa đi vừa suy nghĩ, nhưng có suy nghĩ đến cách mấy cũng không thể tìm ra nguyên do nào làm cho Thiên Tư tụt hạng như vậy. Nó không thể nào biết được nguyên nhân đó là do nó. (Các bạn xem lại chương 24 để hiểu nguyên nhân)

Cả 3 đứa thất thểu về lớp, tâm trạng buồn như nhau. Thế mới biết mâu thuẫn trong cuộc sống dễ làm cho con người đi xuống như thế nào. Đang lững thững bước đi, bất chợt cả 3 đứa bị xô lấn bởi một đám thanh niên hối hả đi ngược chiều. Có cả những học sinh lớp 10, 11, 12. Bọn họ dường như đang tìm kiếm một ai nào đó. Mà phải rồi, năm nay khối lớp 10, không biết là nhân vật hotboy, hotgirl nào của Itê sẽ xuất hiện, mà chưa được nghe nói tới. Nó quay sang, ánh mắt đặt câu hỏi cho Đông Nghi.

- Năm nay nghe nói là chỉ có một hotgirl đến từ Itê, đó là em của Đại Bảo, Kasumi Tiểu Quỳnh...

31. Chương 30

CHƯƠNG 30: ĐẠI THIẾU GIA KÌ BÍ

Nghe Đông NGhi nói, nó mới chợt nhớ ra, đúng là năm nay Tiểu Quỳnh bắt đầu vào lớp 10, cô bé rất xứng đáng là một hotgirl, dễ thương, baby y hệt Đại Bảo, nhanh nhẹn và năng động nữa. Mà năm nay lại chỉ có một mình cô bé, thế nào cũng trở thành trung tâm của khối lớp 10.

-Nobu không có cảm giác gì với Tiểu Quỳnh à?

-Không, ý cậu là sao?

Du Du im lặng, suy nghĩ “chẳng lẽ cậu ta lại không thấy Tiểu Quỳnh rất giống Đại Bảo hay sao, nhưng sao lại không có cảm giác gì?”. Du Du vừa đi vừa suy nghĩ, nhưng điều mà làm nó cảm thấy rối bời trong lòng lúc này, lại là hạng của Thiên Tứ, tại sao cậu ta lại rớt hạng đến như vậy...

-Mất cậu sao vậy, DU Du?

-À, tại hôm qua không ngủ được chút nào.

-Có chuyện gì à, hay là tại bảng điểm vừa rồi?

-Ừ, một phần vì vậy, một phần vì chuyện khác. Thôi bỏ chuyện đó đi, ủa mà ngoài bảng hình như có thông báo mới gì thì phải.

-À, là Hội diễn văn nghệ của trường.

-Vậy lớp mình đã đăng kí tham gia chưa?

-Có mấy cô công chúa kia đăng kí tham gia để tạo hình tượng cho các hotboy đó mà.

-Vậy mỗi lớp có bao nhiêu tiết mục?

-Là 3 tiết mục.

-Mình đăng kí một tiết mục tốp ca cho vui đi.

-Cậu nói gì vậy, DU Du?

-Có phải nếu tham gia thì được miễn vé vào cổng sao?

Đông NGhi và NObu bắt đầu cau mày, 2 người họ cảm nhận được nguồn động lực “free” trong nụ cười đầy nham nhở của Du Du, có lẽ bằng bất cứ giá nào, nó sẽ tham gia buổi biểu diễn văn nghệ để không tốn tiền mua vé.

-Mình đã tìm ra bài hát rất ý nghĩa, cần phải có ít nhất 9 người, chia làm 3 tốp để hát thay cho nhau sẽ hay hơn, càng đông lại càng tốt. Mà nghe nói, người hướng dẫn cũng sẽ được miễn vé vào cổng, nên mình sẽ là người hướng dẫn đội văn nghệ của lớp. Là 1 manager của các ca sĩ lớp A2.

-Cậu nghĩ lớp mình ai sẽ chịu tham gia cơ chứ?

-Mình, cậu, Nobu...

NObu giật bản mình lên, biết ngay nó sẽ liệt kê tên của cậu ta vào mấy cái trò mất mặt này mà.

-Nếu cậu muốn xem văn nghệ, mình sẽ mua cho cậu cái vé, chứ đừng bắt tôi tham gia vào mấy cái trò này.

-Thôi nào Nobu, cậu phải có tinh thần văn nghệ, và đóng góp cho phong trào của nhà trường một chút, chứ cậu cứ muốn ngồi không giống mấy tên công tử bột lớp mình hả.

Nobu bĩu môi một cái, không nói thêm gì, Đông NGhi thì chắc chắn đồng ý rồi. Việc còn lại là đi vận động mọi người trong lớp một chút. Có lẽ, đây là cơ hội để củng cố tình bạn và tạo thiện cảm cho mọi người, sau

những xì căn đan tai hại vừa qua. DU Du cảm thấy hăng hái và có động lực vô cùng. Suốt buổi học hôm đó, nó đến gặp gỡ những người bạn đã từng tham gia kéo co lần trước.

-Dù gì thì chúng ta cũng chỉ học chung với nhau có 2 năm nữa thôi, cũng chưa chắc rằng năm sau sẽ có hội diễn văn nghệ như lần này. Cậu cùng tham gia cho vui nhé!

-Nhớ lần trước kéo co, cảm giác chiến thắng thật là tuyệt vời, vậy lần này, cậu có muốn tạo nên một đội chiến thắng như vậy nữa không?

-Cậu có thể tỏa sáng và thể hiện giọng hát của mình cho mọi người, lại còn có thể tạo ấn tượng trong mắt người mà cậu để ý, đây là một cơ hội rất lớn đó. Tham gia cùng nhóm mình nhé!

-Cậu cũng muốn tạo một kỉ niệm trong quãng thời gian học ở Nhất Kim chứ, cậu có muốn tên cậu được ghi vào sổ sách của Nhất Kim không, có gì đó rất vinh dự đúng không nào?

Những lời nói đầy thuyết phục, kèm theo nụ cười như ánh ban mai, DU DU đã thuyết phục được rất nhiều người bạn cùng tham dự, lòng nó cảm thấy sung sướng vô cùng. Cùng với sự giúp đỡ của ĐỒNG Nghi và Nobu, mọi chuyện diễn biến còn tốt hơn ngoài dự kiến. Một kế hoạch tập dợt đội hình tham gia văn nghệ hoành tráng nhất ở Nhất Kim từ trước đến giờ, chỉ có thể ở lớp A2.

Giờ về, Du Du cười suốt, nó cảm thấy rất là vui khi những người bạn A2 lại trở nên đáng yêu và thân thiện đến như vậy. Nó thầm cảm ơn người đã đề bạt ra chương trình này, để nó có cơ hội tiếp cận mọi người như vậy....Cánh cửa cao cao mở ra, chào đón một ngày làm việc ở INNO đầy sung sức, nó vừa đi vừa nhảy nhót, miệng thì hát vang bài hát nó đã chọn cho lớp.

-Chị Uyển Thanh, sao chị sửa soạn kĩ vậy, hôm nay nhà có khách à?

-Em cũng mau sửa soạn đi, mọi người chuẩn bị tập hợp đó.

-Có chuyện gì vậy chị?

NÓ thấy lạ khi chị Uyển Thanh đang tắt bật chuyện gì đó. Không những vậy, lúc vào nhà, nó đã thấy những chị người làm khác cũng có biểu hiện rất lạ, dường như hôm nay mọi người đều trang điểm chút ít, và điệu đà hơn thường ngày.

-Em không biết gì à. Hôm nay đại thiếu gia Thiên Tử sẽ chọn ra một người làm trong nhà để thành một người phục vụ riêng.

-Cái gì?

-Đại thiếu gia ở bất cứ đâu cũng phải có một người hầu gái luôn đi cạnh và phục vụ. Ở bên nước ngoài cũng vậy, khi về đây, cũng phải có một người như vậy, việc này chị cũng đã nghe qua, và hôm nay cậu ấy sẽ chọn một người làm nữ hầu cận.

-Nữ hầu cận?

Du Du không tin vào tai mình nữa. Sao lại có những việc kì lạ với con người lạ kì này. Anh ta giống hệt như một ông hoàng vậy, luôn có hầu gái kề cận để phục vụ riêng ư. Thật là phi lý.

-EM không ra “tuyển chọn” được không?

-Bà chủ có lệnh là ai cũng phải có mặt hết!

Nó thở dài một cái ngao ngán. Hèn chi các chị người làm khác trong nhà lại trang điểm và chau chút hơn, có lẽ là muốn lọt vào mắt của anh ta, và trở thành nữ hầu cận gì gì đó. Linh tính không yên, nó giật mình nhớ lại câu nói ẩn ý của anh ta vào đêm hôm qua, chẳng lẽ việc tuyển chọn đã có kết quả, anh ta sẽ chỉ định....không, không, nhất định không được...Du Du bắt đầu cảm thấy run sợ. Tại sao mọi rắc rối lại vây quanh nó như vậy?

Mọi người hầu nữ trong nhà đã tập trung đông đủ. Công nhận các chị trong nhà trang điểm lên nhìn xinh xắn vô cùng. Có thể đem ra so với các công chúa lớp nó cũng không kém gì. Chỉ có riêng nó và chị Uyển Thanh là bình thường như mọi ngày. Đại thiếu gia Thiên Tử đang ngồi giữa nhà, bên cạnh còn có bà chủ nữa. Xem ra việc này là vô cùng nghiêm túc, và theo như chị Uyển Thanh nói, đó còn là một truyền thống

của INNO Gia nữa. Nhịp tim của nó bắt đầu loạn xạ, Thiên Tứ đứng dậy và đi một vòng ngắm từng người. Hầu hết các chị người làm đều bẽn lẽn cười và cúi mặt xuống vì xấu hổ, riêng nó, cúi gầm mặt xuống vì sợ, vì run, mong rằng anh ta dừng dừng trước mặt nó, đừng chọn nó làm gì. Tiếng bước chân của Thiên Tứ cứ dừng dừng chậm rãi như muốn từ từ hành hạ tim nó vậy. Nó không dám ngược mặt lên, chỉ thấy bước chân cậu ta đang đi qua đi lại, mỗi lần cậu ta đi qua hướng khác, nó lại thở dài thoát nạn...

-Con đã chọn xong nữ hầu cận rồi.

-Tốt, ai vậy?

-Là cô gái này...nè!

Du Du thở dài một cái, cả người nhẹ nhõm vô cùng, khi thấy cậu ấy không đứng trước mặt nó. Lúc này nó mới thoải mái và ngẩng đầu lên để nhìn xem nhân vật nào được chọn. Bỗng dưng khuôn mặt nó tái sầm lại, khi mà tất cả mọi người đang nhìn nó, ánh mắt ganh tỵ của các chị người làm, ánh mắt của bà chủ, của quản gia Pix, vì hướng tay chỉ của Thiên Tứ là đang nhằm vào nó....

Du Du đứng bất động, không nói lên lời, chẳng lẽ lại từ chối, nhưng nó không có quyền đó. Phải làm gì đây, nó không muốn liên quan gì đến cậu thiếu gia kì bí này, có ai không, cứu nó với....

-Không được!

Bỗng dưng có một tiếng nói đầy dứt khoát cắt ngang không khí căng thẳng lúc này. Dường như là vị cứu tinh mà nó mong đợi đã đến, Mọi người hướng mắt về phía giọng nói xen ngang đầy bất ngờ. Cả nó cũng phải ngược lên nhìn về phía cầu thang. Một người đang bước xuống với vẻ mặt rất lạnh lùng và đầy quyết liệt.

-Em nói gì vậy ...Thiên Tứ? Tại sao lại không được nè?

Bà chủ dường như cũng không hiểu ý Thiên Tứ, bắt đầu đứng dậy, khoanh tay đứng đợi lời giải thích. Vừa lúc đó, từ phía cổng chính, một thanh niên mở cửa bước vào, và lần này, nhờ Thiên Tứ, Du Du mới có thể nhận định được người vừa bước vào là Thiên Tứ. Cậu ta vẻ mặt ngơ ngác, không biết đang xảy ra chuyện gì, nhưng rồi cũng muốn đứng tim, bước chân không thể nhích thêm chút nào, bởi lời nói của Thiên Tứ rất to và rõ ràng.

-Vì em đã chọn cô ấy là nữ hầu cận cho em.

Mời các bạn đón đọc chương 31: NỮ HẦU CẬN

A, các bạn giới thiệu giúp kakatiti mấy bộ truyện tranh hay hay, vui vui, và có chuyện tình lãng mạn nha. Kati muốn đọc để có thêm kinh nghiệm viết. Kati mới mua mấy bộ truyện mà dở quá, nên bạn nào đọc qua mấy truyện hay hay, tình cảm, hài hước kiểu “Ngôi nhà có cái cổng cao cao”, thì nhớ chỉ giúp nhé, để kati khỏi mua nhầm mấy bộ truyện kia nữa. Cảm ơn các bạn.

Tại lớp A1:

Cả lớp học đều nhìn Thiên Tứ bằng ánh mắt lạ lùng, nhưng tất cả chỉ dám bàn tán nhỏ nhỏ với nhau. Biểu hiện của cậu ta hôm nay rất lạ. Không ai có thể ngờ, một người giỏi nhất A1, và luôn đứng thứ 2 của trường, kì thi vừa rồi lại rớt ra khỏi topten. Ai cũng nghĩ rằng chắc hẳn phải có nhầm lẫn trong việc chấm bài. Thiên Tứ chỉ ngồi im lặng, không biểu hiện gì là bức bối hay thắc mắc về điểm thi đó, cậu ta đang nhớ lại câu chuyện đã xảy ra với mình trước ngày thi hôm đó...

Thiên Tứ vào phòng, định đưa cho cậu em mình chiếc máy tính và bộ đồ dùng cần thiết cho kì thi ngày mai. Lần nào cũng vậy, trước khi đi thi, Thiên Tứ luôn chu đáo chuẩn bị cho Thiên Tư, vì biết rằng cậu em trai này không bao giờ quan tâm đến những chuyện đó. Không thấy ai trong phòng, Thiên Tứ để lại đồ dùng trên bàn, rồi quay ra. Nhưng vừa mới ngoảnh đi, bước chân cậu ta bị khựng lại vì nhìn thấy gì đó....

Thiên Tứ nhìn về phía giường ngủ, là chiếc khung hình mà Du Du đã mua trả lại cho Thiên Tư. Cách đây đã lâu không còn thấy nó trên bàn học nữa. Cả Du Du và Thiên Tứ đều nghĩ rằng cậu ta vẫn còn giận, vì không thể có chiếc khung hình thứ 2 nào thay thế được. Chiếc gối hơi lệch so với vị trí cũ, nên Thiên Tứ có

thể nhìn thấy nó ở bên dưới. Thiên Tứ nhấc chiếc gối ra và cầm chiếc khung hình đó lên, khuôn mặt cậu ta như đóng băng lại. Tấm hình trong khung đã được thay đổi, không còn là Nhật Thy và Thiên Tư, cô gái trong tấm hình không ai khác, lại là Ling Du Du...

Thiên Tư đã nhận ra tình cảm của Thiên Tư từ ngày hôm đó, cậu ta mãi suy nghĩ về những mâu thuẫn, rắc rối sắp phải đối mặt, đúng như cậu ta cảm nhận ngay từ ban đầu, Thiên Tư đã thích Du Du. Đó cũng chính là lý do tại sao Thiên Tư không thể nào tập trung vào bài thi hôm đó.

Còn Thiên Tư cũng im lặng ngồi nhìn anh trai, cậu ta cũng không biết nguyên nhân vì sao anh lại tụt hạng như vậy. Thứ hạng của Thiên Tư bao lâu nay người ta không chú ý cho lắm, cho nên việc cậu ta bị rớt hạng cũng không to tát gì. Đằng này, anh Thiên Tư lại là một super về thành tích học tập, nên việc không lọt vào top ten của trường sẽ là một tin chấn động nhất. Có lẽ lúc này không nên hỏi han gì. Thiên Tư thở dài, ánh mắt cũng nhìn đi xa xăm, hạng của Du Du cũng không tốt, có lẽ là do mâu thuẫn với cô bạn Đông NGhi. Còn cậu ta cũng vì Du Du mà không thể nào tập trung vào bài thi, khi mà biết rằng Du Du và Thiên Tư đã dành tình cảm cho nhau.

Ánh mắt của Ánh Linh đang hướng về 2 anh em INNO, có lẽ cô ta nhận ra được nguyên nhân mà không ai có thể nhìn ra...

Du Du thất thểu bước trên con đường hướng về ngôi nhà có cái cổng cao cao. Hôm nay suốt ngày ở lớp nó toàn nghe bàn tán về việc Thiên Tư bị rớt xuống hạng thứ 15. Mọi người tranh nhau đưa ra nguyên nhân của việc này, nhưng xem chừng chẳng có lý do nào thuyết phục. Có lẽ mình chọc cười cho cậu ấy, chứ không nên hỏi về nguyên nhân của kết quả lần này thì tốt hơn. Du Du hít một hơi thật mạnh rồi bước qua cánh cổng. Nó tiến về phía ngôi nhà đồ sộ trong một tâm trạng vô cùng căng thẳng, dường như có linh tính chuyện gì đó sắp xảy ra trong căn nhà này....

Không khí nặng nề đang bao trùm ngay từ phía cửa INNO Gia. Du Du bước vào chậm rãi. Người làm trong nhà đang có mặt đầy đủ và xếp vào hàng ngay ngắn. Du Du hướng mắt về phía gian nhà chính, có mặt cả 3 anh em nhà INNO đang ngồi đó, vẻ mặt đều đang rất nghiêm túc, và căng thẳng. Bên cạnh là bà chủ, chủ nhân của INNO Gia, đang công tác ở nước ngoài cũng đã về đây từ lúc nào. Du Du vội vàng nhìn về phía ghế đối diện, người trước mặt họ bây giờ là ..bà bà.

-Ta không ngờ kết quả của 2 cháu lại tệ đến như vậy.

-Cháu xin lỗi!

-Không chăm lo đến chúng nó là lỗi của con!

Thiên Tư và cả bà chủ đều cúi gập đầu xuống xin lỗi lão phu nhân. Không khí của căn nhà trở nên căng thẳng. Lão phu nhân vẻ mặt vô cùng giận dữ. Không ngờ lão phu nhân luôn bận bịu với trăm công nghìn việc của INNO Gia, nhưng vẫn luôn theo dõi tình hình học tập của 2 cậu chủ ở đây. Quả là một người bà chu đáo. Du Du nghĩ đến đó thì chợt nhớ ra nguy hiểm của chính mình. Trách nhiệm kèm Thiên Tư, và để cho cậu ấy tụt hạng bây giờ đã không hoàn thành, chắc chắn nó cũng sẽ là một trong những nhân vật sắp bị đem ra “xử” trong ngày hôm nay.

-Thiên Tư, tại sao ngay cả cháu cũng bị rớt hạng, từ trước đến giờ, đâu có xảy ra chuyện này, là gì mà đã ảnh hưởng đến cháu như vậy?

-Không có gì đâu bà ạ, chỉ là do lần này cháu không tập trung...

-Cô bé kia lại đây.

Ánh mắt lão phu nhân bắt chợt hướng về phía Du Du làm cho nó giật mình, vội vàng cúi mặt xuống.

-Dạ chào lão phu nhân!

Du Du bước lại theo lời yêu cầu của lão phu nhân, người nó như không còn tự chủ được nữa, chỉ đi theo mệnh lệnh, mặc dù rất muốn biến khỏi nơi này ngay tức khắc.

-Việc hạng của Thiên Tư lần này bị rút xuống làm ta vô cùng thất vọng, đó cũng một phần là trách nhiệm của cô, vì vậy....

Nó nghe lời phán quyết mà tim đập lên từng hồi, không biết hình phạt dành cho mình là như thế nào, không hiểu sao toàn thân thể nó muốn co quắp lại. Có khi nào là đuổi việc, trừ lương, hay là...trời ơi, trong đầu nó đang nghĩ ra những điều tệ hại nhất, thì bỗng dưng có một giọng nói cắt ngang.

-Bà bà yên tâm đi, việc rút hạng lần này của Thiên Tư, Thiên Tư, và cô nhóc này...là do một số rắc rối tình cảm mà ra, cháu sẽ giúp chúng nó giải quyết và mau chóng trở lại bình thường.

Từ nãy giờ thiếu gia Thiên Tư mới lên tiếng. Anh ta quả là rất to gan, dám gọi “bà bà” trước mặt lão phu nhân mà không e dè, đã vậy, còn đứng lên, và tiến thẳng về phía lão phu nhân. Anh ta choàng vai bà bà rồi thì thầm thêm gì đó vào tai của bà bà. Nhưng hành động kì lạ, đầy dừng dừng, không hề sợ sệt của Thiên Tư làm cho Du Du vô cùng ngạc nhiên và càng thêm hiếu kì. Rõ ràng lão phu nhân là một người rất nghiêm khắc, nhưng Thiên Tư vẫn bình thản thể hiện như con người thường ngày của anh ta, quả thật là một người rất huyền bí. Hóa ra nguyên nhân rút hạng của Thiên Tư là do có biến cố trong tình cảm, nhưng mà là chuyện gì mà lại gây chấn động mạnh đến cậu ta như vậy. Chẳng lẽ là việc chia tay với Ánh Linh, vì thích người con gái khác như Đại Bảo đã nói, và người con gái kia đã từ chối cậu ta...Thật là.... Quả thật nó rất muốn biết người con gái trong lòng cậu ta lúc này là ai....

Mãi suy nghĩ lung tung, bất chợt nó phát hiện ra bà bà đang hướng về nó sau lời thì thầm của đại thiếu gia. Không biết anh ta đã nói gì với lão phu nhân mà ánh mắt hai người họ quả thật rất khó hiểu.

-Lần này ta bỏ qua cho lỗi của cô, công việc kèm Thiên Tư tạm dừng lại, ta sẽ giao cho Thiên Tư. Còn Thiên Tư, cháu phải tự biết mình sẽ làm gì.

-Dạ vâng thưa bà!

-Cháu không chịu đâu, cháu không học với anh Thiên Tư đâu.

-Ta đã quyết rồi.

Nói rồi lão phu nhân đứng dậy, và đi về phòng, mặc cho Thiên Tư đã năn nỉ, muốn được tiếp tục học với Du Du. Bà chủ, mẹ của 3 thiếu gia cũng đứng dậy, lắc đầu, vì không thể thay đổi quyết định.

-Các con phải tự biết làm gì, đừng gây rắc rối nữa!

Một người cũng bận bịu không kém lão phu nhân phải hoãn công việc về đây vì kết quả của Thiên Tư và Thiên Tư, làm cho nó cảm thấy lỗi của nó rất lớn. Nếu biết kiềm chế cảm xúc vì chuyện xảy ra với Đông Nghi, nó đã có thể kèm Thiên Tư thì tốt hơn, để không đến nỗi rút hạng thế thảm như vậy. Nhưng cũng may lần này, có lẽ mọi việc giải quyết êm xuôi được là nhờ một người...

Nó ngược lên nhìn Thiên Tư thì bất chợt bắt gặp ánh mắt của Thiên Tư cũng đang nhìn nó. Nụ cười trên môi anh ta có gì đó rất kì bí, dường như ẩn chứa một kế hoạch gì đó, làm cho nó có cảm giác rất khó chịu, rất cuộc, anh ta là người như thế nào...

Có lẽ những điều chưa biết về Thiên Tư khá nhiều, nó quyết phải điều tra từ những người lâu năm trong nhà này, là ai, lão Ô, bà Khaly...nhưng mà không thể chờ đợi thêm được nữa, vì nó không thể nào ngủ được nếu không biết thêm gì về anh ta. Đúng rồi, người có thể gặp và hỏi vào lúc đêm khuya như thế này, chỉ có thể là quản gia Pix.

Du Du rón rén đi về phía bếp. Nó mỉm cười, vì nghe tiếng sột soạt ở bếp, chắc chắn rằng quản gia Pix đã có mặt ở đó, nó mò mẫm về phía công tắc điện để mở đèn sáng hơn, vì quản gia Pix luôn chỉ mở một chiếc đèn nho nhỏ .Chiếc đèn vừa được mở lên, nó tươi cười nhìn về phía tủ lạnh...KHuôn mặt nó bỗng dưng thay đổi nhanh chóng, miệng nó há to hết cỡ, trước mắt nó lúc này, không chỉ có quản gia Pix, mà còn có cả...Thiên Tư thiếu gia, cả 2 đang cầm tô mì và... ..những công mì đang ở lưng chừng, tạm dừng lại vì sự xuất hiện bất ngờ của DU Du....

Nó quả thật không thể hiểu con người này như thế nào, anh ta rất thẳng thừng, nói chuyện với các cô gái thì toàn những lời có cánh, tính tình lại trẻ con, thêm cái tật ăn khuya có 1 không 2 cùng với quản gia Pix

nữa, nhưng lại có gì đó rất lạ, bằng chứng là rất có thể lực trong INNO Gia, hầu như ai cũng phải e dè và nghe lời.

Thiên Tử hút gọn những cộng mì cuối cùng, rồi bắt đầu lên tiếng.

-Không ngờ, không có cháu ở đây, quán gia Pix lại có một người bạn cùng ăn khuya...nè!

(Lại cái kiểu nói kèm theo chữ “nè” dễ ghét, làm cho Du Du cảm thấy bực mình vô cùng).

-Dạ không có đâu, tôi chỉ thỉnh thoảng ra đây thôi ạ!

-Mỗi lần cô bé này ra đây, chắc chắn là có chuyện gì đó để hỏi, phải không Du Du?

Quán gia Pix nói một câu làm nó giật mình. Đúng là mỗi lần kiếm quán gia Pix là những lần nó muốn tâm sự hoặc hỏi việc gì đó. Nhưng lần này là hỏi về đại thiếu gia, bây giờ hắn đang có mặt ở đây, đương nhiên là không thể nào khai thác được thêm thông tin gì. Du Du luống cuống, cười gượng gạo. NÓ lúi lúi về phía tủ lạnh.

-À, không.... Hôm nay cháu.... Cháu chỉ ra đây uống nước.

Du Du lấy ra chai nước rồi rót ra một cốc nước đầy, vừa uống vừa nghe ngóng, ánh mắt cố gắng quan sát Thiên Tử, xem anh ta có đi về phòng hay không, để còn hỏi quán gia Pix vài câu. Nó uống từng chút một, kéo dài thời gian, nhưng mà thật là xuôi xèo khi tên Đại Thiếu gia này còn tiếp tục lấy trái cây trong tủ lạnh ra ngồi nhấm nháp. Không ngờ một người nhìn vẻ ngoài lãng tử và rất “minh tinh” như anh ta lại có thói quen lạ như vậy. Du Du uống đến ly nước thứ 2 rồi, vậy mà vẫn vô ích. Bất chợt quán gia Pix đứng dậy và chào mọi người.

-Đại Thiếu gia cứ từ từ ăn, tôi về phòng trước đây. Du Du hôm nay ăn gì mà sao uống nhiều nước vậy. Cháu cũng đi ngủ đi nhé!

Vừa nghe câu nói đó xong, DU Du phun ra một đồng nước. Tình huống quá bất ngờ, làm cho nó không thể nào nuốt thêm nổi miếng nước nào. Đã không hỏi quán gia Pix được gì, mà bây giờ nó lại còn bị đẩy vào tình huống một thân một mình với cái tên quái gở kia. Nó vội vàng cất ly vào kệ, cất bình vào tủ lạnh. Cánh cửa tủ lạnh vừa đóng lại, thì nó cũng thấy mình bị chặn lại bởi cánh tay của Thiên Tử...

-Nhóc uống xong nước chưa... nè?

-Dạ thưa cậu chủ uống xong rồi!

-Sao lại sợ sệt vậy nè?

-Dạ...không có, chỉ là...chỉ là....buồn ngủ quá...

Tay Thiên Tử chống vào tủ lạnh, khuôn mặt cậu ta dần dần kéo sát vào mặt nó. Du Du cố nghiêng người, và quay mặt sang một bên, tránh không nhìn thẳng vào đôi mắt đầy bí hiểm và thu hút của anh ta.

-Khi đối mặt với anh, Nhóc phải nói thật, nếu trong 3 tiếng đếm, Nhóc mà không trả lời, anh sẽ “mi” Nhóc đó.

-NÓi...nói thật gì cơ ạ?

-Là sợ sệt hay là buồn ngủ?

-Tôi...

-Một...

Sau tiếng đếm, anh ta lại càng sát lại Du Du, làm cho tim nó đập càng mạnh. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Tại sao nó phải nhận hình phạt cho cái trò chơi mà do chính anh ta bày ra. Thật là vô lý, nhưng không hiểu sao nó không thể la lên được. Chỉ trong tích tắc nữa thôi, anh ta sẽ đếm đến 3, và anh ta sẽ hôn nó thật sao, hay là chỉ trêu đùa. Không được, anh chàng này từ nước ngoài về, anh ta dám làm những việc lộ liễu lắm, bằng chứng là lần đầu gặp mặt ở vườn. Đầu óc Du Du rối bưng lên những suy nghĩ..

-Hai...

Thình thịch...

-B...

-Là sợ....

Du Du nhắm chặt mắt vào và hét lên. Nó biết là khoảng cách của anh ta đã gần đến mức không thể tưởng khi tiếng đếm thứ 3 văng vẳng bên tai nó. Hơi thở dồn dập, chưa có gì đọng vào khuôn mặt nó, ngoại trừ hơi thở của Thiên Tử đang rất nhẹ nhàng gần bên gò má.

Thiên Tử mỉm cười đầy đắc chí, anh ta đứng thẳng người dậy.

-Chỉ có trong những tình huống nguy cấp, người ta mới chịu nói ra sự thật, đúng không nè?

Du Du bắt đầu mở mắt ra, và thở dài một cái khi thấy mình được an toàn.

-Có đúng không nè? Một...

-Dạ đúng!

Nó chưa kịp định hình thì anh ta lại kéo sát mặt về phía nó, nó đưa tay lên che mặt, và hét câu trả lời lên. Nó không ngờ đó cũng là một câu hỏi của anh ta. Cách khiến cho người ta phải trả lời thật là kinh dị.

-Không ngờ Nhóc ngây thơ, và đáng yêu thật. Bây giờ tốt nhất Nhóc nên về phòng và ngủ một giấc ngon đi, vì ngày mai sẽ là một ngày dài đối với Nhóc, sẽ có rất nhiều điều thú vị đó...nè.

Thiên Tử bỏ đi, để lại cái nhìn và nụ cười đầy hàm ý. “Điều thú vị” ở đây là gì, và tại sao lại là một ngày dài đối với nó. Anh ta nói vậy, lại càng làm cho nó không thể nào chớp mắt được.

-Mất cậu sao vậy, DU Du?

-À, tại hôm qua không ngủ được chút nào.

-Có chuyện gì à, hay là tại bảng điểm vừa rồi?

-Ừ, một phần vì vậy, một phần vì chuyện khác. Thôi bỏ chuyện đó đi, ủa mà ngoài bảng hình như có thông báo mới gì thì phải.

-À, là Hội diễn văn nghệ của trường.

-Vậy lớp mình đã đăng kí tham gia chưa?

-Có mấy cô công chúa kia đăng kí tham gia để tạo hình tượng cho các hotboy đó mà.

-Vậy mỗi lớp có bao nhiêu tiết mục?

-Là 3 tiết mục.

-Mình đăng kí một tiết mục tốp ca cho vui đi.

-Cậu nói gì vậy, DU Du?

-Có phải nếu tham gia thì được miễn vé vào cổng sao?

Đông NGhi và NObu bắt đầu cau mày, 2 người họ cảm nhận được nguồn động lực “free” trong nụ cười đầy nham nhở của Du Du, có lẽ bằng bất cứ giá nào, nó sẽ tham gia buổi biểu diễn văn nghệ để không tốn tiền mua vé.

-Mình đã tìm ra bài hát rất ý nghĩa, cần phải có ít nhất 9 người, chia làm 3 tốp để hát thay cho nhau sẽ hay hơn, càng đông lại càng tốt. Mà nghe nói, người hướng dẫn cũng sẽ được miễn vé vào cổng, nên mình sẽ là người hướng dẫn đội văn nghệ của lớp. Là 1 manager của các ca sĩ lớp A2.

-Cậu nghĩ lớp mình ai sẽ chịu tham gia cơ chứ?

-Mình, cậu, Nobu...

NOBU giật bản mình lên, biết ngay nó sẽ liệt kê tên của cậu ta vào mấy cái trò mất mặt này mà.

-Nếu cậu muốn xem văn nghệ, mình sẽ mua cho cậu cái vé, chứ đừng bắt tôi tham gia vào mấy cái trò này.

-Thôi nào Nobu, cậu phải có tinh thần văn nghệ, và đóng góp cho phong trào của nhà trường một chút, chứ cậu cứ muốn ngồi không giống mấy tên công tử bột lớp mình hả.

Nobu bĩu môi một cái, không nói thêm gì, Đông NGHI thì chắc chắn đồng ý rồi. Việc còn lại là đi vận động mọi người trong lớp một chút. Có lẽ, đây là cơ hội để củng cố tình bạn và tạo thiện cảm cho mọi người, sau những xì căn đan tai hại vừa qua. DU DU cảm thấy hăng hái và có động lực vô cùng. Suốt buổi học hôm đó, nó đến gặp gỡ những người bạn đã từng tham gia kéo co lần trước.

-Dù gì thì chúng ta cũng chỉ học chung với nhau có 2 năm nữa thôi, cũng chưa chắc rằng năm sau sẽ có hội diễn văn nghệ như lần này. Cậu cùng tham gia cho vui nhé!

-Nhớ lần trước kéo co, cảm giác chiến thắng thật là tuyệt vời, vậy lần này, cậu có muốn tạo nên một đội chiến thắng như vậy nữa không?

-Cậu có thể tỏa sáng và thể hiện giọng hát của mình cho mọi người, lại còn có thể tạo ấn tượng trong mắt người mà cậu để ý, đây là một cơ hội rất lớn đó. Tham gia cùng nhóm mình nhé!

-Cậu cũng muốn tạo một kỉ niệm trong quãng thời gian học ở Nhất Kim chứ, cậu có muốn tên cậu được ghi vào sổ sách của Nhất Kim không, có gì đó rất vinh dự đúng không nào?

Những lời nói đầy thuyết phục, kèm theo nụ cười như ánh ban mai, DU DU đã thuyết phục được rất nhiều người bạn cùng tham dự, lòng nó cảm thấy sung sướng vô cùng. Cùng với sự giúp đỡ của ĐÔNG NGHI và Nobu, mọi chuyện diễn biến còn tốt hơn ngoài dự kiến. Một kế hoạch tập dợt đội hình tham gia văn nghệ hoành tráng nhất ở Nhất Kim từ trước đến giờ, chỉ có thể ở lớp A2.

Giờ về, Du Du cười suốt, nó cảm thấy rất là vui khi những người bạn A2 lại trở nên đáng yêu và thân thiện đến như vậy. Nó thầm cảm ơn người đã đề bạt ra chương trình này, để nó có cơ hội tiếp cận mọi người như vậy....Cánh cửa cao cao mở ra, chào đón một ngày làm việc ở INNO đầy sung sức, nó vừa đi vừa nhảy nhót, miệng thì hát vang bài hát nó đã chọn cho lớp.

-Chị Uyển Thanh, sao chị sửa soạn kĩ vậy, hôm nay nhà có khách à?

-Em cũng mau sửa soạn đi, mọi người chuẩn bị tập hợp đó.

-Có chuyện gì vậy chị?

NÓ thấy lạ khi chị Uyển Thanh đang tắt bật chuyện gì đó. Không những vậy, lúc vào nhà, nó đã thấy những chị người làm khác cũng có biểu hiện rất lạ, dường như hôm nay mọi người đều trang điểm chút ít, và điệu đà hơn thường ngày.

-Em không biết gì à. Hôm nay đại thiếu gia Thiên Tử sẽ chọn ra một người làm trong nhà để thành một người phục vụ riêng.

-Cái gì?

-Đại thiếu gia ở bất cứ đâu cũng phải có một người hầu gái luôn đi cạnh và phục vụ. Ở bên nước ngoài cũng vậy, khi về đây, cũng phải có một người như vậy, việc này chị cũng đã nghe qua, và hôm nay cậu ấy sẽ chọn một người làm nữ hầu cận.

-Nữ hầu cận?

Du Du không tin vào tai mình nữa. Sao lại có những việc kì lạ với con người lạ kì này. Anh ta giống hệt như một ông hoàng vậy, luôn có hầu gái kề cận để phục vụ riêng ư. Thật là phi lý.

-EM không ra “tuyển chọn” được không?

-Bà chủ có lệnh là ai cũng phải có mặt hết!

Nó thở dài một cái ngao ngán. Hèn chi các chị người làm khác trong nhà lại trang điểm và chau chút hơn, có lẽ là muốn lọt vào mắt của anh ta, và trở thành nữ hầu cận gì đó. Linh tính không yên, nó giật mình nhớ lại câu nói ẩn ý của anh ta vào đêm hôm qua, chẳng lẽ việc tuyển chọn đã có kết quả, anh ta sẽ chỉ định....không, không, nhất định không được...Du Du bắt đầu cảm thấy run sợ. Tại sao mọi rắc rối lại vây quanh nó như vậy?

Mọi người hầu nữ trong nhà đã tập trung đông đủ. Công nhận các chị trong nhà trang điểm lên nhìn xinh xắn vô cùng. Có thể đem ra so với các công chúa lớp nó cũng không kém gì. Chỉ có riêng nó và chị Uyển Thanh là bình thường như mọi ngày. Đại thiếu gia Thiên Tử đang ngồi giữa nhà, bên cạnh còn có bà chủ nữa. Xem ra việc này là vô cùng nghiêm túc, và theo như chị Uyển Thanh nói, đó còn là một truyền thống của INNO Gia nữa. Nhịp tim của nó bắt đầu loạn xạ, Thiên Tử đứng dậy và đi một vòng ngắm từng người. Hầu hết các chị người làm đều bẽn lẽn cười và cúi mặt xuống vì xấu hổ, riêng nó, cúi gằm mặt xuống vì sợ, vì run, mong rằng anh ta đừng dừng trước mặt nó, đừng chọn nó làm gì. Tiếng bước chân của Thiên Tử cứ dừng dĩnh chậm rãi như muốn từ từ hành hạ tim nó vậy. Nó không dám ngước mặt lên, chỉ thấy bước chân cậu ta đang đi qua đi lại, mỗi lần cậu ta đi qua hướng khác, nó lại thở dài thoát nạn...

-Con đã chọn xong nữ hầu cận rồi.

-Tốt, ai vậy?

-Là cô gái này...nè!

Du DU thở dài một cái, cả người nhẹ nhõm vô cùng, khi thấy cậu ấy không đứng trước mặt nó. Lúc này nó mới thoải mái và ngẩng đầu lên để nhìn xem nhân vật nào được chọn. Bỗng dưng khuôn mặt nó tái sầm lại, khi mà tất cả mọi người đang nhìn nó, ánh mắt ganh tỵ của các chị người làm, ánh mắt của bà chủ, của quản gia Pix, vì hướng tay chỉ của Thiên Tử là đang nhắm vào nó....

Du DU đứng bất động, không nói lên lời, chẳng lẽ lại từ chối, nhưng nó không có quyền đó. Phải làm gì đây, nó không muốn liên quan gì đến cậu thiếu gia kì bí này, có ai không, cứu nó với....

-Không được!

Bỗng dưng có một tiếng nói đầy dứt khoát cắt ngang không khí căng thẳng lúc này. Đường như là vị cứu tinh mà nó mong đợi đã đến, Mọi người hướng mắt về phía giọng nói xen ngang đầy bất ngờ. Cả nó cũng phải ngước lên nhìn về phía cầu thang. Một người đang bước xuống với vẻ mặt rất lạnh lùng và đầy quyết liệt.

-Em nói gì vậy ...Thiên Tứ? Tại sao lại không được nè?

Bà chủ dường như cũng không hiểu ý Thiên Tứ, bắt đầu đứng dậy, khoanh tay đứng đợi lời giải thích. Vừa lúc đó, từ phía cổng chính, một thanh niên mở cửa bước vào, và lần này, nhờ Thiên Tứ, Du Du mới có thể nhận định được người vừa bước vào là Thiên Tứ. Cậu ta vẻ mặt ngơ ngác, không biết đang xảy ra chuyện gì, nhưng rồi cũng muốn đứng tim, bước chân không thể nhích thêm chút nào, bởi lời nói của Thiên Tứ rất to và rõ ràng.

-Vì em đã chọn cô ấy là nữ hầu cận cho em.

32. Chương 31

CHƯƠNG 31: NỮ HẦU CẬN

Du Du cũng bất ngờ vì lời nói của Thiên Tứ. Cả bà chủ, người làm trong nhà, Thiên Tư cũng không biết Thiên Tứ nói vậy là ý gì. Tất cả đều đang im lặng nhìn nhau. Tại sao lại có sự tranh giành nữ hầu cận như vậy. Nó không biết là nên cười hay là nên khóc lúc này. Nếu quả thật được lựa chọn làm nữ hầu cận cho ai, đương nhiên không cần suy nghĩ, nó sẽ chọn Thiên Tứ. Nhưng đằng này, không khí INNO Gia lại vô cùng ngột ngạt và khó xử, ánh mắt 3 anh em họ nhìn nhau vô cùng quyết liệt. Đường như có sự đấu tranh ngầm gì đó, mà nó không biết rằng nhân vật trung tâm là mình. Du Du vội vàng quay về phía Thiên Tứ để xem phản ứng của anh ta thế nào. Và điều mà nó không tưởng lúc này, lại là một nụ cười bí hiểm quen thuộc.

Thiên Tử chỉ hơi bất ngờ vì sự xuất hiện và câu nói của Thiên Tứ, nhưng sau đó vẫn đứng đưng và nhón nhờ bình thường, anh ta từ từ ngồi xuống ghế, chứ không căng thẳng như mọi người trong nhà.

- Tại sao lúc trước khi cho em chọn nữ hầu cận, em lại từ chối, và nói rằng không muốn tiếp tục cái truyền thống rắc rối này. Mà bây giờ...

- Bây giờ em đã thay đổi và muốn có một nữ hầu cận cho riêng mình.

- Mẹ à, giải quyết việc này ra sao đây, con sẽ không chọn người khác đâu!

Thiên Tử lại bắt đầu “nhõng nhẽo” với bà chủ. Du Du thật khó hiểu, tại sao là con trai cả trong gia đình, và nghe đâu là đứng đầu công ty ở bên nước ngoài, nhưng anh ta cư xử như một đứa trẻ như vậy. DU Du bắt đầu nín thở chờ đợi phán quyết của bà chủ. Ánh mắt của bà chủ đang nhìn nó đầy nghi vấn. Có lẽ bà đang thắc mắc tại sao 2 anh em lại giành nhau 1 nữ hầu cận như nó, và nó thật sự cũng muốn biết nguyên nhân tại sao.

- Thiên Tứ à, có lẽ lần này con nên theo anh THIÊN TỬ, rồi khi anh con rời khỏi đây, DU DU sẽ trở thành người hầu cận của con.

Nói rồi bà chủ về phòng, không kịp để ai có ý kiến gì. Mọi người làm khác giải tán, về mặt đây thất vọng. Du DU đứng sững người vì quyết định đó. Đáng lẽ càng là em thì càng phải được thiên vị hơn, nhưng tại sao bà chủ lại nghe lời của thiếu gia Thiên Tử đến như vậy. Du Du nhìn về phía Thiên Tứ, ánh mắt nó long lanh, mỉm cười và cúi nhẹ đầu xuống thay cho lời cảm ơn vì đã muốn cứu nó ra khỏi tình huống vừa rồi. Có lẽ Thiên Tứ biết nó không thích, nên lên tiếng giúp nó vậy thôi. Nhưng lúc này, tự dưng trong lòng nó bắt đầu sôi sục lên một ý nghĩ khác, nó phải tìm hiểu về cậu Đại thiếu gia này thông qua việc ...trở thành nữ hầu cận của cậu ta.

- Vậy là giải quyết xong rồi nhé, nữ hầu cận. Bây giờ thì Nhóc theo anh để giải thích một số quy tắc chung...nè!

THiên TỬ quay lưng bước đi, Du Du nhìn theo. Được rồi, nó sẽ không sợ sệt hay bỏ chạy, nó phải xem anh ta ghê gớm như thế nào. Du Du mím môi một cái, và hít thở thật sâu, chuẩn bị bước theo Thiên Tử, thì một bàn tay níu nó lại. Du Du xoay người qua, Thiên Tư đã tiến gần tới nó từ lúc nào. Ánh mắt cậu ta có vẻ rất lạ. Mấy ngày nay cậu ta đã tránh mặt nó và không gây sự với nhau như lúc trước nữa. Nhưng sao hôm nay lại nhìn nó bằng cặp mắt này, thái độ này, và câu nói này, lại làm cho lòng nó có gì đó rất lạ:

- Cần thận nhé! Du Du

Du Du lững thững bước theo sau Thiên Tử, anh ta chấp tay sau lưng, DU DU không biết bây giờ anh ta đang nghĩ gì và định làm gì nữa. Nó theo anh ta vào trong phòng, và nó cũng hiểu kì căn phòng của Đại Thiếu gia như thế nào.

Mặc dù nằm cùng tầng với 2 anh em sinh đôi, nhưng căn phòng của Đại Thiếu gia luôn có một người khác dọn dẹp và chăm sóc, nên nó chưa bao giờ bước vào phòng đó, mặc dù trước đây cũng khá tò mò, nhưng cứ nghĩ đó là phòng dư bỏ trống. Bây giờ tận mắt chứng kiến, mới thấy căn phòng được trang hoàng y hệt như một cung điện, nổi bật hơn hẳn 2 vị thiếu gia kia. Màu chủ đạo của căn phòng là màu trắng, một màu rất tinh khôi, và thuần khiết, nhưng cũng rất là huyền bí. Điểm chung duy nhất cùng với các phòng khác là những cánh cửa sổ cao vợi vợi, với những bức rèm màu trắng, tấm trải giường trắng, những bình gốm sứ trắng, gạch nền trắng, và...và....mái tóc bạch kim trắng...

- Á, á...

Du Du đang quan sát căn phòng thì bỗng dưng khuôn mặt của Thiên Tử xuất hiện thành linh trước mắt nó, làm nó giật mình, vội vàng lùi ra sau. Thiên Tử vịn vai nó ngồi xuống một cái ghế gần đó.

- Thiếu gia nhìn gì vậy?

- Nhìn xem Nhóc là người thế nào mà sao lại ghê gớm đến như vậy...nè!

Du Du cau mày, không hiểu hàm ý của Thiên Tử, nhưng nó cũng không muốn hiểu cái hàm ý đó làm gì, chỉ tỏ thêm nhứt đầu.

- Vậy thiếu gia có gì hướng dẫn ạ?

- Đầu tiên, là một nữ hầu cận, nhóc phải luôn ở bên cạnh anh. Đi đâu cũng phải đi theo, làm những việc như chuẩn bị quần áo, bữa ăn, nước uống...và khi nào anh đi ngủ rồi, Nhóc mới có thể về phòng và nghỉ ngơi.

Du Du cau mày, không hiểu tại sao nó phải lao động vất vả hơn mọi người như vậy, cảm thấy rất là bất bình.

- Và đương nhiên Nhóc sẽ được trả lương gấp 3. Có ý kiến gì nữa không...nè?

- Dạ không ạ.

Nó nghe đến việc trả lương gấp 3 là tay chân bắt đầu rụng rời, không thể nào từ chối được. Ánh mắt nó đang long lanh lên những đồng tiền sắp được trả nợ. Thiên Tử nhìn nó mà lắc đầu cười, dường như anh ta có thể hiểu được Du Du đang nghĩ gì.

- Bây giờ Nhóc chuẩn bị ra ngoài với anh, phải đi mua một số đồ dùng, vì từ ngày sang đây đến giờ, anh chưa mua sắm gì hết.

- Dạ vâng, thưa đại thiếu gia.

Tài xế chở 2 người đi vào hết những khu mua sắm. DU Du lững thững bước theo, khệ nệ xách những món hàng mà cậu chủ vừa mua. KHÔNG hiểu sao anh ta toàn mua những bộ đồ trị giá còn hơn 2 tháng lương của nó, làm cho nó xót lòng gì đâu. Đã vậy, là con trai, mà anh ta lại để một đứa con gái như nó xách biết bao nhiêu là đồ. “Hứ, để xem người ngoài bàn tán và khinh bỉ anh ta như thế nào”. Nó ngược lên và nhìn xem phản ứng của mọi người, chắc là ai cũng đang tội nghiệp một cô gái như nó mà phải làm công việc vất vả này, và lên án cái tên đang tung tăng, tự mãn, nhớn nhoe đang đi trước như thế nào. Nhưng mà biểu hiện của mọi người trước mắt nó bây giờ thật là ...tức điên lên đi được. BỌn họ đều đang xúm lại bàn tán, la ó, có người còn cầm điện thoại chụp hình THIÊN TỬ nữa. Phải rồi, anh ta đẹp trai, lãng tử, mái tóc bạch kim nổi bật, cùng với cặp mắt kính đen, anh ta bước đi hiên ngang, cùng với nụ cười đầy thu hút, đương nhiên làm người ta chú ý, giống như là đang gặp một minh tinh ở ngoài đường vậy, chứ ai mà thương xót cho một đứa osin đang khổ sai ở phía sau. Thật là quá bất công...

- Đại THIẾU gia à, có thể ngừng lại nghỉ một chút được không?

Anh ta vẫn đứng dừng bước đi. Đôi chân dài của anh ta bước đi một bước bằng 2 bước chạy của Du Du, vì vậy nó cứ phải chạy theo một cách khổ sở. DU Du vừa đi vừa ngắm những bộ quần áo treo ở các gian hàng, nếu ba và mẹ có thể một lần được khoác lên những bộ y phục quý tộc như thế này, chắc là sung sướng lắm. CỒN anh hai nữa, nếu có thể, nó cũng muốn mua một bộ như của THIẾU gia để tặng anh, nhưng mà, nó nhìn giá tiền mà lắc đầu thở dài.

- Sao đứng lại đây mà thở dài...nè vậy nhóc?

- Dạ không có gì ạ.

Du DU giật mình và hơi bối rối, nó vội vàng quay mặt đi để anh ta không biết nó đang nhìn gì. Thiên Tử đứng lại, ngắm những bộ quần áo trong tiệm quần áo gần đó. Anh ta cau mày, nghiêng đầu suy nghĩ: “đây đâu phải là gian hàng dành cho nữ, cô nhóc này đang muốn mua đồ cho ai vậy nè?”

- Đến đây có thể nghỉ được rồi nè...

Du Du mừng rỡ, đặt hết những túi hàng xuống và đưa tay lên trán lau mồ hôi, nhưng mà nó chưa kịp lau hết một nửa, thì phải trừng mắt, khi mà nó đang đứng trước cửa hàng....trang phục lót nữ. Nó há hốc mồm, rồi mau chóng quay mặt đi vì xấu hổ, vội vàng cầm những túi xách lên và bước đi thật nhanh:

- À, em nghỉ lại rồi, có lẽ không cần nghỉ đâu ạ!

- Sao lúc này Nhóc nói là mệt, muốn nghỉ...nè!

Thiên Tứ nhìn nó mà cười đắc chí, anh ta thì thầm: “Đùa với cô nhóc này, thú vị thật!”

- Cô đến tìm....

- À, mình đến tìm Du Du.

- À, đúng rồi, cô là người bạn cùng lớp với Du Du đúng không?

- Đúng rồi.

- Nhưng mà Du Du có công chuyện phải ra ngoài rồi.

- À, vậy thì mình về, ngày mai gặp ở trường cũng được.

Đông NGHị đang thập thò ở ngoài cửa thì bị THIÊN TƯ bắt gặp vừa lúc cậu ta đang định đi ra ngoài. Đông NGHị đến để lấy quyển tập mà Du Du đã mượn, nhưng vì không có cách nào gọi điện liên lạc, nên Đông NGHị phải đến tận đây để lấy, làm bài cho kịp vào ngày mai. Nhưng khi đến đây rồi, lại không dám bấm chuông cửa.

- Khoan đã, nếu gặp cô có thể vào nhà ngồi chờ.

- Mình....mình có thể được vào...INNO Gia sao?

Thiên Tứ gật đầu một cái, nhưng gương mặt vẫn lạnh lùng. Thiên Tứ đưa Đông NGHị bước vào cánh cổng cao cao. Đông NGHị cứ tròn xoe mắt nhìn ngắm hết thứ này đến thứ khác, thật là lộng lẫy và tráng lệ, y hệt như một lâu đài. Hóa ra Du Du được sống trong một môi trường như thế này. Thiên Tứ dẫn ĐÔNG NGHỊ vào khu vườn sau và ngồi ở chiếc bàn ở đó. Rồi cậu ta quay lưng bước đi, tiếp tục việc của mình. Bước chân Thiên Tứ đang rảo bước về phía cánh cửa cao cao, nhưng bỗng dừng cậu ta dừng lại, mà đổi hướng đi về phía gian nhà chính...

Thiên Tứ bước ra khu vườn sau, cầm theo bình nước và cái ly. Cậu ta đặt xuống bàn cho Đông NGHị, làm cho cô ta cũng hơi ngỡ ngàng. Được một hotboy nổi tiếng, mặc dù không phải là người cô ta thần tượng, nhưng mà cũng vô cùng sung sướng. Thiên Tứ cảm thấy trong lòng có gì đó rất áy náy nếu bỏ cô ta lại một mình ở đây, vì dù gì cũng là người dẫn cô ta vào. Đông NGHị ngồi khẹp nép lại và cầm ly nước lên uống, cố gắng che giấu sự ngỡ ngàng.

- Cô là người luôn đứng đầu bảng của Nhất Kim?

Thiên Tứ kéo ghế ra và ngồi xuống cạnh Đông NGHị, làm Đông NGHị chợt giật bản mình, và phun hết nước đang uống vào người của THIÊN TƯ.

- Á, á, mình xin lỗi, mình không cố ý.

Đông NGHị không ngờ là Thiên Tứ lại chủ động bắt chuyện và ngồi cạnh như vậy. Đông NGHị luống cuống tìm cái gì đó để lau vết nước vừa mới phun, nhưng không có cái khăn nào quanh đây. Nhưng cũng vì quá luống cuống mà nó đánh rơi cả bình nước thủy tinh xuống bàn, nước bắn tung tóe lên khắp người và ướt cả quần Thiên Tứ, tệ hơn hết là cái bình thủy tinh đắt tiền vừa bị vỡ.

- Á, á...mình

Mặt mày Đông NGHị tái mét, hành động lại càng luống cuống hơn. Nó kéo áo mình ra, cố gắng lau vết nước trên người Thiên Tứ. Nhưng hành động kì cục này, lại kéo Đông NGHị chạm vào người Thiên Tứ, một cảm giác như có luồng điện chạy qua người, y hệt như lần Thiên Tư nắm tay chạy đến quán nước vậy...

Thiên Tư dùng tay ngăn lại và lùi ra xa một chút.

- Không có gì đâu, tôi có thể thay đồ được mà.

- À, vậy thì mình xin lỗi, mình sẽ thu dọn chỗ này.

Đông Nghi nhanh chóng cúi xuống nhặt những mảnh thủy tinh đang vương ***, nhưng nhưng trong đầu lại luôn nghĩ đến cảm giác lúc nãy. Cũng do không chú ý, nên miếng thủy tinh đã cứa vào tay, và chảy máu khá nhiều. Đông Nghi giật mình, la “á” một cái. Thiên Tứ vội vàng chạy đến và cầm tay Đông Nghi kéo đứng dậy.

- Cô cứ để đó, để người làm dọn là được rồi.

Gió ở vườn sau thật mát, trăng hôm nay thật đẹp. Có lẽ hôm nay là một ngày đáng nhớ của Đông Nghi, Thiên Tứ đang ngồi băng bó ngón tay cho cô ta. Rất dịu dàng và tỉ mỉ, mặc dù khuôn mặt lúc nào cũng rất nghiêm túc, lạnh lùng, nhưng cậu ta rất chu đáo. Hèn chi mà Du Du luôn khen và rất thích Thiên Tứ. Đông Nghi lắc đầu, cố gắng trấn tĩnh mình. Thần tượng, cũng như người nó thích là Thiên Tư cơ mà.

- Cô vẫn chưa trả lời tôi.

- Hả, chuyện gì?

- Cô là người luôn đứng đầu trường đúng không?

- À, đó chỉ là năm ngoái thôi, năm nay mình...

- Năm nay cả 2 cùng lọt ra ngoài topten, nhưng tôi đã vượt qua cô một hạng.

- À, mình....

- Tôi biết, nguyên nhân để rớt hạng lần này là do mâu thuẫn gì đó giữa cô và Du Du đúng không?

- Đúng, nhưng tại mình đã giải quyết ổn thỏa với nhau, và đã trở lại như xưa.

- Mong rằng một ngày nào đó tôi có thể vượt qua cô, để tranh giành vị trí đầu bảng.

- À, mình....không dám....

Một cảm giác khá thú vị khi nói chuyện với một người không phải quý tộc, hèn gì Thiên Tư có vẻ thích thú với cái bánh của cô ta. Thiên Tứ mở một nụ cười nho nhỏ, vì biểu hiện của cô ta thật có gì đó rất giống với Du Du.

- HỒ hô, cái truyền thống “Nữ hầu cận” nhà cậu bây giờ lại xuất hiện nhỉ. Nhớ hồi đó, khi INNO phu nhân kêu tuyển chọn, các cậu một mực từ chối, vậy mà bây giờ thì tranh giành.

Đại Bảo ôm bụng cười, vừa gật gù vì “hiện tượng lạ” được nghe. Thiên Tư và Thiên Tứ mỗi người đứng một góc, mãi mê suy nghĩ, nhìn tên Đại Bảo cười rũ rượi, làm cho trong lòng 2 người bắt đầu sôi sùng sục.

- Đầu phải là tranh giành, dù gì Du Du cũng là bạn học, nên không muốn cô bé gặp nguy hiểm thôi, cậu cũng biết anh Thiên Tư mà...

- Mà công nhận anh Thiên Tư cũng thật là nhiều sở thích kì lạ, không chọn những chị giúp việc xinh đẹp mà lại chọn DU Du. Nhưng có lẽ, cậu phải nhường thôi, vì anh Thiên Tư rất có tiếng nói trong nhà mà.

Nói rồi, Đại Bảo tiến lại vỗ vai, gật gù, ra vẻ rất hiểu Thiên Tư, chắc đang uất ức vì sự thiên vị của INNO phu nhân. Vừa lúc đó, Đại Thiếu gia Thiên Tư từ trong nhà bước ra.

- Đại Bảo đã lâu không gặp, không ngờ cậu vẫn mang nét “búp bê nam” như xưa...

- Đây, anh đang khen hay là chê em vậy. Nhờ nét đẹp baby này, mà fan của em vượt xa 2 anh em sinh đôi kia đó.

- Cha, 2 thằng em này, làm mất mặt anh quá...

- Anh nói quá, anh vừa mới về nước chưa bao lâu, mà lượng fan trong trường gấp mấy lần tại em gộp lại, đã vậy chưa kể mấy chị bên khu Đại học Nhất Kim, và còn có cả vài giáo viên nữa...

Đại Bảo và Thiên Tử ngồi trên chiếc xích đu trong vườn nhà INNO cười nói, trêu đùa nhau, mặc cho 2 khuôn mặt đăm đăm đang đứng đó, nhìn họ bằng ánh mắt khó chịu..

- Này, 2 cậu đang làm gì mà nhìn 2 chúng tôi dữ vậy?

- Hai người ồn ào quá!

Đại Bảo lắc đầu, quay sang Thiên Tử.

- Ai biểu anh chọn DU Du làm nữ hầu cận làm chi, bây giờ bọn họ ganh tỵ kia. ÔI, tội nghiệp Du Du của tôi!

Vừa dứt lời, Đại Bảo nhận ra ánh mắt đang rất dễ sợ của Thiên Tử đang nhìn cậu ta. Có vấn đề gì ư, đã động chạm vào cái gì ư, hay là....Chưa kịp suy nghĩ xong thì bỗng “vù” một cái, Thiên Tử nghiêng đầu mình qua, để cho vật thể từ phía sau lưng bay sượt qua mặt mình và đích đến là ..Đại Bảo. Đại Bảo giật mình, và may mắn nhanh tay chụp kịp vật đang bay đến mặt mình.

- Gì vậy trời?

Đại Bảo vội vàng nhìn tên “hung thủ”. Về mặt Thiên Tử cũng đang rất kì lạ, và lời nói cũng khác hẳn thường ngày.

- Chẳng phải cậu qua đây mượn cuốn tập này của tôi hay sao?

Nói rồi, cậu ta lạnh lùng bỏ vào nhà. Đại Bảo dõi mắt nhìn theo và cau mày. Rồi chưa kịp định thần việc gì vừa xảy ra, về thái độ kì lạ của Thiên Tử, thì bất chợt Thiên Tử đứng bật dậy, cùng lúc đó, Đại Bảo chưa kịp phản ứng thì bị chúm đầu xuống đất, vì chiếc xích đu thành linh bị đẩy bằng một lực rất mạnh.

- Á, chuyện gì vậy?

Khi cậu ta kịp định thần, và ngồi dậy, mới phát hiện ra thủ phạm đang rất ung dung quay lưng lại và đi vào nhà.

- Hôm nay Thiên Tử và Thiên Tử sao vậy nhỉ? Làm gì mà giận dữ vậy?

- Không hiểu hả cậu Nhóc, câu nói của em làm cho 2 tụi nó “nhột” đó!

Đại Bảo cau mày, nghĩ lại câu nói cuối cùng của mình. A, hay là tại vì cụm từ “Du Du của tôi....”

- A, mà anh Thiên Tử, anh đã đoán trước mấy trò này sao không nói với em, để em lãnh hết vậy.

Thiên Tử bước vào gian phòng khách, và tiến gần về phía Uyển Thanh. Uyển Thanh đang lau chùi bàn ghế, vội vàng đứng dậy, cúi chào:

- Chào đại thiếu gia ạ!

- Cô cứ tiếp tục làm việc đi nè..

Uyển Thanh ngại ngùng, ngồi xuống làm việc tiếp. Mặc dù đã có người yêu là Hải Đăng, nhưng không hiểu sao đứng trước đại thiếu gia lại có cảm giác rất xao động như vậy. Thiên Tử đang định vào phòng bếp, nhưng bỗng dưng anh ta đứng lại, và đi lùi lại về phía Uyển Thanh.

- Tôi có việc cần hỏi một chút.

Uyển Thanh vội vàng đứng dậy và cúi đầu.

- Dạ thiếu gia cứ hỏi.

- Có phải cô là người rất thân với Du Du?

- Dạ đúng ạ.

- Vậy thì có lẽ cô biết nhiều về Du Du đúng không?

- Dạ...

Uyển Thanh được ngồi trên ghế ở phòng khách INNO Gia, cô ta khép nép, không biết sắp phải đối mặt với điều gì, chỉ biết là đang được đối xử rất tốt. Cậu chủ Thiên Tử hỏi những câu hỏi liên quan đến Du Du, nào là về sở thích, tính tình, gia đình,...Uyển Thanh cũng cảm thấy rất lạ, nhưng không dám hỏi nguyên nhân tại sao. Ngồi gần cậu chủ như vậy, Uyển Thanh cảm thấy rất hồi hộp, và không dám nhìn thẳng vào mặt đại thiếu gia, vì cô biết mình sẽ bị hút hồn bởi khuôn mặt và đôi mắt rất đẹp đó.

- Có thể giúp tôi là đừng nói cho Du Du biết rằng tôi đã hỏi những câu hỏi này nhé, tôi chỉ muốn hiểu rõ hơn về nữ hầu cận của mình, để đối xử tốt hơn thôi...nè!

- Dạ được ạ, thưa thiếu gia.

Thiên Tử mỉm cười và tiến đến gần chỗ của Uyển Thanh, nhẹ nhàng vịn lên vai Uyển Thanh và nở nụ cười rất...thu hút. ANh ta cúi xuống. Uyển Thanh lúc này rất run và rất hồi hộp.

- Cám ơn cô rất nhiều.

Vừa lúc đó thì có tiếng cửa chính đẩy vào. Hải Đăng, người làm vườn, bước vào với vẻ mặt rất lạnh lùng.

- Dạ chào thiếu gia, tôi vào để lấy đồ dùng ạ.

Thiên Tử vẫn tỏ ra bình thường, đứng thẳng người dậy, và mỉm cười với Hải Đăng. Rồi cậu ta rảo bước lên cầu thang về phía phòng mình. Uyển Thanh bây giờ mới có thể tỉnh táo được. Nhận ra sự giận dữ của Hải Đăng, anh ta đang bỏ đi một mạch về phía khu dành cho nhân viên mà không nhìn Uyển Thanh lấy một cái. Uyển Thanh vội vàng chạy theo và xin lỗi, hứa từ nay không bị xao động như thế nữa.

- Nhóc à, ra ngoài mua đồ nè!

- Lại mua đồ nữa ạ!

- Anh còn thiếu nhiều đồ dùng cá nhân lắm!

Du Du thất thểu ra xe, Thiên Tử thì chỉ nhìn nó mà cười thắm, ngày ngày đi cùng cô nhóc thú vị này quả thật là có nhiều cái để cười, và đặc biệt hơn cả là biểu hiện đáng suy nghĩ của 2 đứa em sinh đôi. Nhưng Thiên Tử chưa kịp leo lên xe thì đã bị gọi lại bởi quản gia Pix.

- Thưa cậu chủ, có điện thoại từ bên nước ngoài gọi về của lão phu nhân.

Thiên Tử vội vàng nhận điện thoại. ANh ta dường như biến thành một người hoàn toàn khác. Vẻ mặt và lời nói vô cùng nghiêm túc và dứt khoát. Chẳng lẽ con người này có 2 mặt sao? Thiên Tử nói chuyện điện thoại rất lâu, cũng là dịp Du Du có thể quan sát anh ta kĩ càng hơn.

- Được, cháu sẽ giải quyết công việc trực tuyến với mọi người. Mọi người đợi cháu, sẽ nối mạng thông với mọi người ngay bây giờ.

Quả thật, khi ngắm nhìn vẻ nghiêm túc trong công việc của đại thiếu gia, Du Du có gì đó cảm thấy rất kính nể, có gì đó rất ngưỡng mộ con người trẻ tuổi mà tài giỏi này, nhưng tại sao bình thường anh ta lại trở thành một tên công tử hào hoa đáng ghét, nham nhở, và lẳng lơ như vậy. Đang suy nghĩ, bất thành lình Thiên Tử cúp máy và quay lại nhìn Du Du.

- Có lẽ anh không đi với Nhóc được rồi, nhưng có một số thứ rất gấp anh phải mua trong ngày hôm nay, nên có lẽ Nhóc vẫn sẽ đi mua dùm anh. À, Thiên Tứ, may quá, em có mặt ở đây, em đi cùng cô Nhóc này và mua cho anh một số đồ nhé!

Du Du vội vàng quay về hướng ngoắc tay của Thiên Tử, Thiên Tứ đang từ trên lầu bước xuống, khuôn mặt bơ ngơ khi nghe lời nhờ vả của anh trai. Rồi cậu ta quay sang nhìn DU Du, nó vội vàng cúi mặt xuống, có lẽ cậu ta sẽ không đi cùng nó đâu, vì...vì chẳng có lý do gì cả.

- Được, em sẽ đi.

Du Du bất ngờ, vội vàng ngẩng mặt lên nhìn Thiên Tứ. Trong lòng nó đang dội lên những đợt sóng của sung sướng, thích quá đi thôi, được ngồi cùng xe với THIÊN TỨ...

- Tốt, vậy giao nữ hầu cận của anh cho em, mua những thứ đồ ghi trong tờ giấy này nè! Quản gia Pix hãy chuẩn bị máy tính trong phòng cho tôi.

Nói rồi, Thiên Tứ nhanh chóng đi cùng quản gia Pix về phía phòng của mình. Du Du cau mày suy nghĩ “Rốt cuộc anh ta là người như thế nào? Có vẻ như rất có trách nhiệm với công việc”. Du Du chợt giật mình khi nhớ ra Thiên Tứ đang đợi nó trong xe. Nó hít một hơi dài, ngày hôm nay, đại thiếu gia đã có một ấn tượng tốt với nó.

Xe đưa 2 người đến khu mua sắm. Du Du cảm thấy rất thích, nhưng nó không dám đi gần, mà cố gắng cách xa Thiên Tứ. Khác với Thiên Tứ, đồ đạc đều do Thiên Tứ cầm hết. Cậu ta quả là rất galang. Nó cúi vừa nhìn từ phía sau, vừa cười bên lên. Đôi vai rộng, và cái lưng to nhưng rất êm ái và ấm áp. Du Du bước đi như người mất hồn, đến nỗi Thiên Tứ dừng lại lúc nào không hay, Du Du mất đà mà va vào cậu ta.

- Á, mình xin lỗi, mình không nhìn đường.

Thiên Tứ không nói gì, chỉ nhìn nó mỉm cười.

- Có lẽ những thứ đồ cần mua cho anh Thiên Tứ đã đủ rồi.

- À, vậy...vậy...xong rồi thì mình...về.

Du Du nói trong nuối tiếc, có gì đó rất buồn, nó muốn kéo dài thêm khoảng thời gian bên cạnh cậu ấy.

- Dù gì cũng đã đến đây rồi, ta đi dạo thêm một vòng ở khu vui chơi kia, có được không?

- Dạ...dạ...được.

Du Du như không tin vào tai mình nữa, nó như muốn hét lên khi mà Thiên Tứ lại là người đề nghị đi tiếp.

.

- Vậy cô bé đợi ở đây, tôi đem đồ ra cho tài xế đem về trước, để cậu ta khỏi đợi.

- Dạ được...

Thiên Tứ đem đồ, đi về phía bãi xe. Cậu ta vừa quay lưng đi một đoạn, thì bao nhiêu kìm nén của Du Du chợt vỡ òa, nó nhảy cẫng lên, cố ngăn cho mình không hò hét vì sung sướng. Mặc dù đã đi một đoạn khá xa, nhưng Thiên Tứ dường như biết được sau lưng mình đang xảy ra chuyện gì, cậu ta nở một nụ cười rất tươi.

- Công việc nữ hầu cận của cô bé dạo này như thế nào?

- Công việc cũng không có gì nặng nhọc. Đại thiếu gia cũng không quá khắt khe, ngoại trừ...

- Ngoại trừ gì?

- À, không có gì...mình chỉ nghĩ, thỉnh thoảng đại thiếu gia hơi khó hiểu.

Du Du chợt thở dài về cái việc, cứ đến đêm là anh ta gọi Du Du dậy, và phục vụ ăn đêm cho anh ta và quản gia Pix. Quy định cho nữ hầu cận ngay từ đầu là chỉ có thể rời xa chủ nhân khi đi học và khi chủ nhân đã đi ngủ. Vì vậy, việc anh ta thức vào ban đêm, Du Du cũng phải thức theo. Nhưng đó là bí mật của 3 người, Du Du không thể tiết lộ được.

- ANh Thiên Tứ quả thật rất khó hiểu, nhưng thật ra anh ta là một người rất biết cách đối xử. Chỉ có 1 điểm xấu là anh ấy thường không bỏ qua những cô gái xinh đẹp.

- Vậy thì mình yên tâm rồi, mình chẳng có chút gì có thể gọi là tạm được nữa là...

- Nhưng trong mắt người khác thì ... thì có lẽ cô bé...nói chung hãy cẩn thận với anh Thiên Tứ, vì cô bé không biết được vẻ đẹp của mình như thế nào đâu.

Du Du vừa đi vừa mơ mộng, trong lòng như có pháo hoa vậy, cho nên nó không để ý những gì Thiên Tứ thì thầm, chỉ tủm tỉm cười. Bất chợt, người phát tờ rơi trên đường nhét vào tay Du Du và Thiên Tứ một tờ quảng cáo.

- Hai cô cậu là 1 cặp phải không, vậy hãy đến phía trước để tham gia vào trò chơi của cửa hàng chúng tôi, để có cơ hội lãnh giải thưởng lớn.

Nói rồi, anh chàng đó bỏ đi. DU Du ngẩn người ra, anh ta tưởng Du Du và Thiên Tứ là một cặp sao. Không biết phải nên khóc hay nên cười nữa. Thật là khó xử, khi không biết phải nói gì với Thiên Tứ lúc này.

- Anh này thật là, nghĩ sao mà nói chúng tôi là một cặp cơ chứ...

- Sao chúng ta không thử tham gia nhỉ, phần thưởng là 2 suất ăn ở nhà hàng 5 sao đó.

- Thật không?

Ánh mắt Du Du bắt đầu sáng quắc lên, nó vội vàng nhìn vào tờ giấy mà trong lòng rực lửa. Cái gì free nó cũng đều thích, nhưng riêng về ăn uống free, đặc biệt ở nhà hàng 5 sao thì càng không thể bỏ qua. Ánh mắt nó long lanh lên nào là những món hảo hạng, của những đầu bếp hàng đầu, nó liếm môi một cái, tưởng tượng các món ăn trong đầu. Thiên Tứ đứng bên cạnh bắt đầu cảm thấy là lạ, và hơi có cảm giác đáng sợ một chút. (CHÚ THÍCH: Tật xấu của Du Du nhà ta là khi tưởng tượng những điều mà Du Du thích thì biểu hiện hơi quá, ví dụ như chảy nước miếng, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống...và khuôn mặt cứng đờ, đầy vẻ ham muốn...Các đối tượng gây ra hiện tượng đó là: tiền, diễn viên Duy Thụy, và món ăn cao cấp.)

Du Du chợt giật mình, và nhớ ra đây là cuộc thi dành cho cặp tình nhân, nhưng mà nó và Thiên Tứ thì... không thể. Về mặt nó nhanh chóng xì xuống, và lắc đầu trong buồn bã:

- Không được đâu, mình và cậu sao có thể...

Nhưng Du Du chưa kịp nói hết thì đã bị kéo đi. Du Du vô cùng ngạc nhiên, cậu ta chắc chắn không phải vì 2 tấm vé kia, vì có lẽ những nhà hàng đó, Thiên Tứ đã quá quen thuộc, nhưng tại sao bây giờ lại rất hào hứng để tham gia trò chơi này? Bàn tay Thiên Tứ thật ấm áp và thật nhẹ nhàng, ngay cả khi cậu ta đang nắm rất chặt và dùng sức kéo DU DU đi. Không cần biết là Thiên Tứ vì cái gì, nhưng nhất định nó sẽ tham gia thật tốt.

Có rất nhiều cặp đôi tham gia cuộc thi, mà ai nấy đều rất xứng đôi. Còn nó và Thiên Tứ...một trời một vực. Bỗng dưng bây giờ nó cảm thấy sợ, đứng nép mình phía sau Thiên Tứ. Người dẫn chương trình đứng ra đọc thể lệ cuộc thi:

- Công ty chúng tôi vừa thiết kế ra những bộ đồ đôi dạo phố dành cho các cặp tình nhân, các cặp trên đây hãy chọn cho mình một bộ và ra trình diễn, bộ đôi nào được khán giả tại đây bình chọn nhiều nhất sẽ giành được giải nhất, đồng thời được giữ lại bộ đồ đang mặc trên người. Còn bây giờ các bạn hãy chọn đồ cho mình, sau đó nam đi về phía phòng thay đồ bên trái, nữ phía bên phải.

Thể lệ vừa ban hành, các cặp đôi bắt đầu xúm xít vào lựa bộ đồ hợp với mình. Chỉ có Thiên Tứ và Du Du đứng lặng thình tại chỗ, không biết phải làm gì. Có lẽ đây là lần đầu tiên Thiên Tứ tham gia trò chơi như vậy, Du Du sợ sệt đứng run rẩy, không biết phải làm thế nào bây giờ, các bộ đôi khác đã chọn hết trang phục đẹp cho mình. Còn Thiên Tứ sao cứ đứng yên lặng vậy. Khi mọi người đã giải tán và đi về phía phòng thay đồ, chỉ còn lại khoảng 3,4 bộ còn ở trên giá treo. Thiên Tứ bước gần lại và chọn lấy 1 bộ đồ đôi, chỉ im lặng và đưa cho Du Du bộ đồ dành cho nữ. Du Du lững thững về phòng thay đồ.

Tại INNO Gia:

- Mọi người đâu hết rồi, sao im ắng quá vậy?

- Dạ, đại thiếu gia đang ở trong phòng xử lý công việc, cậu Thiên Tứ và Du Du thì đến khu mua sắm để mua một số đồ cho cậu Thiên Tứ.

Thiên Tư nghe đến đây thì bỗng dưng trong lòng có gì đó không yên. Cậu ta vội vàng đến gara, lấy chiếc mô tô và phóng thật nhanh về cái cổng cao cao...

Thiên Tứ bước ra khỏi phòng thay đồ sau cùng. Mặc dù bộ đồ rất đơn giản, nhưng ai cũng phải trầm trồ và ngẩn nhìn Thiên Tứ. Không hiểu sao nhìn rất giản dị, nhưng Thiên Tứ vẫn trở thành trung tâm của cuộc thi. Phải thôi, Thiên Tứ, đẹp trai thì khỏi phải nói, đã vậy còn rất nghiêm chỉnh, hơi chút lạnh lùng,

ra dáng con nhà gia giáo, quý tộc, bấy nhiêu thôi đủ thu hút tất cả mọi người nơi đây. Nếu như họ biết tính tình cậu ấy cực kỳ tuyệt vời, lễ độ với người lớn, dịu dàng với con gái, tốt bụng với mọi người, thì có lẽ mọi người sẽ ngất đi vì có một người quá hoàn thiện như vậy.

Du Du mặc đồ đôi giống Thiên Tứ mà không được ai chú ý đến. Vốn dĩ dáng người đã xấu, thêm vào bộ đồ còn sót lại sau cùng, không có gì đặc biệt, nó trở thành một thí sinh bèm nhèm, mờ nhạt nhất cuộc thi. Hic, nó đứng lủi thủi vào một góc, vì Thiên Tứ đang bị bu quanh bởi những khán giả ở đây. Có lẽ nó hơi run một chút, và hơi tủi thân một chút. Bất chợt nó giật mình khi thấy ánh mắt Thiên Tứ đang hướng về nó. Nó hơi ngại ngùng, vội vàng mỉm cười và quay đi nhìn chỗ khác. Thiên Tứ tiến lại gần Du Du và ngấm nó trong im lặng. “Có chuyện gì vậy, chẳng lẽ mình giống con nhỏ nhà quê lắm sao, hay là bộ đồ này mặc không đúng cách?”. Nó trầm nghĩ và càng run hơn. Các cặp khác đã ra trình diễn, và có vẻ được rất nhiều tiếng hoan hô ủng hộ.

Bất chợt Thiên Tứ thì thầm với nó :”Nếu muốn thắng trong cuộc thi này, mình phải phá cách một chút”. Nói rồi, cậu ta kéo nó vào phòng thay đồ nữ. Du Du đứng im, đợi chờ cách xử lý từ Thiên Tứ. Cậu ta suy nghĩ một hồi, rồi cúi xuống xé toạc phần vải caro bên dưới áo của nó và một mảnh của chiếc áo của cậu ta. Chiếc áo có vẻ ngắn hơn một chút, nhưng cũng không ảnh hưởng gì mấy, nhưng Du Du vẫn hồi hộp lo sợ, không biết Thiên Tứ sẽ làm gì.

- Cậu định làm gì vậy?

Thiên Tứ không nói gì, lại xé miếng vải vừa xé ra làm nhiều phần. Cậu ta nhanh chóng cột một sợi dây caro lên tóc Du Du, tạo thành một chiếc nơ, một sợi cột vào tay của Du Du. Thiên Tứ tiếp tục cột một sợi vào cổ áo cho mình, tạo thành một chiếc cà vạt ngắn, và một sợi dây ở cổ tay y hệt nó. Thiên Tứ đẩy nó đứng ngấm trước gương, bất chợt DU Du thấy mình và cả Thiên Tứ nổi bật hơn hẳn. ...

DU Du đứng ngấp nghé, sắp đến đội của nó ra trình diễn, chưa bao giờ nó đứng trước đám đông như vậy, mặc dù đây chỉ là một cuộc thi nho nhỏ và không ảnh hưởng gì, nhưng nó vẫn run sợ vô cùng. Cuộc thi văn nghệ ở trường, nó cố gắng trở thành người hướng dẫn và tập luyện cho mọi người, chứ cũng không dám xếp mình vào tốp ca đó.

- Trời ơi, phải làm sao bây giờ?

- Cô bé cứ yên tâm.

Người dẫn chương trình vừa giới thiệu cặp đôi cuối cùng, Thiên Tứ nắm lấy bàn tay nó và kéo ra sảnh chính để trình diễn. Tim nó đập nhanh, vì sợ, vừa vì Thiên Tứ đang nắm tay nó. Du Du hít một hơi thật sâu rồi mím môi mình lại, nó sẽ không làm cho Thiên Tứ thất vọng. Nó bước đi vững vàng và tự tin hơn, nó mỉm cười thật tươi, tiếng nhạc cùng với nhịp chân đưa nó đến trung tâm của sân trình diễn.

Kì lạ thay mọi người đều im lặng và trừng mắt nhìn, cả vị dẫn chương trình cũng cầm micro cứng đờ, không bàn luận như những cặp đôi trước. Rồi tất cả bắt đầu xôn xao. NÓ không nghe rõ họ nói gì, nhưng dường như đang bàn tán về sự chênh lệch “về đẹp” của nó và Thiên Tứ, đại loại như ”Trời, bồ của anh đó sao mà xấu dữ vậy”, hoặc “Con bé đó sao lại là bạn gái của anh chàng đẹp trai này sao, thật là thất vọng quá đi!”. Nghĩ đến đó, nó cảm thấy hụt hẫng, vẻ mặt bắt đầu xiu xuống, nó nhìn mọi người xung quanh chỉ tỏ mà cảm thấy cổ họng đang nghẹn ứ. Có lẽ nó sắp khóc, khóc vì xấu hổ, vì bị mọi người chê bai. Nó dừng lại và không bước tiếp nữa. Bàn tay Thiên Tứ tuột ra khỏi tay nó. Cậu ta cũng đứng lại và quay đầu nhìn nó. Du Du không biết nói gì với THIÊN Tứ, nó chỉ muốn bỏ chạy ngay lúc này. Và khi nó định quay đầu bỏ chạy, thì bất ngờ cả khu vực đó òa lên những tiếng vỗ tay rất to. Nó ngỡ ngàng nhìn xung quanh, vị dẫn chương trình lúc này mới lên tiếng:

- Quả thật cặp đôi này làm cho tôi bất ngờ. Phá cách trong trang phục, có thể nhìn vào 2 cái nơ caro này là biết các bạn là 1 đôi. Cho một tràng pháo tay cho anh chàng đẹp trai và cô gái dễ thương của chúng ta.

Mọi người vỗ tay rôm rả tán thành Du Du như muốn hét thật to lên, lần đầu tiên nó được khen ngợi như vậy, nó càng ngưỡng mộ Thiên Tứ hơn, cậu ấy không những thông minh mà còn nhạy bén, và tinh tế nữa.

Đến lúc bầu chọn cặp đôi được yêu thích nhất, nó nghe tim mình đập rất mạnh, hồi hộp như là xem điểm thi ở Nhất Kim vậy. Vị dẫn chương trình đang lấy kết quả kiểm phiếu từ phía giám khảo. Và rồi, như trông đợi, tên của nó và THIÊN Tứ được sướng lên trong vị trí cao nhất. Không ngờ mọi người lại ủng hộ như vậy,

có lẽ vì một phần THIÊN TƯ quá đẹp trai, quá thông minh, và quá sáng tạo, như vậy phần thưởng này là quá xứng đáng. Các cô gái bên ngoài theo dõi cuộc thi đang thi nhau chụp hình cậu ấy, và tò mò về “ người bạn gái” bên cạnh. Lúc này đây, tuy chỉ là giả bộ, nhưng không hiểu sao nó cảm thấy rất vui và rất hân hoan. “Mặc kệ, cứ để người ta nghĩ mình là bạn gái của cậu ấy, lâu lâu có một ngày nở mày nở mặt, ngưỡng mộ THIÊN TƯ quá”. Nó nghĩ thầm và cười tủm tỉm trong sung sướng, mặc cho THIÊN TƯ đang nhìn nó đầy kì lạ, và cảm thấy bối rối khi mọi người từ già đến trẻ con đều đang nhìn và gọi tên cậu ấy. Không ngờ ở trường, , và các cô gái trẻ, mà các vị trưởng bối, các em gái nhỏ đều có vẻ thích cậu ta. Thật vậy, tuy không cười, nhưng THIÊN TƯ luôn có gì đó tạo thiện cảm cho người ta, chứ không như ai kia... Vị dẫn chương trình đến gần và trao cho DU DU cặp vé ăn tối ở nhà hàng đặc biệt. Từ này giờ, nó chờ đợi giây phút này nhất. Miệng nó cười đã ngoác ra đến mang tai rồi.

- Vì 2 bạn đoạt giải đặc biệt nên chúng tôi sẽ chụp một tấm hình lưu niệm nhé!

Nói rồi, vị dẫn chương trình đẩy DU DU sát vào THIÊN TƯ. Bỗng dưng lúc này nó không cười được nữa. Bất cậu ấy chụp hình với nó, liệu cậu ấy có thích không. Nó bỗng dưng thấy run run, và cười gượng gịu.

- Sao kì vậy, nhìn 2 bạn đứng rời rạc vậy, tình cảm một chút đi chứ.

Lúc này nó cũng nhận thấy mặt THIÊN TƯ cũng đang bối rối, cậu ta đứng xích vào và choàng tay qua vai DU DU, kéo nó lại gần. Có lẽ cậu ta rất khó chịu khi phải làm như vậy. DU DU cảm thấy hơi có lỗi, chỉ vì nó thích ăn những thức ăn hạng nhất mà lại gây rắc rối và làm khó cậu chủ của mình như vậy. Nhưng vị dẫn chương trình vẫn lắc đầu, vì 2 đứa dường như vẫn cứng đờ. Ở bên dưới, khán giả bỗng dưng đồng loạt vỗ tay thúc đẩy:

- Hôn đi, hôn đi, hôn đi...

- Phải rồi, 2 bạn hôn nhau một cái để có tấm hình thật đẹp nào, thể hiện ý nghĩa của cặp đôi chứ, đừng có ngại ngùng như vậy chứ?

Trời ơi, mọi người đang làm gì vậy, sao tự dưng dồn nó vào đường cùng như vậy. Mặt DU DU lúc này đã đỏ ửng, hành động bắt đầu luống cuống. Nó sợ sau hôm nay, THIÊN TƯ sẽ tránh xa nó vì sợ gặp những rắc rối tương tự như vậy. “Mọi người ơi, xin đừng hô như vậy nữa...” Đang luống cuống không biết phải đối phó thế nào, bất chợt nó thấy hơi thở mình dừng lại, dường như có cái gì đang tiến gần đến khuôn mặt của nó...

“Tách, tách...”

- Tuyệt vời, đúng là một cặp dễ thương”

Bên dưới mọi người òa lên vỗ tay, rồi cũng thi nhau chụp hình, nhưng không hiểu sao nó không thể nghe được gì nữa, không thể nói được gì nữa, DU DU chỉ biết đứng ngây người ra. Khuôn mặt THIÊN TƯ đang ở ngay trước mặt nó và ...rất gần.

33. Chương 32

CHƯƠNG 32: NEW COUPLE

THIÊN TƯ ngồi trên chiếc mô tô từ phía xa, cậu ta cũng sờ nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi. Cả 2 quả thật là rất đẹp đôi. “Còn mình đứng đây để làm gì?” Cậu ta nắm chặt tay và bám mạnh vào gốc cây, muốn hét vang lên điều gì đó, nhưng không thể... THIÊN TƯ lao nhanh lên chiếc mô tô và phóng đi rất nhanh. Có lẽ tốc độ bây giờ mới có thể là thứ làm cho cậu ta bớt đau...a

Sáng hôm sau:

- DU DU à, cậu làm sao vậy?

- À, không có gì!

- Không có gì sao như người mất hồn từ này giờ, thỉnh thoảng còn cười một mình nữa.

NGhe Đông NGhi nói vậy, nó lại cười tủm tỉm, làm cho con bạn bức mình không thể tả. Nhớ lại cảnh tượng hôm qua, lúc mà nó đứng ngây người ra, cảm giác lúc đó là gì không biết, chỉ thấy run, tim đập mạnh, một chút gì đó sung sướng, mắc cỡ, ngại ngùng.. ôi thôi, không thể biết được. Không biết Thiên Tứ cậu ấy đang nghĩ gì. Nhưng mà nếu lúc đó cậu ta hôn lên môi nó thì sao...

Ngày hôm qua.

Thiên Tứ nhẹ nhàng cúi xuống, và dường như điểm đến của cậu ấy là đôi môi nhỏ xíu của Du Du. Du Du chưa kịp định thần, vội vàng nhắm chặt mắt và co người, mím môi lại, có lẽ do phản ứng tự nhiên (nhưng giờ nghĩ lại, nó cảm thấy có gì đó hơi tiếc...). Trong giây phút ngắn ngủi ấy, Thiên Tứ dừng lại. Có lẽ cậu ấy không muốn làm nó khó xử, hoặc không hôn một người mà không phải là người yêu (DU Du nghĩ vậy), nên cậu ấy đã nhẹ nhàng chuyển hướng để hôn lên gò má đỏ ửng của Du Du. Bấy nhiêu thôi cũng đủ Du Du đứng không vững và chao đảo. Nhìn thái độ của nó mà làm cho khán giả bên dưới phì cười:

- Cô bé đáng yêu thật!

Lớp 11A2

- Này, có nghe mình nói gì không, cậu không tập trung gì cả.

- À, xin lỗi, cậu nói tiếp đi.

- Có một tin mừng báo cho cậu.

- Chuyện gì vậy?

- Nhiều bạn ngờ ý muốn tham gia vào đội văn nghệ vì thấy tụi mình tập luyện hằng ngày có vẻ rất vui.

- Thật à, càng đông càng tốt, hay quá đi. Vậy ra chơi tập hợp các bạn ấy lại để sắp xếp đội hình lại cho đỡ lộn xộn.

Kasumi Tiểu Quỳnh vội vàng núp vào một góc tường. Cô bé thở hổn hển, và khép nép nhìn ra ngoài. Đám nam sinh lớp 10 và các anh khối trên đang bữa vây đi tìm. THật là khổ sở khi năm nay lại là ***** duy nhất ở ITê nên Tiểu Quỳnh phải lãnh hết tất cả các fan hâm mộ. Có một đám nam sinh đang tiến lại gần chỗ nó đang núp, nó vội vàng phóng đi thật nhanh về phía khoảng đất trống phía sau trường.

Tiểu Quỳnh chạy nhanh và nép mình vào bức tường và ngồi thụp xuống. Hơi thở dồn dập và tim đập mạnh, vì ngày hôm nay đã chạy marathon khá nhiều. Từ lúc vào trường đến giờ, cô bé cứ bị bao vây và làm phiền rất nhiều, muốn một giây phút nghỉ ngơi yên tĩnh và không gian cho riêng mình cũng không được. Tiểu Quỳnh mon men nhìn hé ra ngoài thì thấy đám nam sinh đã quẹo ra hướng khác. CÔ bé từ từ quay người lại, đứng dậy và thở dài thoát nạn. Nhưng hơi thở chưa kịp hết một nhịp thì nó bị ngưng lại vì đang có một nam sinh đang ngồi gần và quan sát nó tự nãy giờ....

Tiểu Quỳnh giật mình, xém chút là hét toáng lên, nhưng may mà kiềm chế được. Anh chàng này đang nhìn nó rất hiếu kỳ, nhìn từ trên xuống dưới, chân mày cau lại, vẻ mặt không một chút biểu hiện. Nhưng nó không thể chạy ra lúc này, vì đám nam sinh kia sẽ phát hiện ra rồi lại phải chạy trốn nữa. Anh chàng này liệu cũng phải là fan hâm mộ của nó không, anh ta đang định làm gì, hay sẽ chỉ điểm cho tất cả mọi người?

Nobu đứng dậy, phũ phũ quần rồi bước đến gần Tiểu Quỳnh. Nó lùi lại sát vào mép tường, không biết đàn anh này sẽ làm gì. Nhưng dường như đây không phải là biểu hiện của một fan hâm mộ, mặt anh ta cau có thấy rõ. Nobu sau khi quan sát Tiểu Quỳnh rồi bước đi thẳng ngang qua cô bé mà không thêm nói lời nào. Cậu ta chỉ cảm thấy bức bối vì có người đã phá vỡ không gian riêng đang nghỉ ngơi của cậu ta. Giây phút mà Nobu bước ngang qua người Tiểu Quỳnh, làm cho cô bé có chút gì đó rất nủi tiếc. Bất chợt, tay tiểu Quỳnh nắm lấy tay Nobu, và kéo thật mạnh về phía mình....

- NObu lại trốn đâu rồi nhỉ, không tập văn nghệ gì hết!

- Vậy chúng ta đi tìm xem cậu ấy đang ở đâu, mình thấy cậu ấy hay ở phía sân sau của trường đó.

Du Du và ĐÔNG NGHÌ cùng gật đầu, và cùng nhau vừa trò chuyện, vừa đi về phía sân sau của trường để tìm NOBU.

Nobu bị kéo lại một cách bất ngờ, nên không kịp phản ứng gì, khi có thể định hình ra sự việc thì mặt đã quá gần Tiểu Quỳnh. Nhưng may là tay của Nobu đã kịp chống vào tường, nên đã kịp ngăn cho 2 khuôn mặt chạm nhau. Tiểu Quỳnh cũng tròn xoe mắt và đầy bất ngờ, nhịp tim của cô bé cũng đang đập rất mạnh và nhanh, vì lần đầu tiên có người con trai đứng quá gần như vậy. Cô bé chỉ định kéo tay Nobu lại để che giúp mình, vì phát hiện đám nam sinh bám đuôi đang sắp đi ngang qua. Nobu cau mày, nhìn Tiểu Quỳnh, trong lòng rất bức bối, dự định sẽ hất tay cô bé ra, nhưng...

- Thành thật xin lỗi anh, nhưng xin anh hãy đứng như vậy che cho em chỉ một lúc thôi. Em cần phải tránh một số người.

Tiểu Quỳnh vừa nói vừa cúi mặt xuống, không dám nhìn thẳng vào Nobu, có lẽ vì khoảng cách khá gần, nên cô bé không dám đối diện. Giọng nói đầy dễ thương và khuôn mặt nhỏ bé đang xấu hổ không làm cho NOBU chuyển ý, cậu ta về mặt lạnh lùng và quay lưng bỏ đi, Tiểu Quỳnh tròn xoe mắt lên nhìn, và vô cùng thất vọng. NOBU không hề có ý giúp đỡ, thái độ lại đứng đưng như vậy. Nobu rút tay vào túi quần rồi quay đi, nhưng phát hiện phía sau, quả thật có một đám nam sinh đang đi tới, và tìm kiếm gì đó. Trong giây phút đó, Nobu bỗng dừng lưng lại, và đứng lại suy nghĩ, cậu ta quay lại thì thấy Tiểu Quỳnh có vẻ như đang rất lo lắng, có lẽ tìm chỗ ẩn náu khác, cô bé quay tới quay lui, tìm đường tháo chạy...và trong lúc lấy đà định phóng thẳng về phía gốc cây to gần đó, thì toàn thân Tiểu Quỳnh đã bị ngăn lại và kéo lùi về phía bức tường....

Nobu nắm lấy 2 vai Tiểu Quỳnh và đẩy vào tường, hành động quá bất ngờ, làm cho cô bé không kịp phản kháng, NOBU đang nhìn cô bé, ánh mắt vẫn không có gì thay đổi, nhưng hành động tại sao lại kì cục như vậy. Cậu ta đang nghiêng đầu và khuôn mặt đang từ từ kéo gần về mặt Tiểu Quỳnh. “Là hôn sao, không được, phải đẩy anh ta ra, nhưng mà nếu đẩy ra lúc này, đám nam sinh kia sẽ phát hiện ra và mình lại có scandal nữa thì...”. Cô bé đành rụt đầu vào, nhắm mắt, và mím môi lại, mặc cho việc gì xảy ra cũng được....

Đám nam sinh đi ngang qua, mắt vẫn dõi theo quan sát.

- Không ngờ anh chị đàn trên gan thiệt, hôn nhau lộ liễu thế này. Mà Tiểu Quỳnh đâu rồi nhỉ, mới thấy bóng cô ta ở gần đây mà...

Mắt Tiểu Quỳnh vẫn nhắm chặt, tim đập liên hồi, tiếng những nam sinh ở gần đó, làm cho nó không dám mở mắt ra, vì sợ bọn họ nhận ra nhân vật nữ phía sau của đàn anh này là cô gái mà họ cần tìm. Nhưng cảm giác mà Tiểu Quỳnh đang cảm nhận lại hoàn toàn khác với tưởng tượng, dường như không có bất cứ thứ gì chạm vào người cô bé, ngoại trừ hai tay Nobu đang giữ lấy vai. Tiểu Quỳnh từ từ mở mắt ra để xem việc gì đang diễn ra, thì giật mình khi thấy Nobu vẫn đang nghiêng đầu và quan sát. Tim cô bé càng đập mạnh hơn nữa và vô cùng hồi hộp.

- Anh đang làm gì vậy?

- Cô yên lặng đi, chẳng phải đang muốn tôi giúp sao, cô cũng phải hơi nghiêng đầu đi và đừng nói gì, để bọn họ nghĩ chúng ta đang hôn nhau.

Tiểu Quỳnh cảm thấy nhẹ nhàng hơn hẳn, vì biết ý định giúp đỡ của NOBU. Đám nam sinh đã đi khỏi, Nobu từ từ đứng thẳng dậy. Tay vẫn chống vào tường, nhìn cô bé baby kia đang đứng bất động, bên lên, mặt đỏ ửng. Cậu ta cau mày, và cũng có chút bối rối. Nhưng về mặt lạnh lùng và thờ ơ thì vẫn như ban đầu.

NOBU rút tay vào túi quần, mím môi thở sâu một cái rồi bỏ đi, không thềm nói lời nào với Tiểu Quỳnh. Nhưng vừa quay lại thì bắt gặp cặp mắt đang sưng sờ của 2 đứa bạn thân. Du Du và ĐÔNG NGHÌ đang há hốc miệng khi chứng kiến toàn cảnh vừa rồi, cả 2 đứa không thể nào tin vào mắt mình. Nobu đang hôn một đứa con gái, và khi Nobu bước ra, cả 2 lại càng “đau tim” hơn khi biết đó chính là ***** Kasumi Tiểu Quỳnh.

- Nobu, cậu...

- Hai người đừng nghĩ bậy bạ, chuyện không phải vậy đâu.

Nhưng nhìn ánh mắt đang hoa lên rồi cái miệng thì há hốc của 2 con bạn, Nobu thở dài, thêm cô bé ***** gì đó thì vẫn đứng như trời trồng, cậu ta lắc đầu, bỏ đi về lớp, vì biết bây giờ mà có giải thích cho 2 người này cũng vô ích.

- Tiểu Quỳnh, chẳng lẽ em đang quen với Nobu.

Tiểu Quỳnh lúc này mới định thần lại được và khuôn mặt đầy bẽn lẽn quay sang nhìn Du Du.

- Anh ấy tên là Nobu hả chị?

- Hả, em không biết tên cậu ấy sao?

- Dạ, không ạ.

- Vậy, chuyện vừa rồi...

Nghे tới đây, bỗng dưng Tiểu Quỳnh áp 2 tay vào má, và chạy đi vì xấu hổ. DU Du và ĐÔNG NGHỊ nhìn theo mà cau mày.

- Chẳng lẽ người tấn công là Nobu?

- Không thể...

- Có thể chứ...

Nhìn ánh mắt lém lỉnh của DU Du, Đông NGHỊ hiểu rằng đang có một kế hoạch kết đôi cho cậu bạn Nobu này rồi.

- Nếu như Nobu thích Đại Bảo, thì chắc chắn Tiểu Quỳnh là liều thuốc chữa bệnh cho cậu ấy rồi. Minh và cậu lại có việc phải làm rồi. hehe

Sắp đến ngày diễn văn nghệ, nó là hoa tiêu của đội, hướng dẫn và sắp xếp đội hình. CÔNG VIỆC này rất thú vị, vì như vậy sẽ được tiếp cận từng bạn. Nó cảm thấy rất vui khi đã tạo được thiện cảm. Họ bắt đầu trò chuyện với nó một cách vui vẻ, chân thật và đội văn nghệ ngày càng trở nên thân thiết với nhau, cả trong những lúc tập hát, và những lúc trên lớp, giờ chơi... Hầu như những người còn lại không tham gia bắt đầu ganh tỵ và hơi chút uống tiếu vì không đồng ý ngay lúc đầu. Du DU hít thở thật sâu và thầm cảm ơn người đã tổ chức ra cuộc thi này để nó có cơ hội cho mọi người biết, nó không phải là người đáng ghét đến như vậy.

Du Du vừa lo luyện tập ở trường, lại phải làm hầu cận cho Thiên Tử, buổi tối lại phải xem lại bài. Cũng đã lâu rồi không kèm cho Thiên Tử học, cảm giác cũng thật trống vắng. Không hiểu sao gần đây cậu ta cũng chẳng thèm nhìn nó nữa. Nhưng có lẽ như vậy cũng tốt, cũng có ngày ông trời cho gió yên biển lặng, nhưng không hiểu sao êm đềm quá cũng có gì đó kì kì...

- Dạ thưa đại thiếu gia..

- Có việc gì, Nhóc cứ nói đi...nè!

- Sắp đến kì thi thứ nhất, mà anh đã hứa với bà b..à không, lão phu nhân là sẽ chịu trách nhiệm về kết quả THIÊN TƯ, nhưng em lại thấy hình như đã quên kèm cậu ấy học rồi ạ!

DU Du muốn nhắc để Thiên Tử nhớ đến việc giúp Thiên Tư tiến bộ hơn. Kì thi học kì trước, cũng là do nó lơ là, vì chuyện riêng của mình mà kéo cậu ta tuột hạng theo, nên học kì này nó rất lo lắng cho THIÊN TƯ. Thiên Tử nhìn nó mỉm cười, cậu ta đang ngồi ở bàn vì tính, bỗng dưng đứng dậy tiến từ từ về phía nó.

- Đường như cô bé đang lo lắng cho THIÊN TƯ phải không...nè?

DU DU bất chợt ngẩng mặt lên, vì câu hỏi mang tính khẳng định đó dường như đánh trúng vào suy nghĩ của nó. Nó ập a, ập ứng, không biết trả lời sao. NÓ lùi từ từ từng bước chùng nhịp với cái tiến từng bước

của Đại Thiếu gia. Tâm trạng nó đang rối bời, mặt thì đỏ ửng lên, mà không thể suy nghĩ thêm được gì để ứng phó với anh ta.

- Một...

Trời ơi, anh ta lại định chơi chiêu cũ, nếu không trả lời trong vòng 3 tiếng đếm mà không có câu trả lời, nó sẽ bị anh ta hôn mất.

- Hai....

- B..

- Đúng vậy.

Du DU cúi gầm mặt và nhắm chặt mắt lại.

- Đúng như anh suy nghĩ, Nhóc rất lo lắng cho Thiên Tư.

- Không phải như anh nghĩ đâu, đây chỉ vì cảm thấy....

- Thấy gì...nè?

- Thấy....

- Một...

- Thấy có lỗi.

Du DU thở hổn hển, nó bị trò chơi áp lực này nắm hết tinh thần rồi, buộc phải nói ra những gì đang nghĩ trong đầu. Cách hỏi cung để đối phương khai ra những lời thật lòng của anh ta quả thật rất lợi hại.

- Vậy hỏi Nhóc một câu nữa, giữa Thiên Tư và Thiên Tứ, Nhóc thích ai nè?

“Trời ơi, anh ta đang hỏi gì vậy?” Một câu hỏi mà Du DU bỗng dưng trở nên lưỡng lự, và rất khó trả lời. Một người làm trong nhà không thể nói ra lời thích cậu chủ của mình, mà lại là thích một hotboy trong trường nữa. Nó lúng túng, nhưng miệng của Thiên Tứ đang dần tiến về nó, và anh ta đang bắt đầu đếm, nó phải làm sao đây?

- Một...

- Hai...

- Là Thiên.... Tứ...

- Ồ, vậy là Nhóc đã nói ra người trong lòng Nhóc. ANh đã mong Nhóc nói tên anh, vậy mà thất vọng quá...

Nói rồi, cậu ta quay lại bàn làm việc, không quên cho nó một nụ cười bí hiểm. KHÔNG hiểu sao câu nói đùa của Thiên Tứ lại làm cho DU DU rất nhẹ lòng, có lẽ anh ta nói vậy để DU Du có thể bớt bối rối. Du Du cố gắng định thần lại. NÓ nhớ lại cảm giác lúc bị tra hỏi. Trong khoảnh khắc 2 cái tên được nêu ra đó, bỗng dưng Du Du có gì đó lưỡng lự. Đáng lẽ nó đã có thể nói ra cái tên Thiên Tứ ngay tức khắc chứ, nhưng dường như trái tim của nó đang bị dao động...

- À, đúng rồi, ngày mai Nhóc có thể làm cho anh cái bánh ngọt được không?

- Dạ được ạ, Đại Thiếu gia.

Du Du rời phòng Thiên Tứ, mà trong lòng cảm thấy gì đó rất mâu thuẫn. Cánh cửa khép lại, Thiên Tứ ngừng đánh máy, mà nhảy phóc lên giường. Anh ta thở dài một cái.

- CHÚNG nó lại rơi vào tình cảm tay ba rồi, rắc rối đây!

Tại phòng Thiên Tư

- Anh vào đây có việc gì?

- Anh chợt nhớ ra là kì thi đợt 1 sắp bắt đầu, mà anh lại hứa với bà bà là phải giúp em trở về vị trí như lần trước.

- Vậy anh định kèm em học à?

- Đương nhiên là không, anh không có thời gian, anh phải giải quyết việc ở công ty. Nhưng anh có một phương pháp, có lẽ là hữu hiệu.

- Phương pháp gì?

- Có lẽ em cũng không thoải mái gì khi gia sư là anh, và cũng không thoải mái gì khi vắng đi một người gia sư đáng yêu đã dạy em trước kia.

- Anh nói gì em không hiểu.

- Chúng ta thỏa thuận như thế này nhé... Nếu em lọt vào top 20, anh sẽ nói bà bà trả DU Du lại làm gia sư cho em.

- Tại sao em phải làm vậy?

- Chẳng phải em thích học với cô bé đó sao?

- Em không có.

- Vậy mà không hiểu sao khi lần đầu tiên em lại có thể lọt vào top 20 chỉ sau mấy tuần cô bé đó kèm em. Với lại, đây sẽ là cơ hội để em có thể thay đổi tình thế hiện giờ...vì bây giờ em đang bị chậm...rất nhiều bước.

Thiên Tư bỗng đứng im lặng. Quả thật là nhờ có DU DU, cậu ta mới có động lực học, và có điều gì đó sôi sục trong lòng, thúc giục THIÊN TƯ chấp nhận lời đề nghị của Thiên Tư. Cậu ta rất muốn được nhìn DU DU ngồi kế bên, được ngắm cô ấy lúc ngủ gật, cãi nhau với cô ấy hằng ngày. Những ngày nay, Thiên Tư cố gắng tránh né tình cảm của mình, và cố tình lạnh nhạt với DU DU, nhưng điều đó lại làm lòng cậu ta lại càng thêm nặng nề. Nếu cứ như lúc trước, quan hệ chủ tớ, gia sư và học trò, có lẽ sẽ tốt hơn. “Nhưng sao anh Thiên Tư lại nói rằng mình chậm...nhiều bước, chẳng lẽ anh ta nhận ra mình là kẻ thua cuộc?”

- Quả thật người ta nói anh có thể đoán được suy nghĩ của mọi người. Em đồng ý điều kiện đó.

- Ok, vậy tốt, chờ kết quả của em.

Nói rồi THIÊN TƯ rời phòng, Thiên Tư thả mình dài xuống giường. Kể từ hôm nay cậu ta phải tự ôn luyện, và lọt vào top 20 nhờ vào năng lực của mình, tất cả chỉ để có thời gian gần DU Du...như vậy là quá đủ.

THIÊN TƯ mỉm cười sau cánh cửa. “Như vậy là cách để giúp Thiên Tư tăng hạng tốt nhất mà không cần kèm cặp gì..”

Du Du dậy từ sáng tinh mơ và bước vào bếp. Nó nhờ bà Khaly cho nó mượn bếp để làm bánh ngọt cho Đại Thiểu gia. Không hiểu sao cậu ta lại kêu nó làm thứ bánh này, mà bắt buộc phải là ngày hôm nay cơ chứ.

- Ủa Du Du, em cũng làm bánh ngọt à, làm cho ai vậy?

- Dạ, cho đại thiếu gia!

- Trời, em thích cậu ta rồi sao?

- Làm gì có, cậu chủ kêu em làm mà.

- Ồ, vậy mà chị tưởng...

- Tưởng gì kì vậy, chỉ là cái bánh ngọt thôi mà, đâu phải làm cho người nào là thích người đó cơ chứ? Mà chị vào đây làm gì vậy, cũng cầm bột nữa, tính làm bánh nữa hả?

- ủa em không biết gì thật hả?

Mặt Du Du ngơ ngác, chị Uyên Thanh thì đang phì cười, có lẽ Du Du ở Đùm Cha nên không biết truyền thống về ngày này ở Chu Rung.

- Chuyện gì mà chị không nói, chỉ đứng cười vậy?
- Hôm nay là “Ngày bánh ngọt”.
- Ngày bánh ngọt?
- Đúng vậy, các cô gái vào ngày này sẽ làm bánh ngọt cho người con trai mà mình thích, và người con trai mà mình biết ơn...Không nhất thiết là tình yêu, mà có thể là mình đã mang ơn gì đó, cần cảm ơn thì đều có thể tặng bánh, nên cũng có thể tặng đến 4,5 hoặc có khi 10 người nếu mình nghĩ ra. Và điều đặc biệt là người con trai được tặng nhất định phải nhận, và không được từ chối.
- DU Du cau mày ngẫm nghĩ. Một truyền thống kì lạ ở Chu Rung mà nó chưa bao giờ nghe thấy. Nó nhìn đồng bột dưới tay, ngày hôm nay phải như thế nào?...

34. Chương 33

CHƯƠNG 33: NGÀY BÁNH NGỌT

Du Du cầm giỏ bánh đến trường, trong đầu nó đang rất nhiều rắc rối, không biết có nên đưa những” người đó” không nữa. Vừa bước vào hành lang khối 11 thì bỗng dưng nó thấy xôn xao, ồn ào ở lớp bên cạnh. Các nữ sinh từ đâu ồ ạt kéo tới A1. Phải rồi, 2 năm mới có một cơ hội làm bánh cho hotboy mà không sợ bị từ chối, vì ngày này, người con trai bắt buộc phải nhận bánh mà. Nó thăm nghĩ, có lẽ Đại Bảo, Thiên Tư và Thiên Tứ, đến ngày này sợ bánh ngọt lắm đây.

Nó bước vào lớp, một vài bạn trai trong lớp cũng được nhận bánh, nhưng cũng không rình rang như lớp bên cạnh. Nó thở dài một cái, và nhìn vào túi bánh của mình, không biết rồi sẽ đi về đâu.

- Đồng Nghi này, cậu có làm bánh không?
- À, có, 2 cái.
- Cho Thiên Tư à, và còn cho ai nữa?
- Một cái là cho...Thiên Tứ...
- Hả?
- Mình không có ý gì hết, chỉ muốn cảm ơn vì việc cậu ấy đã băng bó vết thương cho mình lần trước. Mình đã hứa sẽ không giấu cậu chuyện gì, chỉ sợ cậu hiểu lầm.
- Mình đâu có nghĩ gì đâu. Hihi, cậu đừng nghĩ xấu cho mình vậy chứ. Không biết Nobu nhà mình hôm nay có cái bánh nào không.
- Tí nữa xem sao.

Ánh Linh đưa cho Thiên Tứ chiếc bánh ngọt xinh xinh, Thiên Tứ không biểu lộ cảm xúc gì.

- Cậu có thể nghĩ cái bánh này là lời cảm ơn cũng được mà, trong ngày này không được từ chối.
- Được, mình sẽ nhận, cảm ơn cậu. Nếu không còn việc gì, mình phải đi đây.

Thiên Tứ lạnh lùng bước ngang qua Ánh Linh, có lẽ cậu ta muốn dứt khoát để Ánh Linh không có thêm hiểu lầm gì. Thiên Tứ đang bước về phía hành lang thì bất chợt bắt gặp Du Du đang đi ngược chiều.

Du Du bắt đầu ngập ngừng và khó nói. Nhìn thấy mấy cái bánh trên tay Thiên Tứ được gói rất dễ thương, và nhìn rất ngon miệng, nó vội vàng giấu cái túi bánh của mình ra sau.

- Cô bé có ý định tặng bánh cho ai chưa?
- À.. mình....
- Ai mà nhận bánh của cô bé làm, có lẽ người đó rất vui, vì chắc chắn đó là một cái bánh rất đặc biệt.

- Cậu đừng để mình phổng mũi vậy chứ. Trông như hôm nay cậu sẽ có rất nhiều bánh ngọt rất ngon để ăn đó nhĩ.

- À, có lẽ là nhiều, nhưng tôi chỉ đang chờ đợi cái bánh của một người.

Thiên Tứ vừa nói vừa quay mặt đi nhìn chỗ khác. Còn DU Du, cảm thấy có gì đó trùng xuống, có lẽ người mà cậu ấy chờ đợi là cô gái bí mật nào đó mà Đại Bảo từng nói.

Thiên Tứ đứng im lặng thật lâu, cau mày lại, và từ từ chuyển sang hơi giận. “Người” mà cậu ta nói, ý ám chỉ Du Du, nhưng Du Du lại đang đứng gần người ra, buồn rầu vì nghĩ rằng cô gái hạnh phúc kia, tại sao lại không tặng cho cậu ấy cái bánh ngọt cơ chứ. Nó muốn tặng thì lại không dám.

- Nếu không việc gì, thì tôi về lớp.

Lúc này, giọng nói của cậu ấy vẻ giận dữ thấy rõ. Du Du gật đầu trong buồn bã, đứng sang một bên nhường đường. Thiên Tứ cố tình bước đi chậm rãi để chờ đợi điều gì đó, vừa đi cậu ta vừa cau mày. Bất chợt có giọng nói Du Du gọi, cậu ta vội vàng quay đầu lại.

- À, cái bánh này là mình làm cho cậu....

Du Du ngại ngùng rút từ trong chiếc túi ra một chiếc bánh ngọt. Nó đã đấu tranh tư tưởng ghê gớm để có thể đưa ra chiếc bánh này.

- A...cậu đừng hiểu lầm, ...đây chỉ là lời cảm ơn vì hôm nọ, cậu cứu mình trong rừng...

Thiên Tứ có vẻ hơi thất vọng, còn Du Du thì nặng trĩu trong lòng, vẫn không thể nói ra rằng nó thích cậu ta, Thiên Tứ mỉm cười đưa tay đỡ lấy chiếc bánh từ Du Du.

- Tôi nhất định sẽ ăn chiếc bánh này. Cảm ơn cô bé.

Du Du đỏ ửng hết mặt, không dám nhìn thẳng vào mặt Thiên Tứ, vội vàng chào rồi bỏ chạy về lớp. Du Du còn làm cho Đại Bảo một chiếc bánh thay cho lời cảm ơn hôm cứu nó ở nhà kho, và một cái bánh cho....

- Này, cầm lấy.

- Gì vậy?

- Là bánh ngọt đó.

Thiên Tư ngỡ ngàng nhìn cái bánh ngọt, có điều gì đó vui vui le lói trong lòng, chẳng lẽ...

- Cậu đừng hiểu lầm gì à nha, tôi chỉ muốn cảm ơn hôm nọ đã đến giúp tôi, lúc ở Đùm Cha thôi.

- À, hóa ra là vậy.

- Chứ cậu nghĩ gì, giữa tôi và cậu còn gì khác nữa đâu.

- Vậy thì cảm ơn.

Thiên Tư im lặng cầm chiếc bánh và bước đi. Cậu ta hơi thất vọng về ý nghĩa của chiếc bánh. Không hiểu sao vẻ mặt không vui của Thiên Tư lại làm cho Du Du có gì đó ... bức rứt trong lòng....

Tiểu Quỳnh thập thò ở khu đất trống sau trường, cô bé giấu chiếc bánh ngọt đằng sau. Khó khăn lắm mới có thể trốn ra đây, vì các chàng trai cứ bám quanh cô bé, chờ đợi trở thành nhân vật được nhận bánh ngọt từ một *****.

Tiểu Quỳnh vui mừng khi thấy Nobu đang nằm trên bãi đất trống, bắt chân chữ ngũ và có lẽ là...ngủ. Cô bé chậm rãi bước lại gần, vẻ mặt khá bẽn lẽn. NObu nghe tiếng động, mở mắt ngồi dậy, cậu ta vẫn thờ ơ khi người xuất hiện trước mặt là một ***** vô cùng dễ thương.

- Có chuyện gì nữa vậy, lại phải trốn nữa hả?

- Dạ không ạ, em đến đây để...

NObu đứng dậy, phúi phúi chiếc quần, rồi bước đến gần Tiểu Quỳnh, nhưng sau đó là bước ngang qua...

- Anh khoan đi đã.

- Vậy có chuyện gì?

- Cái bánh này, mong anh nhận cho, đây là lời cảm ơn cho chuyện hôm trước đã giúp đỡ em.

NObu hơi ngạc nhiên và đứng ngẩn ngừ một lúc lâu. Cậu ta quay lại và tiến sát về phía Tiểu Quỳnh, vẻ mặt rất nghiêm túc.

- Vì đây là việc bắt buộc của nam giới trong ngày này nên tôi phải nhận, nhưng lần sau đừng làm những thứ rắc rối này nữa, tôi không thích đâu.

Nobu cầm chiếc bánh dễ thương đó và bước đi. Tiểu Quỳnh đứng đằng sau mỉm cười, cô bé thở phào một cái.

- May mà anh ấy chịu nhận.

Tài xế bê một đồng bánh ngọt cho vào phòng nhân viên.

- Trời ơi, sao nhiều bánh ngọt quá vậy?

- Lần nào mà không vậy, cứ 2 năm vào ngày này, 2 cậu chủ lại đem một đồng bánh ăn cả tuần cũng không hết. 2 cậu ấy có bao giờ để tâm đến đồng bánh này đâu. Năm nay lại có thêm cậu THIÊN TƯ, như vậy, số bánh còn nhiều gấp đôi thế này nữa, chuẩn bị ăn bánh ngọt dài dài.

- Hình như năm nay hai cậu thiếu gia có giữ bánh lại để ăn đó, không biết cô gái nào mà may mắn như vậy

Viên tài xế tuần thông tin cho mọi người làm trong nhà, mọi người lại bắt đầu bàn tán, mà không ai biết rằng, chủ nhân của chiếc bánh mà cả 2 vị thiếu gia đem về phòng, là của cô bé người làm Ling DU Du.

Thiên Tư đặt 2 chiếc bánh trên bàn và suy nghĩ, cậu ta phải ăn cái nào, một cái là tình cảm, một cái là lời cảm ơn. 2 chiếc bánh đặc biệt này là do người bình dân làm, nên cậu ta muốn giữ riêng lại. Định bỏ chiếc bánh của Du Du đi, nhưng lại không nỡ. Một lúc lâu suy nghĩ, Thiên Tư mở cả 2 chiếc bánh ra và ngồi ăn. Chiếc bánh thứ 2 kia là của ĐÔNG NGHỊ.

Trên bàn của Thiên Tư, cũng là 2 chiếc bánh y hệt của Thiên Tư, một của ĐÔNG NGHỊ, một của DU DU. Không hiểu sao cậu ta cũng hiếu kỳ và trân trọng 2 chiếc bánh này hơn tất cả. Có lẽ vì là 2 anh em sinh đôi nên sở thích của họ giống nhau chẳng, thích những gì thật bình thường mà thôi...

- Đại Thiếu gia, đây là bánh anh nhờ em làm.

- Vậy à, có lẽ Nhóc rất thắc mắc vì sao anh lại bắt Nhóc làm bánh đúng không, vì anh biết, ngày này, Nhóc sẽ không làm bánh tặng cho anh vì lý do nào cả, nên tốt nhất là cứ bắt ép vậy.

- Anh đừng nói như vậy chứ!

- Ngày mai anh cho Nhóc nghỉ một ngày.

- Dạ tại sao vậy?

- Chẳng phải ngày mai lớp Nhóc phải thi văn nghệ sao...nè?

- A, đúng rồi.

Du Du chợt nhớ đến cuộc thi văn nghệ ngày mai, nó phải ở lại đến tối để lo cho đội, như vậy sẽ không phục vụ cho Thiên Tư được, vậy mà quên khuấy đi mất. May mà anh ta đã nhắc và còn cho nó nghỉ một ngày nữa.

- Cảm ơn đại thiếu gia nhiều lắm.

Thiên Tử cầm chiếc bánh đứng dậy, kề sát vào mặt Du Du làm cho nó phải nghiêng người ra sau. Cũng quen rồi với cái kiểu cứ thân mật quá đà của anh ta, nên Du Du phản ứng rất nhanh. Anh ta thì thào vào tai nó:

- Như vậy, cái bánh này không phải là thừa rồi đúng không nè..

Nói rồi, anh ta mỉm cười lắc lắc chiếc bánh trước mặt Du Du, rồi bỏ đi. Du Du đang ngờ ngợ, rồi bất chợt hiểu ra. Hóa ra anh ta biết trước nó sẽ phải cảm ơn anh ta vào việc này, nên đã bảo làm trước một chiếc bánh ngọt để thay lời cảm ơn rồi. Du Du gật gù, và mỉm cười khoái chí, ngày mai có thể toàn tâm cùng đội văn nghệ thi đấu. Không hiểu sao Du Du bắt đầu có thiện cảm với Thiên Tử, dường như mọi việc anh ta làm đều có cái gì đó rất huyền bí, để rồi kết quả lúc nào cũng không phải là vô ích.

Buổi tối hôm đó...Có một điều rất thú vị, toilet của 3 vị thiếu gia INNO đều hoạt động liên tục, và toilet của Kasumi Đại Bảo cũng không tránh khỏi, vì cậu ta cũng nhận được một cái bánh từ DU Du....với lý do là cảm ơn lần cậu ta đã cứu nó ở nhà kho. Hic, tội nghiệp các hotboy.

Ngày Hội diễn văn nghệ.

Đông NGhi và một số bạn khác hốt hoảng chạy đến tìm Du Du.

- Chết rồi, Thảo Nhi hát chính của tập thứ 2 bị bệnh và không đến được, không biết phải như thế nào, phải tìm người hát thế chỗ bạn ấy thôi.

- Nhưng mà ai có thể thông thuộc đội hình, và biết khúc chuyên của bạn ấy chứ. Mọi người đều chỉ nhớ vị trí của mình thôi.

- A, có một người không phải hát, mà vẫn thuộc đội hình đó.

- Ai vậy?

Đông NGhi nhìn con bạn cười đắc chí, đúng vậy, chỉ có nó lúc này là có thể nhớ lời, nhớ cách phối hợp và nhớ vị trí của Thảo Nhi, vì nó là người sắp xếp đội hình cơ mà, không có ai có thể thay thế được, nhưng mà...

- Không được, mình dứt khoát không hát, mình không thể xuất hiện trên đó được, lớp mình sẽ rớt mất thôi.

- Đội hình không đầy đủ thế này là đã rớt rồi, cậu cứ thử xem thế nào. Thảo Nhi đã gởi đồ đến cho người thay cậu ấy đây nè.

- Mình thật sự không được mà.

Du Du nhăn nhó, và lo lắng, nó không thể xuất hiện trước mọi người và hát được. Nhưng tất cả các bạn khác đang nhìn và trông chờ vào nó. Nó phải làm sao đây. Tiết mục đã tập luyện vất vả bao ngày qua, không thể để công lao đổ sông đổ biển được...Nó mếu máo, mặc bộ đồ vào, và xin lỗi mọi người trước.

- Mình thực sự là không thể hát.

- Nhưng nếu không có người hát chính, bài hát này coi như không thể tham dự rồi. Không cần giết giải gì hết, chỉ cần tiết mục ẩn tượng và quan trọng hơn hết là có kỉ niệm là được rồi.

Được mọi người an ủi, DU Du cũng thấy tự tin hơn đôi chút, nhưng thực sự là rất run sợ khi đứng trước đám đông như vậy. Tại sao hôm nay mọi người lại đi coi văn nghệ đông như vậy, sao không nghỉ bớt ở nhà. Nó tự nhủ như vậy, và thấy hồi hộp không yên. Đã đến tiết mục của lớp nó. Các bạn khác bước ra tự tin và thể hiện. Nó cố gắng lẩn trong đám tốp ca. Nhưng mà giây phút "tử hình" thế nào cũng phải đến, vì nó sẽ là người hát chính trong đoạn thứ 2, và lúc này, tiếng hát của nó sẽ vang dội khắp toàn trường.

Bên dưới khán giả, đương nhiên những nhân vật nổi trội đang dồn mắt về sân khấu để xem sự thể hiện của Du Du. 3 thiếu gia INNO cũng đang háo hức và dõi mắt nhìn sự lúng túng của nó. Đại Bảo thì mỉm cười, gật gù, tin rằng cô bạn này sẽ làm được, và tạo nên điều bất ngờ cho mọi người.

Du Du bắt đầu nhịp bước vụng về ra phía micro, nó không thể cất thành lời. Nhưng tiếng nhạc không chờ đợi nó, âm thanh dàn loa đã vang lên. Nó nhắm mắt lại và bắt đầu cất tiếng hát...

Khuôn mặt của khán giả bên dưới bắt đầu thay đổi. Đại Bảo đang tươi cười nhìn DU Du đầy tin tưởng, bỗng dưng chuyển sang thành cái nhìn đầy bất ngờ, cậu ta há hốc miệng. Thiên Tứ thì bắt đầu mỉm cười. Thiên Tứ thì chỉ biết vừa cười vừa lắc đầu. Thiên Tư thì im lặng, quay lưng bước đi chỗ khác, miệng cậu ta lẩm bẩm trong tiếng cười của mọi người xung quanh: “Cô ta không những nấu ăn dở, mà còn không thể hát được. Không hiểu sao mình lại thích một cô gái như vậy nữa.”

Du Du ngồi lặng lẽ ở vườn sau, nó nằm dài trên bàn. Ngày hôm nay thật tồi tệ. Nó đã làm trò cười cho cả trường vì giọng hát dở tệ của mình. Từ nhỏ đến giờ, mặc dù rất yêu ca hát, nhưng Du Du không bao giờ hát cả, vì nó cũng biết giọng hát của mình nghe rất ngố. Nhưng mà tại các bạn năn nỉ....mà các bạn trong đội cũng cười luôn nữa chứ, ngày mai sao mà dám vác mặt đến trường. Nó tức tưởi, úp mặt xuống bàn rồi giãy nảy lên :”Xấu hổ quá đi”

- Nhưng chẳng phải đạt được giải “Ca khúc ẩn tượng nhất đó sao”?

- Cả ngày hôm nay nghe bao nhiêu người bàn tán, cả anh Thiên Tư, Đại Bảo, rồi ĐÔNG NGHI...trời ơi, mình không dám nhìn mặt cả cậu nữa.

- Nhưng mà tôi nói thật mà, tiết mục của cô bé rất ẩn tượng. Chưa bao giờ mà cả trường lại vui vẻ và theo dõi kĩ một bài hát thú vị như vậy. Và tôi cũng đã cười rất nhiều mà. Mọi người đã có những kỉ niệm và giây phút rất vui vẻ hôm nay là nhờ có cô bé đó.

Du Du nghe lời nhận xét nhiệt tình như vậy, nó ngẩng mặt lên nhìn THIÊN TƯ, trong lòng trào lên một niềm xúc động. Nhìn mặt nó bây giờ nửa khóc nửa cười, Thiên Tư không chịu nổi, chợt phì cười. Nó há hốc mồm.

- Thiên Tư, cả cậu mà cũng chọc mình nữa sao?

- Đâu có, tôi nói thật mà.

- Mình không tin đâu.

Tiếng cười vang lên trong khu vườn sau để lại không gian im ắng trên căn phòng của THIÊN TƯ. Du DU đã quên mất một người thường xuyên lợi dụng điểm yếu của nó để trêu chọc, hôm nay lại im lặng, không chê bai lời nào...Có gì đó trong lòng Thiên Tư hiểu rõ “Mình phải tập nhìn cô ta là bạn.”

Kì thi đã đến, Thiên Tư tự lao vào ôn tập một mình, theo như lời của THIÊN TƯ, nếu cậu ta lọt vào top 20, Du Du sẽ trở lại làm gia sư. Không hiểu sao, mặc dù muốn quên Đồ Nhà Quê đó đi, nhưng Thiên Tư vẫn muốn giữ lại cho mình chút gì đó, có lẽ là hạnh phúc khi được gần cô gái đó. Du Du có nhiều thời gian được ôn tập, vì Thiên Tư cho nó nghỉ để ôn bài, nhưng vẫn được tính lương như cũ. Quả thật là rất biết ơn lòng tốt của anh ta.

“Biết vậy hôm đó làm thêm cho anh ta mấy cái bánh ngọt!”

- Không, có lẽ 1 cái là đủ rồi.

Thiên Tư vừa nói, vừa ngoảnh mặt đi chỗ khác thở dài. Cái bánh quá ẩn tượng, báo hại cái bụng cậu ta đêm đó nhảy tango liên tục. Còn Du Du thì giật mình khi Đại thiếu gia bước vào từ lúc nào và đã nghe lời nó nói, nhưng nó không thể nào hiểu nổi ý của câu nói “Một cái là đủ rồi!”

Du Du ngồi ôn bài, nhưng trong đầu rất lo lắng cho Thiên Tư và Thiên Tứ. Lần trước không biết vì sao kết quả lại sa sút như vậy, nó không biết làm gì để động viên cho cậu ấy trong kì thi lần này. Du Du xuống bếp và pha cốc cà phê đem lên phòng Thiên Tư.

- Mình biết cậu sẽ thức khuya ôn bài. Nếu thấy buồn ngủ thì dùng cái này nhé! Cố gắng lên.

Du Du cười thật tươi. Nó không biết rằng, nụ cười đó làm cho THIÊN TƯ cảm thấy rất vui và thoải mái biết chừng nào. Lần trước, cũng vì cậu ta mãi lo nghĩ về tình cảm của em trai mình, và hoang mang khi cả 2 anh em đã cùng thích một người, nên bài thi đã không hoàn thành được tốt. Nhưng lần này thì khác, Thiên

Tứ đã quyết định cạnh tranh công bằng với Thiên Tư, nhưng chưa vội nói ra, vẫn đối xử bình thường với DU Du, để cho cô bé ấy cứ thoải mái tự nhiên như bây giờ.

Du Du bước ngang qua phòng Thiên Tư, bỗng dừng thấy gì đó khựng lại. “Không biết Thiên Tư có kèm cậu ta đang hoàng hay không, thấy có vẻ lơ là lắm, mà chắc giờ này ngủ rồi, không cần cà phê đâu nhỉ?”

Du Du tự nhủ như vậy rồi bước tiếp về phòng, trong lòng có gì đó hơi áy náy.

- Này, cậu cầm lấy đề cương này ôn thi, tôi đã soạn tóm tắt ra đó, dễ thuộc lắm.
- Sao lại tốt vậy?
- Vì kết quả lần trước cũng là lỗi của tôi.
- Không cần quan tâm vậy đâu, cô lo cho cô đi.
- Nè, không lấy thì vất đi, dù gì tôi cũng còn một bản nữa rồi.

Du Du bực mình nhét vội vào tay của Thiên Tư, vì sợ cậu ấy bỏ đi, không lấy, uống công nó ngồi soạn suốt đêm qua. Nó vội vàng mang cặp đến trường, miệng ngáp dài một cái. Như vậy, trong lòng mới có thể yên tâm học bài được.

Kì thi cũng qua, nó làm bài rất tốt, nhờ có sự giúp đỡ của Đông NGhi, nó đã nắm được mấu chốt vấn đề của các môn học. Từ sau vụ việc thi văn nghệ, tưởng như cả lớp sẽ hận nó vì biến công lao của mọi người thành trò cười cho toàn trường, nhưng nó không ngờ mọi người đối xử với nó rất tốt, mà còn trở nên thân thiết hơn. Tâm trạng của Du Du vui hơn hẳn.

- Đông Nghi à, mọi người đã nhìn cậu và tở bằng cái nhìn khác rồi đó.
- Đúng vậy, mình cảm thấy tự tin hơn trong lớp rồi, không còn cái mặc cảm ngốc nghếch trước kia nữa. Giờ nghĩ lại thật là đáng xấu hổ.
- Đừng nghĩ vậy chứ ĐÔNG NGhi, quan trọng là mọi người có thể là bạn bè của nhau.
- Cám ơn cậu, Du Du, tất cả là nhờ cậu mà mình mới tìm lại được bản thân mình.
- Ôi, ĐÔNG NGhi.

Du Du ôm cô bạn thân của mình trong hạnh phúc, Đông NGhi có thể hòa hợp với mọi người mà không còn mặc cảm nữa, cuộc sống của bạn ấy sẽ mở ra những ngày tháng vui vẻ hơn, và cả nó cũng vậy.

- À, cậu có biết ai là người đã đề nghị tổ chức ra đợt thi văn nghệ này không?
- Không biết, nhưng là ai thì mình cũng rất biết ơn người đó, nhờ người đó mà mình và cậu mới có thể hòa nhập với lớp như ngày hôm nay.
- Vậy thì cậu phải đi cám ơn anh Thiên Tư đi, chính do anh ấy đề nghị với nhà trường đó.

Du Du há hốc mồm, hóa ra người đó lại là Đại thiếu gia THIÊN TƯ. Quả thực, anh ta luôn làm những điều gây bất ngờ và cảm kích cho nó, vậy mà trước đây nó thật có lỗi khi đã ghét cay ghét đắng nhân vật này.

Du Du đang lưỡng lự trước cửa phòng bà chủ, nó không dám bước vào, chưa bao giờ nó dám đối diện với phu nhân INNO, ngoại trừ lần đầu tiên vào căn nhà này. Nó đang suy nghĩ xem phải chào hỏi như thế nào, thì bất chợt Thiên Tư đi ngang qua.

- Cô làm gì thập thò ở đây vậy?
- Tôi có việc cần gặp bà chủ.
- Vậy à, mẹ tôi ra ngoài lâu rồi.

- Ấy da, mắc công chuẩn bị tinh thần hồi hộp này giờ.
- Mà có việc gì vậy?
- Tôi phải có chữ kí của phụ huynh vào sơ yếu lý lịch này, mà bố mẹ ở tận Đum Cha, không kí được, người giám hộ của tôi ở đây là bà chủ nên tôi cần chữ kí của bà chủ.
- Vậy à, vậy thì đưa cho tôi, bao giờ mẹ tôi về sẽ nhờ kí cho, tôi cũng cần phải có chữ kí của mẹ trong sơ yếu lý lịch của mình mà.
- A vậy thì tốt quá. Cảm ơn cậu.

Du Du nhảy tung tung lên, có người giúp nó việc khó khăn đến như vậy, nó đưa cho Thiên Tử tờ sơ yếu lý lịch, rồi an tâm quay trở lại công việc, những ngày này sao đối với nó thật trôi chảy và bình yên.

- Du Du, ngày mai hãy cùng anh tham dự buổi họp mặt của các Doanh nghiệp trẻ.
- Không được đâu, em không có tư cách đến mấy chỗ đó đâu.
- Vì Nhóc là nữ hầu cận của anh mà, anh đi đâu Nhóc phải theo đó, phải không nè?
- Nhưng em không thích họp đến những chỗ sang trọng như vậy.
- Yên tâm, anh sẽ biến Nhóc thành một người phù hợp buổi tiệc đó.
- Nhưng mà thật sự em rất ngại...
- Nghe đâu buổi tiệc có khách mời là diễn viên Duy Thụy thì phải.
- Gì cơ?

Du Du nghe đến đây thì mắt hoa lên, khuôn mặt bắt đầu “thèm thuồng” đáng sợ. NÓ có thể gặp mặt trực tiếp ngoài đời diễn viên mà nó thần tượng, còn gì sung sướng bằng, chỉ cần...

- Tiếc thật, nếu Nhóc không đến đó, nghe đâu, anh chàng này rất đẹp trai.
- Không, nếu như không có gì trở ngại cho anh, thì em đi cũng được.
- Vậy à, tốt, không có vấn đề gì.

Thiên Tử vừa cười, vừa nghĩ thầm trong đầu, cảm ơn cô người làm Uyển Thanh cung cấp thông tin về Du Du chính xác như vậy. Chỉ cần lấy danh nghĩa INNO, mời chàng diễn viên Duy Thụy đến buổi tiệc không có khó khăn gì, và có thể dụ được cô Nhóc này đi ngay...

Tối hôm sau:

Du Du mặc chiếc đầm màu hồng và chiếc giày thủy tinh lần trước trong sinh nhật Thiên Tư và Thiên Tứ. Nó e dè bước ra cho Đại Thiếu gia ngắm, không hiểu sao mỗi lần xuất hiện trong trang phục như thế này lại làm nó thấy rất ngại ngùng, có lẽ những loại trang phục cao cấp này không phù hợp với đứa nhà quê như nó. Nó im lặng chờ đợi ý kiến của Thiên Tử.

- KHÔNG được, phải thay bộ khác.
- Lần trước mặc bộ này, em được bình chọn là người có trang phục đẹp nhất đó.
- Nhưng bộ này quá là ngây thơ, trong sáng, nhìn là biết đây là sở thích của 2 đứa sinh đôi kia, nhưng đi với anh thì phải khác.

Nói rồi, Thiên Tử búng tay một cái. Không biết từ đâu, những bộ đồ dạ hội đã được chuẩn bị sẵn, được người làm trong nhà đem ra một đàn. Anh ta đi đi lại lại, lựa chọn, rốt cuộc chọn ra một bộ mà làm Du Du há hốc mồm.

- KHÔNG được, bộ này quá hở hang.
- Anh tin con mắt thẩm mỹ của mình giống diễn viên Duy Thụy mà.

Du Du miễn cưỡng đi thử bộ đầm đó. Nó không dám bước ra ngoài, vì dường như bộ đồ này có gì đó rất là kêu gọi. Nhưng không thể đứng ì trong phòng thay đồ mãi được, nó đành bước ra trong sự ngỡ ngàng của mọi người trong nhà.

Bộ đầm ống màu đen, bó sát người, lấp lánh trông rất sang trọng, làm nổi bật lên đôi vai và đôi chân trắng của Du Du. Nó khép nép, cố kéo cho chiếc đầm dài xuống che thêm chút nào hay chút nấy, vì dường như nó chưa dài đến bằng cả đầu gối. DU DU cũng phải công nhận bộ đồ này rất đẹp và lộng lẫy, nhìn vào gương, nó thấy mình khác rất nhiều, nhưng mà quá là hở hang, và ... khó chịu một chút, vì bộ đầm ôm sát người, để tôn lên đường nét của người mặc. Du Du cảm thấy xấu hổ vô cùng khi xuất hiện trước mọi người trong nhà, có cả chị Uyển Thanh nữa, mọi người đều đang nhìn nó trân trân.

- Em nghĩ bộ kia có lẽ tốt hơn.

- Không được, đây mới đúng là phong cách của anh, Nhóc đã được Thiên Tử hóa, rất là baby sexy.

Mọi người làm trong nhà cũng gật gù đồng ý và khích lệ Du Du. Vừa lúc không biết tính sao, thì từ trên lầu, 2 vị thiếu gia bước xuống, nhìn nó bằng ánh mắt rất lạ. Cả 2 bước xuống mà không chớp mắt lấy một cái, không ai tin vào mắt mình là một cô bé Nhà quê hằng ngày, hôm nay lại trở nên...sành điệu, sexy đến như vậy. Nó xấu hổ, quay mặt đi chỗ khác, tay chân khép nép lại, cố gắng che bớt đi những chỗ hở.

- Anh định đưa Du Du đi đâu vậy?

- Đến buổi tiệc gặp mặt những Doanh nhân trẻ.

- Đâu cần phải đưa cô ấy đi cùng?

- Vì cô ấy là nữ hầu cận của anh, nên anh nghĩ là cần thiết, với lại Du Du cũng đồng ý rồi.

- Có thật không, DU Du?

Du Du thấy không khí tự dưng trở nên căng thẳng, không hiểu sao Thiên Tư lại hỏi nó bằng vẻ mặt khó chịu như vậy. Nó không dám thốt lời nào, chỉ dám gật đầu nhẹ nhàng.

Thiên Tư cũng đang nhìn nó, nhận được câu trả lời thì tỏ ra bình thường, chậm rãi đi về phía bàn nước.

- Vậy thì 2 người đi vui vẻ nhé!

- Kìa anh?

Thiên Tư bất ngờ trước thái độ của THIÊN TƯ, đáng lẽ anh ta phải là người phải ra sức ngăn cản chứ, tại sao lại để cô ấy dễ dàng đi với Thiên Tử như vậy.

- Thôi đến giờ rồi, anh đi đây.

Thiên Tư trong lòng nóng như lửa đốt, vội vàng kéo tay Du Du bước về phía cửa.

- Để em nói chuyện với cô ta một chút.

Du Du bị kéo ra ngoài vườn, có vẻ như Thiên Tư đang bức bối lắm, nên nắm tay nó kéo đi rất mạnh, nó vội vàng ghì lại, và hất tay cậu ta ra.

- Cậu làm tay tôi đau quá.

Thiên Tư nuốt vào họng một "cục giận", để cố gắng nhẹ lời với DU Du:

- Cô nghĩ gì mà đồng ý đi với anh Thiên Tử đến đó hả?

- Chỉ là muốn đi cho biết thôi mà.

- Có biết là tới đó cô chỉ quen Thiên Tử thôi đó.

- Tôi biết.

- Vậy một mình cô và anh ấy, 2 người, mà cô không lo sợ gì à?

- Lo sợ gì?

- Trời ạ, cô giả ngốc hay là không biết vậy. Anh tôi mặc dù nổi tiếng giỏi giang, thông minh, tốt bụng, nhưng mà cái tính trăng hoa của anh ấy là cũng là có thật. Anh ta gặp bất cứ cô gái xinh đẹp cũng muốn biến thành người của mình.

- Haha, vậy thì có gì đâu mà phải lo?

DU Du phì cười, còn Thiên Tư thì ngỡ ngàng không hiểu Đồ Nhà quê đang nghĩ gì.

- Sao cô cười.

- Chẳng phải cậu nói là anh ta thích chinh phục các cô gái xinh đẹp sao?

- Đúng vậy.

- Tôi mà cũng được xếp vào hàng “xinh đẹp” sao? Haha, cậu cũng biết sắc đẹp của tôi xếp loại nhất nhì của Nhất Kim từ dưới đếm lên mà. Chứ cậu thấy tôi hôm nay thế nào?

Thiên Tư im lặng, ngắm nhìn Du Du từ trên xuống dưới, cậu ta không thể nói lên từ nào để diễn tả nét đẹp của DU Du. Bây giờ trong lòng THIÊN TƯ, không ai có thể dễ thương, có thể đáng yêu, và có thể xinh đẹp hơn Du Du nữa. Nhưng bây giờ cậu ta không thể thốt ra những lời đó.

- Ờ thì....

- Thấy chưa, cậu cũng chê tôi xấu mà có lý do gì mà sợ chứ. Thôi tôi phải đi không thôi trễ giờ bây giờ.

Du Du định quay vào trong, nhưng đã bị THIÊN TƯ níu lại.

- Cô đừng đi, thật đó.

Ánh mắt như nấn nỉ của THIÊN TƯ làm cho Du Du có gì đó trùng xuống, tại sao cậu ta lại muốn ngăn nó lại đến như vậy?

- Tại sao cậu nhất quyết không cho tôi đi.

- Vì tôi lo cho cô.

- Tôi đã nói không sao mà.

- Anh ấy rất giỏi tán tỉnh con gái, nên tôi sợ...mà chẳng lẽ cô muốn đi như vậy sao, lần sau tôi sẽ đưa cô đi. Lần này ở nhà, tôi ra lệnh đó.

Thiên Tư bỗng dưng lớn tiếng, nạt lên, làm DU DU giật mình, nó càng thêm tức giận và hất tay Thiên Tư ra.

- Là do tôi muốn đi. Sao tôi phải nghe lời cậu chứ, xét về quyền lực trong nhà, anh Thiên Tư còn có tiếng nói hơn cậu. Mà tôi với cậu có quan hệ gì đâu chứ, mà phải lo cho tôi.

- Chẳng phải đã hôn nhau rồi sao?

- Á á....

Du Du giật mình khi nghe đến từ nhạy cảm đó, làm nó nhớ lại cái đêm sinh nhật mà 2 đứa môi chạm môi. Nó vội vàng chồm lên bịt miệng Thiên Tư lại.

- Sao cậu nói lớn vậy, với lại chẳng phải cậu đã nói đó là ác xi đần sao?

Vừa lúc đó, cả Du Du và Thiên Tư đều há hốc mồm và chân tay run rẩy khi nhận thấy bà chủ - mẹ Thiên Tư đã đứng gần đó từ bao giờ, và ở phía đối diện, ngay cửa chính, THIÊN TƯ và THIÊN TƯ cũng ngăn người ra vì đã nghe hết được câu chuyện từ bao giờ....Du Du lặng cả người. Tại sao nó luôn phải hứng chịu những tình huống....chết người thế này.

35. Chương 34

CHƯƠNG 34: SỰ TRỞ VỀ ĐỘT NGỘT

Du Du đứng co ro trong phòng của bà chủ. Có lẽ bà chủ đã nghe được hết những gì Thiên Tư nói lúc nãy. Thật ra đó chỉ là tai nạn, nhưng bây giờ có giải thích thế nào thì cũng chẳng ai tin được. “Cũng tại tên Thiên Tư đáng ghét. Không biết Thiên Tư sẽ nghĩ gì nữa. Trời ơi, có ai cứu con lúc này không?”. Bà chủ vẫn im lặng, nó hồi hộp từng nhịp gõ của đồng hồ. Nó mếu máo ngoái nhìn quần gia Pix đang đứng gần đó, mong có sự giúp đỡ nào đó.

-Việc học tập của cháu dạo này thế nào?

-Dạ ...dạ, rất tốt ạ...

Du Du ấp a ấp úng, tưởng sẽ bị tra hỏi về vấn đề kia, nhưng không hiểu sao bà chủ lại mở đầu câu chuyện dễ chịu đến thế.

-Nghe nói cháu học rất khá. Nếu có khó khăn gì trong học tập cứ báo lại với quần gia Pix, ta rất thích đầu tư cho những người có tiềm năng.

-Dạ cháu cảm ơn bà chủ rất nhiều ạ.

-À, còn việc lúc nãy...

-Á, dạ cháu và Thiên...à, và cậu chủ không có gì đâu ạ, đó chỉ là tai nạn thôi ạ.

-Ta không để ý đến việc đó. Ta chỉ muốn nhắc cháu rằng phải biết rõ vị trí và tình cảm của mình.

Lời nói đầy hàm ý của bà chủ là cho lòng Du Du trùng xuống.

-Dạ cháu biết rồi, cháu sẽ để ý và giữ khoảng cách hơn ạ.

-Thôi được rồi, cháu đi cùng Thiên Tư đi.

-Dạ cháu xin lui ạ.

Du Du rời phòng, cánh cửa vừa khép lại. Bà INNO bỗng dừng mỉm cười, khác hẳn vẻ mặt nghiêm nghị lúc nãy. Quần gia Pix tiến lại gần:

-Sao bà chủ lại nói như vậy, con bé sẽ hiểu lầm ý bà.

-Là ý gì?

-Tôi chắc con bé sẽ nghĩ rằng bà muốn nhấn mạnh khoảng cách giữa 2 tầng lớp.

-Uả ta đâu có ý này, ta chỉ muốn nhắc nhở nó về tình cảm với Thiên Tư và Thiên Tư, phải biết người thực sự nó yêu là ai thôi mà.

-Nhưng có lẽ con bé sẽ nghĩ là thân phận nó không thể nào yêu được 2 cậu chủ.

-Hiểu như vậy cũng được. Để một chút sóng gió cho chúng nó dễ dàng nhận ra tình cảm của nhau hơn. Dù gì tôi cũng xuất thân từ tầng lớp nghèo khó, nên tôi sẽ giúp đỡ con bé mà, ông yên tâm.

Bà INNO mỉm cười. Thật ra từ lâu bà đã rất quý Du DU. Vì không có con gái, lại có xuất thân là gia đình nông dân, nên vừa nghe việc một cô bé thôn quê muốn làm việc giúp trả nợ cho gia đình đã làm bà để mắt và có cảm tình. Và rồi từ những nguồn tin từ quần gia Pix, bà có thể hiểu hết được tình cảm đang xảy ra giữa 3 đứa. Bà muốn cho Du Du lời khuyên về sự quyết định rõ ràng về tình cảm của mình, nhưng lời nói đó lại làm cho Du Du hiểu theo một hướng khác...DU Du phải biết mình là ai, là một người làm mà lại thích cậu chủ Thiên Tư, thật là quá là vọng tưởng. Nó không thể làm thất vọng sự giúp đỡ của bà chủ được. Nó đã mang ơn bà lắm rồi.

-Có chuyện gì à, mẹ anh nói gì với Nhóc vậy nè..

-Dạ không có gì.

-Sao trông Nhóc buồn quá vậy?

-Đâu có, em đang suy nghĩ xem phải làm gì ở bữa tiệc, sợ làm anh mất mặt thôi.

-Haha, Nhóc làm gì anh đều thấy thú vị cả. Còn lúc này Thiên Tử nói gì với Nhóc vậy?

-Cậu ta bảo em phải coi chừng anh.

-Haha, thằng này đúng là lo xa thật, tụi nó nghĩ anh nó là người như thế nào mà....2 đứa nó đúng là sinh đôi, cả thằng Thiên Tứ cũng...

-Anh nói sao?

-À, không....Có thật là Nhóc đã hôn Thiên Tử rồi không?

-Á, á, đâu có, đừng hiểu lầm mà, chỉ là do tai nạn thôi...Anh đừng suy diễn lung tung đó.

-Haha, thì anh hỏi vậy thôi, chứ có gì đâu mà rối rít lên vậy.

Thiên Tử và nó đang ngồi trong xe và tới bữa tiệc, anh ta cứ cười khúc khích, dường như là không tin. Nhưng có càng giải thích thì nó càng bị bắt bí và càng bị mắc cỡ hơn thôi. Tốt nhất là im lặng vậy. Thiên Tử hôm nay mặc đồ rất trịnh trọng. Đồ vest đen của anh ta càng làm nổi bật mái tóc bạch kim lãnh tử của mình. Thế nào anh ta cũng lại là tâm điểm của buổi tiệc hôm nay, nên tốt nhất nó tránh xa anh ta một chút để khỏi bị chú ý. Mục đích hôm nay của nó là đến xin được chữ kí của diễn viên Duy Thụy mà thôi. Dường như trong lòng lúc này có chút gì đó rất buồn...

Bữa tiệc được tổ chức tại một khách sạn rất to và hoành tráng. Những chiếc xe đến được chào đón rất nồng nhiệt. Du Du được anh tiếp tân khách sạn mở cửa xe và mời xuống. Đến với bữa tiệc này nó ít sợ hơn so với bữa tiệc cùng với các bạn ở Nhất Kim, vì ít ra ở đây không ai biết nó, nên cũng đỡ mắc cỡ. Những hàng xe rất sang trọng đồ dài, và hầu như toàn những chàng trai và những cô gái trẻ bước xuống. Vì đây là cuộc gặp mặt của những doanh nghiệp trẻ, nên toàn là những thanh niên trẻ tuổi nhưng sớm tiếp nhận nghề nghiệp gia đình, thật là ngưỡng mộ.

Nó bước vào mà há hốc miệng bởi sảnh tiệc rất lớn và sang trọng. Những bóng đèn vàng khổng lồ sáng rực căn phòng, trông lộng lẫy làm sao. Tất cả đang quay lại bắt tay chào Thiên Tử, dù gì anh ta cũng là Đại Thiếu gia của INNO, và nổi tiếng là người kinh doanh giỏi của tập đoàn INNO ở nước ngoài. Du Du cố lên đi chỗ khác, để khỏi phải bị giới thiệu này nọ, đến lúc người ta hỏi quan hệ như thế nào, mà nói ra 3 chữ "NỮ HẦU CẬN" thì thật là ...

***Trong khi đó tại INNO Gia. Thiên Tử đứng ngồi không yên, đi đi lại lại. Cậu ta quyết định sang phòng Thiên Tứ.

-Sao lúc này anh không ngăn cô ta lại. Chẳng phải anh thích cô ta sao?

-Nhưng vì cô ấy thích đi, nên anh không muốn ngăn lại.

-Chẳng lẽ anh không sợ anh Thiên Tử à?

-Anh đã cảnh cáo trước với anh ấy rồi, nếu có việc gì xảy ra, anh sẽ không tha đâu.

-Nhưng mà cũng không đáng tin như vậy. Anh cũng biết Đồ Nhà Quê thì dễ bị dụ, mà anh Thiên Tử lại là một tay rất khéo trong cách nói chuyện.

-Em lo cho Du Du đến như vậy, sao lại không thừa nhận là thích cô ấy?

Không gian im lặng trong căn phòng. Thiên Tử mặc dù đã phủ nhận không thích Du Du với Thiên Tứ, nhưng với những biểu hiện tình cảm vừa qua, cậu ta không còn cách nào chối bỏ.

Du Du ngồi một góc vì quá mỏi chân, đôi giày cao gót màu đen bóng của Thiên Tử làm cho chân nó không đi nổi thêm chút nào. Không biết sao diễn viên Duy Thụy chưa xuất hiện nhỉ. Bữa tiệc có nhiều đồ ăn, nhưng mà nó không dám ăn nhiều, vì sợ trúng những món kinh dị như sinh nhật lần trước, phun ra lần nữa thì thật là xấu hổ. Nghĩ tới đây nó mỉm cười, và nhớ lại Đốc Long, hôm đó đã lãnh đủ món rắn xào. Không biết bây giờ ở bên nước ngoài, cậu ta đã gặp và hàn gắn với chị Nhật Thy chưa. Nó thở dài, mong sao mọi chuyện suôn sẻ rồi sớm trở về đây. Nó ngồi ở góc khuất, xoa bóp cái chân, trong khi Thiên Tử đang

cố gắng tìm nó, nhưng cứ bị những người khác vịn lại chào hỏi. Du Du lấy một cốc nước hoa quả rồi tiến gần về phía cổng, bao giờ diễn viên Duy Thụy vừa bước vào là xin chữ kí luôn, phải nhanh tay hơn các cô gái khác mới được. Nó đang tiến gần về phía cửa, thì bất chợt 2 người gác cửa bên ngoài đang đẩy cửa mở đường cho một nhân vật xuất hiện. Không gian như quay chậm lại phía cửa ra vào, Du Du đang cầm ly nước và uống một ngụm, vừa nhìn thấy cái bóng quen thuộc. Từ phía xa xa, Du Du chưa chắc chắn lắm, chàng trai vẻ mặt tươi cười, bộ vest đen chỉnh tề, cậu ta đang chỉnh sửa lại cà ra vát nên chưa ngẩng mặt lên. Du Du không muốn tin là ...người đó. Tim nó đập từng hồi nghe rõ, và khung cảnh chậm rãi diễn biến khi mà chàng trai đó bắt đầu ngược mặt lên....

-Phụt...

Du Du quá bất ngờ, phun hết nước hoa quả vào một vị khách đang đứng gần đó. Bất chợt tất cả mọi người đều quay lại nhìn nó. Một lần nữa nó lại gây ra họa trong một bữa tiệc thượng lưu. Nó không biết tính thế nào, trong người lại không có cái khăn nào. Nó đang luống cuống, xin lỗi tới tấp, dùng tay phải phải, thì bất chợt từ đâu đưa tới cho nó một cái khăn.

-Cậu dường như chưa bỏ được thói quen phun bậy bạ trong các bữa tiệc.

Nó ngược mặt lên nhìn Đốc Long trong ngõ ngang...Cậu ấy đã thay đổi rất nhiều, mái tóc đã cắt gọn thành tóc đinh. Vẻ mặt tuy vẫn vậy, nhưng dường như là niềm nở hơn, không còn vẻ mặt băng giá như xưa. Cái tên “hoàng tử lạnh lùng” mà các cô gái Nhất Kim dành cho Đốc Long có lẽ đã không còn thích hợp, vì dường như khi gặp ai cậu ta cũng cúi chào và mỉm cười xã giao rất niềm nở.

Đốc Long thay mặt xin lỗi vị khách. Đương nhiên một cậu ấm đến từ dòng họ Kazu của khu biệt thự Itê, ai cũng phải nể mặt. Du Du chỉ biết lặng lẽ đứng quan sát Đốc Long mà không dám nói lời nào, và cũng không biết phải mở lời như thế nào.

-Ở đây ngọt ngào quá, tôi với cậu ra ngoài đi đâu đó nói chuyện một chút nhé!

Du Du chưa kịp phản ứng gì thì đã bị Đốc Long nắm lấy tay kéo đi, nhưng chưa ra kịp cánh cửa thì lại có một bàn tay khác níu lại.

-Đi đâu vậy nè?

Đốc Long và Du Du giật mình quay lại. Lúc này 2 tay của Du Du đang bị nắm bởi 2 anh chàng của khu biệt thự Itê, xung quanh quan khách cũng phải tạm ngưng mọi câu chuyện để chú ý về 2 vị thiếu gia nổi tiếng. Ánh mắt của 2 người họ nhìn nhau quyết liệt. Có một cuộc chiến tranh ngầm gì đó đang xảy ra. Du Du cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

-Em muốn đưa cô ấy ra ngoài nói chuyện một chút.

-Nhưng Nhóc ấy là nữ hầu cận của anh, mà anh lại không có ý để Nhóc ấy đi với người nào khác.

Câu nói đầy nghiêm túc của anh Thiên Tử làm cho Du Du cảm thấy rất sợ, nó đâu phải là nhân vật quan trọng gì, sao lại phải tranh giành như vậy.

-Hai người có thể bỏ tay ra rồi từ từ nói chuyện được không?

-Vậy hãy để Du Du quyết định là đi với ai?

Trời ơi, tự dưng lại đưa sự quyết định cho nó, việc này còn khó hơn khi 1 trong 2 người đó quyết định. Vì nếu nó đi với ai cũng thấy có lỗi với người còn lại. Du Du mếu máo suy nghĩ rồi bùng lên.

-Cô Nhóc này không tự quyết định được, tại sao ta không thử chơi một trò chơi để giành cô ấy nhỉ?

-Được, em đồng ý.

Thiên Tử vẫy tay người phục vụ và họ đem ra một bộ bài. Cả 2 người bước vào chiếc bàn gần đó, và bắt đầu với 1 ván xì zách. Mọi người tham dự thích thú xem 2 vị thiếu gia Itê tranh tài, nhưng còn hiếu kỳ hơn với cô bé mà phải làm cho 2 người kia đương đầu với nhau. Du Du cố gắng đứng nép vào một bên, mong mọi người đừng lấy nó làm tâm điểm.

(Tác giả biết chơi bài Xí zách nên chọn loại bài này để thi đấu, các bạn nào muốn biết luật bài thì hỏi người thân nhé!)

Dealer bắt đầu chia bài. Thiên Tử trước, Đốc Long sau. Ánh mắt của 2 người nhìn nhau, y hệt những nhân vật trong phim Thần bài vậy. Khi cả 2 đã xem bài, bắt đầu những dòng suy nghĩ chạy trong đầu họ, không ai có thể đoán ra được. Người rút đầu tiên là Thiên Tử. Cậu ta nhanh chóng cười bí hiểm và lắc đầu rất mạnh.

-Không rút!

Dealer chuyển bài về phía Đốc Long. Về mặt Đốc Long có vẻ căng thẳng, có lẽ rất khó khăn cho việc ra quyết định có nên rút hay không. Số điểm của Đốc Long hiện giờ là 16. Đã đủ để ngửa bài, nhưng cơ hội chiến thắng là không thể. Chỉ có thể là huề hoặc thua. Nếu anh Thiên Tử đã nhanh chóng đưa ra quyết định như vậy, chứng tỏ....

Đốc Long quyết định đưa tay ra và rút lấy một lá bài cho mình. Lá bài được mở ra từ từ một phía theo chiều dọc. Tất cả đều hồi hộp chờ Đốc Long mở bài và xem biểu hiện khuôn mặt cậu ta. Thiên Tử vẫn nhơn nhơn cười đắc chí. Và khi lá bài bắt đầu có màu, thì lá bài đã xuất hiện 3 hàng...Đốc Long thở dài một cái, coi như thua...3 hàng như vậy, chắc chắn thấp nhất là con 6 rồi.

Mở bài, Đốc Long mở ra là 23 điểm, con bài rút được là 7 rô. Thiên Tử mỉm cười, cậu ta ngửa bài lên. Là 16. Đốc Long bất ngờ nhìn Thiên Tử. Cậu ta đã nghĩ rằng Thiên Tử phải điểm rất cao mới tự tin như vậy, bị lừa thật là đau đớn.

-Đúng như tôi nghĩ, trẻ tuổi lúc nào cũng hiếu thắng.

Du Du nhìn về mặt thua trận của Đốc Long, nó cảm thấy nuối tiếc ghê gớm.

-Đùa với cậu chút thôi, không ngờ cậu vẫn cứng đầu như xưa. Cho cậu mượn nữ hầu cận của tôi một ngày đó.

Đốc Long cũng hơi bất ngờ vì hành động “hào phóng” đó của Thiên Tử, nhưng cậu ta cũng chẳng cảm kích cho lắm.

-Cám ơn anh. Em không khách sáo.

Đốc Long đứng dậy chào Thiên Tử, cả Du Du cũng còn mơ hồ không biết chuyện gì xảy ra thì đã bị Đốc Long kéo ra xe. Nó ngoái đầu nhìn Thiên Tử, vậy rồi cuộc, ván bài vừa rồi chơi để làm gì. Chẳng lẽ anh Thiên Tử chỉ muốn thăm dò điều gì thôi sao?

-Yên tâm đi, anh sẽ lấy chữ kí cho Nhóc.

Đốc Long và Du Du đi rồi, Thiên Tử rút lại nụ cười, và lắc đầu, lăm bằm:

-Tưởng tụi nó chuyện tình tay ba, ai dè lại thêm một đứa bị lôi vào....Rắc rối thật...

Đốc Long lấy xe hơi và mở cửa cho Du Du lên xe:

-Cậu tự lái xe sao?

-Tôi tự lái xe đến đây.

-Cậu có bằng lái chưa đó?

-Không quan trọng.

-Cái gì mới quan trọng ngoài cái đó cơ chứ?

Đốc Long phớt lờ câu nói của Du Du, nhướn người qua và kéo dây an toàn thắt vào cho Du Du. Và trong khoảnh khắc ấy, cậu ta mới thấy...Du Du mặc đồ hơi hở hang. Du Du cũng cảm thấy kì kì, vội vàng kéo đầm, và rũ mái tóc xuống, mong sao cho che bớt phần vai, mặt ngượng ngùng vô cùng.

- Để quên áo khoác bên trong rồi.

Đốc Long nhìn nó mà ngơ ngàng, quả thật là rất đẹp, nhưng mà cũng có gì đó hơi ngại. Cậu ta vội vàng cởi chiếc áo vest của mình ra và khoác vào cho Du Du, làm cho nó bớt xấu hổ. Đốc Long bắt đầu lái xe. Lúc này, nó mới có dịp nhìn cậu ta kĩ hơn. Đốc Long sao lại thay đổi nhanh như vậy. Nhìn cậu ta như một người thành đạt, cảm giác như đã rất lâu rồi mới gặp lại. Cử chỉ giao tiếp, cười nói, bắt tay thân thiện, nhưng có gì đó rất giả tạo. Mái tóc đinh càn làm cho cậu ta răn rỏi và già dặn hơn. Người ngồi bên cạnh nó lúc này sao xa lạ quá.

Đốc Long bẻ tay lái và dừng lại ở công viên Cỏ Dại. Cậu ta mở cửa cho nó bước xuống, và cả 2 ngồi ở ghế đá công viên nhìn ra hồ. Khoảng im lặng rất lâu. Cuối cùng không chịu nổi, Du Du đành phải mở lời.

-Cậu ở bên đó thế nào?

-Có thấy tổ thay đổi gì không?

-À, có lẽ là kiểu tóc. Vậy có thấy tổ thay đổi gì không?

Đốc Long quay qua nhìn Du Du, ánh mắt cậu ta thoáng qua có gì đó làm nó run run như có luồng điện qua người.

-Ăn mặc sexy hơn, và bây giờ cũng ít nói hơn. Bình thường cậu nói rất nhiều và hay cười nữa mà.

Du Du giật mình, lại vội vàng kéo cái váy, mong sao cho nó dài ra.

-Cậu cũng vậy thôi. Lúc trước cậu ít nói, nhưng mình thấy bây giờ cậu nói nhiều hơn rồi đó.

Du Du mỉm cười. Nó không dám nói gì, vì nó chưa biết vì sao Đốc Long lại xuất hiện đột ngột như vậy, chuyện với Nhật Thy đã giải quyết xong rồi ư, nhưng sao nó có cảm giác gì đó không tốt.

-Cậu và Nhật Thy...

-Đừng nhắc đến cô ấy nữa!

-Đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Bất chợt Đốc Long giật dử đứng dậy, hành động rất dứt khoát và quyết liệt, làm cho Du Du hoảng sợ thực sự.

-Cậu mà còn hỏi về cô ấy, tôi sẽ về đó.

-Thôi được rồi, vậy cậu kể về những tháng sống ở nước ngoài đi.

Du Du cố gắng chuyển đề tài. Quả thực điều nó lo lắng đã đến, tình cảm của Đốc Long và Nhật Thy đã chuyển biến không tốt. Và nếu như vậy, phần lỗi của nó rất lớn, vì nó mà Nhật Thy mới hiểu lầm, và không dám nói rõ tình cảm với Đốc Long. Nhưng trong tình huống này, lại không dám hỏi han Đốc Long, có lẽ chờ cậu ấy người giận mới có thể giải thích.

-Mấy tháng qua ở nước ngoài, tớ đã suy nghĩ rất kĩ. Không có gì để mà tớ phải chạy trốn cả. Mà ngược lại, tớ phải cho mọi người biết tớ có thể quên cô ấy.

-Nhưng mà....

-Và lần này tớ quay về đây là vì cậu.

Đốc Long vừa nói vừa quay qua nhìn Du Du. Tim nó như ngừng đập, nó không tin vào tai mình nữa. Sao sóng gió cứ liên tục xoay quanh cuộc sống của nó như vậy?

36. Chương 35

CHƯƠNG 35: NHÂN VẬT THỨ 6 CỦA INNO BẠI LỘ

Đốc Long đưa Du Du về INNO. Suốt dọc đường nó suy nghĩ rất nhiều. Nhưng mọi phương pháp đều không thể. ĐỐC Long không muốn nghe nhắc tới cái tên Nhật Thy nữa, nên tạm thời sự việc cứ như thế. Đốc Long mở cửa xe, Du Du mỉm cười gượng gạo, cởi trả áo khoác, và lững thững bước vào nhà.

-Cậu đừng suy nghĩ nhiều quá, tớ cho cậu thời gian mà!

Du Du bước ra vườn sau, sao hôm nay lại khó chịu đến như vậy. Gặp lại Đốc Long rất là vui, nhưng bây giờ lại khó có thể nói chuyện hồn nhiên với nhau như trước. DU Du nhớ đến lời bà chủ, nó phải biết mình đang ở vị trí nào, dù với ai đi nữa cũng không thể được. Với dòng họ Kazu lại càng không, vì cậu ấy là con một. Tóm lại với một đứa Nhà quê như nó, tốt nhất không nên vướng bận những chuyện này. Trả nợ xong là về quê rồi. Nhưng sao mà khó xử quá đi!

-Cô bé về rồi à?

-Thiên Tứ?

-Tôi có nghe anh Thiên Tử kể về Đốc Long. Sao 2 người gặp nhau mà trông cô bé buồn vậy, có việc gì à?

-À, không có gì, chỉ là việc của ĐỐC Long và Nhật Thy dường như không tốt lắm.

-Đừng nghĩ ngợi nhiều nữa. MỌi việc rồi cũng sẽ qua, mọi người sẽ cùng nhau giải quyết. Cô bé đi nghỉ sớm đi.

-Cám ơn cậu Thiên Tứ.

Thiên Tứ đứng dậy, bước về phòng, nó nhìn theo cậu ta trùu mến. KHÔNG hiểu sao khi bên cạnh THIÊN Tứ cảm thấy rất an bình và ấm áp. Thiên Tứ ngoái lại nhìn nó, vẻ mặt có vẻ rất lạnh lùng.

-Hôm nay cô bé rất đẹp.

-???

-Tôi rất hiếm khi khen con gái. Và một khi tôi đã khen thì chắc chắn người con gái đó phải đẹp trên mức bình thường.

Du Du không tin vào tai mình, nó nhìn THIÊN Tứ ngượng ngùng. Cậu ta không cười cũng không trùu mến như mọi ngày. NÓ không hiểu tại sao, có gì đó rất vui khi được THIÊN Tứ khen, nhưng có gì đó rất lạ sau vẻ mặt của THIÊN Tứ...

-Nhưng lần sau đừng mặc như thế nữa nhé!

Nói rồi, Thiên Tứ quay lưng bước vào khu nhà chính, bỏ lại cho Du Du nhiều hoang mang, không biết ý của Thiên Tứ là như thế nào, tại sao cậu ấy khen nhưng lại không muốn nó mặc như vậy nữa. Nó chỉ biết rằng con tim đang bồi hồi và đập rất mạnh. Đây chẳng phải là một sự quan tâm sao? Nhưng tại sao trong lời nói của cậu ta lại rất lạnh lùng pha chút giận dữ như vậy.

THiên Tứ bước vào khu nhà chính. Thật sự ra cậu ta cũng không hiểu sao tâm trạng của mình lại như vậy. Có lẽ là từ lúc vô tình biết được Du Du và THIÊN Tứ đã kiss nhau, có gì đó làm cậu ta khó chịu trong lòng. Du Du mặc bộ đầm lộng lẫy đó rất đẹp, nhưng hơi hở hang, và Thiên Tứ không muốn mọi người đều được ngắm nhìn Du Du quá hấp dẫn như vậy.

-Mình sao vậy, có quá ích kỉ không?

Thiên Tứ đứng dựa vào góc tường, vừa tự dằn vặt mình vì đã có những hành động quá độc vị, nhưng càng như vậy, THIÊN Tứ càng nhận ra mình đã thích Du Du rất nhiều.

-Du Du à, Tôi đã biết ghen vì cô bé rồi đó!

Du Du ngồi suy nghĩ một lúc rồi đứng dậy về phòng, nó chợt nhớ điều gì đó, chạy nhanh lên cầu thang và vào phòng Thiên Tứ.

-Cậu đã giải thích rõ mọi chuyện với Nhật Thy chưa?

-Nè, sao tự dưng xông vô phòng mà không gõ cửa vậy?

Thiên Tư đang nằm trên giường, bỗng giật mình mà lăn đùng xuống đất. Thấy cậu ta bị té khá nặng, DU Du vội vàng chạy lại và đỡ cậu ta dậy, nhưng phát hiện ra cái đầm bó sát, không tài nào ngồi xuống được.

-Thôi khỏi, đứng đó đi, đừng lại gần tôi, tôi không thích cô mặc bộ đồ đó đâu.

Du Du hứ một cái, rồi lấy tay che che bớt người lại. Thiên Tư cũng hơi ngại vì bộ đồ “thiếu vải” của Du Du lúc này, làm cậu ta hơi bối rối, vội vàng quay đi chỗ khác. Có lẽ nếu nhìn thẳng Đồ Nhà Quê lúc này, cậu ta sẽ bị thôi miên bởi vẻ đẹp của Du Du mất thôi...

-Tôi không liên lạc được với chị ấy, nên đã nhờ Ánh Linh nói rõ hết rồi.

-Vậy tại sao Kazu lại bỏ về đây, mà không có chị Nhật Thy?

-Có lẽ đối với cậu ta, cái gì đã qua rồi, khó có thể hồi phục được như trước, có thể tình cảm của Đốc Long đã thay đổi.

-Không đúng, cậu ấy vẫn còn thích Nhật Thy lắm mà?

-Sao cô biết được cơ chứ. Lúc trước tôi cũng thích chị Nhật Thy lắm, nhưng bây giờ...

Thiên Tư buông lỏng câu nói vì không đủ can đảm thốt ra vào lúc này. Cậu ta nhớ lại lúc trò chuyện với Thiên Tư. Cả 2 anh em đã nhận ra cùng thích một người, nhưng thực sự cậu ta không đủ tự tin và ít cơ hội hơn anh Thiên Tư rất nhiều, vì người hiện giờ Du Du thích là anh Thiên Tư. Cậu ta và Thiên Tư đã thỏa hiệp với nhau sẽ cạnh tranh công bằng. Nhưng dường như cậu ta đã có một xuất phát chậm hơn.

-Xin lỗi làm phiền cậu.

Du Du nép nép, kéo cái đầm cho dài ra một chút, rồi vội vã rời khỏi phòng. Bộ đồ này, không hiểu sao khi đứng trước mặt những người như vậy, làm cho nó cảm thấy rất ngại. Du Du vừa đi khỏi, Thiên Tư mới có thể bình tĩnh lại.

-Cô ta mặc đồ như vậy mà đối diện với mình làm suýt chút nữa không kìm chế nổi. Nhưng mà hôm nay cô ấy trông đẹp quá, nhưng mà bộ đồ đó sao mà hở quá vậy, có biết bao nhiêu là người nhìn, bộ không biết xấu hổ hả?

Đốc Long đã trở lại trường học, và ngôi trường lại bắt đầu náo động, tin đồn và fan club lại hoạt động, nhưng lần này càng quy mô hơn, vì sự thay đổi hình tượng của Đốc Long càng thu hút hơn nhiều nữ sinh lớp 10. Du Du lững thững bước đi, cố né mặt cậu bạn, tạm thời như vậy là tốt nhất, vì khi chạm mặt sẽ không biết nói gì.

-Du Du!

Du Du quay đầu lại, Đại Bảo đang đứng cuối hành lang và vẫy tay. Du Du và Đại Bảo đứng ở hành lang sau của khối 11, nơi đó khá vắng vẻ để dễ né fan của Đại Bảo.

-Cậu đã nói với Ánh Linh chưa?

-Dạo gần đây cậu ấy rất im hơi lặng tiếng. Hôm Ngày bánh ngọt, cô ấy có làm cho mình một cái, nhưng có nói rõ, đó chỉ là lời cảm ơn cho những năm qua luôn bên cạnh an ủi cô ấy.

-Cậu phải trường kì kháng chiến mới được, con gái dễ bị siêu lòng lắm.

-Thì phải vậy thôi, còn cậu thì sao rồi?

-Dạo này tớ đang vướng vào mấy cái rắc rối không thể nào gỡ được.

-Có cần tớ giúp để gỡ rối không?

-Không, không cần đâu, cậu mà vào nữa là thêm rắc rối cho tớ đó.

-Đốc Long quay về có nói với cậu lời nào không?

Du Du nghe Đại Bảo hỏi vậy, bỗng giật mình, không thể Đại Bảo biết việc Đốc Long về đây là để theo đuổi Du Du. Đốc Long cũng đã hứa là không công bố việc này với ai, trừ khi nghe câu trả lời từ nó.

-À, không, mình cũng đang muốn tìm hiểu nguyên nhân cậu ấy quay về, nhưng mà khó quá!

-Độc Long càng ngày càng trở nên người khó hiểu. Chơi với cậu ấy bao nhiêu năm mà cũng không thể nào nói được và hiểu được cậu ấy. Có lẽ cậu có thể đó Du Du à.

-Mình sao?

Đại Bảo gật đầu làm cho lòng DU Du thêm nặng trĩu. Nó có thể hiểu được cậu ta sao?

Thiên Tư đem sơ yếu lý lịch của mình, Thiên Tứ và Du Du lên phòng hiệu trưởng để nộp. Cậu ta để lên bàn và bước ra ngoài. Anh LINH gặp Thiên Tư ngay gần đó, và mỉm cười.

-Cậu đi nộp sơ yếu lý lịch đó à?

-À, mình nộp rồi.

-Vậy cậu về lớp trước đi, bây giờ mình mới lên nộp, và nộp cùng các bạn khác nữa.

-À, cậu cứ để lên bàn, văn phòng hình như không có ai cả.

-ừ, cảm ơn cậu!

Tiểu Quỳnh bước ra khu vườn sau và tìm Nobu. NOBU đang nằm trên cỏ và nhắm mắt lại. Nghe tiếng động, cậu ta mở mắt ra, và thở dài.

-Lại là cô bé nữa à?

Tiểu Quỳnh mỉm cười, và khép nép lại gần. NOBU dường như quá quen với sự tìm kiếm như vậy. Cậu ta bật dậy, và có vẻ thờ ơ.

-Em tới để đưa anh cái này.

-Là gì vậy?

-Là cơm hộp buổi trưa.

Nobu nhìn hộp cơm nhỏ xíu xinh xinh nhưng không hề có chút gì cảm động, mà ngược lại, cậu ta bắt đầu giận dữ.

-Có lẽ cô đã hiểu lầm gì đó, hôm đó chỉ là tôi giúp cô tránh tội nam sinh, chứ không hề có ý gì khác. Lần sau đừng làm những thứ vô ích như vậy nữa.

Nobu bỏ đi trong sự ngỡ ngàng của Tiểu Quỳnh, dường như trong ánh mắt cô bé có gì đó long lanh.

-Em thích anh.

NOBU đứng khựng lại, cậu ta hơi có gì đó truyền qua người, nhưng chưa đủ mạnh để ngăn cậu ta lại. Vừa bước đi, cậu ta vừa nói:

-Nhưng mà tôi không có hứng thú với cô!

Tiểu Quỳnh sững sờ, và bắt đầu thút thít. Một cô gái nhỏ bé, lần đầu dùng hết sức can đảm tỏ tình và bị thất bại. Cô bé dễ thương ngồi thụp xuống và khóc nức nở.

-Đã mắc công học nấu ăn cả tháng, rồi dậy thật sớm để làm được có một hộp cơm, vậy mà không nhìn lấy một lần. huhu

Tiểu Quỳnh khóc rống lên. Là một tiểu thư của Kasumi Gia, từ nhỏ Tiểu Quỳnh chưa hề phải làm việc gì đụng đến tay, vậy mà đây là lần đầu tiên cố sức làm cái gì đó, nhưng lại bị từ chối. Nghĩ tới đó, cô bé càng khóc to hơn nữa. Bất chợt có một bóng người xuất hiện trước mặt Tiểu Quỳnh. Cô bé ngược mặt lên.

-Lần này tôi lấy hộp cơm này, đừng có khóc rống lên như vậy nữa, mọi người chuẩn bị kéo đến đây rồi. Mọi người mà biết chỗ trú ẩn của tôi, thì tôi sẽ không tha cho cô đâu.

Nobu giật phăng hộp cơm. Chẳng phải vì cậu ta sợ bị phát hiện ra chỗ trú ẩn, mà có gì đó cảm thấy động lòng vì sự nhiệt tình và cố gắng của Tiểu QUỲNH. Có lẽ là do tội nghiệp

Đã có kết quả đợt thi, cũng như mọi lần, Du DU phải khó khăn lắm mới chen vào được bảng điểm. NÓ tìm ở vị trí đầu trước, và vui mừng khi thấy cái tên Thiên Tứ xếp thứ 2, nó có thể thở phào vì Thiên Tứ đã lấy lại phong độ, vị trí số 1 vẫn dành cho Đông Nghi. Còn nó, thứ mấy, thứ mấy....? Gì đây vậy trời, vị trí số 7: Du Du, vị trí thứ 8: Thiên Tư.

Du Du vừa mừng, muốn nhảy cẫng lên vì mình lại lọt vào top 10. Vừa bất ngờ và mừng thay cho Thiên Tư, tại sao lại có sự vượt bậc như vậy. Cậu ta quả là biết gây bất ngờ. Từ phía trên hành lang của 11A1, Thiên Tư rút tay vào túi quần và nhìn về phía tấm bảng thông báo. Cố gắng của cậu ta đã có kết quả. Kể từ giây phút anh Thiên Tư nói sẽ trả lại gia sư cho Thiên Tư, cậu ta đã muốn cố gắng rất nhiều, và cho đến gần ngày thi, thi ý định không thua kém Thiên Tư dường như đã đẩy cậu ta tiến xa hơn dự định ban đầu.

-Thiên Tư, em sẽ đuổi kịp anh!

Du Du tung tăng vui vẻ vì kết quả lần này thật là tuyệt vời. Nhưng dường như INNO Gia đang có việc gì thì phải, mọi người đang tập trung rất đông, có cả 3 vị thiếu gia đang ngồi ở phòng khách. Vừa thấy Du Du bỗng dừng mọi con mắt đổ dồn về nó. Lại sắp có chuyện gì xảy ra với nó nữa đây?

-Nhóc về rồi à, chờ Nhóc lâu quá nè.

Thiên Tư đứng dậy, tiến về phía nó.

-Sao mọi người tụ tập đông vậy?

-À, để tiễn anh đó mà. Nhưng anh chưa muốn đi mà chưa chào Nhóc một câu.

-Trời, anh về nước sao, sao không ai báo trước hết vậy.

Thiên Tư khoác vai kéo Du Du ra phía vườn trước.

-Chẳng phải Nhóc ghét anh lắm sao, anh về nước sớm như vậy phải mừng chứ nè...

-Không phải như vậy đâu.

-Anh đi vì công việc ở bên bà bà đang cần người gấp. Dù gì ở đây nhiệm vụ của anh đã hoàn thành, giúp Thiên Tư trở về thứ hạng mà nó muốn. Nhưng điều anh chưa làm được, đó là Nhóc đó.

Thiên Tư bỗng dừng vịn 2 vai nó và cúi xuống nhìn gần vào mặt nó, làm nó giật mình và đỏ ửng cả mặt.

-Em ư, em có việc gì mà anh phải quan tâm vậy?

-Đó là tình cảm của Nhóc vẫn chưa giải quyết được. Nhưng anh tin có ngày NHóc nghe được con tim mình chọn ai.

-Anh nói gì em không hiểu.

-Rồi có ngày NHóc hiểu anh nói gì mà! Bây giờ cho anh hỏi một câu. Nhóc đối với anh là như thế nào?

-Anh hỏi vậy là sao?

Tự dưng bị hỏi một câu bất ngờ khó trả lời, Du Du ngượng ngùng né tránh, ánh mắt nhìn đi chỗ khác, nhưng bất chợt lại gặp một tình huống quen thuộc.

-MỘt, hai,...

-Là ngưỡng mộ.

-Ồ, sau bao nhiêu việc anh làm cho Nhóc, mong rằng có câu trả lời thân thiết hơn, không ngờ chỉ là ngưỡng mộ thôi à, thật là thất vọng đó.

Nói rồi Thiên Tử chuyển nụ hôn “đe dọa” gần miệng lệch sang lên má của Du Du. Du Du rụt người lại. Đây là lần thứ 2 anh ta lộ liễu như vậy, nhưng lần này không biết sao cảm thấy rất dễ thương, chứ không đáng ghét như lần trước. Ấn tượng về anh Thiên Tử đối với Du Du có gì đó rất lạ kì, vừa hâm mộ, cảm kích, vừa tức tối, đáng ghét. Nói tóm lại là vẫn rất huyền bí.

-Cô Nhóc dễ thương, anh đi nhé, có ngày anh quay lại mà em vẫn chưa tìm ra tình yêu của mình thì anh sẽ không nhường cho đứa nào nữa đâu.

-Anh nói vậy là sao, em thật tình không hiểu!

Thiên Tử cười hả hê. Vừa lúc mọi người bước ra tiễn. Anh ta lại gần Thiên Tư và nói rất to để mọi người cùng nghe

-Vậy là trả lại gia sư cho em như đúng lời hứa rồi nhé!

Thiên Tử lại tiếp tục đến gần Thiên Tứ, vỗ vỗ vai cậu ấy rồi lại thì thầm những lời đầy hàm ý.

-Dù cho cô ấy có chọn ai, cũng đừng buồn nhé! Em trai của anh đào hoa lắm, sợ gì!

Rồi tự dưng cậu ta la lớn lên:

-Trả lại nữ hầu cận cho em nè, chẳng phải anh hứa khi anh đi, Du Du sẽ thành nữ hầu cận của em sao. Anh đã hoàn thành lời hứa với cả 2 đứa. Coi như bây giờ 2 đứa bắt đầu cạnh tranh công bằng rồi nhé!

Anh ta leo lên xe, tài xế chở anh ta lao về phía cổng cao cao. Trong lòng Du Du có gì đó hơi luyến tiếc, những ngày làm nữ hầu cận cho anh ta cũng học hỏi được nhiều điều thú vị lắm. Nhìn vẻ mặt của anh Hải Đăng có vẻ là vui nhất, vì dường như mối đe dọa lớn cướp mất chị Uyển Thanh đã đi khỏi. Nhưng lúc này anh ta nói gì với 2 cậu chủ vậy, mà thấy gương mặt của 2 anh em sinh đôi kia có vẻ rất căng thẳng. Phải rồi, nó chợt nhớ lại những lời Thiên Tử: “Cái gì, trở thành nữ hầu cận của Thiên Tứ, và là gia sư cho Thiên Tư sao?”

Sau buổi tiễn đưa, Du Du bước về phòng, bất chợt thấy trên giường của mình có những túi quà rất to. Nó bất ngờ tiến lại gần và mở ra. Bên trong là những bộ đồ hàng hiệu, nhưng không phải dành cho lứa tuổi của nó, mà dường như là để dành cho người lớn, và một bộ đồ dành cho thanh niên. Nó chợt nhớ ra những bộ đồ này nó đã từng thấy ở những cửa hàng hôm mà nó đi mua sắm cùng anh Thiên Tử. Nó đã đứng lại ngắm nghía rất lâu và ao ước sẽ mua được một bộ như vậy cho mẹ, ba và anh Hai. Nhưng mà,...Nó lật đật mở lại xem, đúng 3 bộ mà nó thích, là của anh Thiên Tử mua cho nó sao. Nhưng làm sao anh ta biết là Du DU vừa bất ngờ, vừa thấy cảm kích vô cùng. Bên dưới những bộ đồ còn có một tấm bìa cứng được bao lại. Du Du xé toạc cái bao và bong giật mình. Một chữ kí thật to, kèm theo một tấm hình và một lời chúc từ diễn viên Duy Thụy. Anh ta đã xin dùm nó từ lúc nào? Nó ôm những bộ đồ và tấm bìa chữ kí vào lòng, mà không biết nói lời cảm ơn như thế nào đến Đại Thiểu gia nữa. Có lẽ một cái bánh ngọt cảm ơn là quá ít cho Đại Thiểu gia.

Tối hôm đó, nó cố gắng thức khuya để vào kiểm quản gia Pix. Nó nấu một tô mì thật to cho quản gia, và rụt rè hỏi han:

-Quản gia Pix, thật ra Đại Thiểu gia là người như thế nào?

-Là người thích ăn đêm.

-Ấy da, cháu không đùa đâu, ông biết ý cháu hỏi mà.

-Haha, thật ra ai cũng rất bất ngờ về cậu ta. Từ lâu, Đại Thiểu gia Thiên Tử đã là người rất tinh tế. Không những có bộ óc tài giỏi trong học tập, kinh doanh, mà cậu ta còn có khả năng đọc được suy nghĩ và tình cảm của người khác, thậm chí là những tình cảm mà chính người đó không nhận ra. Cậu ấy luôn nói ra đúng tâm trạng của người khác, và dường như biết được kết quả của sự việc, chính vì vậy mà việc kinh doanh lúc nào cũng thuận lợi. Nhưng điều đáng nể hơn cả, là cậu ta luôn cho con người ta những lời khuyên rất chân thành, và luôn âm thầm giúp đỡ họ.

-Không ngờ anh ta là người như vậy.

-Đường đi nước bước của THIÊN TỬ luôn nắm được kết quả, cậu ta luôn làm trước, gây cho mọi người đầy nghi vấn, nhưng sau đó sự việc xảy ra, ngẫm lại, mới thấy cậu ta làm vậy là hoàn toàn đúng. Chính vì vậy mà cả phu nhân và lão phu nhân rất cứng và nghe lời ý kiến của THIÊN TỬ.

(Các bạn nhớ để ý kĩ các câu nói của Thiên Tử với Thiên Tư và THIÊN TƯ NHÉ)

Quả đúng như những lời của Quản gia Pix. Du Du ngẫm lại những lời nói của Thiên Tử trước lúc anh ấy đi. Gì mà “cạnh tranh công bằng” là sao? DU DU suy nghĩ, nhưng mãi vẫn không tìm ra câu trả lời, nó lắc đầu: “Sao càng biết về anh ta lại càng thấy anh ta trở nên bí hiểm vậy?”

-Nhưng mà cậu ta cũng có tật xấu đó.

-Là gì vậy, quản gia Pix.

-Đó là ăn khuya, và không tha cho bất kì cô gái nào mà cậu ta thích.

Du Du gật gù đồng ý với quản gia Pix, nó chào ông ta rồi về phòng nghỉ. Quản gia Pix ăn tiếp tô mì, và thì thào:

- Nhưng không hiểu sao lần này, cháu lại là trường hợp ngoại lệ mà cậu ta không đụng tới.

Trong lòng Thiên Tư và THIÊN TƯ đều hiểu những lời của Thiên Tử. Nhưng mà cuộc cạnh tranh thật sự có công bằng hay không khi mà, đối với Thiên Tư thì Du Du trở thành nữ hầu cận, còn đối với THIÊN TƯ, bây giờ trở về là một gia sư...thời gian nữ hầu cận bên cạnh chủ nhân rất nhiều, trong khi là gia sư, chỉ có thể một tuần vài tiếng, như vậy cuộc đấu này chẳng phải nghiêng về Thiên Tư rồi sao?

-Bây giờ mình là nữ hầu cận cho cậu sao?

-Không cần phải như vậy đâu, cô bé cứ như trước đây là được, không cần phải lúc nào cũng bên cạnh tôi đâu.

-Như vậy có được không?

-Được chứ, vì như vậy làm cho cả 2 càng thoải mái hơn.

-Cám ơn cậu, đó cũng là điều mà mình lo lắng suốt mấy bữa nay.

Du Du cũng hơi hồi hộp và không biết như thế nào khi trở thành nữ hầu cận cho Thiên Tư, như vậy sẽ chẳng tự nhiên chút nào, khi mà ngày nào nó cũng ở bên cạnh người nó thích, sẽ chẳng tập trung được việc gì. Nhưng Du Du lại chợt nghĩ, cậu ấy thật sự không muốn nó thành nữ hầu cận cho cậu ấy sao? Lúc đầu, nó muốn từ chối, vì thấy khó xử, và hồi hộp làm sao đó, nhưng không ngờ THIÊN TƯ cũng từ chối thẳng thừng như vậy, tự dưng nó cảm thấy hơi hụt hẫng, có lẽ cậu ấy không thích nó chăng? Du Du vừa đi vừa suy nghĩ, bỗng dưng đụng phải Thiên Tư. Về mặt cậu ta dường như đang nói điều gì đó.

-Cô buồn vì anh Thiên Tư bảo cô khỏi cần làm nữ hầu cận rồi phải không?

-Ừ, có lẽ vậy.

-Vậy bao giờ cô bắt đầu kèm tôi học.

-Có lẽ tôi sẽ không làm gia sư cho cậu nữa, vì đợt thi vừa rồi, cậu chỉ kém tôi một hạng, có lẽ không thích hợp làm gia sư nữa đâu. Cậu đã đuổi kịp tôi rồi mà, không còn gì để dạy nữa.

-Nhưng mà...

-Vốn dĩ cậu rất thông minh, chỉ cần tập trung một chút là cậu có thể đuổi kịp Thiên Tư và bỏ xa tôi rồi. Cố lên nhé!

Nói rồi Du Du về phòng, Thiên Tư đứng đằng sau áp a áp ứng không biết nghĩ thế nào. Cậu ta thậm thì, trong lòng cảm thấy hơi buồn một chút.

- Anh Thiên Tử, “cạnh tranh công bằng” ý của anh chính là như vậy sao?

Du Du tung tăng đến trường, trong lòng nó rất vui. Lần trước nhà trường tài trợ cho 10 người trong top đầu đi trại hè miễn phí, không biết năm nay có ưu đãi gì không, cầu trời tổ chức đi nước ngoài, cho nó được hưởng ké....Du Du hí ha hí hửng mộng tưởng, bất chợt nó bắt gặp những ánh mắt nhìn nó lạ kì....Cảm giác sao giống như lần trước. Du Du thấy có việc không lành, nó vội vàng chạy đến tấm bảng thông báo, nơi mọi người đang bu đông nghẹt. Mọi người thấy nó bắt đầu né ra. Du Du lững thững bước vào. Trên tấm bảng đó,rất nhiều tờ sơ yếu lý lịch mang cái tên Ling Du Du được dán ở vị trí trung tâm.

Chuyện gì đang xảy ra vậy nhỉ, là vì trong đó có cái tên của nó, địa chỉ ở là INNO Gia, và chữ kí phụ huynh là bà INNO.

-Du Du, hóa ra cậu là nhân vật thứ 6 của Itê hả. Cậu có họ hàng với Thiên Tư và Thiên Tứ hả?

Các bạn A2 hỏi nó, mà nó không biết phải trả lời sao. Bỗng một đám nữ sinh bước ra, và khoanh tay cười ngất ngưỡng.

-HỌ hàng gì, cô ta chỉ là người làm trong nhà thôi.

Mọi người xung quanh nghe như sét đánh ngang tai. Tại sao có một người ở lại có thể đi học ở trường quý tộc như vậy, thật là mất hết danh tiếng. Tiếng xì xào này nọ làm cho Du Du hoang mang hết đầu óc. Nó không biết phải bước ra chỗ này như thế nào nữa. Sao chân tay nó rụng rời như thế này. Thật ra nó cũng muốn mọi người biết thân phận thật sự của nó, chứ không muốn giấu giếm một chút nào. Nhưng tại sao phản ứng của mọi người lại là sự khinh biệt như vậy, mà không có chút cảm thông nào. Bất chợt, từ bên ngoài, có một giọng nói cất lên.

-Các cậu thôi đi, người làm thì sao chứ, cậu ấy đã cố gắng rất nhiều, và bây giờ đã lọt vào top 10, cũng coi như là thành viên có IQ cao trong ngôi trường này, điều này là hợp lệ. Với lại người cho cậu ấy đi học là bà INNO, chứ đâu phải cậu ấy tự quyết định.

-Nhưng mà, việc giấu mọi người như vậy thì không được chấp nhận. Như vậy đồng nghĩa với việc dối trá đó.

Mọi người bỗng dừng túa ra và về lớp, không ngó ngang gì nữa. Đông Nghi nhìn mọi người tức giận.

-Thôi bỏ đi ĐÔNG Nghi, rồi có một ngày mọi người sẽ chấp nhận mình như cậu mà. Mình sẽ cố gắng để xứng đáng.

Đông NGHI mỉm cười và khoác vai Du Du về lớp. Lớp A2 hôm nay cũng trở nên rất lạ. Mọi người thường ngày vẫn hay cười nói với Du Du, bây giờ cũng nhìn nó bằng cặp mắt rất khác. Du Du cảm thấy hụt hẫng lắm. Nhưng đó là lỗi của nó, và đó là sự thật, nên không có gì để biện minh. NÓ đã giấu mọi người suốt một năm qua, cũng chỉ vì muốn yên ổn học hành.

-Du Du yên tâm, cậu vẫn còn có tôi và Đông Nghi bên cạnh mà. Có việc gì thì 3 đứa vẫn là bạn như ban đầu, đừng quan tâm đến tụi chỉ kết bạn vì hình thức kia.

-Cám ơn cậu, NObu.

Du Du có thể tiếp tục ở đây cũng nhờ 2 đứa bạn thân này. Sau những sự cố giữa tình bạn, cả 3 đứa giờ đây đã hiểu nhau hơn, luôn cảm thông và luôn giúp đỡ nhau. Bên cạnh nó còn những người bạn Itê, Đốc Long, Đại Bảo, 2 anh em INNO,...nhưng dù sao nó vẫn muốn tạo một tình bạn với tất cả mọi người như lần thi văn nghệ.

Giờ ra chơi

-Đông NGHI, cậu có biết Du Du ở đâu không?

-Thiên Tư...

-Làm ơn chỉ giúp tôi!

-Có lẽ cậu ấy đang ở trên sân thượng.

Thiên Tư chạy thật nhanh sau khi nghe được câu trả lời của ĐÔNG NGHI. Cậu ta qua tận A2 gặp ĐÔNG NGHI chỉ để hỏi như vậy. Đông NGHI nhìn theo dáng Thiên Tư và mỉm cười, mặc dù trong lòng rất buồn,

nhưng không hiểu sao, lòng ganh tỵ đã chuyển thành yên tâm, vui vẻ. Chính Du Du đã dạy cho ĐỒNG NGHỊ điều đó. Dù cho người mình yêu chọn ai đi nữa, nếu cậu ta được hạnh phúc, thì mình cũng cảm thấy rất vui. Biết đâu Thiên Tư có thể an ủi được Du Du.

-Thiên Tư thích Du Du thật rồi, mong 2 cậu thành một cặp!

Thiên Tư chạy hồi hả lên sân thượng. Bất ngờ thấy Du Du và ĐỐC LONG đang ở đó. Cả ĐỐC LONG và Du Du đều bất ngờ quay lại nhìn THIÊN TƯ. ĐỐC LONG bước lại gần Thiên Tư và vỗ vai cậu ta một cái.

-Nhường cho cậu nói chuyện đó!

THIÊN TƯ cảm thấy có gì đó hơi bức bối trong lòng. ĐỐC LONG đi rồi, cậu ta mới từ từ tiến lại gần Du Du.

-Cậu ta gặp cậu làm gì vậy?

-Chỉ để an ủi thôi.

-Tôi đến nói cho cô biết, thật sự tôi không biết vì sao cái sơ yếu lý lịch đó lại lọt ra ngoài.

-Dù gì việc này mọi người cũng nên biết, không sớm thì muộn. Tôi phải cảm ơn cậu, vì cậu đã nói ra những điều mà tôi không dám nói với mọi người.

-CÔ nói vậy, nghĩa là cô nghĩ tôi đã dấn ư?

-Tôi tưởng việc này sẽ làm cậu vui chứ, vì nỗi buồn của tôi là niềm vui của cậu mà.

-Sao lại nói như vậy, tôi thật sự không biết vì sao mà.

-Nếu bây giờ tôi bị tẩy chay khỏi Nhất Kim, thì cậu có cảm thấy vui không?

-Ngốc quá, tôi thật sự lo lắng cho cô đó. TÔI sẽ tìm ra thủ phạm đã cố tình làm ra vụ này.

-Thôi không cần đâu, tôi tin cậu không làm điều đó mà.

-Nhưng tại sao lại thờ ơ lời nói của tôi như vậy. Thật ra cậu không tin tôi đúng không, cậu nghĩ rằng tôi đã dấn tờ sơ yếu lý lịch đó đúng không?

-Ai dấn không quan trọng. Tôi sẽ từ từ lấy lại lòng tin của mọi người, để mọi người chấp nhận tôi, nên cậu cứ yên tâm. Tôi về lớp đây.

Du Du bước đi, nhưng THIÊN TƯ đã kịp lôi nó lại, về mặt cậu ta bắt đầu chuyển đổi, có gì đó muốn tuôn trào ra, bất chợt trong giây phút đó, cậu ta không ngăn được đôi tay mình, mà vội vã kéo Du Du vào lòng.

- NẾU như tin tưởng tôi thì hãy để tôi an ủi cậu có được không?

37. Chương 36

CHƯƠNG 36: SỰ THẬT

Du Du đẩy mạnh THIÊN TƯ ra, toàn thân nó bỗng run lên.

-Cậu đang làm gì vậy, lại định gây rắc rối cho tôi nữa à?

-Tôi thật sự muốn bên cạnh cậu. Nhìn cậu buồn như vậy, tôi thật sự rất đau lòng

-Cậu đang nói gì vậy?

-Tôi muốn là người có thể làm vui đi nỗi đau của cậu.

-Cậu bị thần kinh rồi, tôi về lớp đây.

Nhưng Thiên Tư đã vụt chạy lên phía trước và chặn Du Du lại, 2 tay nắm chặt lấy vai Du Du, giữ nó lại. Ánh mắt cậu ta đang long lanh lên, và lời nói đầy chân thành.

-Tôi muốn là người cứu cậu khỏi nhà kho, nhưng đó lại là Đại Bảo. Tôi muốn nhảy cùng cậu hôm sinh nhật thì đó lại là Đốc Long. Muốn cứu cậu khỏi khu rừng kia, thì anh Thiên Tư lại đến trước. Cậu có biết những lúc như vậy, con tim tôi đau đến chừng nào không?

Du Du vẫn im lặng, nó nhìn Thiên Tư trân trân. Nó đã muốn né tránh tình huống này từ lâu, không muốn vướng sâu vào chuyện tình cảm này. Nhưng không hiểu sao con tim lại rung động khi nghe những lời nói này.

-Và lần này, muốn xuất hiện bên cạnh cậu, giúp cậu vượt qua, nhưng Đốc Long lại xuất hiện trước. Tại sao tôi luôn là người đến sau vậy?

-Cậu đừng như vậy nữa, tôi không muốn nghe nữa.

-Cậu thật sự không biết, không nhận ra tình cảm của tôi? Vì ai mà trời đêm mưa bão, tôi phải xuống Đùm Cha. Tôi đã rất lo lắng khi nghĩ cậu chỉ có một mình.

Du Du nhìn Thiên Tư mà cổ họng như cứng lại. Ánh mắt của Thiên Tư lúc này đang nhìn nó một cách chân thành và đầy tình cảm. Có lẽ sẽ chẳng đứa ngốc nào lại không nhận ra đây là lời tỏ tình của cậu ta. Nhưng bây giờ nó phải nói gì đây khi mà còn bao nhiêu việc đang dồn dập xảy ra với nó.

-Tôi biết chứ, sao tôi lại không biết, tôi không phải đứa ngốc mà không nhận ra tình cảm của cậu.

-Vậy ..., cậu biết rồi sao.

-Tối hôm đó ở Đùm Cha, lời cậu nói tôi đều nghe rất rõ, nhưng tôi cố tình giả vờ ngủ, xem như chưa nghe được gì. Mà cũng chính vì vậy, mà tôi phải đang cố giữ khoảng cách với cậu từng ngày.

-Tại sao lại như vậy?

-Cậu còn không biết vì sao ư, vì tôi không thích cậu. Cậu làm cho tôi cảm thấy mệt mỏi, ở bên cạnh cậu tôi chỉ thấy xui xẻo, bức bối và tổn thương. Cậu luôn gây rắc rối cho tôi, làm cho tôi tức giận. Tôi với cậu sẽ không đi tới đâu đâu, bởi vậy đừng quan tâm tới tôi nữa. Mọi việc tôi sẽ tự lo được mà. Cậu sẽ là người bạn tốt của tôi.

-Vì sao, vì cậu thích anh Thiên Tư rồi, nên không cho tôi cơ hội sao?

-Với cậu hay Thiên Tư cũng chỉ có một kết quả mà thôi.

Du Du bước đi dứt khoát, trong lòng nặng trĩu. Có gì đó vương vương nơi khóe mắt. Nó đã chính thức có câu trả lời cho Thiên Tư. Bấy lâu nay nhận ra tình cảm của cậu ta, nhưng con tim nó dường như từ lâu đã dành cho Thiên Tư, nên kể từ hôm sinh nhật, nó luôn cố gắng tỏ ra bình thường, và giữ khoảng cách với Thiên Tư, để cậu ấy biết rằng, nó luôn xem cậu ấy là bạn. Nhưng không hiểu sao nói ra được những lời này, lại còn cảm thấy trong lòng nặng nề hơn khi chưa nói. Thiên Tư đứng im lặng trên sân thượng. Cậu ta đã thật sự không còn cơ hội cạnh tranh nào nữa sao? Con tim cậu ta như muốn vỡ tung khi nghe Du Du nói rằng cậu ta chính là người làm cho Du Du phải khổ sở. Còn sự đau đớn nào hơn khi người mình thích lại căm ghét mình đến như vậy. “Tại sao lúc nào cũng gây rắc rối và đau khổ cho cô ấy, lần trước vụ hộp cơm, vụ cô ấy không được gặp ba mẹ, rồi cả việc sơ yếu lý lịch lần này, chẳng lẽ, mình lại là người luôn mang lại rắc rối cho Du Du. Nhưng tại sao cô ấy lại nói, dù là mình hay anh Thiên Tư, kết quả chỉ là một?”

Trong đầu Du Du bây giờ không phải Thiên Tư hay bất cứ ai, mà là lời nói của bà chủ. Nó phải biết vị trí của mình. Nó sống ở Chu Rung chỉ để học hành, chứ đừng mơ tưởng đến bất cứ thứ gì. Việc quan trọng bây giờ là khôi phục lại niềm tin của các bạn bè, nhưng nó phải bắt đầu từ đâu?

Du Du bước vào lớp, cố gắng mỉm cười với mọi người, nhưng đều bị đáp lại bằng thái độ thờ ơ. Cả ngày tại lớp, tinh thần nó xuống dốc thấy rõ, không thể chú tâm vào bài học, nó chỉ muốn khóc cho thật to. Nhớ lại lúc ở trên sân thượng, khi Thiên Tư ôm nó, nó đã muốn khóc trong lòng cậu ta, và chắc chắn rằng sẽ vui đi rất nhiều, nhưng nó biết rằng, mình không thể làm như vậy. Ngay từ lúc biết Thiên Tư thích mình, nó đã cố tạo khoảng cách với cậu ta, và không thể phá vỡ bức chắn đó được.

Thiên Tư ngồi trong lớp, cũng không thể khá hơn được. Tại sao cái sơ yếu lý lịch đó lại bị đem dán trên bảng thông báo, rõ ràng Thiên Tư đã nộp ở phòng hiệu trưởng cơ mà. Nhất định phải tìm ra người làm việc này. Thiên Tư tiến lại bảng thông báo và giật tờ sơ yếu lý lịch ra. Cậu ta nhét vào cặp và mím môi thật chặt.

-Anh NObu à!

-Lại gì nữa đây?

-Cơm hộp.

-Lần trước chỉ vì tội nghiệp cô nên tôi làm như vậy. Đừng nghĩ là tôi đã siêu lòng.

-Em không quan tâm đó là tội nghiệp hay là gì hết. Nhưng em biết một điều, chỉ cần cố gắng và thành tâm thì sẽ có kết quả.

-Vậy thì cứ cố gắng đi. Nhưng hôm nay nhất định tôi không ăn đâu.

Nói rồi, Nobu đứng dậy bỏ đi. Tiểu Quỳnh chạy nhanh lên trước, chặn Nobu lại.

-Tại sao anh không thích em. Tất cả con trai đều thích em mà.

-Vớ vẩn, tự tin quá đáng!

-Có phải vì em là em của Đại Bảo?

Nobu bỗng tròn xoe mắt và đầy bất ngờ. Tại sao Tiểu Quỳnh lại biết việc này. Thật ra nhờ những lời khuyên của Du Du, NObu đã quên được Đại Bảo, nhưng cảm giác với con gái thì vẫn chưa thể bắt đầu. Mặc dù Tiểu Quỳnh giống y hệt anh của mình, nhưng không hiểu sao cậu ta lại chẳng có chút cảm giác nào.

-Em xin lỗi đã nói vậy, chị Du Du đã kể cho em nghe, và em tin rằng, em sẽ là liều thuốc cho anh.

Nói xong Tiểu Quỳnh nhón chân lên, và nhắm mắt lại. Cô bé nhanh chóng hôn vào môi của Nobu một cái, làm cậu ta bất ngờ, không phản ứng kịp. Tiểu Quỳnh bẽn lẽn, cúi gằm mặt xuống đầy xấu hổ, không dám nhìn Nobu, còn Nobu thì đứng yên bất động.

-Tối thứ 7 này tại công viên Cỏ Dại, anh hãy đến và nói cảm nhận về nụ hôn vừa rồi, em sẽ đợi anh cho đến khi nào anh đến.

Nói rồi Tiểu QUỳnh bỏ chạy. Cô bé đã lấy hết can đảm để hôn NObu, bộ dạng của Tiểu Quỳnh thật dễ thương. Du Du và Đông NGHì núp gần đó quan sát, há hốc miệng. “Không ngờ con bé nhìn hiền vậy mà táo bạo ghê, nhưng xem ra chàng NObu nhà mình rung động kìa, đứng im ru từ nãy giờ”. Cả 2 cười khúc khích, vỗ tay cái chat vào nhau. Coi như bước đầu thành công. Nobu quả thật rất đẹp trai và phong độ, nếu như họ là một cặp thì quá là perfect.

Nobu đưa tay sờ lên môi mình, rồi đưa tay đặt vào tim mình. HÌnh như lúc này có chút gì đó tê giật ở đây. ĐÓ là cảm giác gì vậy?...

-Cô bé ăn kem chứ?

Thiên Tư áp vào má Du Du cây kem mát lạnh, làm nó tỉnh táo hẳn.

-Có lẽ việc của mình đã làm cho 2 cậu khó xử phải không, trong lớp mọi người có làm phiền và hỏi han 2 cậu nhiều không?

-Thiên Tư nó bảo đứa nào mà hỏi nó về việc đó nữa là nó sẽ không tha đâu, thế là cả lớp im luôn.

-Trời ơi, cậu ta làm vậy khác nào làm cho mọi người ghét mình thêm.

-Cô bé yên tâm đi, rồi mọi người sẽ nhận ra con người của cô bé, và họ sẽ không quan tâm đến xuất thân nữa đâu.

-Biết là thế, nhưng sao mỗi ngày đến lớp mình có cảm giác như mình là cái gai trong mắt mọi người vậy.

-Nhưng cô bé cũng phải biết rằng, đối với một số người nào đó, sự hiện diện của cô bé là niềm vui trong cuộc sống.

-Thiên Tứ...

NÓ luôn luôn xúc động trước những lời nói của THIÊN TƯ. Bỗng dưng lúc này, nó không thể ngăn mình lại. NÓ khóc òa lên, và rồi Thiên Tứ dịu dàng ngồi vào chiếc ghế bên cạnh và ôm nó vào lòng. Hơi ấm từ người cậu ta cho nó một niềm an ủi rất lớn. Mới sáng nay, nó đã cố gắng không khóc trong vòng tay Thiên Tư, vì muốn giữ khoảng cách với cậu ta, nhưng mà bây giờ, Tại sao nó lại luôn yếu đuối trước mặt Thiên Tư?

Thiên Tư đứng lặng lẽ từ xa, nhìn Du Du trong vòng tay Thiên Tư, cậu ta không biết nên vui hay nên buồn. Vui vì ít ra Du Du cũng đã được an ủi, nhìn cô ta tìu tụy, lo nghĩ, Thiên Tư cũng không thể nào tươi tỉnh lên được, và buồn, vì biết mình đã mất đi một cái gì đó...rất quan trọng...

Thiên Tư bấm chuông khu biệt thự Nami. Ánh Linh khá bất ngờ khi cậu bạn này lại đến tìm gặp cô ta.

-Thiên Tư, thật là quá bất ngờ đó.

-Mình có chuyện cần nói với cậu, ra ngoài một chút được không?

-Được chứ.

Thiên Tư và Ánh Linh đi dọc trên con đường Itê. Thiên Tư đút tay vào túi, bước đi im lặng và vẻ mặt lạnh lùng đến lạ kì, cho đến chỗ ghế đá công viên. Cậu ta dừng lại, bắn khoăn một hồi, quay lại nói với Ánh Linh.

-Tại sao cậu làm vậy?

-Chuyện gì?

-Đừng giấu nữa, chuyện dán sơ yếu lý lịch của Du Du ở trường.

-Cậu nói gì tớ không hiểu. Tại sao tớ phải làm vậy?

-Đó cũng là điều tôi muốn biết đây.

-Có lẽ có hiểu lầm gì rồi, hôm nay có giải thích, cậu cũng không tin đâu. Tôi về đây.

-Đứng lại đã, tôi đã điều tra rồi. Trên tờ giấy đó, loại keo dán đặc biệt, chỉ có ở khu biệt thự Itê mới dùng. Tôi đã đến chỗ cửa hàng, và được biết là người nhà Nami đã mua nó cách đây 1 ngày.

-Điều đó thì chứng minh được gì, cậu không nghĩ đó là trùng hợp sao?

-Trùng hợp ngay cả việc ngày tờ giấy này được công bố, cậu đến trường rất sớm sao. Có phải để dán nó không? Tôi cũng đã hỏi tài xế của cậu rồi. Ngay cả việc cậu nộp sơ yếu lý lịch ngay sau tôi vào ngày hôm đó, cũng đủ để tôi nghi ngờ cậu.

-Có thật là chỉ có bấy nhiêu mà cậu kết tội tôi?

-Ngay cả loại giấy, màu mực cũng là xuất phát từ khu biệt thự Itê. Đây là những loại cao cấp, và điều đặc biệt mà cậu không để ý đó là kí hiệu 3 dấu chấm chìm của Nami Gia. Cậu đã dùng máy scan và máy in nhà để làm ra những tờ giấy này, nhưng không để ý đến loại giấy. Giấy được đưa đến khu biệt thự Itê đều giống nhau, nhưng được phân biệt rõ ràng. Cửa INNO Gia có 2 dấu gạch chìm, còn nhà cậu là 3 dấu chấm in chìm, nếu đưa ra ánh sáng mới có thể thấy. Còn nữa, các cô gái khác không thể biết được Du Du là người làm nếu chỉ dựa vào tờ sơ yếu lý lịch này, trừ phi có người nói với họ. Nếu tôi tìm họ bây giờ thì có lẽ sẽ biết là ai đã cho họ thông tin.

-Thôi được rồi, cậu điều tra kĩ như vậy thì làm sao tôi có thể chối được. Nhưng cậu quả là quan tâm đến con bé đó quá. Tôi là bạn của cậu mười mấy năm, mà không bằng một người đến đây ở 1 năm sao?

-Vấn đề không phải như vậy, mà quan trọng là tại sao cậu làm vậy?

-Vì tôi ganh tỵ đó. Tại sao tất cả đều quay quanh con bé đó, cả THIÊN TƯ, ĐỐC LONG, ĐẠI BẢO, và bây giờ đến cả cậu cũng bảo vệ nó nữa.

Từ khoe mắt ÁNH LINH đang long lanh lên một chút nước mắt, nhưng cô ta vẫn cố không khóc. Sự cứng rắn hàng ngày buộc Ánh Linh không được mềm lòng, mà phải kiên quyết bảo vệ cho chính mình. Sự ganh tỵ, tức giận giờ đây đang tuôn trào. Chứng kiến cảnh Thiên Tư lo lắng chạy đi tìm Du Du trong ngày hội trại, chứng kiến ĐỐC LONG nhảy cùng Du Du trong ngày sinh nhật ở INNO, rồi ĐẠI BẢO cứu Du Du trong nhà kho, và cho đến bây giờ là THIÊN TƯ đang cố gắng tìm ra thủ phạm phôi bày thân phận Du Du. Tại sao mọi người đều xem trọng Du Du đến như vậy.

-Tại sao cậu lại có suy nghĩ như vậy. Mọi người ở Itê rất xem trọng cậu, nếu cậu xảy ra việc gì, thì chúng tôi cũng sẽ bảo vệ cậu như vậy mà.

-Bảo vệ ư? Bảo vệ ư? Thiên Tư xem tôi như là kẻ thừa, từ chối tôi vì con bé đó, còn ĐỐC LONG thì xem tôi là người thay thế cho Nhật Thy. Tại sao tất cả lại đối xử với tôi như vậy?

Thiên Tư cũng ghen ngào thay cho Ánh Linh. Quả thực, cô ấy phải là người chịu đựng sau tất cả mọi chuyện như vậy. KHÔNG biết phải nói lời nào, cậu ta không thể trách cô ấy bây giờ được.

-Cậu có biết vì sao mọi người yêu mến Du Du không? Vì cô ấy luôn yêu đời, luôn biết đứng dậy sau vấp ngã, không bao giờ coi người hại mình là kẻ thù, mà sẽ tìm hiểu nguyên nhân vì sao họ ghét mình, rồi tự sửa đổi mình, biến kẻ thù thành bạn. Cô ấy cũng biết ganh tỵ, nhưng lại có thể biến lòng ganh tỵ thành mục tiêu để phấn đấu để bằng người ta.

-Cậu nói với tôi những lời này làm gì?

-Cậu ghét Du Du vì cậu đang ganh tỵ, vậy tại sao cậu không biến sự ganh tỵ thành mục tiêu phấn đấu, cố gắng trở thành người được mọi người yêu quý như cô ấy. Tôi sẽ ở bên cạnh và ủng hộ cậu.

-Cậu cũng đã biết bộ mặt độc ác, ích kỉ của tôi rồi mà vẫn muốn là bạn của tôi sao?

-Không phải chỉ có tôi thôi đâu, nếu ĐỐC LONG, THIÊN TƯ, ĐẠI BẢO biết việc này, thì mọi người vẫn ở bên cạnh cậu, chứ không hề ghét cậu đâu.

-Tôi không biết sẽ có thể hết ghét cô ta được hay không, nhưng những lời nói cậu nói với tôi hôm nay tôi sẽ ghi nhận. Tôi cũng không sợ xấu hổ, nếu mọi người biết việc tôi làm, vì đã làm thì sẽ chịu.

-Cô ấy nói rằng muốn cảm ơn người đã công bố việc này, vì rằng chính người đó đã nói với mọi người điều mà cô ấy không thể nói. Mặc dù bây giờ mọi người không chấp nhận và xa lánh cô ấy, nhưng Du Du tin mình có thể lấy lại lòng tin và sự thân thiện của mọi người.

Ánh Linh im lặng. Cô ta thở dài một cái. Quả thực Ánh Linh rất thích kết bạn với Du Du, nhưng những gì DU DU có được đã làm cô ta quá đau lòng và tức giận. ĐỐC LONG và THIÊN TƯ luôn dành cho Du Du những tình cảm thật lòng, nhưng đối với ÁNH LINH chỉ là kẻ thay thế, là kẻ thứ 3.

-Tôi về đây.

-Đừng nghĩ những gì mình đã làm sai, mà hãy nghĩ mình sẽ làm những gì để chuộc lại những lỗi lầm đó.

Ánh Linh lặng lẽ bước đi, vể mặt thờ thẫn. Và chỉ khi quay lưng lại, cô ta mới bắt đầu sụt sịt, nước mắt trào ra. Ánh Linh đã cố gắng không khóc trước mặt THIÊN TƯ, lúc nào cũng vậy, tỏ ra mạnh mẽ, nhưng trong lòng đầy tổn thương. Thiên Tư biết rằng không thể nói lên lời nào. Cậu ta hiểu cảm giác của một người thay thế, khi mà trước đây đã từng thay thế cho ĐỐC LONG. Gió thoảng qua mái tóc của THIÊN TƯ, cậu ta có thể làm gì để mọi người chấp nhận Du Du?

Nobu đang nằm dài đọc quyển truyện tranh, chợt nhớ hôm nay là thứ 7, đã 8g tối. “Không biết con bé Ngốc kia có đến công viên giờ này không nữa. Nhưng nếu có đến chắc giờ này cũng về rồi. Tốt nhất đừng cho cô bé ấy hi vọng”.

Nghĩ vậy, nhưng không hiểu sao Nobu đứng ngồi không yên. Cậu ta quyết định gấp quyển sách lại và lấy xe moto chạy đến công viên Cỏ Dại.

Gió buổi tối ở công viên khá lạnh. Tiểu Quỳnh ngồi co ro ở buồng điện thoại. Nobu nhìn thấy cảnh môi thở dài một cái: “Đúng là đồ ngốc mà”. Cậu ta tiến lại gần và khoác cho Tiểu Quỳnh cái áo khoác đang mặc. Tiểu Quỳnh giật mình ngẩng mặt nhìn lên, và nở nụ cười thật tươi.

-Cuối cùng anh đã đến rồi!

-Tại sao lại ở đây đến tận giờ này?

-Thì đã bảo là không gặp không về mà.

-Cô đang giỡn đó sao, một tiểu thư như cô đi đến giờ này mà người nhà không đến đón sao?

-Em đã nói với người nhà tự đi đến chỗ hẹn và tự về, nên họ không biết em đang ở đâu.

-Nếu tôi không đến thì sao?

-Thật ra thì em đã định về rồi. Nhưng chợt nhớ là không mang theo điện thoại, cũng không đem theo tiền, nên không biết phải thế nào nữa.

Tự dưng nghe đến đây, Nobu hơi thất vọng một chút.

-Hóa ra cô cũng định về rồi, chứ không phải chờ lì ở đây để “không gặp không về”.

-EM xin lỗi. Thật ra đây cũng là lần đầu tiên em chờ 1 người lâu đến như vậy. Trước đây hầu như ai cũng phải chờ em, nên có lẽ quen rồi. Cho nên lần này em chỉ có thể tập đến đó thôi, để lần sau em cố gắng chờ thêm chút nữa.

-Ai nói là có lần sau chứ? Mà cô chờ bao lâu rồi?

-4 tiếng rồi.

-Cái gì?

Nobu nhìn đồng hồ, bây giờ là 8g30, nếu chờ 4 tiếng, vậy thì...

-Sao cô hẹn buổi tối, mà lại đến đây từ lúc 4g30.

-Vì đây là lần đầu tiên hẹn hò nên em hơi hồi hộp, muốn đến sớm chuẩn bị tinh thần.

-Ai nói đây là hẹn hò cơ chứ?

Về mặt ngây ngô của Tiểu Quỳnh thật đáng yêu. Nobu cảm thấy có chút gì đó áy náy, dù gì đây cũng là lỗi của cậu ta. Nhưng cô bé tiểu thư cũng quá là thật thà. Nếu cô bé nói là sẽ chờ Nobu cho đến khi nào gặp được cậu ấy, thì cũng đâu ai biết được. Nhưng đằng này, Tiểu Quỳnh lại nói thật rằng cô ấy không chờ được nữa, và muốn về, nhưng vì không đem điện thoại và tiền nên không biết về bằng cách nào. Chính điều đó lại làm cho NObu có chút gì đó có cảm tình hơn với Tiểu Quỳnh.

-Lên xe đi, tôi sẽ chở về, người nhà cô chắc đang lo lắng đó.

Tiểu Quỳnh mỉm cười và gật đầu. Cô bé leo lên chiếc moto và ôm chặt phía sau Nobu. NObu hơi im lặng một chút rồi rồ ga phóng về phía khu biệt thự Itê. Có gì đó rất lạ chạy ngang qua người khi vòng tay Tiểu Quỳnh choàng qua người cậu ta...

-Tôi về đây.

-Khoan đã.

-Gì nữa?

-Anh chưa nói cảm nhận của mình về...

-Tôi chưa có cảm nhận gì hết.

-Vây à...

Vẻ mặt hơi buồn và thất vọng của Tiểu Quỳnh làm Nobu không đành lòng bỏ đi. Cậu ta đứng lại một chút.

-Vây cô có cảm giác như thế nào vào lúc đó?

-Tim đập mạnh, mặt đỏ ửng, toàn thân tê tê như có điện chạy qua...NÓi chung là...ôi xấu hổ quá...

-Hỏi thật nhé, cô không cảm thấy sợ khi biết tôi thích con trai à?

-Chị Du Du có nói, anh đã hết như vậy rồi. Mà dù anh có như vậy đi nữa, em tin em có thể làm anh thay đổi cảm giác với con gái.

-Đúng là tôi hết thích con trai từ lâu rồi, bây giờ đang rất nam tính đó.

-Em biết anh là một boy chính hiệu mà, chẳng qua anh chưa tìm thấy được cô gái nào làm anh rung động thôi.

Tự dưng Nobu tiến lại gần Tiểu Quỳnh, vòng tay ra sau lưng cô bé, kéo sát người lại và hôn vào môi cô bé một cái. Tiểu Quỳnh tròn xoe mắt đầy kinh ngạc, đứng im bất động. Đến khi Nobu buông ra rồi, cô bé vẫn không thể cử động được, vì quá bất ngờ. Nobu nhìn sự ngỡ ngàng của Tiểu Quỳnh mỉm cười, leo lên moto.

-Lần trước nhanh quá, tôi không có cảm giác gì, nên lần này tôi sẽ về suy nghĩ thật kĩ và sẽ nói cho cô nghe cảm giác về nụ hôn này. Tạm biệt!

NObu đi rồi, Tiểu Quỳnh mới có thể thở nhip nhàng trở lại. Cô bé đưa tay lên chạm vào môi mình, vẻ mặt đầy sung sướng.

-Anh ấy hôn mình ư, Yahoo!

Loa phát thanh của trường bỗng dưng có một giọng nói rất quen thuộc. “Xin tặng các bạn một bài hát. Mời các bạn lắng nghe”.

Các nữ sinh ồ ạt la hét khi phát hiện ra giọng nói của người hotboy đó.

-Là Thiên Tư đó.

-Không đúng, là THiên Tư.

Du Du cũng chú ý vào loa để nhận ra đó là ai. Một giọng hát vang lên, kèm theo tiếng đàn ghita. Là ai trong 2 cậu chủ. Giọng nói của họ tuy có hơi khác nhau, nhưng giọng hát thì Du Du chưa nghe bao giờ, nên không thể phân biệt được.

Giọng hát cao vút, thanh trầm, và rất êm ái, các cô gái đang hú hét vì hết sức hâm mộ. BỌn họ đứng trước loa và du dương cùng bài hát, y hệt đang lắng nghe một ca sĩ nổi tiếng hát vậy. Du Du mỉm cười, tại sao 2 anh em họ lại toàn diện đến như vậy, đã đẹp trai, học giỏi (Thiên Tư bây giờ cũng trong top 10), gia đình giàu có, lại còn hát hay nữa, có phải hoàn toàn đối lập với nó không? Du Du nhớ lại giọng hát của mình trong đêm thi văn nghệ mà rùng mình. Nghĩ tới đó, nó mới phát hiện ra bài hát này chính là bài hát lớp nó đăng kí dự thi cơ mà...

Bài hát vừa chấm dứt, giọng nói đó lại tiếp tục trong loa.

-Các bạn 11A2 thân mến. Nghe ca khúc này, các bạn có nhớ đến những ngày tháng tập luyện văn nghệ cùng với nhau hay không? Có phải đó là quãng thời gian rất vui, và rất nhiều kỉ niệm. Chính Du Du, cô bạn này là người tạo nên khoảnh khắc đó. Cô ấy không lấy địa vị hay danh nghĩa của ai để kết bạn, mà kết bạn bởi chính con người cô ấy, như vậy đâu phải là lừa dối. Chính Du Du nối kết các bạn trong lần thi đại hội thể thao, cũng chính bạn ấy đã làm nên một tiết mục văn nghệ mà cả trường không ai quên. Nỗ lực để học tập, lọt vào top 10 mặc dù công việc hằng ngày rất vất vả, mà lại không có người thân bên cạnh. Biết mình bị tách biệt nhưng luôn luôn cố gắng để trở thành bạn của mọi người. Chưa bao giờ ghét ai, mặc dù người đó có ghét và hại cô ta đến như thế nào. Chân thật, yêu đời, và luôn muốn hòa đồng, như vậy không đủ để trở thành bạn bè rồi hay sao. Mặc dù cô bé ấy là người làm của tôi, nhưng những gì cô ấy làm được còn

hơn tôi rất nhiều, có thể gắn kết được mọi người trong INNO, có thể gắn kết những người bạn lại với nhau. Thước đo vật chất có vị trí gì trong một tình bạn chân chính?

Từng lời nói của chàng trai như thấm vào từng thành viên của A2, vào 3 cô gái đã hại Du Du trong rừng, vào những cô gái đã hành hạ Du Du trong nhà kho. Quả thực, Du Du luôn luôn tươi cười với họ, mặc cho họ có làm gì cô ấy đi chăng nữa. Chưa bao giờ Du Du tìm đến họ với ý định trả thù. Du Du cảm động đến không thể nói lên lời, nó nhìn mọi người mà ánh mắt rưng rưng, không trông mong gì hơn là một sự thấu hiểu. Loa được phát đến các lớp, mọi người đều nghe thấy cả.

Du Du chạy thật nhanh đến phòng phát thanh, khuôn mặt đầy xúc động nhìn người con trai trước mặt, và nó biết rằng người đang đứng trước mặt nó lúc này, chính là Thiên Tứ.

Từ lớp A1, Ánh Linh ngồi im lặng, trong khóe mắt cô ấy có gì đó long lanh, dường như là giọt nước mắt hối hận. Thiên Tứ ngồi lặng lẽ nhìn ra xa xăm. Có lẽ người làm cho cô ta hạnh phúc không phải là cậu ta, mà chỉ có thể là anh Thiên Tứ...Nước mắt...xin đừng rơi...đừng rơi...

TRời mưa tầm tã, hầu hết các học viên đều có tài xế nhà đem dù đến tận nơi và đưa ra xe. Nó nhìn trời mà mặt xị xuống.

-Sao lại mưa đột ngột vậy trời?

-Cô không mang theo dù à?

Nó giật mình quay lại, là Thiên Tứ. Cậu ta xuất hiện từ sau lưng nó từ lúc nào.

-Nếu không có dù thì về chung xe đi!

-Thôi, tôi đợi tạnh mưa mới về.

Du Du đã nói rằng chỉ muốn làm bạn với cậu ta. Điều đó đã làm cậu ta đau lòng lắm rồi, nhưng bây giờ, nhìn thái độ bất cần, lạnh nhạt của Du Du càng làm Thiên Tứ có gì đó nao núng trong lòng. Thiên Tứ hôm nay đã giúp Du Du giải quyết phần nào mâu thuẫn với mọi người, trong khi cậu ta, kẻ đã gây ra chuyện này, thì chỉ biết khoanh tay ở ngoài đứng nhìn. Có ai biết cảm giác đó đau đớn đến chừng nào, khi không giúp được gì cho người mình thích. Và chỉ cái việc muốn đưa cô ta về chung xe khi trời mưa, cậu ta cũng không làm được.

Nhưng lúc này, Thiên Tứ vẫn phải gắng gượng những lời nói vô tình, cộc lốc để không khí giữa 2 người có thể trở lại bình thường. Mặc dù rất lo lắng, muốn nhắc bồng Du Du vào trong xe, hoặc có thể đứng chờ dưới mưa chung với Du Du mãi cũng được, nhưng có lẽ Du Du sẽ không thoải mái khi ở cạnh cậu ta đâu.

-Tại sao cứng đầu như vậy. Bộ đi cái xe của nhà tôi bị sao à, cô từng ngồi xe Kasumi mà?

-Việc đó có liên quan gì đến cậu, tôi không thích đi chung xe với cậu đó, được chưa?

Thiên Tứ lặng lẽ bỏ đi, không nói thêm lời nào. Du Du cũng cảm thấy mình hơi quá đáng, nhưng chỉ có dứt khoát như vậy, có lẽ mới có thể giữ khoảng cách với cậu ta. Chỉ có nó và một số ít hiếm hoi đứng lại chờ đợi, một lúc sau Đông Nghi chạy ra, nó chợt nhớ rằng Đông Nghi cũng thường hay đi xe buýt.

-Sao hôm nay cơn mưa đột xuất vậy nhỉ?

-Ừ, cậu cũng không đem dù à?

-May mà không đem dù, đứng chung nói chuyện với cậu cũng tốt, chứ nếu mình có dù thì lại không nở về, lúc đó càng khó xử hơn.

-Cậu đúng là...người bạn tốt, Đông Nghi.

Hai đứa đứng nói chuyện, nhìn cơn mưa mịt mù. Du Du dậm chân cho đỡ mỏi, thì bất chợt một chiếc xe dừng ngay trước mặt nó. Cánh cửa bật mở, bóng người thanh niên chạy về phía nó.

-Cô bé lên xe đi, chúng ta về chung.

-Thôi, mình đợi tạnh mưa rồi về cũng được mà.

Du Du còn đang ngỡ ngàng và luống cuống về tình huống bất ngờ này. Thiên Tứ muốn nó lên xe và về cùng. Thật ra đã nhiều lần cậu ta nghĩ ý đi chung xe, nhưng nó vẫn muốn tự mình đi bộ đến trường, vì không muốn được xếp chung hàng với 2 cậu chủ, và cũng vì phần tránh tai mắt mọi người, nhưng hôm nay trời mưa, nó từ chối nhưng vẫn hơi tiêg tiếc.

-Dù gì mọi người cũng biết cô bé ở chung nhà với tôi rồi mà, lên xe đi, có lẽ cơn mưa này sẽ rất lâu đấy.

-Mình không sao, mình chờ tận mưa cùng Đông NGhi. Cậu cứ về trước đi!

-Cậu về đi Du Du, chút nữa ba mình cũng đến đón, lúc đó cậu sẽ ở lại một mình đó, mà hình như cơn mưa này sẽ lâu đó.

Du Du nghe Đông NGhi đốc thúc như vậy, kèm theo cái nháy mắt, làm cho nó lưỡng lự. Nó nhìn về phía xe, có lẽ hơi kì, vì lúc này mạnh miệng từ chối Thiên Tứ, mà giờ lại leo lên, thì thật là...Nhưng nhìn Thiên Tứ đang đứng chờ câu trả lời, nó thấy mình thật là rắc rối, đành gật đầu, làm theo ý mọi người. Du Du vẫy tay chào Đông NGhi và bước lên xe. Bánh xe chuyển động và đi dần về phía cổng Nhất Kim. Du Du bỗng thấy thiếu vắng cậu chủ Thiên Tứ trên xe.

-Thiên Tứ đâu rồi?

-À, nó nói có việc gì đó ở lại trường một chút, rồi sau đó sẽ tự về.

Du Du cau mày suy nghĩ, rõ ràng lúc này mới gặp cậu ta đang định về mà, có việc gì cơ chứ? Nó thở dài một cái, thôi kệ cậu ta, có nghĩ cũng không nghĩ ra những hành động kì lạ của cậu ta được. Cả 2 nên ít gặp mặt càng tốt.

Chiếc xe đã đi xa Nhất Kim, thì từ bên trong trường, Thiên Tứ chạy về chỗ lúc này Du Du đứng chờ, tay cầm cây dù. Toàn thân cậu ta ướt đầm, vì phải chạy đi mưa. Nhưng về thất vọng sớm hiện ra trên khuôn mặt, Du Du đã không còn đứng đó nữa. Sân trường chỉ còn mỗi 1 người. Đông NGhi nhìn thái độ chạy đến vội vã của Thiên Tứ, vội vàng lên tiếng.

-Du Du đã về chung xe với Thiên Tứ rồi!

-Vậy à!

Thiên Tứ buồn bã quay lưng đi, cậu ta không biết nên làm gì lúc này, cây dù này xem như là đồ bỏ đi rồi. Biết Du Du nhất định không đồng ý đi chung xe, nên Thiên Tứ đã chạy vội đi mua cây dù, mong rằng cô ấy có thể chấp nhận, nhưng rồi để làm gì, khi mà chỉ cần lời nói của Thiên Tứ, cô ấy đã đồng ý ngay. Thiên Tứ định quay về, nhưng chợt nhớ ra cô bạn vừa này. Cậu ta quay lại.

-Vậy sao cô không về, không có dù à?

-Ba mình mới gọi điện là chưa thể đến đón được, nên mình định chờ cho hết mưa rồi mới về.

-Vậy thì cầm lấy cái dù này đi.

Thiên Tứ đưa cho Đông NGhi cây dù rồi lặng lẽ bỏ đi, trời vẫn đang mưa nhưng cậu ta không hề để ý, vì con tim đã lạnh hơn nhiệt độ bên ngoài lúc này và không còn biết cảm giác gì nữa. Thiên Tứ lững thững bước đi mà trong đầu không thể nào không thôi nghĩ đến Du Du. Bất chợt cậu ta dừng bước lại, khi phát hiện ra thân mình không bị thấm nước nữa. Đông NGhi đã chạy theo và che mưa cho cậu ấy. Cô bạn cứ nhón lên đây khó khăn chỉ để che mưa cho Thiên Tứ. Cậu ta đứng lại nhìn về mặt đang ngây ngô của Đông NGhi, cô bạn đã bị ướt vì cố che cho cậu ta. Lần đầu tiên Thiên Tứ nở nụ cười với Đông NGhi và cầm lấy cây dù nghiêng về phía Đông NGhi.

-Cô sao vậy?

-Dù này là của cậu, mình không thể để cậu bị ướt, mình sẽ theo cậu về đến nhà!

Thiên Tứ đứng nhìn Đông NGhi một lúc lâu, rồi sau đó cũng mở lời.

-Sao lại để con gái làm thế? Tôi sẽ đưa cậu về.

Đông NGhi và Thiên Tứ bước đi dưới mưa trong cùng một cây dù. Con tim Đông NGhi đập rất mạnh, và vẻ mặt hạnh phúc hơn bao giờ hết. Nhìn khuôn mặt vô hồn của Thiên Tứ, Đông NGhi biết cậu ta đang rất

buồn vì người đi cùng không phải là Du Du. Đông NGhi từ lâu đã biết tình cảm này của THIÊN TƯ, nhưng bây giờ cô ấy không còn ganh tỵ nữa. Dù THIÊN TƯ có thành với ai, cô ta vẫn sẽ vui vẻ chấp nhận và chúc phúc cho họ. Và có những lúc như thế này đây, đi cùng với THIÊN TƯ, như vậy cũng quá đủ rồi. THIÊN TƯ đang im lặng vì rất buồn, Đông NGhi đang cố nghĩ ra chuyện gì để làm cậu ấy vui hơn.

-Thiên Tư nè, lần hẹn hò đầu tiên của cậu là lúc nào vậy?

Thiên Tư bỗng giật mình, quay về với hiện tại. Từ lúc này tới giờ, cậu ta chỉ toàn nghĩ những gì Du Du đã nói. Câu hỏi của ĐÔNG NGHỊ làm cho cậu ta hơi do dự.

-Nếu nhiều và khó nhớ như vậy, thì ...

-Có lẽ là lần cùng cô ở công viên Cỏ Dại đó!

-Thật sao, là lần đầu tiên với mình à, trước đây cậu chưa từng hẹn hò?

-Đúng vậy!

-Thật không thể tin được, một hotboy như cậu mà chưa từng cặp kè với một cô gái nào sao?

-Chuyện đó có gì đáng ngạc nhiên không, mà sao cô lại cười?

-À, không, mình cười vì mình cảm thấy thật vinh dự khi là người hẹn hò đầu tiên cùng với cậu.

Thiên Tư nhìn ánh mắt rất chân thành của ĐÔNG NGHỊ, bỗng dưng trong lòng thấy có gì đó rất xốn xang và hơi áy náy. Biết rằng người con gái trước mặt chỉ là một số nhỏ nhoi trong hàng tá fan của cậu ta, nhưng không hiểu sao, cô ta lúc nào cũng làm cậu ta chú ý hơn hẳn các cô gái trong trường, có lẽ vì cô ấy cũng mang chút gì đó hơi của ĐỒ NHÀ QUÊ CHĂNG?

Suốt dọc đường, Đông Nghi cười nói vui vẻ, kể cho cậu ta chuyện cười, rồi hỏi những câu đố mẹo, làm cho quãng đường dường như ngắn lại, và thu hẹp lại thời gian suy nghĩ vẩn vơ của THIÊN TƯ.

-Đến nhà mình rồi, cảm ơn cậu rất nhiều.

-Vậy tôi về đây!

-Thiên Tư!

-Có chuyện gì?

-Cho tôi hỏi cậu một câu được không?

-Hỏi đi!

-Sao lại đưa tôi về?

Thiên Tư im lặng một lúc, rồi trả lời.

-Ngốc quá, trời mưa to như vậy, để cô về một mình tôi không an tâm!

Nói rồi Thiên Tư cầm dù rào bước đi. Đông NGHỊ nghe những lời nói này mà hạnh phúc muốn hét toáng lên, nhưng cố kìm nén. Chẳng lẽ Thiên Tư đã có cảm tình với mình rồi sao? Cô ta chạy vào trong nhà, nhảy nhót vì sung sướng. Thiên Tư bước đi dưới mưa, trong lòng cậu ta đang có rất nhiều mâu thuẫn. Không hiểu tại sao lúc đó lại nói ra những lời như vậy, có thể cô ta sẽ hiểu lầm hay không? Nhưng thật sự cậu ta cũng lo lắng cho cô gái này một chút, vì lần trước đã 1 lần bỏ mặc cô ta về nhà một mình, nên lần này muốn đưa cô ấy về tận nhà...Cậu ta lắc đầu, không hiểu được tâm trạng lúc này của mình ra sao nữa. Cơn mưa chiều nay có lẽ sẽ làm cho lòng cậu ta nặng nề lắm, nhưng dường như quãng đường đi chung với Đông NGHỊ đã giúp Thiên Tư khá lên rất nhiều...

Du Du bước vào phòng của bà chủ. Nó run rẩy, không hiểu sao những lần đứng trước bà chủ nó đều như vậy, mặc dù lần nào bà cũng chẳng làm gì nó, ngược lại đều nói những lời rất nhẹ nhàng với nó.

-Ta báo cho cháu một tin. Bố mẹ cháu đã gửi trả tiền, cộng thêm lương của cháu, coi như đã trả nợ được một phần. Nhưng vì tập đoàn INNO đã quyết định thu hồi khu đất để xây dựng nhà máy quy mô lớn ở

Dum Cha, nên ta quyết định xóa hết nợ cho mọi người. Và bây giờ cháu không cần phải làm để trả nợ nữa. Lựa chọn bây giờ là của cháu. Cháu có thể tiếp tục ở đây học, INNO luôn chào đón.

Du Du nghe tin vừa vui, lại vừa mừng. Mừng vì không còn phải trả nợ nữa, điều duy nhất mà cả nhà nó lo lắng bấy lâu nay. Nhưng lại vừa buồn vì nếu mảnh đất bị thu hồi lại để xây nhà máy thì ba mẹ nó sẽ phải làm gì để sống. Và nếu không nợ nữa, thì có lý do gì để nó tiếp tục ở lại INNO Gia? Du Du cúi chào bà chủ, trong lòng đang bắt đầu những mâu thuẫn

38. Chương 37

CHƯƠNG 37: SẼ CÓ MỘT NGƯỜI PHẢI RA ĐI

Hơn 1 năm gần bó ở INNO và Nhật Kim, DU Du không nở ra đi, nhưng mà chẳng còn lý do nào ở lại đây. Mọi người trong trường đã dần chấp nhận nó, kể từ sau lần giúp đỡ của THIÊN TƯ, tưởng như nó sẽ bắt đầu một cuộc sống mới ở Nhật Kim, nhưng giờ lại quá là hoang mang.

-Có chuyện gì vậy, DU Du?

-Độc Long!

-Sao cậu lại có nhiều điều để suy nghĩ vậy hả, có dành cho mình một góc nào trong hàng tá những suy nghĩ đó hay không.

-Không có đâu, đừng có mơ.

-THIÊN TƯ giỏi thật, lấy điểm lớn rồi.

-Cậu đừng nói vậy chứ.

-Nhưng bây giờ cậu còn gì muồn phiền nữa?

-Thì ...chuyện của cậu và chị Nhật Thy, trong đó có một phần lỗi của mình....

-Đã nói cậu đừng nhắc đến chị ta rồi mà.

-Độc Long à, nhưng mà có chuyện gì xảy ra vậy, chẳng phải cả 2 người đều vẫn còn rất thương nhau đó sao?

-Thương à? Chị ta chỉ về đây để làm tở đau lòng, khi tở đi rồi, chị ta thấy không còn gì thú vị nên cũng về nước.

-Cậu nói vậy là sao, chị ta đã sang nước ngoài để kiếm cậu mà.

-Kiếm ư?

Cả 2 đứa ngây ngô nhìn nhau, DU Du nghe những lời nói của ĐỘC LONG có gì đó là lạ. Trong không gian im lặng đó, bỗng có một tiếng nói vang lên, làm 2 đứa giật mình quay lại.

-CHỊ ta không đi kiếm ĐỘC LONG, mà đến một nước khác để tránh xa cậu ấy.

Cả DU DU và ĐỘC LONG đều ngỡ ngàng vì sự xuất hiện của ÁNH LINH. Cả 2 đứa đều đang rất bất ngờ những gì ÁNH LINH đang nói. Cô ta xuất hiện ở sân thượng với vẻ mặt rất lạnh lùng, không giống ÁNH LINH hằng ngày.

-Hôm THIÊN TƯ gọi điện nói sự thật cho Nhật Thy, tôi đã bắt máy, nhưng không chuyển lời. Ngược lại, nói rằng ĐỘC LONG đã hoàn toàn quên chị ấy, mà đã chuyển sang thích DU DU.

-Tại sao cậu làm như vậy?

-Vì tôi muốn chị ấy ghét DU DU, thay tôi làm gì đó để hại cô.

Hết ngõ ngàng này đến ngõ ngàng khác, cả 2 không tin vào những lời nói độc địa của Ánh Linh. Nhưng cô ấy nói những lời nói này rất bình tĩnh.

-Nhưng không ngờ chị ấy quá hiền, chỉ biết nuốt đau khổ cho chính mình, và trốn chạy đến một nơi khác. Chị ấy quá đau khổ vì Đốc Long đã quên chị ấy.

Đốc Long tiến lại gần Ánh Linh, vẻ mặt giận dữ, cậu ta muốn nắm lấy cổ áo Ánh Linh, nhưng mà không thể.

-Tại sao cô làm vậy với chính chị của mình chứ?

-Vì sao ư, là vì cậu. Tại sao tôi lại là kẻ đau khổ trong chuyện tình của cậu và chị ấy? Kể từ sau việc cậu bỏ tôi, tôi đã ghét chị ấy rồi.

Đốc Long nhìn Ánh Linh không biết nói lời nào. Cậu ấy biết lỗi của mình trong vụ việc 2 năm trước đây. Cũng vì quá đau khổ, và cũng vì muốn trả thù Nhật Thy mà cố tình quen với Ánh Linh. Ánh Linh bắt đầu ứa nước mắt. Đốc Long im lặng, hơi thở dồn dập.

-Vậy tại sao cô lại lôi Du Du vào việc này.

-Vì tôi lại tiếp tục trở thành người thứ 3 trong chuyện tình của cô ấy và Thiên Tứ.

-Cậu nói sao cơ?

Du Du tròn xoe mắt, không tin vào những gì Ánh Linh nói. Nó và Thiên Tứ có xảy ra chuyện tình nào đâu. Nó nhìn Ánh Linh và chờ đợi lời giải thích.

-Tôi ghét chị Nhật Thy, ghét Du Du. Tôi chỉ biết đứng nhìn những người con trai tôi thích đi thích hai người. Tôi không thấy xấu hổ vì những gì đã làm, nhưng những lời này nói ra hôm nay vì tôi biết bên cạnh mình còn những người bạn khác tin tưởng vào tôi.

-Ánh Linh à, những gì cậu đã nói ra ngày hôm nay chứng tỏ con người cậu còn tốt hơn bất cứ ai. Cậu có thể im lặng để chúng tôi tiếp tục hiểu lầm nhau, nhưng ...cậu là một người rất tốt...

Du Du lại gần và vịn vào vai Ánh Linh. Mắt Ánh Linh long lanh lên, nhưng cô ấy vẫn cố gắng cứng rắn và không khóc. Đốc Long cũng không thể đứng nhìn, mọi chuyện xảy ra như vậy cũng có thể hoàn toàn do lỗi của cậu ta năm xưa. Đốc Long bước lại gần Ánh Linh và nhỏ nhẹ.

-Cám ơn cậu đã nói ra sự thật.

Cô ta vẫn giọng nói thờ ơ. Nhưng cả Đốc Long và Du Du đều biết rằng Ánh Linh đang cố nuốt những ghen ngào chất chứa trong lòng.

-Chị Nhật Thy đang ở địa chỉ này.

Ánh Linh đưa cho Đốc Long một tờ giấy có ghi địa chỉ của Nhật Thy. Đốc Long nhìn Du Du bằng ánh mắt lưỡng lự. Cậu ta đã nói quay trở về đây là vì tình cảm với Du Du, nhưng không hiểu sao khi nghe sự thật về Nhật Thy, về những gì chị ấy đã chịu đựng vì cậu ta trong 2 năm qua, lại làm cho cậu ấy xao động như vậy. Thật ra trong lòng Đốc Long vẫn mãi không thể quên được Nhật Thy, giờ đây hiểu được tình cảm Nhật Thy dành cho mình, lại càng làm cho Đốc Long yêu chị ấy hơn.

-Cám ơn cậu, Ánh Linh.

-Hãy cảm ơn Thiên Tứ, vì chính cậu ấy đã làm cho mình nhận ra những điều mình phải làm, và 2 cậu hãy làm hòa nhau đi nhé!

-Không phải là làm hòa, mà mình phải xin lỗi cậu ấy.

Đốc Long nhìn Du Du, và nhận được cái gật đầu khích lệ, cậu ta chạy ngay đi làm những việc cần làm. Có lẽ cậu ta đã nợ Thiên Tứ một lời xin lỗi. Nhưng cậu ta lại muốn làm một việc ngay bây giờ, sẽ bay đến đất nước được ghi trong tờ giấy kia, để gặp người con gái ấy, và nói rằng mình còn yêu chị ấy rất nhiều. Mái tóc đình gọn gàng khuất sau cửa sân thượng. Du Du biết rằng, trong lòng Đốc Long hiện giờ đang vui mừng và

nón nóng đến chừng nào. Cậu ta đã chờ đợi điều này từ lâu lắm rồi. “Độc Long à, mau chóng tìm đến tình yêu đích thực của mình nhé!”

Còn lại Ánh Linh và DU Du. Du Du mỉm cười với Ánh Linh rất nhẹ nhàng.

-Có lẽ cậu hiểu lầm gì đấy, THIÊN TƯ chỉ xem mình như em gái thôi.

-Thật ra cậu cũng cảm nhận được, vì con gái rất nhạy cảm mà, nhưng chỉ vì cậu không tự tin và không dám nghĩ đến thôi. Rồi cũng có ngày cậu không thể chối bỏ được khi cậu ấy tỏ tình với cậu.

Ánh Linh nói ra những lời nói rất chân thành, nhưng Du Du vẫn không tin là sự thật. Đúng là Du Du đã từng cảm nhận THIÊN TƯ dành cho mình rất đặc biệt, nhưng mà để nhìn ra đó là tình yêu, điều đó là không thể. Ánh Linh quay lưng bước đi, nhìn về mặt cô ấy, Du Du cảm thấy mình có lỗi rất nhiều, và không biết làm sao để có thể chia sẻ những tổn thương của cậu ấy. Du Du không hề tức giận với những gì Ánh Linh đã làm, ngược lại, nó rất muốn ôm lấy cô ta và trở thành một người bạn tốt với Ánh Linh. TRONG mắt Du Du, Ánh Linh trước đây và bây giờ, luôn là một cô gái rất cá tính và thân thiện.

-Ánh Linh à, bên cạnh cậu có một người rất yêu thương cậu mà cậu không nhận ra.

Du Du không muốn nói cái tên này ra, mà muốn Ánh Linh tự mình nhận ra người này. Du Du không biết Ánh Linh đang mỉm cười, vì Du Du đang đứng đằng sau. Có lẽ cô ấy đã biết người mà DU Du ám chỉ. Ánh Linh để lại câu nói rất rõ ràng cho Du Du:

-Ngày mai tôi phải đi nước ngoài rồi, nói với người đó, nếu trước ngày mai mà không nói rõ tình cảm của mình thì coi như hết cơ hội. Chuyển lời dùm nhé!

Ánh LINH đi khỏi, Du Du cảm thấy vô cùng vui mừng, dường như mọi việc đã đều được giải quyết, chỉ cần đi chuyển lời cho Đại Bảo, chắc cậu ấy phải vui mừng lắm. DU Du hít một hơi dài trên sân thượng. Độc Long đi nước ngoài tìm Nhật Thy, Đại Bảo đi thổ lộ với Ánh Linh, dường như hạnh phúc của mọi người là chính hạnh phúc của nó vậy. Nhưng mà những lời Ánh Linh nói về THIÊN TƯ....

THIÊN TƯ gõ cửa phòng tìm Du Du. Cậu ta có vẻ e dè và ngập ngừng. Lần đầu tiên Du Du thấy THIÊN TƯ biểu hiện như vậy. Cậu ta thậm chí không dám nhìn thẳng mặt Du Du.

-Cô bé đi theo tôi, tôi có điều này muốn nói.

Bỗng dưng toàn thân Du Du run lên, có gì đó mà Du Du đoán trước được. Nó chậm rãi bước theo sau THIÊN TƯ. Cậu ta thình thoảng quay lại phía sau nhìn nó đầy ngại ngùng. Lần đầu tiên Du Du thấy THIÊN TƯ mắc cỡ như vậy. THIÊN TƯ dẫn Du Du ra khu vườn sau và đứng lại, im lặng và không nói gì. Bất chợt cậu ta nắm cái gì trên tay, từ trên những cái cây trong vườn chuyển động. Lúc này Du Du mới để ý, trên những cành cây cao cao, dường như đang treo cái gì đó, và nó bắt đầu mở ra hàng loạt. Du Du ngỡ ngàng nhìn hết này đến hướng khác, những tấm poster khổng lồ đang được bung ra từ trên xuống dưới, và người trong bức tranh đó, không ai khác, chính là nó....

Du Du không tin vào mắt mình, nó lấy tay che miệng mình lại để ngăn những tiếng bất ngờ. Những tấm hình chụp nó từ khi nào, những tấm hình cười rất tươi. Những lúc nó tự nhiên nhất, trong sinh hoạt hằng ngày. THIÊN TƯ đã chuẩn bị những thứ này từ rất lâu rồi ư? Nhưng tại sao cậu ta chụp lúc nào mà nó không biết?

-Cô bé tha lỗi cho tôi nhé, tôi chỉ sẵn điện thoại trong tay và chụp những lúc nhìn cô bé quá đáng yêu mà không xin phép trước.

Du Du vẫn không nói gì, 2 tay vẫn đang che miệng, không biết phải nói là quá bất ngờ hay là quá hạnh phúc, và cũng là quá mắc cỡ. Bỗng dưng THIÊN TƯ tiến lại gần, về mặt của cậu ta cũng đang đỏ ửng. Dường như đây cũng là lần đầu tiên cậu ta làm như vậy. Nụ cười đầy thu hút, chiếc bông tai sáng lóa một bên của THIÊN TƯ làm cho nó mờ mắt, một chàng hoàng tử mà nó mơ ước đang rất gần, rất gần, làm nó run run.

-Cô bé làm bạn gái của tôi có được không?

KHông biết nó nên vui hay nên buồn, bởi vì, sự đồng ý bây giờ cũng trở nên vô nghĩa, khi mà khoảng cách giữa nó và cậu chủ quá lớn....Nó bất chợt suy nghĩ về vị trí hiện tại, và trong lòng nặng trĩu...

-Cô bé có thể từ từ suy nghĩ, nhưng đừng để anh chờ đợi lâu, đúng 1 tuần nữa, tại chỗ này, hãy cho anh câu trả lời nhé!

Du Du thần thờ bước về phòng mình. Những tấm poster đó quá đẹp, và quá làm nó cảm động, nhưng mà ...Nó đang suy nghĩ thì bất chợt đứng lại. Ngay phía phòng ngủ của nó Thiên Tư đã đứng đó từ lúc nào. Cậu ta đứng tựa vào tường, tay đút vào túi quần, mặt cúi gằm đang suy nghĩ gì đó. Tự dưng tim Du Du lại bắt đầu đập mạnh. Lại có chuyện gì sắp xảy ra nữa đây. Nó lùi lại, định trốn đi đâu đó, nhưng không kịp, Thiên Tư đã ngẩng mặt lên nhìn nó. Cậu ta tiến lại gần, nó không dám nhìn khuôn mặt cậu ta, nhưng biết đó là một vẻ mặt rất lạnh lùng và có gì đó rất buồn.

Thiên Tư đứng thật gần với nó, nhưng cậu ta không nói lời nào, có lẽ cậu ta đang nhìn nó. Rất lâu, rất lâu trong im lặng. Tim nó đập rất mạnh và hồi hộp. Nó biết cậu ta thích nó, nhưng mà...

Bất chợt Thiên Tư đẩy một vật gì đó vào người nó, nó ngẩn người, nhìn cậu ta vì không biết đó là gì. Thiên Tư không dám nhìn thẳng vào mặt Du Du, vì dường như đang đổ mặt. Về điểm này thì y hệt Thiên Tư. Là hotboy, được bao nhiêu cô gái yêu thích, nhưng khi đứng trước người mình thích thì lại rất mắc cỡ và ấp a ấp úng.

-Đây là gì vậy?

-Tôi không nghĩ ra được những thứ cao siêu như anh Thiên Tư. Tôi chỉ có mỗi tấm hình này thôi. Tôi thật sự thích cậu, nhưng đừng từ chối ngay vào lúc này, một tuần sau, đúng vào giờ này, nếu có câu trả lời cho tôi thì hãy đến công viên Cổ Đại.

Nói rồi Thiên Tư bỏ đi, Du Du cầm lấy vật Thiên Tư vừa đi, đó chính là cái khung hình mà nó đã mua đền cậu ấy. Du Du lật mặt trước của khung hình lên, và nó quá bất ngờ khi trong đó là hình của nó, lúc ngủ quên khi giảng bài...

Thứ 7 tuần sau:

Một tuần trôi qua thật nhanh, nhưng cũng đầy mệt mỏi cho Du Du, nó đang đứng trước quá nhiều sự lựa chọn. Ở lại Chu Rung hay về Đum Cha, đến khu vườn sau hay đến công viên Cổ Đại. Có ai hiểu được nỗi khổ của nó bây giờ hay không.

Thiên Tư đã chuẩn bị rất nhiều cho buổi tối ngày hôm nay. Những gì có thể làm là dành cho Du Du cảm thấy bất ngờ và hạnh phúc. Cũng trong khoảnh khắc đó, Thiên Tư ngồi chờ đợi trên chiếc ghế đá ở công viên Cổ Đại. Cả 3 người, đều đang rất hồi hộp, lo âu, bồn chồn và bối rối...

Đã một tuần nay, Du Du không ngừng suy nghĩ. Kết thúc của câu chuyện này, phải có một người phải từ bỏ, và là người nào, đó là do quyết định của nó. Nó hít một hơi dài, và chọn ra con đường cho mình...

Du Du chậm rãi bước ra cửa sau của INNO, con đường mà nó đang bước tới chính là dẫn đến khu vườn sau...

Thiên Tư ngồi thần thờ trên bãi cỏ. Bầu trời đêm nay thật đẹp và có rất nhiều sao. Cậu ta đã chờ Du Du rất lâu rồi, có lẽ là 3 tiếng, 4 tiếng, nhưng cậu ta vẫn muốn chờ. Có lẽ giờ này Du Du đã có câu trả lời, nhưng cậu ta vẫn không thể tin rằng mình đã bị từ chối. Gió công viên thổi qua mái tóc bồng bềnh của Thiên Tư, lộ rõ đôi mắt đang rất buồn và đầy thất vọng. Tay cậu ta nắm chặt trên tay một tấm vé, và từ đâu đó rơi xuống tay một giọt nước....của đau khổ, cậu ta là người phải...ra đi...?

39. Chương 38 - End

CHƯƠNG 38: SỰ LỰA CHỌN CỦA TRÁI TIM

Du Du một mình dạo bước trên con đường làng, những cánh đồng xanh bất tận, những gốc cây rất to, mọc lâu năm trên con đường quê, làm nó cảm thấy thật hạnh phúc. Cuối cùng cũng có thể trở về Đum Cha yên bình, điều mà nó hằng mơ ước. Nhưng sắp tới đây, nhà máy của INNO sẽ mọc lên tại mảnh đất này. Cuộc sống sẽ không như vậy được nữa. Nhưng bù lại, mức sống của mọi người sẽ được cải thiện và tiếp cận được văn minh hiện đại, không biết là nó nên buồn hay nên vui nữa. Du Du hít một hơi thật sâu, cũng đã 2 năm sống ở Chu Rung, buồn, tức giận, tủi nhục, có lúc đầy vô vọng,...nhưng cũng đã có những niềm vui, nụ cười, những tình cảm chân thành, sóng gió đã giúp nó trưởng thành hơn. Không hiểu sao trong tim có gì đó rất quyến luyến cái Thành Phố lộng lẫy đó, những người bạn trường Nhất Kim TOYO, những con người có thể lực ở khu biệt thự Itê, những người làm trong INNO Gia và với cái cổng cao cao đầy uy nghiêm...cũng cho nó rất nhiều kỉ niệm. Du Du ngồi trên bờ đê làng, hưởng thụ những đợt gió trong lành, và điều nó đang nghĩ lúc này, chính là 2 cậu chủ INNO...

Bất chợt, có một bàn tay rất to bịt mắt nó lại. Bàn tay mềm và ấm, của một người con trai, nó đoán là vậy, nhưng không dám chắc chắn lắm.

-Anh Gia Khánh?

-Hay thật đó, vẫn nhận ra anh à?

-Em chỉ đoán thôi, vì cũng có cảm giác quen quen.

Gia Khánh bước đến, ngồi xuống cùng với nó. Cậu ta vẫn phong độ và đẹp trai như ngày nào.

-Hôm nay anh cũng về quê à?

-Anh về Đum Cha để làm việc.

-Anh đã học xong Đại học rồi ư?

-Đúng vậy, anh về đây để thực hiện ước mơ mà 2 anh em mình đã hứa với nhau, xây dựng ngôi làng nhỏ bé này.

-Anh thật là giỏi!

-Còn em, em đang nghĩ lẽ à?

-Dạ không, em xin chuyển về Đum Cha học.

-Tại sao? Điều kiện ở Chu Rung rất tốt để em phát huy, và nhất là em lại được học ở Nhất Kim Toyo.

-Em cũng đã rất lưu luyến, nhưng mà có rất nhiều điều mà em không dễ dàng để có thể ở lại.

-Anh biết, em có những rắc rối của riêng mình, nhưng phải suy nghĩ thật kĩ, vì việc đó có ảnh hưởng rất lớn đến tương lai của em. Chỉ có một điều chắc chắn là ở Đum Cha, anh luôn chờ em về chung tay.

Du Du nhìn Gia Khánh cười rất tươi, nói chuyện với anh ấy, DU DU cảm thấy rất thoải mái, những người bạn cùng chung chí hướng. Không ngờ cũng đã có một người giữ lời hứa ở lại Đum Cha, chứ không ra đi như những lớp trẻ trước ở trong làng. Trong lòng nó bỗng nuôi lên một hy vọng, sẽ cùng với Gia Khánh tạo dựng một vùng đất tiềm năng và có đầy đủ việc làm cho mọi người.

-À, phải rồi, nếu bây giờ em có thích anh rồi thì em vẫn còn cơ hội đó!

Câu nói nửa đùa nửa thật của Gia Khánh làm DU Du giật bản mình. Nó ngược cặp mắt to tròn nhìn thẳng vào mắt Gia Khánh, khuôn mặt cau lại nghiêm túc. Gia Khánh thấy sự dứt khoát rõ ràng từ Du Du, làm cậu ta bật cười, tay xoa đầu Du Du:

-Cái con bé này, nói vậy thôi mà nó đã phản ứng quyết liệt rồi!

-Tại sao anh lại cứ hay đùa như vậy?

-Anh đâu có đùa, nhưng em cũng đừng quan trọng việc đó như vậy, vì anh hi vọng em sẽ thay đổi ý định, nên hỏi thử xem sao. Không ngờ là em vẫn không hề thích anh.

-Không phải là không thích, nhưng mà chỉ thích như ngưỡng mộ một bậc đàn anh đi trước vậy đó.

-Cái con bé này, có biết ở trường Đại học anh cùng là hotboy không, vậy mà anh lại bị một cô bé như em từ chối, thật là mất mặt.

Du Du nhìn Gia Khánh và mỉm cười, anh trò chuyện rất vô tư và thẳng thắn, giống hệt như những cảnh vật ở xung quanh đây, luôn thật là chính nó, chứ không ẩn mình và phức tạp như ... như ... những ai kia...

Ánh mắt Du Du dừng lại khi người nó đang suy nghĩ thình lình xuất hiện ngay trước mắt. Không phải là mơ chứ, nó dụi dụi mắt, như không tin đó là sự thật. Phía xa xa, bóng dáng quen thuộc của chàng trai mà mỗi ngày nó đều phải suy nghĩ và rối bời. Nhưng tại sao cậu ta lại có mặt ở đây, và vẻ mặt dường như đang rất tức giận. Nụ cười rạng rỡ của Du Du bỗng dưng biến đổi hẳn, chuyển thành sự bất ngờ không nói lên lời, làm cho Gia Khánh cũng phải quay về phía hướng nhìn của Du Du. Gia Khánh cũng ngạc nhiên không kém, cậu ta cười to hơn khi nhìn thấy chàng trai đó.

-Lại là cậu ta nữa hả, cậu ta đến tận đây để tìm em cơ à?

-Em không biết có chuyện gì không nữa, không chừng là đến đòi nợ cái gì đó không chừng.

Chàng trai bắt đầu bước đi những bước đi rất dứt khoát, khuôn mặt thanh tú và rất nổi bật, là hotboy của trường Nhất Kim cơ mà! Chiếc bông tai lấp lánh một bên làm cho khuôn mặt càng thêm vẻ hiện đại của dân Thành Thị. Nhưng không hiểu tại sao cậu ta càng tiến lại gần, đôi mắt cứ nhìn thẳng vào nó, đầy lạnh lùng và nẩy lửa, làm cho tim Du Du đập nhanh và sợ sệt đến không thở nổi. Du Du và Gia Khánh cùng đứng dậy và quay người về phía cậu ta. Cả 3 cùng nhìn nhau im lặng và không nói lời nào ngoài những cái nhìn rất khó tả...

-Chào cậu, lại gặp cậu lần nữa!

Gia Khánh đưa tay ra tỏ vẻ thành ý, nhưng dường như không được đón nhận từ phía chàng trai kia. Du Du từ sợ sệt, bắt đầu cũng cảm thấy rất tức giận vì chàng trai cứng đầu này. Nhưng Gia Khánh rất hiểu ý, cậu ta mỉm cười, và rút tay về.

-Có lẽ cậu ta muốn nói chuyện riêng với em, anh không cản trở nữa. Anh đi đây. Nhưng mà nhớ liên lạc với anh nha.

Gia Khánh bước đi, Du Du vội vàng gật đầu đồng ý, và mỉm cười mà trong lòng cảm thấy có lỗi vô cùng vì sự hiện diện của tên ác ma mất lịch sự kia. Du Du quay phắt lại, và tỏ vẻ đầy bức tức:

-Cậu tới đây làm gì, định làm mất mặt tôi nữa hả?

-Tại sao không nhầm lẫn tôi là Thiên Tứ?

-Vì Thiên Tứ không bao giờ cộc lốc như vậy, và thái độ cũng không bất lịch sự như vậy.

-Như vậy là ý gì?

Bắt chợt Thiên Tứ nắm chặt lấy vai Du Du và hỏi đầy tức giận.

-Cậu làm gì vậy? Buông tôi ra.

Vừa lúc đó, phía có một toán người nông dân trong làng đi ngang qua. Họ đều ngoái nhìn anh chàng ăn mặc rất sang trọng và nổi bật này. Ai cũng phải tắc lưỡi: “Chà đẹp trai quá, chắc là ca sĩ hay diễn viên”. Thiên Tứ hơi giật mình và vội vàng buông Du Du ra. Những người nông dân hỏi từ xa:

-Là diễn viên hả Du Du?

-Dạ, đúng rồi, anh ta toàn đóng vai ác không à các bác.

Vừa nói, Du Du vừa phủi phủi cái vai đau khi bị Thiên Tứ nắm chặt lúc nãy, vừa la lớn lên trả lời mọi người. Thiên Tứ bất ngờ trở mặt nhìn Du Du, cậu ta cau mày lại, lườm Du Du vì câu trả lời quá đáng như vậy.

-Trông cậu ta đẹp trai thật đấy, bữa nào giới thiệu cho con Ngọc Thiên nhà bác được không?

-À, cả con Nhân Mĩ nhà bác nữa, nó rất thích người thành thị.

-Không con Thái Lai nhà tôi chứ!

Nghe mọi người tranh giành nhau một cách rất nhiệt tình, Thiên Tư há hốc mồm, không hiểu sao một người luôn ngẩng cao đầu khi đi ngang qua người khác, nhưng khi gặp những người nông dân này, cậu ta lại xấu hổ và thấy ngượng ngùng đến như vậy. Nghe những lời gợi ý đó, làm cậu ta thấy bắt đầu run sợ, người nông thôn, có lẽ họ không biết nói đùa đâu, vội vàng cúi gầm mặt xuống. Du Du thấy vẻ mặt “có một không hai” này, cảm thấy rất tức cười, nó bĩu môi một cái, và nói to lên cho mọi người.

-Cậu ấy nói là chút nữa sẽ ghé qua nhà các bác sau.

-Vậy à, nhớ đấy nhé, chàng trai thành thị.

Mọi người đi khuất rồi, Thiên Tư mới dám ngẩng mặt lên và cau có.

-Tại sao cô lại nói như vậy, thật là xấu hổ chết đi được.

-Thì vừa rồi cậu cũng làm tôi mất mặt với anh Gia Khánh đó thôi.

Nói rồi, Du Du quay lưng lại bỏ đi, Thiên Tư nín tay lại, nhưng không dám mạnh bạo như vừa nãy.

-Cô đi đâu vậy, nói chuyện đã.

-Nếu cậu muốn đứng ở đây, chút nữa tan học thì nữ sinh của ngôi trường đằng kia nhìn thấy cậu sẽ nổi loạn lên mất.

Thiên Tư vội vàng buông tay Du Du và đi theo nó,...cậu ta khá sợ những người dân quê, vì họ dám nói cũng dám làm, mà lần này lại toàn là nữ sinh....nghĩ đến vậy thôi, Thiên Tư đã thấy nổi da gà. Đạo bước trên con đường làng yên bình. Hai đứa dừng lại ở một gốc cây rất to, đứng nhìn ra khúc sông trong vắt, bên cạnh là cánh đồng cỏ rất lớn.

-Ở đây đẹp và rộng thật!

-Đều là đất của nhà cậu đó!

-Thật sao?

-Nếu như vậy, xây nhà mấy lên thì thật là uống.

-Vào chuyện chính đi, cậu đến đây làm gì?

Thiên Tư mới chợt nhớ lý do mình có mặt tại đây, và chợt nhớ đến nụ cười của Du Du với cái tên vừa nãy, về mặt cậu ta nghiêm nghị trở lại.

-Cô có vẻ rất hay tươi cười khi nói chuyện với con trai nhỉ, tên Da Cá gì đó, khuôn mặt cũng tạm được, tương tá cũng khá, vậy mà không hiểu sao lại lặn lội đến tận đây để gặp người nhà quê như cô.

Du Du không thể nhịn được nữa, cậu nói vừa rồi làm cho nó đỉnh điểm của sự tức giận, nó quay phắt người lại, nhìn thẳng vào mặt Thiên Tư:

-Thứ nhất, anh ta tên là Gia Khánh, thứ 2 anh ta là người cùng quê với tôi nên về đây làm việc chứ không phải tìm tôi, và thứ 3 anh ta rất đẹp trai, chứ không phải là tạm được.

Nói rồi, Du Du quay lưng dứt khoát bỏ đi, nhưng Thiên Tư đã nhanh chóng nắm lấy tay Du Du kéo trở lại. Du Du vùng vằng để thoát ra, nhưng dường như bất lực, cứ càng cố gắng thì Thiên Tư lại giữ càng chặt. Ánh mắt nó nhìn cậu ta đầy tức giận.

-Buông tôi ra. Cậu muốn gì nữa đây? Chẳng phải những điều cậu muốn nói chỉ để làm tổn thương tôi thôi sao?

-Tôi không hề muốn làm tổn thương cô, chỉ vì tôi thấy tức giận... tôi muốn ... cô chỉ cười với một mình tôi thôi.

-Thật là vô lý. Tại sao?

-Vì khi cô cười rất...dễ thương.

Về mặt Thiên Tư đang từ nghiêm nghị, bỗng dừng chuyển dần sang đỏ ửng. Lần đầu tiên lấy hết can đảm để khen Du Du, vì đối với cậu ta, đó là một điều rất khó. Du Du lúc này cũng đang cảm thấy rất bối rối, đứng ra trong lúc cậu ta đang không chú ý, nó phải đẩy cậu ta ra, nhưng không biết tại sao nó lại không kháng cự nữa, và trong lòng có gì đó rất vui...và cũng rất lạ tai.

- Tại sao lại không chọn anh Thiên Tứ, cũng không đến chỗ của tôi?

Ánh mắt nó ngoảnh đi chỗ khác, như trốn tránh điều gì đó.

-Trả lời đi chứ?

-Tôi chỉ muốn có thêm thời gian suy nghĩ.

-Vậy thì bây giờ suy nghĩ xong chưa, trả lời tôi đi.

-Nói gì cơ chứ?

Đến lúc này thì Du Du hất tay Thiên Tư ra và quay lưng lại, ngoảnh mặt đi chỗ khác, cố che giấu khuôn mặt đang buồn và bẽ tắc của mình.

- Dù tôi có chọn ai, thì cũng có được gì đâu cơ chứ, vì 2 người quá khác biệt với thế giới của tôi.

“Có một người phải ra đi”, đó chính là Du Du. Bởi vì người nó thích là ai đi chẳng nữa, cũng không thể nào môn đăng hộ đối được. Quá chênh lệch về địa vị, về đủ thứ trên đời...

Thiên Tư nghe câu nói rất buồn của Du Du, làm cậu ta cảm thấy rất đau lòng. Chỉ vì vậy mà cô ấy lại bỏ đi. Cậu ta không hề phân biệt giữa nó và cậu ta. Đã từ lâu, Thiên Tư xem Du Du như một người con gái mà cậu ta muốn chăm lo và bảo vệ. Thiên Tư vòng qua trước mặt DU Du và giọng nói trở nên rất nhẹ nhàng:

-Giữa tôi và cậu không có khoảng cách gì cả, chỉ là do cậu tự nghĩ ra mà thôi. Cuộc sống không thể ai nói trước được gì, cũng có thể ngày mai tôi trở thành người làm của cậu. Nếu ai chê cậu là thường dân, thì tôi sẽ tìm cách làm cho mình trở thành thường dân. Nếu có ai bàn tán, so sánh giữa tôi với cậu, tôi sẽ tự làm cho mình ngang hàng với cậu. Nếu thật sự có người nào trong nhà lấy lý do cậu không phải là quý tộc mà không chấp nhận, thì tôi sẽ từ bỏ thân phận của mình. Điều quan trọng là tôi có thể từ bỏ tất cả vì cậu.

Du Du ngẩng mặt lên nhìn Thiên Tư, lời nói của cậu ta sao lại quá chân thành và đầy tình cảm, làm cho nó cảm thấy rất cảm động và như có gì đó như được an ủi trong lòng..., nhưng liệu rằng có thể đến được với nhau?

-Nhưng có một điều mà tôi muốn biết ở cậu....

Thiên Tư vừa nói vừa bước đến gần Du Du. Du Du mở tròn đôi mắt sững sờ, bước từng bước lùi lại.

-Cậu có biết tôi buồn thế nào khi cậu không đến chỗ hẹn, và đau lòng thế nào khi nghĩ cậu đã chọn anh Thiên Tứ?

Thiên Tư cứ bước tiếp, và Du DU cứ nhìn cậu ta mà lùi từng bước, toàn thân thấy hồi hộp, nhịp thở đang dồn dập. Cho đến khi nó bị dồn vào góc cây, và không có thể lùi được nữa, nó định thoát qua một phía, nhưng Thiên Tư đã dùng một tay chống vào thân cây chặn nó và tay kia thì giữ chặt lấy vai.

-Tim tôi, đập rất nhanh mỗi khi nhìn thấy cậu, loạn nhịp khi đứng gần cậu, thấy đau khi nhìn thấy cậu khóc, muốn vỡ ra khi cậu thấy cậu đi cùng người con trai khác.

Thiên Tư cầm lấy bàn tay Du Du và đưa lên tim của mình. Nó giật mình khi cậu ta làm như vậy. Nó nhìn Thiên Tư đầy hồi hộp, bàn tay của cậu ta to và rất ấm, và quả thật, nhịp đập con tim đang rất nhanh và loạn nhịp...

-Chẳng lẽ chỉ mình tôi cảm thấy như vậy, chẳng lẽ chỉ mình tim tôi đập nhanh khi chúng ta ở gần nhau, còn tim cậu thì sao?

-Không. Dừng lại!...

-Cậu chủ Thiên Tư đã về nước, nhưng không về nhà, và nói rằng có chuyện rất quan trọng cần phải đi.

Cả bà chủ và Thiên Tư đều không mấy bất ngờ khi nghe tin này từ quản gia Pix. Bà chủ tiếp tục vào phòng làm việc của mình. Thiên Tư lặng lẽ bước ra khu vườn sau và ngồi vào chiếc ghế quen thuộc. Cậu ta nhớ đến cuộc gặp mặt Du Du vào buổi tối ngày hôm đó...

Du Du bước ra vườn sau, vừa lúc đó thì tất cả đèn ở vườn được thắp lên sáng rực, Du Du ngỡ ngàng, chậm rãi đến chiếc bàn được bày trí nhiều đồ ăn. NÓ rất bất ngờ những gì Thiên Tư đã tạo ra cho nó. Cậu ta cũng cười đầy hạnh phúc khi thấy nó xuất hiện, một nụ cười mà nó đã rất thích. Thiên Tư rút từ sau lưng ra bó hoa rất to, được tổng hợp từ rất nhiều loại hoa lạ, và đưa cho nó. Du Du cảm động vô cùng, không biết nói lời nào, chỉ là ánh mắt nhìn đầy trù ối với Thiên Tư.

Cậu ta kéo chiếc ghế ra cho nó và trịnh trọng mời nó ngồi xuống. Du Du vịn vào tay ghế, nó cúi gầm mặt xuống, và nuốt nước mắt vào trong, ngẩng đầu nhìn Thiên Tư:

-Con tim mình đã từng đập rất nhanh mỗi khi thấy cậu, nó đau khi thấy cậu và Ánh Linh là một cặp. Và mình đã từng khóc rất nhiều khi thấy 2 người hôn nhau. Khi đó mình nghĩ rằng mình đã thực sự yêu cậu rất nhiều. Nhưng... bây giờ khi mình nghĩ đến việc Thiên Tư đang chờ mình và cậu ấy đang đau buồn, thì mình càng cảm thấy đau đớn hơn, con tim như vỡ vụn và không thể thở được. Nghĩ đến việc cậu ấy sẽ tìm được một người con gái khác thì tưởng chừng như mình không còn gì muốn sống nữa. Mình thực sự không hiểu rõ tình cảm của mình lúc này, là một người không rõ ràng, mình không đáng để 2 cậu yêu thương. Mình thật sự xin lỗi. Xin lỗi cậu, Thiên Tư! HỒM nay mình đến đây để tạm biệt cậu, vì mình sợ rằng nếu đến công viên Cỏ Dại sẽ không đủ can đảm để ra đi, mình sẽ về quê và tiếp tục học ở đó, có lẽ sẽ lâu lắm mới có thể gặp lại nhau. Gửi lời từ chào của mình đến Thiên Tư. Tạm biệt!

Nói rồi Du Du bỏ chạy đi với hàng nước mắt đang trào ra. Thiên Tư ngồi xuống chiếc ghế, khuôn mặt cậu ta đang rất trầm tư. Dường như có gì đó long lanh trong khóe mắt, cậu ta cố nuốt vào trong. Miệng Thiên Tư mỉm cười cho sự ngốc nghếch đáng yêu của Du Du.

-Ngốc ạ, Cô bé không nhận ra mình đã yêu Thiên Tư rồi ư!

Trở lại câu chuyện ở Đum Cha.

Tiếng hét thất thanh của Du Du làm đứng khựng hình ngay thời điểm đó. Tay của Thiên Tư đang gần chạm vào vòng 1, nhưng nó đã kịp thời bắt chéo hai tay lên vai và phòng thủ. Thiên Tư cũng kịp định thần lại, cậu ta quên mất tình huống này, chỉ là muốn biết nhịp đập con tim Du Du thế nào, mà quên rằng con gái thì không làm vậy được...Về mặt bối rối rõ ràng, vội vàng thả tay xuống. Cậu ta ngẩng mặt ra, rồi thở dài, cúi đầu xuống lầm bầm chỉ đủ mình nghe thấy: “Cái con bé này thật giỏi làm mất hứng của người ta, có biết khó khăn lắm tôi mới có thể nói ra lời này không, bây giờ phải tiếp tục như thế nào đây?”

Du Du vẫn đang bị giữ chặt ở thân cây, khi thấy Thiên Tư thở dài, và đang cúi gầm mặt xuống lầm bầm gì đó, nó vừa thở hỗn hển vì đã qua tình huống “nguy hiểm”, vừa cảm thấy cậu ta rất đáng yêu. Nó cũng ngại ngùng, lời nói nhỏ nhẹ bên tai Thiên Tư:

-Tim tôi cũng đập rất nhanh...

Du Du không dám nhìn thẳng vào mặt Thiên Tư, vì nó biết nó sẽ không thể thở nổi vì xấu hổ. Thiên Tư vội vàng ngẩng đầu lên như không tin vào tai mình. Cậu ta mở tròn xoe mắt và chớp liên tục, như để khẳng định mình có tỉnh hay không. Du Du mỉm cười. NÓ cũng cảm thấy rất thoải mái khi nói ra được những lời này. Thiên Tư nhìn nó trêu mếu, và từ từ tiến gần mặt vào nó. Du Du giật mình, thấy hơi thở đang gần mặt mình, lại vội vàng đưa tay lên che miệng.

-Cậu định làm gì vậy? Là ác-xi-đan à?

Thiên Tư vẫn giữ nguyên vị trí, lại thở dài. Trong đầu cậu ta thầm nghĩ:”Ồ Nhà quê này, lúc nào cũng làm gián đoạn những lúc gay cấn thế này, tại sao lại luôn làm tôi khó xử như vậy?”. Thiên Tư hơi nghiêng mặt, thì thầm bên tai Du Du:

-Cậu đừng có mơ, làm như tôi có thể dễ dàng “accident” với mọi cô gái vậy!

Nói xong cậu ta đứng thẳng dậy, và phá ra cười khi nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Du Du. Cảm thấy mình bị hổ, lời nói của cậu ta lại mang đầy tính châm chọc. Nó thả tay xuống và bĩu môi. Giọng nói đầy phụng phịu.

- Đồ đáng gh...

Nhưng nó chưa kịp dứt lời, và chính trong khoảnh khắc không “đề phòng” đó, lời nói của nó đã bị ngăn lại... bởi môi của Thiên Tư bây giờ đang chạm vào môi nó...

Du Du ánh mắt mở to đầy ngạc nhiên. Thiên Tư đang hôn nó sao? Nó cố gắng mím môi lại, và đẩy cậu ta ra, nhưng càng đẩy thì cậu ta lại càng giữ chặt và chạm vào môi nó mạnh hơn. Cảm giác như có gì đó đang chạy qua tim, và làm người ta không thể bình tĩnh được, toàn thân nó cứng đờ, mọi thứ trong người như muốn tan chảy. Nhưng nó nhất định không thả lỏng môi mình, mà cứ mím chặt như vậy, tay vẫn ra sức đẩy Thiên Tư...

Á...á...

Du Du đập mạnh vào chân Thiên Tư một cái, làm cho cậu ta bắn ra xa.

-Trời ạ, lần đầu tiên tôi thấy một cô gái lại phản ứng như vậy đó.

-Tôi...

-Thường trên phim ảnh, thì người con gái phải đứng im, và nhắm mắt lại chứ, còn cô thì...

Về mặt tức giận khi bị đẩy ra của Thiên Tư y hệt như con nít, Du Du bĩu môi một cái, về mặt đầy bối rối.

-Chẳng phải cô cũng đã thừa nhận tình cảm với tôi sao?

-Nhưng mà tôi chưa chuẩn bị, mà cậu đã...

Về mặt thất vọng và cụt hứng của Thiên Tư thấy rõ, nhưng mà cậu ta cũng xấu hổ lắm, vì đây cũng là lần đầu kiss một cô gái mà.

Khoảng thời gian về Đùm Cha là lúc Du Du nhìn lại tình cảm của mình, nó đã lưỡng lự giữa tình cảm đối với Thiên Tư và Thiên Tứ, nhưng rồi khi xa họ, người nó luôn nghĩ tới, và thầm mỉm cười khi nhớ đến những chuyện đã xảy ra lại chính là Thiên Tư. Đã có những lúc nó thấy đau nhói khi nghĩ rằng cậu ta sẽ giận và quên nó vì đã không đến chỗ hẹn. Rồi một ngày nó bật khóc khi biết con tim mình đã yêu Thiên Tư rất nhiều, không thể không thôi nhớ đến, nhưng đã quá trễ để có thể nói với cậu ta những lời nói của con tim. Nhưng hôm nay, ở bờ đê, nó đã hạnh phúc đến nhường nào khi Thiên Tư đến gặp nó. Du Du đã muốn chạy òa đến ôm cậu ta. Lần này nó không hề nhầm lẫn với Thiên Tứ được, vì chỉ có cậu ta mới có ánh mắt ghen tuông đáng yêu khi nó nói chuyện với anh Gia Khánh như vậy thôi.

* Tại CHu Rung:

Thiên Tư ngồi một mình ở vườn sau, ngắm nhìn những cảnh vật quen thuộc, và nhớ lại những lần gặp Du Du tại nơi đây. Không phải vô tình bắt gặp Du Du, mà do ngay từ đầu cậu ta đã cố tình tìm đến để trò chuyện, và biến khu vườn sau thành một nơi chung cho cả 2 đứa. Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, Du Du đã cho một cảm giác rất gần gũi và quý mến, Thiên Tư thích được trò chuyện, vì khi bên cạnh nó, cậu ta luôn cảm thấy rất thoải mái, có thể quên đi hết mọi chuyện. Cũng chính vì vậy, mà tình yêu đã sớm nảy nở trong lòng Thiên Tư. Cậu ta đã không tin vào tình cảm đó của mình, chẳng lẽ lại thích Du Du thật sao? Và chính trong buổi tối hôm sinh nhật, Thiên Tư muốn khẳng định cảm giác của mình. Nụ hôn bí mật với Du Du chính là bước ngoặt để Thiên Tư hiểu rõ con tim và tình cảm. Suốt đêm hôm đó, Thiên Tư chỉ nghĩ về cảm giác lúc hôn Du Du, như một luồng điện chạy qua toàn thân, con tim cứ đập nhanh và mạnh liên hồi. Không những thế còn rất muốn ôm chặt Du Du vào lòng, nhìn thấy Du Du khiêu vũ cùng Đốc Long, ...rồi lần gặp Du Du ở công viên Cỏ Dại cùng Đại Bảo, bên cạnh Du Du có quá nhiều những người con trai khác, có gì đó rất khó chịu trong lòng và cậu ta cũng nhận ra rằng, mình đã thật sự thích, thích Du Du thật nhiều....

Thiên Tứ mỉm cười. Càng nhớ lại những ngày tháng đó, trong lòng Thiên Tứ lại cảm thấy đau nhói trong tim, vì cậu ta biết rằng, người Du Du cần mới chính là Thiên Tứ. Đây là lần đầu tiên tâm trạng mâu thuẫn như vậy, vừa vui cho em trai, vừa buồn cho chính mình. Có lẽ sau hôm nay, Thiên Tứ sẽ mở một hướng đi mới, sẽ để Du Du ở một vị trí đẹp nhất trong tim, và sau đó sẽ mở lòng mình để cảm nhận những rung động khác. Thiên Tứ nhớ lại những gì anh Thiên Tứ đã từng ám chỉ.

- Dù cho cô ấy có chọn ai, cũng đừng buồn nhé! Em trai của anh đào hoa lắm, sợ gì! (chap35).

“Có phải anh đã đoán trước được Du Du chọn ai rồi phải không Thiên Tứ?”

* Tại Đum Cha:

Thiên Tứ và Du Du bước đi trên con đường một cách chậm rãi, hai đứa không biết nói gì với nhau, cứ im lặng bước đi bên nhau nhưng khoảng cách rất xa, thỉnh thoảng vô tình 2 ánh mắt chạm nhau, rồi bối rối quay đi chỗ khác. Thiên Tứ khàn giọng giả bộ ho vài tiếng để báo hiệu, tay cậu ta nắm lấy tay Du Du. Du Du bất chợt dừng lại và quay lên nhìn thẳng vào mặt Thiên Tứ. Lúc này, nhìn thấy ánh mắt đang mở to tròn đáng yêu của Du Du, Thiên Tứ vừa bất ngờ, vừa sửng sốt, khuôn mặt cậu ta chuyển sang đỏ ửng thấy rõ, Thiên Tứ vội vàng quay mặt đi, tay kia che lấy khuôn mặt của mình. Du Du chợt phì cười.

-Lúc này sao cậu mạnh dạn vậy, bây giờ nắm tay thôi mà cũng mắc cỡ đến nỗi không tưởng tượng được.

Nói rồi Du Du vùng tay ra và bước tiếp. Thiên Tứ lúc này mới thấy thật mất mặt, chạy vội lên và kéo mạnh lấy tay Du Du :

-Ai bảo là mắc cỡ cơ chứ? Mà nè, về sau không được nắm tay, không được cười với bất kì người con trai nào, tên Da Cá, Đốc Long, Đại Bảo và cả anh Thiên Tứ nữa...

-Vô lý, tại sao lại phải như vậy?

-Chẳng phải cậu đã đồng ý làm người yêu của tôi rồi sao?

-Tôi chẳng nói vậy bao giờ.

-Cái gì, cậu.....được, nếu không chịu thì tôi sẽ đi theo cậu đến bao giờ cậu đồng ý thì thôi.

Du Du phì cười vì thái độ vừa giận, vừa bực tức của Thiên Tứ.

-Cậu bắt đầu thích tôi từ khi nào?

-Ừ..ừm...có lẽ là từ khi cậu đưa tôi cái khung hình.

-Vậy tại sao suốt thời gian sau đó cứ lúc nào cũng gây khó dễ rồi còn chọc tức tôi nữa.

-KHông làm như vậy thì làm sao gặp được cậu thường xuyên.

-Mà nghĩ lại, nếu hôm đó tôi thua trong trận kéo co, và phải trở về Chu Rung thì biết đâu không có những chuyện này xảy ra.

-Cậu nghĩ đơn giản quá, làm sao mà cậu thua được khi mà lúc đó, tôi đã nắm lấy tay cậu. Nhưng có điều làm tôi không ngờ là cả anh Thiên Tứ và Đại Bảo cũng nắm lấy tay ngay chính lúc đó luôn, làm lớp tôi cùng một lúc mất một lực lớn, thua một cách nhanh chóng bất ngờ. Thật không hiểu tại sao một cô gái Nhà quê như cậu lại làm cả 4 hotboy chúng tôi lại liêu xiêu như vậy.

Du Du bật cười khi biết được sự thật về trận kéo co hôm đó. Hóa ra, lớp nó thắng được là do cả 3 hotboy đã vô tình nắm lấy tay cùng một lúc của 3 chàng trai chủ lực, chứ không phải là do công sức của cả lớp mà nó từng nghĩ. Nhắc đến Thiên Tứ, nó cảm thấy có lỗi với cậu ta vô cùng. Muốn hỏi thăm vài câu.

-Thiên Tứ...

-Biết ngay mà, lại nhớ, lại xao động đúng không?

-Ai xao động, chỉ là thấy có lỗi với cậu ấy. Cậu ấy dạo này thế nào?

-Một hotboy bị một cô bé Nhà Quê bỏ rơi, đương nhiên là đang chìm ngập trong đau khổ, chắc bây giờ rượu chè bê tha rồi, tôi từng trải qua cảm giác đó nên biết rõ lắm...

Thiên Tư vừa nói, vừa cười kiểu đắc chí, cố tình thăm dò biểu hiện của Du Du, nhưng Du Du hiểu rõ, Thiên Tư chỉ nói quá như vậy để thử thách nó mà thôi.

-Thiên Tư sẽ không như vậy đâu, vì cậu ấy rất là chuẩn mực và gương mẫu mà, không giống cậu đâu...

-Cậu nói vậy là sao hả, ý nói tôi là bê tha và xấu tính chứ gì?

-Đó là do cậu tự nói ra nhé, tôi đâu có nhận xét gì...

Du Du cười khi khi thấy biểu hiện tức giận của Thiên Tư. Cậu ta quay ngoắt đi mà không thèm để ý đến Du Du nữa.

-Tôi thật là có lỗi với Thiên Tư...Phải làm gì cho cậu ấy bây giờ.

Bất chợt Thiên Tư buông tay Du Du ra, và không bước tiếp nữa. Du Du tròn xoe mắt, nghiêng đầu như muốn hỏi lý do của biểu hiện lạ lùng đó.

-Cậu sao vậy?

-Tại sao đi bên tôi mà cứ nhắc đến anh Thiên Tư hoài vậy?

Về mặt Thiên Tư giận dữ thấy rõ, phải mất vài giây Du Du mới hiểu thái độ đó của cậu ta. Nó phì cười và lắc đầu. Cậu ta trông như vậy mà con nít thấy sợ. Nó không thèm giải thích lời nào, mà mặc kệ cậu ta, cứ thế quay lưng bước tiếp. Thiên Tư thấy nùng nịu không thành công, mà còn bị Du Du phớt lờ, vội vàng gọi với theo.

-Nè, ít ra cậu cũng phải năn nỉ tôi chứ!

-Cậu thật trẻ con quá đi!

-Tôi cũng phải biết ghen chứ! Nhưng thật ra cũng phải cảm ơn anh Thiên Tư, anh ấy là người đã kêu tôi đến đây gặp cậu đó!

-Hóa ra cậu đến đây là do Thiên Tư kêu, chứ không phải do tự quyết định.

-Ai nói vậy, tôi đã tưởng cậu chọn Thiên Tư khi không đến chỗ hẹn với tôi, nên đã không muốn về nhà nữa, mà lấy vé máy bay sang thẳng sang nước ngoài với bà bà.

-Trời ơi, sao quyết định đi nước ngoài như là ăn một cái bánh vậy.

-Biết sao được, vì nghĩ đến cánh về nhà thấy 2 người hạnh phúc bên nhau thì làm sao chịu nổi. Nhưng khi nhận được tin của anh Thiên Tư rằng cậu chỉ đến để chia tay, và về quê ngay đêm hôm đó, tôi đã tức khắc định bay về nước, nhưng do công việc kinh doanh nhà tôi bên đó đang rắc rối, tôi không thể bỏ anh Thiên Tư và Bà bà được, ở lại cùng mọi người giải quyết, và khi vừa xong là đến thẳng đây.

-Trời ơi, cậu còn không ghé qua nhà nữa. Cậu đúng là...

-Cậu có biết rằng mọi người ở INNO đều quý mến cậu nhiều lắm không, mọi người đang chờ đợi cậu trở về, có quản gia Pix, lão Ô, bà Khaly, Uyển Thanh, anh Thiên Tư...và có cả mẹ của tôi nữa...

-Bà chủ?

-Đúng vậy, mẹ tôi rất quý cậu, và đến bây giờ tôi cũng mới biết rằng mẹ đã chăm cậu làm con dâu rồi đó. Lần đi này, mẹ giao cho tôi trọng trách phải mang cậu trở về bằng được.

Du Du không tin vào tai mình. Nó nghe hai từ “con dâu” mà đỏ mặt. Thường trên các bộ phim được xem, các bà mẹ của những tập đoàn lớn phần lớn là trở ngại lớn nhất cho mối tình hoàng tử và lọ lem. Nhưng sao trong câu chuyện của nó, bà chủ lại ủng hộ đến như vậy? NÓ tròn xoe mắt nhìn Thiên Tư vì không biết nên tin vào lời nói đó hay không.

-Là thật đó, mẹ tôi rất thích Du Du. Đương nhiên là không thích bằng tôi đâu nha. Nhưng mẹ chỉ không biết là sẽ gả Du Du cho đứa nào thôi!

Du Du mỉm cười, dường như có gì đó đã phá vỡ một bức rào cản khá lớn trong lòng mà nó luôn mặc cảm bấy lâu nay.

Thiên Tư dừng lại và xoay người đối diện với Du Du. Hai tay cậu ta nắm lấy 2 tay của Du Du.

-Có biết là những ngày qua tôi nhớ cậu đến chừng nào không. Ở bên nước ngoài mà tôi như thằng điên vậy.

Du Du nhìn vào ánh mắt của Thiên Tư, không hiểu sao nó cảm thấy thật là hạnh phúc khi biết cậu ta yêu nó đến như vậy.

-Rồi khi về đây, cảnh đầu tiên bắt gặp lại là nụ cười của cậu với cái tên Da Cá kia, hỏi sao không tức điên lên cho được. Ít nhất thì chịu thua anh Thiên Tư mới có thể cam tâm, vì dù gì anh Thiên Tư cũng đẹp ngang ngửa tôi.

Du Du bĩu môi một cái, nó lại chột thổ dài khi nghĩ đến những gì Thiên Tư đã làm. Cậu ta luôn giúp nó tìm ra con đường cho mình, ngay cả việc đưa Thiên Tư đến cho nó. NÓ thậm chí cảm ơn thì cũng cảm thấy mình có lỗi thật nhiều với cậu ta.

-Vậy còn em, đã nghĩ gì về anh trong suốt thời gian qua?

-Trời ạ, gọi gì kì vậy?

-Thì yêu nhau thì phải xưng hô như vậy chứ!

-Ai nói là yêu cậu?

-Vậy thì gọi là bà xã được không?

Du Du không thèm nói câu nào, hất tay cậu ta ra và bước đi thật nhanh. Nó không thích kiểu xưng hô như vậy. Thiên Tư mỉm cười, gọi với lên thật to:

-Bà xã! Bà xã!

Du Du đỏ hết cả mặt, vội vàng quay lại Thiên Tư.

-Trời ạ, để mọi người ở đây nghe thấy chắc tôi chết mất.

-Vậy nói cho anh nghe đã nghĩ gì về anh trong suốt thời gian qua?

-Tôi... tôi không nghĩ gì hết...

-Bà X...

-Thôi được rồi tôi nói. ..

Du Du vội vàng bịt miệng Thiên Tư, mắt ngó ngang ngó dọc để mong đừng ai nhìn thấy. Còn Thiên Tư thì cười đắc chí, hồi hộp lắng nghe cảm nhận của Du Du. Du Du cúi gầm mặt xuống và thì thầm nho nhỏ.

-Thật ra tôi cũng cảm thấy nhớ cậu.

-Chỉ cảm thấy nhớ thôi sao?

-Rồi một ngày nhận ra là nhớ rất nhiều, làm việc gì cũng không được, làm việc gì cũng nhớ đến những câu nói của cậu, và tôi đã khóc, khóc vì nghĩ rằng cậu sẽ quên tôi, và tôi sẽ không bao giờ được gặp cậu nữa. Khi nhìn thấy cậu ở bờ đê, tôi tưởng như mình sẽ không thổ nử và ...đại khái là như thế.

Ánh mắt Thiên Tư long lanh, và toàn thân đang nóng ran lên. Cậu ta không ngờ Du Du đối với mình cũng là tình cảm như vậy. Cảm động trước những lời nói đó của Du Du, như muốn trách bản thân mình vì đã làm cô ấy buồn.

-Anh sẽ không bao giờ làm cho em buồn nữa.

-Đừng có xưng hô như vậy mà!

-Vậy thì gọi là bà xã, là nương tử, là phu nhân, là mình ơi, hay là

-Thôi thôi đủ rồi...cậu muốn gọi thế nào tùy cậu.

Du Du vừa xấu hổ, vừa sợ mọi người nghe thấy nên cố gắng đi thật nhanh và tránh xa Thiên Tư, nhưng càng thể hiện sự ngượng ngùng, Thiên Tư càng khoái chí và càng gọi lớn như vậy.

-Hôm nay anh đến đón em về Chu Rung.

-Nhưng mà tôi không có lý do gì để về đó cả.

-Tại sao không?

Thiên Tư rút trong túi áo mình ra một tờ giấy gì đó, trông có vẻ như một hợp đồng, và có chữ ký trong đó.

-Đây là gì vậy?

-Là hợp đồng trả nợ, bố mẹ em đã ký. Em phải làm osin ở nhà anh 5 năm để trả nợ.

-Cái gì, nợ ở đâu ra.

-Chẳng phải em còn nợ nhà anh rất nhiều thứ mà không nhớ à. Trong đây có ghi nè: Máy chiếc bình bông quý hiếm đã làm bể, và hứa sẽ trừ vào lương, rồi cái áo đồng phục đặc biệt của anh, Cái chăn giặt bị rách, rồi đủ thứ trong nhà mà em đã làm hư ở INNO Gia,...đó là chưa kể cái khung hình “nhái” không giá trị như cái làm vỡ....bấy nhiêu thứ thôi mà trừ vào lương thì ít nhất cũng phải 5 năm mới trả nổi.

-Trời ạ, tại sao lại tính toán chi tiết như vậy, đúng là đồ keo kiệt.

-Mấy thứ đó không thành vấn đề, cái lớn nhất mà em đã lấy đi ở INNO Gia mà em phải trả cả đời cũng không nổi là gì biết không?

-Cái gì, tôi đâu có lấy cắp gì đâu?

Thiên Tư lại cầm tay Du Du lên và đặt lên tim mình, giọng cậu ta dịu dàng trở lại, và rất nhỏ nhẹ:

-Là trái tim của thiếu gia Thiên Tư đó!

Du Du mở tròn xoe mắt, vì ngạc nhiên trước những lời Thiên Tư nói. Tại sao nó lại cảm động và hoàn toàn cảm thấy hạnh phúc trước những lời nói thật đơn giản như vậy.

-Cho tôi hỏi cậu một câu nhé?

-Cậu hỏi đi!

-Tại sao lại thích tôi?

-Thích mà cũng có lý do à?

-Thì cậu cũng phải cho tôi biết vì sao chứ?

- Vậy thì.. vậy thì...Bây giờ em đã “chuẩn bị” nghe câu trả lời chưa?

Bỗng dưng THIÊN TƯ nghiêm trang lại và kề sát mặt vào nó, ánh mắt lém lỉnh, dường như đang muốn ám chỉ điều gì. Phải rồi, lúc này nó đẩy cậu ta ra với lý do là chưa chuẩn bị...tinh thần, nên bây giờ, cậu ta đặt cho nó một câu hỏi đầy hàm ý. Du Du cau mày và bĩu môi, nhưng sau đó cũng gật gật vài cái.

-Nếu muốn biết vì sao thích em, thì em hãy cho anh lý do để không thích em đi!

-À, à...thì tại tôi không xinh đẹp..

-Nhưng mà anh lại thấy rất đẹp

Thiên Tư nhẹ nhàng hôn lên trán nó, rồi nhìn nó mỉm cười rất tinh vi, như là chờ đợi lý do tiếp theo. Nó ngượng ngùng, lắp bắp...

-Tôi không có tiền, nhà nghèo...

-ANH không cần những thứ đó.

Nói rồi, cậu ta chậm rãi, nhẹ nhàng đặt làn môi của mình lên mi mắt nó. Nó rụt người và nhắm mắt lại. Cảm giác rất là lạ, có gì đó rất xấu hổ, nhưng lại cứ muốn tiếp tục... THIÊN TƯ vẫn ánh mắt nhướn lên, chờ đợi lý do tiếp theo.

-Tôi không có gì tài giỏi cả, nấu ăn dở, hát cũng rất tệ.

-Những cái đó như vậy là được rồi.

Thiên Tư lại tiếp tục hôn rất nhẹ nhàng lên mũi và gò má của Du Du. Lần này, dường như đoán trước được tình huống, Du Du đã nhắm mắt lại và cảm nhận. Đương nhiên nó biết câu nói tiếp theo của nó, cậu ta sẽ trả lời gì và hành động gì. Nhưng điều quan trọng lúc này chính là trái tim của nó đang rất hạnh phúc. Cậu ta có thể chấp nhận hết tất cả những gì xấu nhất của nó một cách chân thành...

-Còn một cái “Không” nữa, em không dám nói à?

-À, và điều cuối cùng, quan trọng là....tôi...không thích cậu.

Bất chợt Thiên Tư đứng như tượng, Du Du biết ngay cậu ta không thể thực hiện kế hoạch là tiếp tục hôn vào môi nó vì câu nói đó. Nó bật cười vì thái độ “rất ngố” và hệt hăng của Thiên Tư. Cậu ta bị nó hù cho mất hồn rồi. Thiên Tư lập tức lập tức giãy nảy lên:

-Em dám....

Nhưng Thiên Tư chưa kịp nói hết câu thì đã bị 2 tay Du Du kéo khuôn mặt xuống, và lần này, người chủ động lại chính là Du Du....

Thiên Tư đứng ngây người ra, mắt trố tròn sững sờ. DU Du nhẹ nhàng rời cậu ta và thì thầm.

-Lần này cậu chưa chuẩn bị hã, đáng lẽ trong lúc “ác-xi-đần” này người ta phải nhắm mắt lại chứ?

Nói rồi, Du Du vụt chạy đi, bởi vì nó đang rất mắc cỡ. Miệng nó tùm tùm cười, còn Thiên Tư thì cứ đứng ngây ra vì bất ngờ, không ngờ Du Du lại là người chủ động như vậy. Và cảm giác thật là....Thiên Tư gọi với theo.

-KHông được, nhanh quá, anh không thấy gì hết, làm lại được không?

Thiên Tư chạy vội theo DU Du, còn Du Du thì đương nhiên không thể dừng lại. KHung cảnh lãng mạn như trong tranh mà Du Du hằng mơ ước, cánh đồng cỏ, gốc cây, dòng sông, gió quê nhẹ nhàng thổi qua nụ hôn của Du Du với người mà nó rất yêu...

Thiên Tư chạy đến và ôm chặt DU Du vào lòng. Nó không đẩy Thiên Tư ra, vì đó là một cảm giác rất ấm áp, và hạnh phúc. Thiên Tư thì thầm bên tai nó: “ Đây không phải là accident, mà là KISS”...

Du Du leo lên chiếc moto. Thiên Tư kéo 2 tay nó lại để ôm chặt vào người cậu ta. Du Du nhìn cái lưng to và ấm áp của Thiên Tư, trước đây nó đã từng cảm nhận ở Thiên Tư, nhưng lần này, cảm giác hoàn toàn khác. Nó có thể cảm thấy rất an tâm và rất là hạnh phúc, cảm thấy rằng, cái lưng này có thể cùng nó đang nằng nệ đồng ruộng, có thể che chở cho nó khi có bất cứ thứ gì nguy hiểm...Thiên Tư cảm thấy hơi ấm từ người Du Du lan tỏa trên lưng mình, nó đang ôm và ngả vào lưng của cậu ta. Niềm hạnh phúc và sung sướng đang hiện rõ trên khuôn mặt. Chiếc moto phóng đi trên con đường hướng về cái cổng cao cao....

5 NĂM SAU.

-Thiên Tư thế nào rồi?

-Dạ cậu ấy đã chuyển sang phòng bệnh nằm rồi ạ.

-Bệnh tình thế nào mà phải cấp cứu vậy?

-Dạ nghe đâu là ăn bánh do cô Du Du làm

-???

Bà chủ INNO và quản gia Pix cùng gật gù, hiểu chuyện

-Đã lo liệu công việc cho Thiên Tư chưa, quản gia Pix?

-Dạ thưa bà chủ, ngày mai đám cưới của thiếu gia Thiên Tư với cô Đông NGhi xong, là cả 2 người đều có thể tiếp nhận ngay công ty ở Chu Rung ạ.

-Liệu nó đã nắm hết tình hình công ty chưa?

-Dạ, bà chủ yên tâm, một người đứng nhất, một người đứng nhì của trường Nhất Kim TOYO, thì tôi tin chắc rằng họ sẽ tạo dựng cho tập đoàn INNO ở Chu Rung vô cùng lớn mạnh.

-Còn phía nước ngoài?

-Cậu chủ Thiên Tử đã thay bà bà tiếp quản rất tốt. Năm sau bà bà sẽ rút lui khỏi giới kinh doanh và về Đum Cha an hưởng tuổi già cùng cậu chủ Thiên Tư.

-Còn công việc của THIÊN TƯ?

-Cậu chủ Thiên Tư đang tiếp quản công trình ở Đum Cha. Cậu ta đã tận dụng miếng đất khô cằn và bỏ trống để xây nhà máy nhỏ, và đất ruộng vẫn cho người dân thuê chứ không thu hồi lại.

-Nó quả thật là giống với cha nó, không nỡ lấy đi những cảnh vật thiên nhiên, nên cứ giữ mãi khu nông thôn như vậy.

-Vậy còn ngôi nhà mới xây?

-Cậu chủ và cô Du Du đã xây xong tổ ấm, họ xây một căn nhà rất bình thường, không hề thể hiện quyền uy hay cao sang gì của một người làm chủ vùng đất đó cả.

-Có lẽ cái này là do ý con dâu đây mà.

-Chỉ có một điểm là rất lạ.

-Việc gì?

-Căn nhà rất bình thường, và mộc mạc đó, nhưng lại có một cái cổng rất uy nghi và rất cao....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoi-nha-co-can-canh-cong-cao-cao>